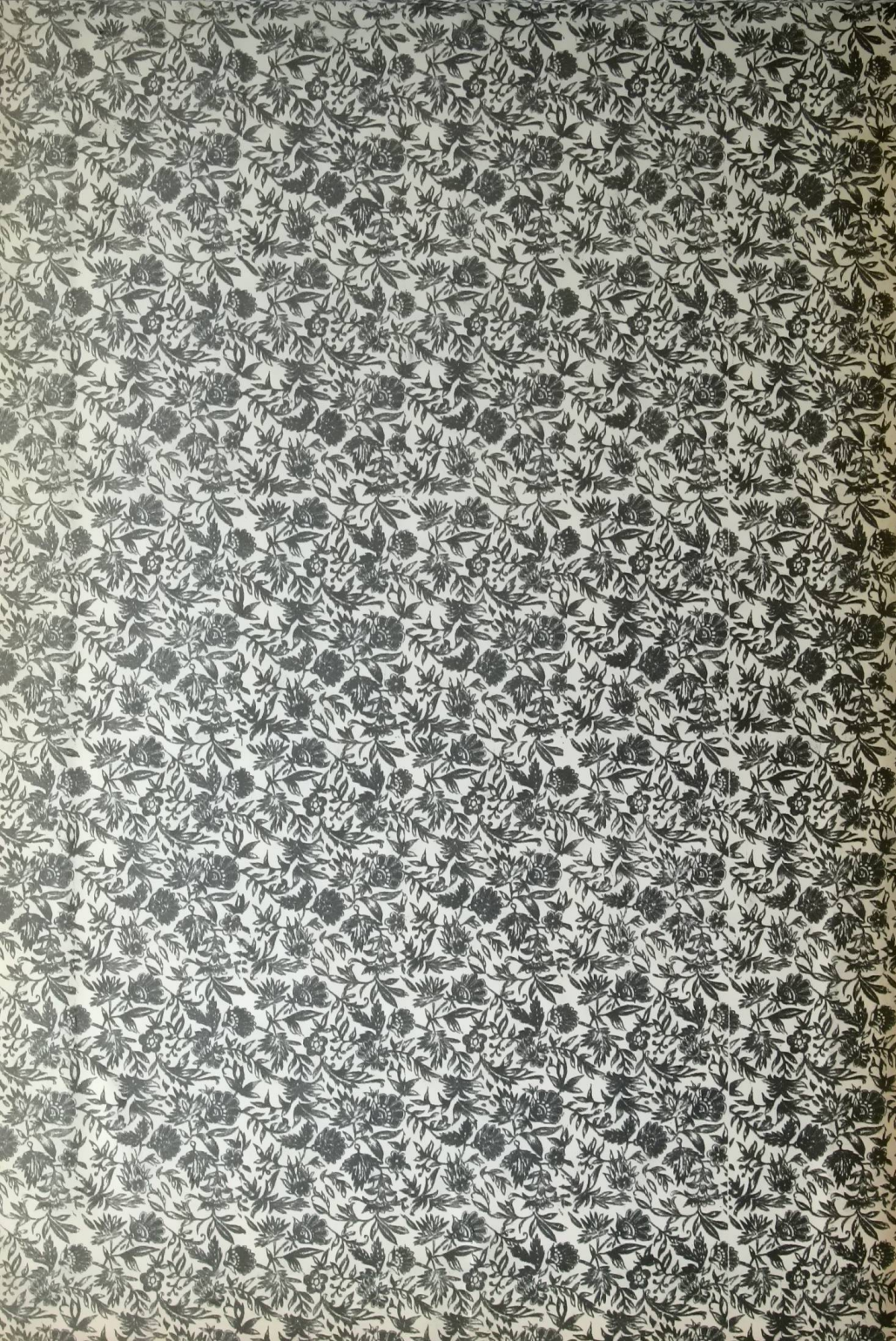

BOOK OF MEMORIES
ספר הזכרון
DR. Z. H. BRAMS
HISTORY OF
AMERICAN
JEWISH
INSTITUTIONS

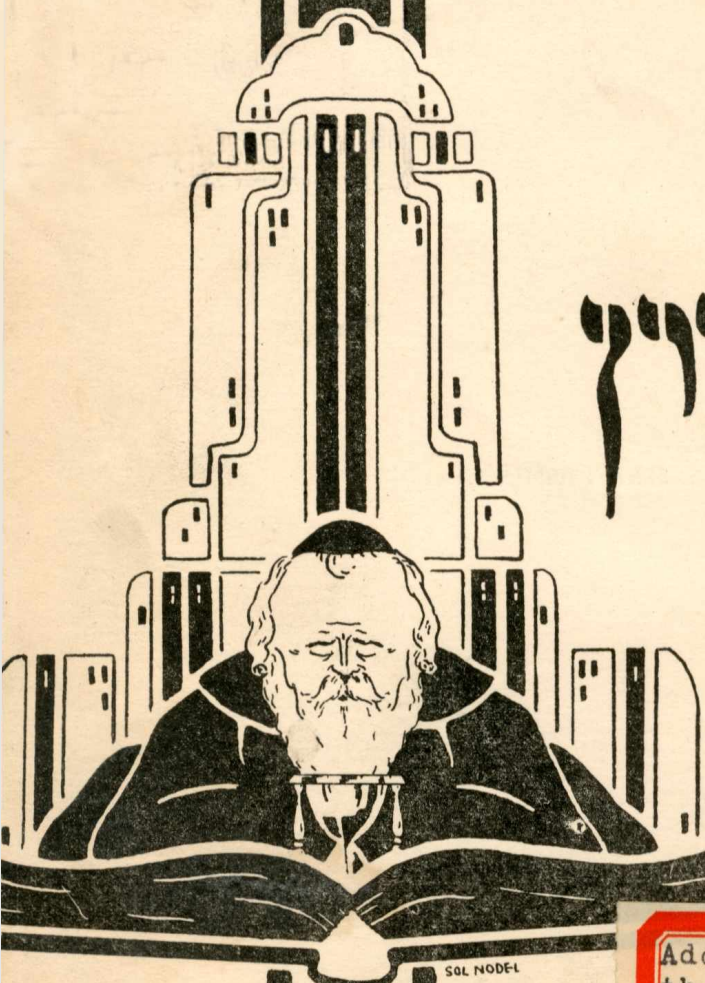

The Book of Memories

ספר הזכרון

By
DR. Z. ABRAMS

Issued
by
FARLAG "YIDIN"

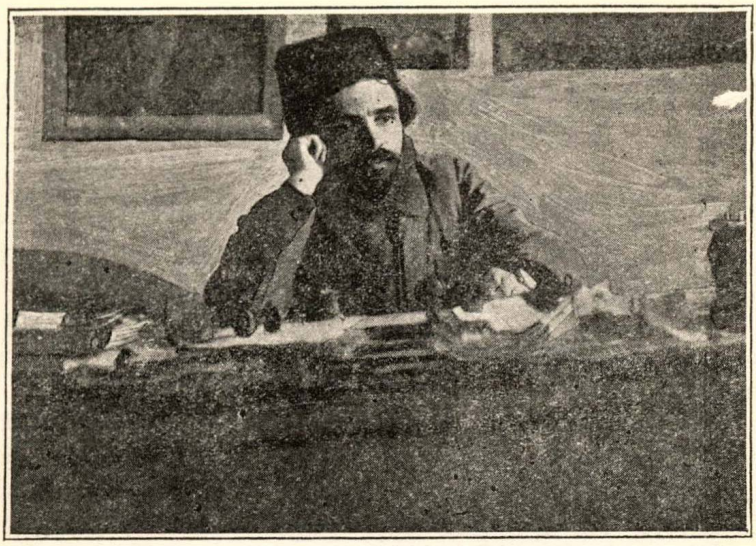

Address of
the author:
Rabbi Zhitnik
4841 Centr.Pk
Chicago, Ill.

Digitized by Project Zikaron
Touro University-NY Libraries
www.zikaron.tourolib.org
2023

Copyrighted, 1932

Digitized by Project Zikaron
Touro University-NY Libraries
www.zikaron.tourolib.org
2023

THE AUTHOR

Things To Remember

Through the pages of this book you are led into the very sanctuary of human achievements and endeavor on the social field. Here communual life is portrayed en-masse. You, too, are a part of that great picture.

* * *

Man, by his own actions paints the views of life. If he is alert and active his views are full of life. Otherwise his paintings are but a reflection of his passive self.

* * *

If a city is blessed with but a few active individuals, the

האָט עס אינזינען

מיר פירען אייך דאָ אריין אין א קדשי קדשים פון מענטשלאַכע אויפ־טוענגען און שאַפונגען.

דאָ ווערט פאַרגעשטעלט דער לעבן, וואו אויך איר האָט א חלק.

* * *

מענטשן שאַפן דעם אויסזען פון לעבן. זיינען זיי לעבעדיקע — איז דער לעבן א לעבעדיקער, זיינען זיי עס ניט — איז דער לעבן אזוי ווי זיי.

* * *

אויב אין א שטאָט געפינען זיך מענטשן וואָס מאַכן אנדערע גוטעס טאָן, ווערט די גאנצע שטאָט א לע־בעדיקע אין זייער זכות.

"גדול המעשה" — גרויס איז דער וואָס מאַכט אנדערע גוטעס טאָן.

whole community pulsates with energy through the effort of the few.

Great is the leader that does and knows how to spur others to do likewise.

* * *

Let us free ourselves from petty bickering and squabbles. Let us stop seeking faults in the other fellow. Let us first raise ourselves from mediocracy and attempt the great. Let us, through our deeds beautify life around us, then we shall see how beautiful life really is.

* * *

If we are to compare man to the plants of the earth, we will recognize the flower and the thorn. Each one individually may serve its purpose; but when placed side by side, oh! what a difference!

* * *

Why attempt to belittle the next fellow when one can employ the same energy to "lift" his fellow man by showing him exemplary deeds.

* * *

Faults, who will dare say that he has none?

It is the balance that counts. Does one's assets top his liabilities, or visa versa?

* * *

לאָמיר זיך באפרייען פון פּרי־ווּאטע חשבונות, לאָמיר בא א צווייטן ניט זוכן קיין חסרונות, לאָמיר זיך אויפהויבן העכער פון קלענער, און לאָמיר מיט מעשים דעם לעבן מאכן שענער, וועט איר זען וואָס'ר א פּנים דער גאנצער לעבן וועט באקומען, וועט איר זען ווי מיר אליין וועלן אויסזען.

* * *

מענטשן זיינען ווי פלאנצונגען אף גאָט'ס ערד:

עס זיינען דאָ דערנער און עס זיי־נען פּראַכטן בלומען.

שטעלט־צו די זאפטיקע בלום צו'ם פּוסטן דאָרן, דערזעט מען באלד אז א דאָרן איז ניט קיין בלום.

* * *

צי וואָס וויזן איינעם אז ער איז ניט גוט?

נעמט בעסער און וויזט אים די גו־טע מעשים, וואָס מענטשן טוען.

* * *

פעלערן, וועט קען דען אויף זיך זאָגן אז ער האָט ניט קיין פעלערן?

דער אונטערשיד איז נאָר, וואָס דער גוטער זעט צו באלאַנסירן זיינע פעלערן און זיי אריבערוועגן מיט זיינע גוטע מעשים וואָס ער טוט.

זאל אזוי פּרואוון טאָן דער וואָס האָט עס ביז היינט ניט געטאָן. מיר פּארזיכערן אים, אז ער וועט הנאה האָבן.

Why be jealous of the other fellow's standing in the community?

No. We are wrong, at that. Let the small envy the big, and then perhaps, he will attempt to reach new heights.

* * *

Envy should not be one's goal, but a method of achievement.

When we hear ones virtures exhalted we feel envious — at times, hurt.

But, on the other hand, when we "care" we are anxious to outdo our rivals. The results are—"achievement."

* * *

"The jealousy of the sages bring wisdom" says the tlmud. When one is concerned about his inferiority he will eventually achieve greater heights.

But when one attempts to "raise" his small self by belittling the next man's greatness his act is as cowardly as it is cynical.

* * *

When the deciples of Moses came complaining that "Aldor and Meidod are prophesying" Moses said calmly: "I would gladly see all God's children become prophets."

זאל אונז ניט ארן וועז מען לויבט איינע פאר זייערע גוטע מעשים.

ניין. זאל אונז טאקע יע ארן, וועלן מיר זיך באמיהען אריבערשטייגן יענע מיט אונזערע מעשים טובים.

* * *

דאס "ארן" טאר נישט זיין קיין "ציעל", עס דארף זיין ניט מער ווי א "מיטל".

אין דעם ערשטן פאל טוט עס ווי, עס פארדריסט פארוואס מע לויבט איינעם, און יעדער פארדרום קאסט געזונט.

אבער אין דעם צווייטן פאל, וועז עס ארט און מע באמיהט זיך ארי־בערשטייגן מיט גוטע מעשים, איז אין דעם דא א גייסטיגער אינטערעס, און דאס ברייגט באפרידיגונג. מע פילט זיך גוט.

* * *

קנאת סופרים תרבה חכמה — אז סע ארט וועז מע זעט אז יענער איז געלערנט, באמיהט מען זיך צו ארי־בערשטייגן אים.

איז אבער פארענען אן אנדערער, וואס אז ער זעט אז יענער איז ge־לערנט איז ער אים מבטל, ער באַ־מיהט זיך צו פארקלענערן די חשיבות פון יענעם.

דאס טויג ניט.

* * *

וועז מ'איז געקומען מיט א גוואלד צו משה'ן: "אלדד און מידד זאגן נביאות!" האט ער geענטפערט: "הלואי. הלואי וואלטן אלע גאט'ס קינדער געווען נביאים!"

* * *

The owner of a pleasant disposition is not only a blessing to his fellow men but also to himself.

The mean, the capricious deprivs himself of more pleasure than he does his associates. The venom of his jealousy reacts more on his system than it does on its antagonists. His deeds do not only stamp his embittered soul, but reflects upon his face as well.

* * *

The possessor of such a disposition is not to be condemned, he is, rather, to be pitied.

He is to be given "treatments" instead of contempt.

To cure such types they are to be placed side by side with the virtuous. Let them see the contrast for themselves and they will eventually bow before the good. Sunlight dispenses darkness.

* * *

עם איז דאָך אזוי גוט אז מ׳איז גוט. אפילו פאר זיך אליין איז עס אויך גוט.

א פאַרביסענעם דערקענט מען אויף זיין געזיכט. אינווייניק איז זיך בייסט אים דאָרט א שלאַנג פון אייפערזיכט און פון ניט־פארגונען. דאָס גריזעט אים און דאָס עסט אים, שפיגלט זיך עס אפ אויף זיין צורה.

* * *

עס איז נישטאָ וואָס צו פאראכטן, דעם ניט־גוטן. ס׳איז בא אים א שלאַפקייט אזא, נעבאך.

היילן דארף מען אים, אבער ניט פאראכטן.

און די בעסטע רפואה פאר אים איז, אז מע ווייזט אים די גוטע מעשים פון א גוטן. עס איז א אויס־געפרואווטער רפואה-מיטל. דער לעבן באשטעטיקט עס.

FOREWORD!

The material in the "Book of Memories" is divided into two vital parts. The first part of the book is dedicated to history and character sketches of the various Jewish institutions, and the second part of the book is comprised of listings of all the individuals who were responsible for the existence of the named institutions and their present directorate. Each part is numbered independently.

The First Seed

The institutions are listed according to their class and activities. Every activity is, in turn, listed in the book according to its history, giving priority to the "first born" in each particular town. For instance: In a given town the chief problem of the Jewish immigrants centered around the necessity of a "Minyan". It started on a holiday. Throughout the year those lonely souls were too busy with their miserable vocations to think of anything spiritual.

אײנלײטונג

די מאטעריאלן אין "ספר הזכרון" זײנען אײנגעטיילט אין צוויי הויפט אָפּטיילונגען : דער ערשטער באשעפטיקט זיך מיט די באשרײבונגען וועגן יעדן אנשטאלט און דער צוויי־טער — איז דער אָנווײזער וועט עס זײנען געווען די גרינדער פון יעדן אנשטאלט און וועט זײנען עס זײנע איצטיקע פירער און אקטיוו טוער.

דאָס ערשטע קערנדל

די אנשטאלטן זײנען דא פאנאנ־דערגעטיילט לויט זייערע באזונדערע נעביטן.

יעדער נעביט איז אין ספר הזכרון פארטראטן לויט דער צייט, ווען דער אידישער ישוב אין דער באטרעפענדער שטאָט, האָט זיך אָנגעהויבן מיט אים באשעפטיקן.

אלס א ביישפיל :

די אריבערגעקומענע אידן האָבן דאָס ערשטע אָנגעהויבן טראכטן צו אָרגאניזירן א "מנין". עס האָט זיך אָנגעהויבן פון א יום טוב. א גאנץ יאָר, און שבתים אריינגערעכענט, זיי־נען די עלענדע אידן געווען צופיל פאר־נומען מיט זייערע זאָרגן וועגן פרנסה, איז "אין קאָפּ זיי ניט געלעגן" צו טראכטן וועגן א "אָרט פאר דאָוו־נען". ערשט אז ס'האָט זיך עפעס א יום טוב דערנענטערט, האָט זיך

But with the approach of the holiday they began to yearn for a place of worship. Usually someone offered, (free of charge) a room for the occasion and a "Minyan" was gathered.

Once given a chance to meet on common ground a discussion arose as to the necessity of a more permanent abode in order that a "Minyan" should be held at least every Sabbath. And when this was achieved someone suggested that it would be advisable to hold services during the week days, at least in an emergency of a "Yor Tzait."

In this manner the "Congregational" idea gradually developed into a reality.

Eventually differences of opinion developed, factions organized, the synagogue became too small, too "hot" for some and a new "shul" was organized, etc., etc.

This form of evolution was experienced by all other Jewish settlements in America. This proves that the seeds of all Jewish activities in America originally sprouted on the religious field. The next aspiration was, naturally, for benevo-

בא זיי אָנגעהויבן פילן א בענקעניש צו אן אטמאספער פון א שוהל. האָט איינער פון אזעלכע אידן אָפּגעגעבן (פאר געלט צי אָן געלט) בא זיך אין דירה א צימער פאר א יום־טוב'דיקן מנין.

יום טוב בשעת'ן דאוונען האָט מען אָנגעהויבן רעדן אז עס איז נויטיק צו האָבן א שטענדיקן "מנין", פאר אלע שבת. מיט דער צייט האָבן זיך שוין געפונען מוטיקערע אידן, וואָס האָבן שבת בשעת'ן דאוונען פאַרגעלייגט, אז מען זאל קומען אויך אינמיטן וואָך דאוונען, וועו איינער האָט יאָרצייט.

אזוי האָט זיך דער דאָזיקער געביט, דער שול געביט, אַנטוויקלט פון שטופע צו שטופע ביז אין א פאַרלויף פון א נעוויסער צייט איז אויסגעבויט נעוואָרן א שוהל.

דערנאָך איז צווישן די מערער אקטיוערע שוהל־טוער פארגעקומען א מיינונגס־פארשידנקייט אין נעוויסע פראגן. האָבן זיך א טייל אידן אָבגעטיילט פון די איבערגעבליבענע און זיינען אוועק און האָבן אָרגאניזירט א שוהל פאר זיך. האָט שוין דער אידישער ישוב פארמאָגט אַנשטאָט איין שוהל — צוויי שוהלן, א. א. וו. א. א. וו.

אזא עטאַפּ האָט דורכגעמאכט יעדער אידישער ישוב אין אמעריקע.

אלזא, ווי מיר זעען, איז דאָס ערשטע ארגאניזירונג'ס קערנדל אין דער אידישער אמעריקע געווען אפן רעליגיעזען געביטה. נאכער מערקט זיך דער געביטה פון וואוילטעטיגקייט. נאָך דעם שוואומט ערשט ארוים דער

lent activity and then followed social activities, etc.

A Benevolent Deed Needs No Name

An interesting episode happened in St. Louis, Missouri, that will well serve as a typical instance of the evolution of Jewish activities in America. About 40 years ago a few benevolent Jews gathered for the purpose of organizing a "Bikur Cholim" (hospital).

Naturally one meeting does not bring results. Other gatherings followed. In the meantime it was discovered that in another section of the town some prominent rich Jews were meeting for the purpose of building a Jewish hospital. Of course, this news somewhat dampened the spirit of our benevolent brethren. Why undertake such a great task when the rich are going to do it?

But they refused to give up. Some ingenious fellow finds fault with the hospital. "To what use is the hospital when their food is not "Kosher?" "Why, our sick won't even be able to taste their food." "That is right," echoed the others.

געביטה פון די אזוי גערופענע "ברור־דער"־פאראייניגונגען.

וואָס מ׳זאָל ניט טאָן אַפּי גוט אלם א ביישפיל :

צוריק מיט עטלאכע און דרייסיק יאָר זיינען זיך אין סענט לואים, מיזורי, צונויף געקומען עטלאכע אידישע פאָלקס־מענטשן און האָבן זיך אָרגאניזירט מיט׳ן ציל צו גרינדן א אידישן "בקור חולים". א איד ווערט שלאָף און קען ניט רופן קיין דאָקטאָר, דארף מען האָבן א בקור חולים. אזא ארבעט ווערט ניט געטאָן אזוי גרינג ווי עס רעט זיך. עס דארף נעמען צייט. קומט מען זיך איינמאָל צונויף. נאכער רופט מען שוין א גרעסערע פראזאמלונג. ביז אויף איינע פון אזעלכע פארזאמלונגען ווערט מען געווואויר, אז די רייכע אידן האָבן זיך צונויף געמאכט און האָבן באשלאָסן צו בויען א אידישן האָספיטאל.

דערהערט אזא זאך, ווערן די אניציאטאָרס פון דעם געפלאָנטן בקור חולים אנטמוטיקט. צי וואָס זיך נעמען צו אזא גרויסער ארבעט, אז די רייכע אידן גייען שוין דאָס טאָן? האָט זיך אָבער איינער פון די פארזאמלטע פאָלקס־מענטשען אָנגערופן : "נו, און וואָס איז מכח כשרות? צו וואָס וועט טויגן דער האָספיטאל פון די רייכע אידן, אז אפילו א לעפל געקעכט וועט דאָרט "אונזערער" א קראנקער ניט קענען טועם זיין ?

יע, טאָקע! — כאפן אונטער די איבעריקע פארזאמלטע פון די פאָלקס־מענטשן.

Then someone came back with a new tale: "The hospital will have a 'Kosher' kitchen."

Again the idea of a "Bikur Cholim" is becoming a "flop."

But what is the gathering to do. Shall all the meetings and good intentions go to waste? Some outlet had to be found for all that stored-up energy. Those men were "benevolently ripe" for action. Wouldn't someone suggest something?

It was suggested—there and then the seeds were planted for this gigantic order, now known as the "Progressive Order of the West."

The Evolution of Activity

Thus we trace the development of many large institutions that are part and parcel of American Jewish life of today. Originating in the following order:

Religious, benevolent, fraternal, educational, political and class groupings, cultural and aid societies.

Accordingly the reader will find the material of this book listed.

The various institutions and their activities are often chang-

האָט זיך אָבער איינער אָנגערופן: "איך וויים פון א זיכערן אָרט, אז די גלאָוונע מתעסקים פון דעם אידישן שפּיטאָל האָבן בדעה צו אוועקשטעלן דאָרט א כשר'ע קיך, און די קראנקע וואָס זיינען נזהר אין כשרות וועלן נישט דארפן חלילה נכשל ווערן אין טאָרפעם".

— אזוי, איז דאָך גאָר עפעס אנדערש! — הערן זיך קולות פון די פארזאמלטע.

די אידייע פון א בקור חולים ווערט שוין דאן אויפגענעבן. "די דאָזיקע ארבעט וועלן שוין די רייכע אידן טאָן. זיי וועלן עס גיכער דורכפירן איידער מיר, גרינע", — ווערט אָנגענומען א באשלוס פון דער פאָלקס-פארזאמלונג.

אָבער אזוי ווי די דאָזיקע פאָלקס-מענטשן האָבן דאָך שוין געהאט עטלאָכע מאָל פארזאמלונגען, און בא א סך פון זיי האָט זיך ארויסגעוויזן א שטאַרקער וויל צו זיין ארגאניזירט אינאיינעם און האָבן אן אייגענעם אָרט וואו זיך ארויסצורירידן און וואו ארויסצוצייגן אייגענע איניציאטיווע, — האָבן זיי דערפאר באשלאָסן, אז אויב ניט קיין בקור חולים, טאָ זאָל מען זיין אָרגאניזירט פאר אן אנדער אידישער וויכטיקער זאך.

און אזוי ארום איז עס דאן צוגעשטאנד געקומען דער איצט פאר-שפרייטער וויכטיקער אָרדן איבער די פאראיניקטע שטאָטן, דער "פראָגרעסיוו אָרדער אָף די וועסט".

אַלעס וועלט דאָ פארשריבן

פון אזעלכע אויבנגענאָגטע און

ed in the "Book of Memories" to tally with historical procedure of each city. This system will give one some idea of the process of development of the social order in any given city and when the last chapter of the book is read and the reader sees the structure of American Jewish life in its entirety he will be amazed to note its magnitude and its beauty. All achieved in but a half a century.

The Hebraic Trait

Wherever the Jew was given equal rights, he always contributed more than his share towards the upbuilding of that particular land. He had shown his capabilities to start from the "bottom up" piling up brick upon brick on the social structure, whether for his own or for the benefit of his fellow man. The marvelous social structures throughout this land are mute monuments to Jewish gratefulness and appreciation. The aim of the "Book of Memories" is to show what has been accomplished in the brief span of but 50 years.

ענלאבע פאקטן זעען מיר ווי דער ארגאניזירטער אידישער געזעלשאפט-לאכער לעבן האט זיך אמעריקע אנטוויקעלט אויף די פארשידענע ביטן לויט פאלגענדער אָרדנונג :

רעליגיע, וואוילטעטיגקייט, ברודער-פאראייניגונג, דערציהונג, פאליטישע און קלאסן גרופירונגען, קולטורעלע אקטיוויטעטן, און הילף- און לאנדס-מאנשאפט- פאראייניגונגען.

דערפאר זיינען אויך די מאטעריאלן אין ספר הזכרון איינגעטיילט לויט דער אויבענגענאָמטער אָרדנונג.

די אנשטאלטן אין זייערע פארשידענע געביטהן (רעליגיע, וואוילטעטיגקייט א. ד. ג.) זיינען אין ספר הזכרון פארטרעטן לויט דער אָרדנונג פון די יאָרן, וועו זיי זיינען אָרגאניזירט געוואָרן, — יעדע שטאָט מיט אירע אידישע אנשטאלטן.

לויט אזא סיסטעמע זעט זיך ארויס ווי עס איז פאָרגעקומען דער פראָצעס פון וואקסן פון דעם אידישן געזעלשאפטלאכן לעבן אין דער באטרעפענדער שטאָט, און נאָכ'ן אלגעמיינעם סך הכל פון דער לעצטער אויפלאָזע פון ספר הזכרון — דערזעט מען פאר זיך די גאנצע יצירה, די שאפונג אין א ריזן-פארנעם וואָס דאָס אימיגראנטן-אידנטום האט אויפגעשטעלט אין א פארלויף פון בסך הכל פופציק יאָר אין די פאראיניקטע שטאָטן.

וואָס איז קענען

האבן אידן נאָר געהאט א פרייע האנט און מוטה ביי פאליטישע גלייכ-בארעכטיגונג, האט זיך ארויסגעוויזן

זייער אונערמידלעכע שוואונג און ענערגיע צו באריכטערן דעם אלגעמיינעם אויפבוי פון דעם לאנד, וואו זיי האבן געקראגן די גלייכע בירגערלאכע רעכט און מעגלאכקייט, עס האט זיך ארויסווייזן זייער ספעציעלע אייגנשאפט צו קענען אנהויבן אלעמאל פון דעם "אלעף" אין דעם בויען זייער פריוואטן לעבן בא אלע פארשידענע שוערע אומגעבונגען (די באזונדערע אין דער פעריאדע פון עמיגראציע און אימיגראציעם) און ווי א לעבעדיקער באוויז רייסן זיך צו די הויכקייטן ארויף די אידישע גיגאנטישע געביידעם אויף אלע געביטן פון געוועלשאפטלאכע טעטיגקייטן אין דעם גרעסטן פארנעם, אין יעדן אידישן ישוב באזונדער און איבער אמעריקע אין אלגעמיין.

בסך הכל פופציק יאר — און וואס פאר א ריזן - ארבעט! און ווער האט עס געטאן אט די העלדישע ריזן-ארבעט!!

דאס איז די אויפנאבע פון ספר הזכרון (פון דער ערשטער ביז דער לעצטער אויפלאגע) צו באווייזן.

באווייזן דאס דורך לעבעדיקע פאקטן אין שריפטען און אין פאטאגראפישע בילדער.

באווייזן דאס דורך רירעוודיקע פולסירנדיקע מעשים וואס זיינען געטאן געווארן און ווערן געטאן דורך מענטשן וואס יעדער אידישער ישוב איז געווארן און ווערט געבויט דורך זיי, — מענטשן פון פארשידענעם שטאם און קלאס, אבער אלע מיט אן אייזערנעם ווילן צו שאפען און צו טאן, אלע מיט א אינסטינקטיוון טרייב-קראפט צו באשאפען און צו אויפטאן פאר דער געגנווארט און פאר דורות וואס וועלן קומען.

דאס ווערט פארזיגלט און פאראייביקט (ווי אין פראקטישן לעבן). דא אויף די בלעטער פון דעם ספר הזכרון.

To prove beyond all doubt, with cold facts, figures and photographic plates. To ascertain by evident pulsating deeds (past and present) of Isreal, in every nook and corner of this land, wherever there is a Jewish settlement, to speak of, irrespective where they come from or to what class they belong to, all imbued with an iron will to build and raise the social structure. Every one a live dynamo, radiating strength and energy.

INSTITUTIONS AND THEIR LEADERS

The Normal Way

Institutions of various natures, in a community are similar to the organs of the human organism. Every organ has its functions. The absence of anyone of the members (no matter how small) renders to the abnormality of the body. It's incomplete.

All institutions, — small or large—(as long as they serve human welfare) comprise a complete human community. If one of them is lacking or happens to be impaired, the communual structure as a whole, is incomplete. There is a lack of security in its membership.

The Government Should Act

Who should be responsible for the completeness of the welfare of society?

The Government should be responsible. Just as the Government supplies the police force, the fire brigade and similar organizations, it should also maintain its hospitals, shelter homes for the feeble and old, for the orphan, etc. The Government is as morally responsible to its citizenry as it is legally. The Government is most

אַנשטאַלטן און זייערע טוער

ווען איז נאָרמאַל

אין דער געזעלשאפט זיינען אנשטאַלטן (פון אַלערלייי געביטן) ווי גלידער אינם מענטשלאכען ארגאניזם. יעדער גליד האָט זיין פונקציע. עם איז קיין אונטערשייד ניט צו וואָס פאר א גראד דער גליד געהערט. אויב איין גליד פעלט אָדער איז ניט נאָרמאַל, איז דער מענטש ניט מיט אַלעמען.

אלע אנשטאַלטן, גרעסערע אָדער קלענערע, וועלכע באפרידיקן מענטשלאכע באדערפנישן אויף וועלכן ס'ניט איז געביטה, שאפן אינאיינעם די פאלקאמענהייט פון דער געזעלשאפט. אויב איינער פון אזעלכע אנשטאַלטן פעלט אין א שטאָט, פעלט שוין צוליב דעם אין דער זיכערקייט פון אירע איינוואוינער.

רעגירונג דארף טאָן

ווער דארף אויפפאסן אויף דעם, אז קיין איין אנשטאַלט זאל ניט פעלן אין דער געזעלשאפט ?

די רעגירונג דארף אויף דעם אויפפאסן! אזוי ווי זי איז אויפמערקזאם צו דער פינקטלאכער פונקציע פון פאַליציי, פייערלעשער א. ד. ג. אזוי דארף זי זעהן אז עס זאלן ניט פעלן אזעלכע אנשטאַלטן ווי א האספיטאַל, עלטער־הויז א. ד. ג.

זי דארף עס טאָן, ווייל זי איז יורידיש און מאָראליש פאראנטוואָרטלאך פאר'ן וואויל־און־בעסטן פון די בירגער; זי קען עס טאָן, ווייל דאָס וואָס אזא ארבעט דארף קאָסטען

capable to assess and collect the necessary funds for the maintenance of human institutions. To a certain extent the Government is fulfilling its obligations. But there are limits to its capability, responsibility and sincerity.

That Will Not Solve The Problem

Then there are other reasons why the legal authorities cannot serve all of its citizens. The Jews, as a class, for instance, cannot be proficiently served by an "outside" body. A common municipal hospital cannot prepare Kosher food for the Jewish patient, The average Jew or Jewess will not partake of the food served in a municipal home., and not only the food, but the entire non-Jewish atmosphere is foreign to the orthodox Jew. The Jewish orphan cannot be brought up in a non-Jewish home, if the Hebrew is to maintain his identity.

Habits and Traditions

True, the Jew is taxed for all government institutions as well as any other citizen, but, unfortunately, he cannot partake of the benefits of many of them. No one is really to blame; the Jew, in America, enjoys

ווערט דורך איר קראפט געדעקט טא־קע פון די בירגער גופא; און זי טוט עס טאקע, די רעגירונג, אין די גרע־ניצן פון אירע פייאינקייטן פארנט־וואַרטלאכקייט און ערלאכקייט.

אפילו ווען זי וואָלט טאָן

אָבער צוליב געוויסע אומשטענדן און אורזאכן קענען ניט אלע בירגער זיך באַנוצן מיט די אנשטאַלטן וועל־כע די רעגירונג האַלט אוים טאקע פון די שטייערן, וואָס די בירגער גופא צאָלן דערפאר. אין א מוניסיפאלן האָספיטאל, למשל, קענען ניט אלע אידישע קראנקע אָנקומען צוליב דער כשרות פראגע. צי א אידישער זקן אָדער א זקנה וואָס האָבן זיך ניט וואו אהינצוטאָן אויף זייערע עלטערע יאָרן, וועלן פאָרט ניט גיין וואוינען אין א מוניסיפאלען מושב זקנים, וואו די סביבה און אטמאָספערע זיינען ניט קיין אידישע. דאָס זעלבע איז אויך אויפ'ן געביטה פון קינדער־דער־ציהונג און אנדערע אזעלכע נויטיגע אנשטאלטן.

געוואוינהייט און טראַדיציע

עס קומט אוים אזוי, אז שטייערן צאָלן אידן יע פאר אזעלכע אייגריכ־טונגען, אָבער זיך באַנוצן מיט זיי איז פאר דער מערהייט פון דער אידישער באפעלקערונג אוממעגלאך. דאָס איז ניט קיין פראגע פון קאפריז אָדער ניט־לאָיאליטעט בא איינעם פון די ביידע צדדים. באם בעסטן ווילן און שענסטע געגנזייטיקע באציאונגען מוז מען זיך פאָרט רעכענען מיט מענטשלאכע געוואוינהייטן און דורות־

equal rights and is welcome to all the nation's benefits. On the other hand, it's not merely caprice or snobbishness that keeps the Jew aloft. But there are age-old traditions, race inhibitions in every nation that cannot be overcome. Even where general relations are of the best and noblest, the orthodox Jew will refrain from the non-Kosher food, not only because it is contradictory to his religious code but also because the taste is foreign to his palate. It's different and therefore repulsive to him. For instance, the Hebrew law does not prohibit non-Kosher food to the sick (the sick are immune from all restrictions,) nevertheless, he will not stomach strange food. He was not raised to digest it. The aged Orthodox Jew will tremble to live in a home that is not "protected" by a "Mezuza" (a religious charm tacked on the door to keep away all evil.)

It Should Be Done

It is logical (perhaps possible) that the Jew, as a class contributing freely to all taxation and charities, could demand special privileges in all civic institutions, such as: Kosher kitchens and separate quar-

לאנגע ראסן־טראדיציע. מען קען ניט צווינגען א אידן וואס כל ימיו איז ער געוואוינט צו עסן כשרות אז ער זאל אין דער צייט פון זיין קראנקהייט מוזן ליגן אין א האספיטאל, וואו ער דארף עסן ניט קיין כשר'ע מאכלים. מען קען ניט פארלאנגן פון א אידישן זקן, און ער אליין קען עס ביי זיך בשום אופן ניט פועל'ן, אז נאך 70־80 יאר לעבן אין א אידישער אומגעבונג און טראדיציע, זאל ער בא זיין לעבנס־נעילה וואוינן אין א דירה אן א מזוזה.

עס וואלט געדארפט זיין און ס'איז ניט

איז על פי יושר און על פי דין האט די אפיציעלע פארשטייערשאפט פון דער אידישער באפעלקערונג די פולע רעכט קומען צו די מוניסיפאלע אנשטאלטן און פארלאנגען, אז דארטן זאלן איינגעארדנט ווערן באזונדערע אידישע פאוועליאנען. די דאזיקע פאוועליאנען דארפן אויסגעהאלטן ווערן אינגאנצן אפן חשבון פון שטאט, וויל די אידישע איינוואוינער צאלן דאך אהין זייערע שטייערן, און די פירערשאפט פון אזעלכע פאוועליאנען זאל געהערן אינגאנצן צו דער אידישער פארשטייערשאפט.

עס וועלט אבער אזוי ניט געטאן, משמעות, אז עס לאזט זיך ניט אזוי טאן.

בויען מיר אליין

וואס'זשע דען טוען אידן יע? נעמען זיי און בויען אוים אייגענע אזעלכע אנשטאלטן. און ווער ? — איינ־

ters for the Jewish inmates, but somehow it's not done. Apparently it cannot be done.

What Else Is To Be Done?

Who then builds and maintains the Jewish institutions? The Jew builds and maintains them, and not only are these institutions convenient and in conformity with the Jewish law and traditions but they are also beautiful.

A tremendous task, indeed, for a small people, and especially hard and burdensome for the Jewish leader. So great is the task that many of them (the weaker type, of course) abandon everything and run never to come back. But the majority of the workers are staunch and hardy, with a possession of that iron will that holds on to the last, no matter how impossible the task.

True Workers

These true workers, never tire,, even in the face of tremendous odds, hardships and disappointments. Always on the job, often neglecting their private business, even their families. They live on the job.

If It Wasn't For Them?

Why do they do it—what forces them to sacrifice their individual interests for the inter-

ציקע נעזעלשאפטליכע טוער, טוען עס אזא ארבעט.

און מען פלאנעוועט אז די געביידעס זאלן זיין וואס שענער און וואס בעסער, און מ'האט אינזינען איינצוארדנען אט די אנשטאלטן מיט אלערליי באקוועמלאכקייטן, און מ'איז אזוי אויפמערקזאם צו שאפן דארט א אמת'ע פאלקסטימלאכע אידיש - מענטשלאכע שטימונג.

דאס איז א שווערע און פאר־אנטוואָרטליכע ארבעט. אפטמאל איז זי אזוי שווער, אט די ארבעט, אז די וואס באשעפטיקן זיך מיט איהר ווערן אנטוישט און פארמאטערט,, כאטש נעם און לאז איבער די ארבעט אויף גאט'ס באראט און אנטלויפן איינאנצן פון יעדן מין נעזעלשאפטלאכער ארבעט.

נעטרייע טוער

זיי טוען עס אבער ניט, אט די אי־בערגעבענע נעזעלשאפטלאכע אידישע טוער. בא אלע אומשטענדן פון גאלט־מאנגל און אלגעמיינע נעזעלשאפטליכע אפאטיע, שטארקן זיי זיך און זעצנפאר די ארבעט ארום די לעבנס־נויטיקע אנשטאלטן.

זיי וויסן גארניט פון קיין מידקייט. זיי הערן זיך ניט צו צו קיין שווערישקייטן. אפטמאל פארנאכלאסיקן זיי זייערע אייגענע געשעפטן און פאמיליען־אינטערעסן און זיינען אינגאנצן פארטאן מיט די עסקים פון דעם, צי פון יענעם אנשטאלט.

פאר וואס טוען זיי עס אזוי ?

ests of the others? It's hard to explain, they, themselves cannot answer the question intelligently. They were born with that powerful desire, with a dynamic power to will, and to do things. They can no more explain that talent than the artist can explain his talent. It's a gift from Providence.

True, there are not many of them. Only a few here and a few there; but thanks to these blessed individuals that are endowed with the magnificent power and iron will, we can boast of our net work of social institutions and organizations all over the land.

Give Them Credit

Are these people entitled to thanks? Of course not. They can no more stop from doing their duty than they can stop breathing. It's a part of their very lives, their very spirit and soul.

No, they are not to be thanked, but that does not mean that we are absolved from appreciation. That does not excuse the outsider from recognizing their ability and worth. The masses are to be thankful that they were blessed with such men in their midst.

ווען ניט זיי

זיי טוען עם דערפאר, ווייל אין זיי איז פאראנען אזא געבוירענע קראפט, וואם טרייבט זיי און ציהט זיי צו ארבעטן לטובת הכלל. פונקט ווי איינער מיט א געבוירענעם טאלאנט צו א וועלכן ס'ניט איז צווייג פון קונסט, רוהט ניט ביז ער טוט וואס זיין בארוף איז, אזוי איז עם מיט דעם געזעלשאפטלאכען טוער.

אין יעדער שטאט און שטעטל זיינען אזעלכע געציילטע פאראן. טאקע גאר געציילטע. אבער די גאנצע געזעלשאפטליכע אקטיוויטעט ווערט געטאן דירעקט אדער אונדירעקט נאר דורך זיי. ווען ניט זיי, וואלט קיין שום אנשטאלט ניט געקענט אויפגעבויט ווערן און די שוין אויפגעבויטע וואלטן בשום אופן ניט געקענט עקזיסטירן.

ניט זיי אנערקענונג

קומט א דאנק, אט די געזעלשאפטלאכע טוער? געווים ניט! איז דען שייך צו דאנקען א לעבעדיקן מענטשן דערפאר וואס ער אטעמט ? ער אטעמט דערפאר וואס ער מוז אטעמען. דאס איז זיין לעבן. און בא א געזעלשאפטליכן טוער איז זיין טעטיגקייט — לעבן. דאס איז בוכשטעבלאך זיין חיות, זיין נשמה. דערפאר קומט ניט לויבן, און דערפאר קומט ניט קיין דאנק.

דאנקען ניט, אבער אנערקענען יע. עס קומט זיי די אנערקענונג, אז זיי זיינען עם די יעניגע, וואס אין זייערע הענט איז איבערגעגעבן דער גורל פון

Encourage Them

Yes, recognition not as much for the individual that does the work as for his great job. The task is to be respected, not only by the masses, the onlookers, but even by the leaders themselves, and that will give them the courage and strength to carry on their hard work in the face of disappointment.

They need courage and plenty of it, otherwise they are liable to give before the onslaught of the cynic, the "do-nothing" and above all the silent indifference of the masses.

The little encouragement that comes from within and without will hold them erect and save them from despair. What other compensation is there for the honest worker than the accomplishment of the job, and the satisfaction that the task is well done?

To appreciate and respect one's effort is not to be conflicted with idol worship (an unpleasant practice for the worshiper and the worshiped). It merely means that one is in accord and sympathy with the worker and the cause he works for; consequently he too lends a helping hand and the project is crowned with success.

די אלע געוועלשאפטלאכע אנשטאלטן, פאר'ן וואויל־און־בעסטן פון אונזערע מיט־מענטשן.

דער ערלאכער געוועלשאפטלאכער טוער איז דער לעבעדיקער קראפט פון דעם עקזיסטירנדיקן אנשטאלט.

ואלן זיי זיין געשטארקט

אנערקענונג צום געוועלשאפטלאכן טוער, איז מערער פראגרעס פאר אלע־מען און אט דאס, זעט איר, מוז שוין יע יעדערער וויסן. נאך מער, די טוער זעלבסט מוזן אויך פילן און וויסן וואס זייער בארוף איז. ניט צוליב גרויס האלטן זיך, מוזן זיי עס וויסן, נאר צוליב שטארקען זיך אין א צייט פון שווערע־קייטן און שטרויכלונגען.

אין זייער פאראנטוואָרטלאכער ארבעט קומט זיי אוים צו־באגעגענען קלייניגלאכע נפשות וואס זיינען אויסן נאר קאלי צו מאכן וואס אנדערע טוען. ווידער קומט אוים זיך אנשטויסן מיט אומבאוואוסטזיניקע עלעמענטן, וועלכע זיינען ניט מסוגל צו באגרייפן די וויכטיגקייט פון געזעלשאפטלאכער טעטיגקייט. איז אז מען פארמאגט אין זיך דעם געערייקן מוטה און מען וויסט ווי אבצושאצן זיך זעלבסט, אלס אקטיוור טוער, איז גרינגער בייצוקומען אלע שטערונגען און די ארבעט מוז אלעמאל געקרוינט ווערן מיט דערפאלג.

דאס איז די באלוינונג פאר זייער פאראנטוואָרטלאכער ארבעט, און דאס איז דער אונגעהוירער געווינם פאר אלעמען אין דער געזעלשאפט.

און דא האלטן מיר בא זייער א וויכטיקן פונקט, און גלייכצייטיק

Where Are The Masses?

Unfortunately this is not always the case, quite often the leader is met with a wave of indifference — he is left alone; and the question arises: "Where are the masses?" "Where is the nation?" There are leaders and workers in every community but they alone can do nothing unless they receive the cooperation of the masses. Are they, by themselves to build and support the institutions for all?

To our sorrow we often find that even those that pay their dues regularly, and are "legally" in good standing in their institution, nevertheless, they cannot be termed an asset to the organization, for the reason that they lack the spirit of the thing. They don't seem to realize that communial welfare work is just as much their job, as it is the work of the "other fellow." It even pays to do good because no one is certain that he is immune from becoming a charge of the very institution he is now supporting.

A Pleasant Atmosphere Means A Lot

It is a tragic fact that the greatest majority of our fellow

זייער א שוואכן, אין אונזער געזעלשאפטליכן לעבן.

וועו עס רעט זיך וועגן אנערקענונג צו געזעלשאפטלאכע טוער, איז עס דאך ניט קיין פראגע פון אבגעבן כבוד צו עמיצן. וועו די אקטיווע טוער קריגן אנערקענונג פון דער געזעלשאפט מיינט עס, אז זי קומט נאך זייערע פאדערונגען לטובת דעם אנשטאלט אדער די אנשטאלטן וועמען זיי פארטרעטן. אבער ניט אומעטום איז עס אזוי.

וואו איז דאס פאלק ?

פיל מאל שווימט ארויף די בי-טערע פראגע: "וואו איז דאס פאלק? וואו זיינען די מאסן"? יעדע קהלה האט פירער, יעדער אנשטאלט האט טוער, אבער די פירער און די טוער מוזן דאך האבן די קאאפעראציע פון דער געזעלשאפט. יעדער אנשטאלט קען דאך עקזיסטירן און פראגרעסירן, נאר וועו אלע אין דער געזעלשאפט האבן אין אים א אינטערעס. אבער דאס איז ניט אלעמאל דער פאל אין אונזער געזעלשאפטלאכן לעבן. בא דער גרעסטער מערהייט פון אונזערע מיט-מענטשן פעלט דער חוש פאר'ן געזעלשאפטלאכן לעבן.

אפילו די וואס צאלן זייער בייטייערונג פאר אונזערע אנשטאלטן, זיינען ניט אלע פון זיי דורכגעדרונגען מיט'ן באוואוסטזיין, אז זייערע פליכטן פאר די געזעלשאפטלאכע אייניג-טונגען זיינען אזוי וויי פאר אן אייגענער פאמיליע, שוין אפגערעט דערפון, וואס קיינער איז ניט באוואהרנט אז ער אדער זיינע אייגענע וועלן אמאל

men are far from the realization that a public institution is their institution—a part of their very business—a part of their personal welfare.

This indifferent attitude of the masses is the greatest undermining factor of our best institutions. Financial support alone does not sustain an organization. It requires also moral assistance, the assurance of good faith from the body that supports it, otherwise its doomed to starvation and failure.

The Leaders Are Also Guilty

The truth of the matter is that our good leaders are, to a certain extent, responsible for the passive attitude shown by the masses at large to everything that is public. They, the leaders have neglected the most important part of their duty, and that is: to educate and enlighten the people in their duties. The public indifference is mostly due to their ignorance in communial affairs. They should be taught the A. B. C's. of social responsibilities, even as we teach children. Every important move and achievement of the institutions should be broadcasted and explained

ניט דאַרפן באדינט ווערן אָט פון די זעלבע אייניריכטונגען. האָבען מיר דען ניט באגענגט אזעלבע פאלן? קענען מיר דען ניט אזעלבע פערזאָנען, וואָס אז מ'איז געקומען צו זיי "בעטן" געלט פאר א געוויסען אנשטאַלט, האָבן זיי ניט געוואָלט געבן, און אין א צייט ארום האָבן זיי אליין געדארפט אָנקומען צו דער הילף פון דעם זעלבן אנשטאַלט.

אַטמאספערע איז נויטיק

קיינער קען ניט אָפליקענען דעם פאַקט, אז די גרעסטע מערהייט פון אונזערע מיט־מענטשן זיינען נאָך גאנץ ווייט צו באגרייפן, אז זיי דארפן זיין פאראינטערעסירט אין דער גאנצער ארבעט און עקזיסטענץ פון אונזערע אנשטאַלטן, אָקוראט ווי זיי זיינען פאראינטערעסירט אין זייער אייגענעם פערזענליכן צושטאנד.

דער דאָזיקער פאַקט איז ניט בלויז א פעלער, נאָר טאָקע אן אומגליק פאר אונזער גאנצן געזעלשאפטליכן עקזיסטענץ. אינ'ם בעסטן פאל קען קיין אנשטאַלט ניט עקזיסטירן בלויז אויף די סכומים געלט וואָס ער קריגט אריין. ער מוז האָבן א גייסטיקע אַטמאָספערע ארום זיך מצד דער גאנצער געזעלשאפט. יעדער אנשטאַלט וואָס האָט ניט ארום זיך די פאסיקע באציאונג מצד דער באפעלקערונג, מוז מיט דער צייט פארטרוקנט ווערן אזוי ווי א בוים אויף א "טשאכאטנעם" באדן.

שולדיק זיינען אויך די טוער

און אין דעם, וואָס די באפעלקערונג

to the public. There should be special lectures pertaining to social activities. In fact there should be a specific department of education dedicated to propaganda — teaching the duties of the individual to the community and vice-versa.

Has it been done before? Is it being done now? Of course not.

Hard experience has developed in our leaders the false axiom that the budget is the only thing worth reckoning with. The main point is to get a competent appeal maker, a clever campaign manager and the rest will take care of itself. After these "specialists" are enlisted for a short term to do their stuff. They breeze into action with professional agility. A competent storm brigade is formed, "hot" phrases are coined and when the "boobs" are cleaned out and the budget is made they pack up and quit. The job is well done. Is it?

No one can deny that a balanced budget is essential in every organization, but that alone is not sufficient to make a successful institution, because no institution is sound when it's stagnant, even when its financial standing is sound. It has

אין איר גרעסטער מעהרהייט איז אזוי אינדיפירענט צו אונזערע אנשטאלטן, זיינען — לאמיר זיך ניט שעמען אויסזאגען דעם אמת — שולדיג טאקע די טוער און די פיהרער פון די אנשטאלטן זעלבסט. זיי האבן פארנאכלאסיקט און זיי פארנאכלאסיקן נאך איצט אויך אזא וויכטיקע, לעבנס־ וויכטיקע ארבעט, ווי אויפקלערונג צווישן אלע שיכטן פון דער באפעלקערונג. אין באצוג צו געוועלשאפטלאכע אנגעלעגנהייטן זיינען די דערוואקסענע, אין זייער מערהייט, אזוי אומבאוואוסטזיניק אזוי ווי קינדער. מען מוז זיי לערנען. מען מוז זיי אויפקלערן. מען מוז זיי געבן צום לייענן אזעלכע שריפטן, וועלכע זאלן קלאר מאכן פאר זיי די וויכטיגקייט פאר יעדן מענטשן צו זיין אקטיוו אינ׳ם געזעלשאפטלאכן לעבן. מען דארף זיי געבן צום לייענן וועגן דער ארבעט און אויפגאבע פון יעדן אנשטאלט באזונדער. מען דארף איינאדרענן ספעציעלע עפנטלאכע פאפולערע לעקציעס וועגן אט די אלע ענינים. עס דארף זיין אין יעדער שטאט א ספעציעלע באוועגונג ארום אזא וויכטיקע אויפקלערונגס ארבעט. מען מוז וועקן דעם איינגעשלאפענעם געזעלשאפטלאכן חוש בא אלע, וואס זיינען נאך ביז איצט פאסיוו צו אונזער געזעלשאפטלאכן לעבן און צו זייער אנשטאלטן.

טוען דאס אונזערע טוער אויף די ערטער? טוען דאס אונזערע פירער פון דעם אדער יענעם אנשטאלט ?

צוליב געווייסע אומשטענדן האט זיך

to develop—or die. And in order to develop it must have the good-will of all the people —it thrives on public opinion. To obtain this end persistent education is needed. Unfortunately it is not being done.

Much has been said and printed to substantiate the above statements, but for the present the following fact will suffice:

For Instance

In two homes for the aged, situated far apart, in different cities, the question of social education was raised at the directors' meetings. In both instances the idea was favorably adopted but the directors refused to use the public funds for such purpose. Finally the leaders of one institution raised the necessary funds among themselves, and a special propaganda centre was established. But in the other town the board refused to "dig in" and of course nothing was accomplished. To appease their own conscience they "decided" that an "established house" needs no publicity. Everyone knows about the Old Folks' Home.

Little did those people realize the importance of the so-

בא די עסקנים געשאפן א מיינונג, אז אזוי ווי דער עיקר פאר אן אנשטאלט איז דאך נאר דער באדזשעט, איז דער־פאר די גאנצע ארבעט נאר צו קריגן א פייאיקן אפיל־מאכער און א "זשוואוען" קאמפיין־מענעדזשער, קו־מען זיי אויף עטלאכע טעג מיט זייער קלאפער געצייג און מע גיט א טא־ראראמעווע צווישן "עולם גולם", מען שאפט דעם סכום געלט פאר'ן באדזשעט פון די אנשטאלטן און — "דאטם אלל".

קיינער קען ניט לייקענען אז פאר יעדער אנשטאלט איז דאם וויכטיק־סטע צו האבען א זיכערן באדזשעט. מען מוז דאך אבער געדענקען אז א אנשטאלט מוז סוף כל סוף האבן א באדן ניט נאר צו עקזיסטירן, נאר אויך צו אנטוויקלען זיך וואס מערער און וויטער. דער באדן פאר יעדן אנשטאלט איז די געזעלשאפטלאכע מיינונג און דער אינטערעס פון יעדן איינעם אין דער געזעלשאפט.

דאס קען דערגרייכט ווערן נאר דורך א שטענדיקער אויפקלערונגם ארבעט, און אזא ארבעט ווערט דורך געווייסע טוער אין געוויסע ערטער ניט געטאן.

אלס א ביישפיל

זייער פיל דאקומענטן זיינען בא אונז פאראן צו באשטעטיקן דאס וואס איז נאר־וואס געזאגט געווארן. אבער מיר וועלן זיך באנוגנען לעת עתה נאר מיט פאלגענדן פאקט:

אויף איינע פון די זיצונגען אין צווויי מושב זקנים'ס אין צוויי שטעט

called "publicity". No institution can live without it. Their leaders attempted to measure the possible monetary income of such publicity as against the expenditure and they failed to see the "profit."

It is interesting to note that the same directors failed to insert a single page of propaganda in their own program that they printed in connection with a yearly function that was given by the home. A book packed with various advertisements for every Tom, Dick and Harry but not a word for the welfare of their own institution (with the exception, of course, to a page dedicated to the individual names of the officers and directors.)

To Be Shared By All

Such men fail to differentiate between the important and the superficial. They are usually not successful leaders. They snub the masses but seek the individual "money bag" and eventually fail, because as said before, the institution held aloft and contrary to public opinion is eventually doomed to failure. It will die of "loneliness." Enlightenment and propaganda should be a part of every public institution.

וויטע איינע פון דער אנדערער איז באהאנדעלט געוואָרען די פראגע פון אויפקלערונגם ארבעט צווישן דער באפעלקערונג. איין מושב זקנים האָט באשלאָסן צו טאָן די ארבעט. האָבען זיי אבער פון דער טרעזשורי ניט געקענט ארויסנעמען די נויטיקע הוצאות דערפאר, האָבן זיי געשאפן די נויטיקע געלט פון זייערע אייגענע קעשענעם. יעדער איינער פון די באָארד־דירעקטאָרן האָט געגעבן כך וכך און די ארבעט איז געטאָן געוואָרן.

דער צווייטער מושב זקנים אין אנדער שטאָט האָט די דאָזיקע אויפקלערונגם ארבעט ניט געטאָן, פשוט דערפאר וויל די באָארד־דירעקטאָרן האָבן ניט געוואָלט זיך לאָזן קאָסטן די נויטיקע "פאָאָר טולער", וואָס די ארבעט האָט אָנגעטראָפן. אז מ'האָט זיי געפרעגט פארוואָס? האָבן זיי געענטפערט: "צי וואָס דארפן מיר פובליסיטי, אלע וויסן אז עס איז דא מושב זקנים".

זיי באגרייפן ניט אָט די טוער, אז אויפקלערונגם ארבייט פאר אן אנשטאָלט איז אזוי ווי אָטעם פאר א לעבעדיקן וועזן.. זיי מעסטן די געזעלשאפטליכע ארבעט מיט דער זעלבער מאָס ווי זיי מעסטן זייערע "בייזנעס". און אזוי ווי אויפקלערונגם ארבעט היסט בא זיי פובליסיטי, איז דערפאר בא זיי דער ערשטער געדאנק, וויפיל געלט קען אזא פובליסיטי אריינברייננען.

די זעלביקע דירעקטאָרן האָבן אפגעדרוקט א פראָגראם צו א יערלאכע אונטערנעמונג. די פראָגראם איז ג-

וועז פון א סך זייטן. זיינען אלע זייטן געווען אפגעדרוקט מיט פארשידענע ביזנעס "אדווערטייזמענטס" און פאר דער טעטיגקייט פון אנשטאלט איז אפילו קיין איין זייט ניט געגעבן געווארן, אויב מען זאל ניט רעכענען די זייט וואו עס איז געווען אויסגערעכנט די נעמען פון די באאמטע דירעקטארן.

אלע זיינען שותפים

דער רוב טוער באגרייפן לחלוטין ניט די וויכטיגקייט צו דערנענטערן אלע טיילן פון דער באפעלקערונג צו די אנשטאלטן וואס בריינגען אזויפיל נוצן אין דער געזעלשאפט. און די דערנענטערונג זאל זיין ניט נאר כדי צו נעמן בא זיי געלט. די דערנענטערונג דארף זיין כדי אלעמען צופארזיכערן מיט דער טעטיגקייט פון אנשטאלט, כדי אלעמען צו מאכן שותפים אין דער וויכטיקער געזעלשאפטלאכער ארבעט.

דאס איז די הויפט אויפגאבע פון דער אויפקלערונגם ארבעט און דאס מוז געטאן ווערן מיט א בריייטער האנט.

דאס איז א לעבנס פראגע פאר יעדן אנשטאלט.

To Be Socially Inclined

There are some truths in life that cannot be over emphasized and one of them is that "man cannot live alone." He is a part of that great human body called "society." He is but a link of that great endless chain, and, therefore his interests in the community should be almost as great as his personal interests.

Even his private life gains in importance when one feels that he is a vital cog in the communal machine. There is no grander feeling than the one derived from the knowledge that "you belong to all and all belong to you." One thus gains strength—he is not alone in the world. His load becomes lighter; his every day life becomes less monotonous. His life's battles are half won.

There is only one way to prove your interest in public undertakings, and that is to prove it with deeds. Merely to be "socially inclined" does not mean anything. One must act — do things — put your shoulder to the wheel; and, above all, get in the habit of thinking that it is your own

ווען מ׳איז געזעלשאפטליך

אין דער וועלט פון די לעבעדיקע זיי-
נען פאראן אזעלכע אמת׳ן, פון וועל-
כע מען דארף אלעמאל האלטען אין
איין רייד׳ן און איין דערמאנען. וויפיל
מען זאל ניט האבן געזאגט וועגן דעם,
איז נאך אלץ ניט גענוג. איינער אזא
אמת איז אז "דער געזעלש-
שאפטלאכער לעבן איז
פאר יעדן איינעם אזוי
ווי כטיג ווי זיין אייי-
גענער פערזענלאכער
לעבן".

דער אייגענער פריוואטער לעבן
איז נאר אנדערש אין אלע אינזיכטן,
ווען מען פיהלט אז מ׳איז אן אקטי-
ווער מיטגליד אין דער סביבה וואו
מען לעבט. מען קומט צווישן
מענטשן און מען פילט אז אלע זיינען
מיינע און איך בין אלעמענס. אזא
געפיל מאכט דעם לעבן מער מיט אינ-
האלט. עס ווערט עפעס גרינגער צו
טראגען די אייגענע שווערע מילשטיי-
נער פונ׳ם טאג-טעגלאכן פראזאאישן
לעבן, ווען מען פילט אז מ׳איז ניט
אליין אינ׳ם גרויען לעבנס - קאמפף
און מען געהערט צו א כלל.

די געהעריקייט צום געזעלשאפט-
לאכן לעבן, ווערט אויסגעדריקט נאר
דורך פראקטישע באווייזן. עס איז
ניט גענוג פאר איינעם צו זאגן אז ער
איז געזעלשאפטלאך "געשטימט". ניט
מיט שטימונגען איז מען יוצא. כדי
צו זיין געזעלשאפטלאך מוז מען זיין
אקטיוו, מוז מען עפעס טאן פאר דער

work you are doing—not the other fellow's, because the other fellow is equally doing your work. Whatever you do is directly or indirectly benefiting you, so why stint it?

A very simple truth, indeed, but alas, so seldom acknowledged. Man is still in the kindergarten stage in regards to his social duties. The masses know little or nothing pertaining to communal problems.

Where Is Our Youth?

But the leaders; the men at the rudder of public life, surely they know the danger of public indifference. Surely they must ask themselves over and over again "Where is the reserve? What is to become of the ship when we pass away? Where is the youth? Who is to fill the vacancies? Have we a reserve of young recruits?"

Personally, I "glanced" thru the Jewish-America from coast to coast, and, to my sorrow, I must say that I noticed no such a thing.

"Give me children, or else I die" that's what Mother Rachel said to Jacob. How long is one to survive without his offspring? This is true in the life of a community as well as

געזעלשאפט און בשעת מעשה ניט טראכטען, אז מען טוט פאר עמיצן אנדערש ווערן. מען דארף זיין דורכגעדרינגען מיט א באוואוסטזיין, אז דאס וואס מען טוט פאר דער געזעלשאפט איז עס, דירעקט צי אינדירעקט, אין דער געגנווארט צי אין דער צוקונפט, פאר דער אייגענער טובה.

ווי געזאגט באגרייפן דאס נאך ניט אלע. מען דארף נאך נענוג קנעלן מיט אונזערע מיטמענטשן, אז זיי זאלן אזא אמת פארנעמען. נענוג נענוג דארפן נאך די מענטשן־קינדער זיך אנלייגן ביז זיי וועלן דערפילן, אז אן דער אלזייטיקער שוץ פון א געזונטן געזעלשאפטלאכן לעבן, איז דער גייסטיקער און מאטעריאלער עקזיסטענץ פון דעם איינצעלנעם ניט ווערט גארניט.

איז די יוגנט גרייט ?

אבער די דאזיקע וועלכע שטייען באם רודער פון אונזערע פארשידענע אנשטאלטן, זיי באגרייפן דאך יא גענוים ערמאסן אט דעם אויבנגעזאגטן אמת. עס איז אויך קיין שום ספק ניט, אז פילע פון זיי פארטראכטן זיך אמאל זייער ערנסט "וואו איז אונזער רעזערוו" ? מענטשן לעבן דאך ניט אייביק. וואן עס ווערט ליידיק א שטול פון אן אקטיוון טוער אין א אנשטאלט, ווער איז זיין יורש ? ווער פון אונזער יוגנט איז צוגעגרייט צו פארנעמען די איבערגעבליבענע שטול נאך אזא געטרייען און איבערגעגעבענעם טוער, וואס איז אוועק פון אונז? האבן מיר אזא יוגנט־רעזערוו?

in private life. Responsible leaders must heed this danger. Their efforts will all end in vain unless they read intelligently that writing on the wall "What of tomorrow?"

"Where are our heirs?"

We Must Prepare

In the Jewish-America we find various educational institutions, teachers seminaries, as well as theological colleges, but there is not a single school that teaches genuine social service. Of course, we do have professional social workers, and a good many of them are very capable men and women and quite sincere in their work. But they are only hired help. Their place is to execute the work already in progress. They are hired to maintain public institutions, but we cannot expect them to build them. By a school for social work, we mean an institution that would propogate the necessity of public work and teach youth its responsibility to mankind.

Every home should be a link of the entire golden chain that holds and strengthens the bond between man and men. Children as well as parents should learn to take an interest

קען מען א סך אזעלכע אָנצייכן אין יעדער שטאָט?

איך האָב דורך געאקערט דאָס גאַנצע אידישע אמעריקע אין דער לייַנג און אין דער ברייט, איך האָב אזא רעזערוו, צו מיין גרויס באדויערן, ניט באגעגענט.

— "הבה לי בנים , אם אין — מתה אנכי".

— "גיב מיר קינדער, אז ניט — בין איך א געשטאָרבענע".

אזוי האָט די מאמע רחל געזאָגט צום טאָטן יעקב'ן. דאָס איז א וויי-געשריי אינם פריוואטן פאמיליען-לעבן, און דאָס זעלבע איז עס אויך אינ'ם געזעלשאפטלאכן לעבן. קיין פראנטוואָרטלאכער טוער קען ניט בלייבן רואיק, ווען דער לעבן ברענט אוים מיט זיין פייערדיקער קראפט אזא פלאמעדיקע פראגע :

— וואו זיינען אונזערע געזעל-שאפטלאכע יורשים ?

טוער דארף מען צוגרייטן

אין דער אידישער אמעריקע זיינען פאראנען פארשידענע לער-אנשטאלטן, וואו מען קען זיך אויסלערנען צו זיין א רב אדער א לערער. עס איז אָבער נאָך דערווייל נאָרניט געטאָן געוואָרן אויף צו צוגרייטן געזעלשאפטליכע טוער. מיר מיינען ניט די באצאָלטע געזעלשאפטלאכע טוער. אזעלכע מוזן ערשט האָבען ווער עס זאָל מיט זיי קאָאָפערירן אין דער ארבעט. אויב דירעקטאָרן פון א געוויסן אנשטאָלט וויסן ניט זייער ארבעט, קען דער באצאָהלטער "סאָשל וואָרקער" נאָר

and pride in their city institutions. Giving money alone does not complete one's duty to his community. Direct interest—direct action is of equal importance with monetary assistance.

The Home — Our Home

It is the duty of every father and mother to discuss with their children the importance of: a Hospital, an Orphan's Home, a Home for the Aged, etc. Children are to be interested in the religious institutions, national organizations, workmen's circles, cultural societies, or any other organization that their parents attend. Let the home atmosphere be imbued with social spirit and interest.

The home that is imbued with such spirit automatically becomes less selfish and incidentally lightens its own petty burdens. A paid or unpaid radio becomes of lesser significance when one has something of more inportance to think about.

Our home is to be "ours" also, in the social sense.

Draw A Line—Pave The Way

The parents are to acquaint their children with our social

וויניק אויפטאָן. מען ער זיין פּייאיק און ערלאַך הונדערט פּראָצענט, וועט עם אים גאָרניט העלפן. וועו מיר זאָגן "צו צוגרייטן געזעלשאפטלאַכע טוער" מיינען מיר צו געפינען אזעלכע וועגן צו די היימען פון אונזערע מיט־מענטשן און עם זאָל אהין אריינדרינ־גען דער געפיל פון געזעלשאפטלאַכע אנגעהעריגקייט.

די היים אונזער היים

יעדע היים דארף זיין א רינג פון דער גאנצער גאַלדענער קייט פון די אלע וויכטיקע טעטיגקייטן אין דער געזעלשאפט, צו וועמען די באטרעפנ־דע היים באַלאנגט. זאָלן די עלטערן מיט די קינדער וויסן פון די אלע אויפ־טוענגען אין יעדער אנשטאַלט. זאָל מען זיך ניט באנוגענן בלויז מיט דעם געלט וואָס מען צאָלט פאר דעם אָדער יענעם אנשטאַלט, נאָר זאָל מען טאקע האָבן א דירעקטן אינטערעס וועגן דער אויפנאָבע פון אנשטאַלט, וועגן זיינע מעשים אין דער געגענוואַרט און וועגן זיינע פּלענער וויי אויסצובריטערן זיין טעטיגקייט אין דער צוקונפט.

זאָל דער פאָטער, די מוטער פאר־פירען א געשפּרעך מיט די קינדער וועגן דער וויכטיגקייט פון א מושב זקנים, א האָספּיטאַל, א קינדערהיים און נאָך אזעלכע אנשטאַלטן. זאָלן די קינדער אריינגעצויגן ווערן אין א געשפּרעך וועגן די רעליגיעזע אנ־שטאַלטן, וואו זיי באזוכן. באַלאנגען די עלטערן צו א נאציאָנאַלע ארגאני־זאציע אָדער צו אן אָרבעטער ארגא־ניזאציע, צו א קולטור געזעלשאפט

treasurers of communal life and the social leaders, in turn, are to pave a way from the institution to the home.

Not through monetary transactions can we achieve this end but thru patient education.

Who is to make this important step?

Plain as day—the leaders, of course. They are to distribute enlightening literature, lecture and propagate their cause into every Jewish home.

Every home should possess photographic prints of the communal institutions. We will read about them in the street, we will hear about them in the halls and we will see them at home and involuntarily we will ask ourselves: "So much is being done should we not participate?"

And our children too, will watch and wonder and ask of their parents in amazement: "Is this really ours? Strange we have not known about them until now."

Then they will find time to visit "their" institutions and they will understand them. Let there be a connection between a man's private home and his social home. It should have been done long ago.

אדער צו א הילפס־פאראיין, — זאלן זיי וועגן דעם רעדן מיט זייערע קינ־דער. זאל די אטמאספערע אין אונ־זערע היימען אנגעפילט ווערן מיט אינטערעסאנטע קלאנגען פון א געזעל־שאפטלאכן אינהאלט.

אזעלכע קלאנגען וועלן דאך דורכ־דרינגען די געפרעסטע לופט אין אונ־זערע היימען און וועלן פארטרייבן איר געשטיקטקייט.

אזעלכע געזעלשאפטלאכע גע־שפרעכן צווישן קינדער און עלטערן וועלן דאך אריינברייננגען א רענעסאנס אין אונזער לעבן, ניט צו זיין פאר־טיפט נאר אין דער פראגע פון שיך און קלייד, ראדיא און אויטאמאביל (און זיין פארזארגט און פארצאָרנט אויב מע קען צו דעם ניט דער־גרייכען).

אונזער היים דארף ווערן "אונזע־רע" אויך אין דעם געזעלשאפטלאכן זין.

ציהט אַ דראָט, פלאַסטערט אַ וועג!

די עלטערן דארפן ציהען די גייס־טיקע דראָטן פון זייער היים צו די געזעלשאפטלאכע אנשטאלטן וואָס מיר פארמאָגן, און די אקטיוויטעט טוער דארפן פלאסטערן דעם וועג פון זייערע אנשטאלטן צו די פריוואטע היימען.

ניט דורך געלט (מאָנען און געבן) קען אזא גייסטיקע פארבינדונג גע־שאפן ווערן. דאָס מוז געטאָן ווערן נאָר דורך אויפקלערונג.

ווער דארף זיין דער ערשטער אין אזא וויכטיקער ארבעט ?

קלאָר ווי דער טאָג, אז די פירער פון די אנשטאלטן דארפן די ערשטע זיך נעמען פאר דעם. זיי דארפן דורך ליטעראטור אריינברייננען די געלעזשאפטלאכע אטמאספערע אין די היימען פון אונזערע פאמיליעס.

זאָל אין יעדער היים זיין א בילד פון אונזער געזעלשאפטלאכן לעבן. זאָל אין יעדער היים זיין די פאטאגראפיע בילדער פון אלע אונזערע אנשטאלטן. זיי וועלן לייענען וועגן די מעשים און וועלן זען די בילדער, וועלן זיי באגרייפן וואס פאר א לעבעדיקע געזעלשאפטלאכע ארבעט עס ווערט דא נעטאָן לטובת אלעמען, און זיי וועלן זיך אליין פרעגן:

— סטייטש, אזויפיל וויכטיגעם ווערט פאר אונזערע אויגן אויפגעטאָן, און מיר זאלן גאָר אין דעם קיין אנטייל ניט נעמען?

די דאָזיקע פראגע וועט זיך פריהער אליין פרעגן יעדער איינער פון דער פאמיליע, דער נאָך וועט דאָס קינד פרעגן בא די עלטערן, וויייזענדיק זיי שוואַרץ אויף ווייס:

— זע נאָר אזעלכע וויכטיגע אנשטאלטן מיר פארמאָגן, און מיר האָבן גאָר ביז איצט ניט געוואוסט!!

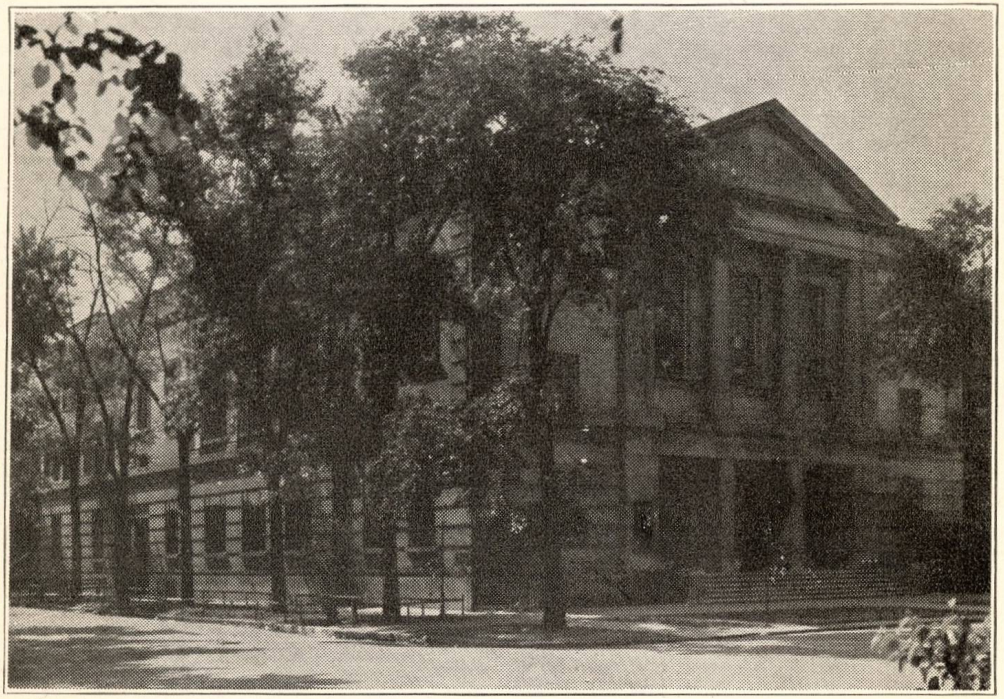
און זייט זיכער, אז דאן וועלן זיי שוין געפינען צייט צו אָפּשטאָטן א ספּעציעלן וויזיט אין זיי ער ע אנשטאלטן. און זאָל געשאפן ווערן די נויטיקע געגנזייטיקע באציהונג צווישן דער היים און אנשטאלט.

מיר זאָגן "עס זאָל געשאפן ווערן", וויל עס מוז געשאפן ווערן אזא באציהונג. עס איז שוין לאנג צייט דערפאר.

איצטיקע אנשי שלום שול

אינדעפּענדענס און פּאָלק סט.

ANSHE SHOLOM SYNAGOGUE

Independence and Polk St.

אנשי שלום שוהל

ANSHEI SHOLOM CONGREGATION

Cor. Independence and Polk Street

Founded 1870, Chicago, Ill.

EARLY BEGINNING

About 70 years ago Chicago was still considered a small town in America, and Jewish immigrants from the Lithuanian towns near the Polish border numbered altogether about thirty families. After the suppression of the Polish rebellion against Russia, the Jewish immigration from those sections to America increased. At that time there came to Chicago a large number of Jews from Maryampoul and its environs. In their loneliness and fear of attack from Gentile hooligans, they all lived in the same neighborhood, east of the river, and their only meeting place was the Beth Medrash Hagodol.

They founded a "Maryampouler Aid Society," which at that time included the following members: Duber (Bernard) Ginsburg, Anschel Schiff, Schmaryu Schiff, Chaim Zvi Bernstein, Zelig Yurbovsky, Sholom Santatsky, Abraham Rubinsky, Mordecai Samson, Channanyu Yurovsky, Joseph Kabaker, Elyokim Sigel and Eliezer Levin. Ginsburg was its founder and president, and because of him, that is to say because of his straw hat, there was founded the Maryampouler Ohave Sholom congregation, the present-day "Anshe Sholom," which is now reckoned

דער אָנהויב

צוריק מיט א 70 יאָר האָט שיקאגא זיך נאָך געהאלטן פאר א קליינער שטעטל אין אמעריקא. אריבערגעקומענע אידן פון ליטווישע שטעטלאך ביי דער פוילישער גרענץ, זיינען דאָ געווען אינגאנצן א 30 פאמיליעס. נאָך דער נידערלאגע פון דעם פוילישן אויפשטאנד געגן רוסלאנד, איז פארגרעסערט געוואָרן די אידישע עמיגראציע פון יענע געגנדן קיין אמעריקא. יעמאלט זיינען קיין שיקאגא אנגעקומען א גרעסערע צאָל אידן פון מאריאמפאל און אומגעגענד. אין זייער עלנדקייט און שרעק פאר די אנפאלן פון ניט־אידישע יונגען האָבן זיי געוואוינט אין איין געגנד, מזרח פון טייך, און זייער איינציקער זאמלפונקט איז געווען דער „בית מדרש הגדול".

זיי האָבן געגרינדעט א „מאריאמפאלער עיד סאסייעטי", וועלכע האָט דאָן געציילט פאלגענדע מיטגלידער: דובבער (בערנארד) גינזבורג, אנשיל שיף, שמריו שיף, חיים צבי בערנשטיין, זעליג יורבאווסקי, שלום סאנטאצקי, אברהם רובינסקי, מרדכי סאמסאן, חנניו יוראווסקי, יוסף קאבאקער, אליקום סיגל און אליעזר לעווין. גינזבורג איז געווען איר גרינדער און פרעזידענט, און טאקע צוליב אים, עם היסט, צוליב זיין שטרויענע העט, איז געגרינדעט געוואָרן די מאריאמפאלער שוהל „אוהבי שלום", די איצטיקע „אנשי שלום" וועלכע רעכנט זיך דאָ אציגנד צוויישן די פראמינענטסטע אין שטאָט.

among the most prominent in the city.

The incident took place in this wise: That summer a son of Ginsburg died and Ginsburg used to attend the Beth Medrash Hagodol to say Kadish. One Saturday, a scorching day in July, Ginsburg came to pray wearing a straw hat. The Shamas on seeing that told him to leave the Beth Medrash. The Maryampouler folk thereupon held a meeting that same Saturday night after Havdalah at the home of Jacob Cohen and resolved that none of them would any longer go to the Beth Medrash. They rented a place in a house on Polk and Dearborn streets (the present site of the Polk St. station), and they made their own "minyan." A Sefer Torah was bought from New York. It cost $80. They paid $30 down and the remaining $50 in $2 monthly installments. Jacob Cohen was the guarantor.

A few days before Rosh Hashona 5630 (1870) the 28 persons gathered in Jacob Cohen's home and elected the officers of the congregation: Ginsburg, president; J. Cohen, vice-president; and Ch. J. Bernstein, secretary. Their first Cantor, Aaron Paradise, received $40 for officiating during the holidays.

They decided that every member must come to pray every day and on Saturdays and Holidays. They are to help a needy member. If one should take sick and not be able to earn a livelihood, the society is to pay him a weekly stipend, and two members must

די מעשה איז אזוי געווען: ביי גינזבורגן איז יענעם זומער דערטרונקען געוואָרן א זון, פלעגט ער גיין אין „בית מדרש" זאגן קדיש. איינמאל אין א שבת, א תמוז־טאג א ברענענדיקער, איז גינזבורג געקומען דאוונען, אנגעטאן אין א שטרויענע העט. אז דער שמש האט דאס דערזען, האט ער אים געהייסן פארלאזן דעם „בית מדרש". האבן די מאריאמפאלער גלייך דעם שבת'נאכט נאך הבדלה אפּגעהאלטן אן אסיפה ביי יעקב כהן אין הויז און באשלאסן, אז קיינער פון זיי זאל מער אין בית מדרש ניט אריינקומען. זיי האבן געדונגען א ארט אין א הויז אויף פאלק און דירבארן סטריטס (וואו עס געפינט זיך איצט די פאלק סטריט דיפּא) און געמאכט אן אייגענעם „מנין". א ספר תורה האבן זיי געקויפט פון נויארק. 80 דאלאר האט זי געקאסט, האבן זיי 30 דאלאר איינגעצאלט און 50 דאלאר האבן זיי אויסגעצאלט צו 2 דאלאר א וואך. יעקב כהן איז געווען דער „גוט־זאגער".

א פאר טעג פאר ראש השנה, תר"ל (1870) זיינען זיך זייערע 28 פערזאן צונויפגעקומען צו יעקב כהן און האבן אויסגעקליבן זייערע שוהל־באאמטע: ב. גינזבורג, פרעזידענט; י. כהן, וויצע פרעזידענט און ח. צ. בערנשטיין, סעקרעטאר. זייער ערשטער חזן, ר' אהרן פאראדייס האט געקראגן 40 דאלאר פאר זיין דאוונען ימים טובים.

זיי האבן אפּגעמאכט, אז יעדערער מוז קומען דאוונען יעדן טאג און שבת ויום־טוב. א נויטבאדערפטיקער מיטגליד מוז פון זיי געהאלפן ווערן. אז אינער ווערט קראנק און קען ניט פארדינען זיין פרנסה, דארף די חברה אים צאלן א וואכנטלאכע הספקה און צוויי מיטגלידער דארפן זיין מיט'ן קראנקן ביז ער ווערט געזונט. א איד א מחלל שבת קען קיין מיטגליד ניט זיין ביי זיי. טאמער ווען א מיטגליד חלילה

attend the sick person until he regains his health. A Jew who violates the Sabbath cannot become a member. Should a member, Heaven forbid, violate the Sabbath, he is immediately expelled from the society, forever.

Kislev 5631 (1871) they already have a Rabbi-cantor-schochet-preacher, Reb Simcha Balterowitz, for $15 a month. After the famous Chicago fire (it was Shmini Atsereth night) which destroyed all that had been built up during the 30 years that Chicago had been a town, whole groups of fire refugees, among them Jews, moved over to the north, in the neighborhood where the "minyan" of Ohave Sholom happened to be. As time went by the minyan grew. It already had 45 members and was thinking of building a synagogue.

BURNED OUT

In May, 1873, however, their "temporary establishement" was burned. It was only with great courage that they managed to save their "Sefer Torah" (scroll of the law). They were left desolate.

Those immigrants, with the Jewish spirit of the old home, did not lose heart. In the midst of their want and poverty they still had within them Jewish heroism, unafraid of hard times. The week after the fire their president, Aaron Paradise, issued a call for all members to attend a meeting at the home of B. Ginsburg and— all came. The Rabbi delivered a speech, and the gathering decided that they should build a synagogue. In the meantime, however,

מחלל שבת זיין, ווערט ער באלד אויס-געשלאסן פון חברה און אויף אייביק.

כסלו תרל"א (1871) האבן זיי שוין א רב-חזן-שוחט-מטיף, ר' שמחה באלטערוויץ, פאר 15 דאלער א חודש (דאן האט עס געהייסן גרויסע שכירות). נאך דעם באוואוסטן גרויסן שיקאגאר פייער, יענעם יאר שמיני עצרת ביי-נאכט, ווען לכער רואינירט אלעם וואס איז אויפגעבויט געווארן אין די 30 יאר זינט שיקאגא איז געווארן א שטאט, האבן גאנצע מחנות נשרפים, צווישן זיי אידן אויך, זיך אריבערגע-צויגן צו צפון אין דער נאכבארשאפט וואו עס איז געווען דער „מנין" פון „אוהבי שלום". דער „מנין" איז מיט דער צייט פארגרעסערט געווארן, שוין געהאט 45 מיטגלידער, און שוין גע-טראכט בויען א שוהל.

אפגעברענט

אין מאי, 1873, איז אבער זייער „מנין" פארברענט געווארן. מיט מסירת נפש האבן זיי קוים ארויס-געראטעוועט זייער אינציקע ספר-תורה, און זיי זיינען געבליבן בעירום ובחוסר כל.

יענע אימיגראנטן, מיט'ן אידישן גייסט פון דער אלטער היים, האבן אבער זייער מוטה ניט פארלארן. אין זייער עלנדקייט און ארימקייט האבן זיי פארמאגט אין זיך אידישע גבורה, ניט שרעקן זיך פאר שווערע צייטן. די ערשטע וואך נאך דער שרפה האט זייער פרעזידענט, אהרן פאראדיים, ארויסגעלאזט א „באפעל" אז אלע מיטגלידער זאלן קומען צו אן אסיפה אין הויז פון ב. גינזבורג, און — אלע זיינען געקומען. דער רב האט גע-האלטן א דרשה און די אסיפה האט באשלאסן, אז מ'דארף בויען א מקום קדוש; דערווייל, אבער, האבן זיי גע-האט זייער „מנין" אין סט. דזשעימס האטעל, 408 סאוטה קלארק סטריט.

אין אויגוסט איז ר' יחזקאל מאיר קאנטארוויץ געווארן זייער חזן-שוחט נאבדעם ווי ר' שמחה איז אוועקגע-

they held their minyan in the St. James hotel, 408 South Clark street.

In August Reb Ezechiel Meyer Cantorovitz became their Cantor-schochet after Reb Simcha had gone to Jerusalem. At that time the then "Chevra Thilim," with its Sefer Torah and its $55 in cash, united with them, and L. Levin became president, and Joseph Kabaker vice-president.

In October, 1874, "Rodfei Zedek" also united with Ohave Sholom, bringing with them their Sefer Torah, a Vilna edition of the Talmud and $25 in cash.

JEWS CARRY GRAVEL

H. Berkson, Marcus Schwartz, Levin, Jacob Cohen and B. Ginsburg were selected to buy a half acre of land at the Oakwood Cemetery for $1500, and each member had to give a day's labor to carry boards for the cemetery fence and gravel to fill in the swampy land. Those who did not have their own horse and wagon had to hire them and do their share. The names of those who did this work are written in the books of records of the cong.: Jacob Wolfson, Jacob Epstein, David Leib Berling, Abraham Isaac Holtzman, Abraham Rubinsky, Marcus Schwartz, Charley Cohen, Isaac Driban, Ezechiel Puskelsky, Harry Stern, Jacob Witan, Max Tobish, Samuel Sackheim, Max Rosenberg, Sholom Yevrikovsky, Zelig Morris, Meyer Polnitzky and Hirsch Schiff.

It was with great difficulty that every little achievement was attained by those first pioneers. With much devotion they strug-

פֿאַרן קיין ירושלים. דאַן האָט זיך אַן זיי אַנגעשלאָסן די דאָמאַלסדיקע „חברה תהלים" מיט איר רייניגקייט און מיט אירע 55 דאָלאַר מזומנים, און ל. לעווין איז געוואָרן פֿרעזידענט און יוסף קאַבאַקער, וויצע פֿרעזידענט.

אין אָקטאָבער, 1874, זיינען אויך די „רודפי צדק" אריבער צו „אוהבי שלום" מיט זייער רייניגקייט, און אַ וויליגער ש"ס און 25 דאָלאַר מזומן.

אידן פירן זאַמד אין שטיינער

ה. צ. בערקסאָן, מאַרקס שוואַרץ, לעווין, יעקב כהן און ב. גינזבורג ווערן אויסגעקליבן צו קויפן א האַלבן אַקער לאַנד אויף דער „אָוקוואוד סעמעטעריי" פאר 1500 דאָלאַר, און יעדערער פון דער חברה האָט געדארפט געבן א „טאָג" צו פירן ברעטער פאר דעם גדר (פֿאַרקאָז) פון „בית עולם" און זאַמד מיט שטיינדלאַך צו פאַרשיטן די בלאָטעס. ווער סהאָט ניט געהאַט קיין אייגענעם פערד־און־וואָגן, האָט ער עס געדארפט דינגען און קומען צו דער ארבעט. אין פֿראָטאָקאָל־בוך פון דער חברה זיינען פאַרשריבן די נעמען פון די וואָס האָבן אָפּגאָ ארבעט געטאָן: יעקב וואָלפסאָן, יעקב שפּשטיין, דוד לייב בערלינג, אברהם יצחק האָלצמאָן, אברהם רובינסקי, מאַרקס שוואַרץ, צאַלי כהן, יצחק דריבאָן, יחזקאל פּוסקעלסקי, הערי שטערן, יעקב ווייטאָן, מאַקס טאַביש, שמואל זאַקהיים, מאַקס ראָזענבערג, שלום יעוריקאָווסקי, זעליג מאָרריס, מאיר פּאָלניצקי און הירש שיף.

גאָר שווער איז אָנגעקומען יעדע שטיקעלע דערגרייכונג פאר יענע ערשטע פּיאָנערן. די איבערגעפוילטע פראָטאָקאָלן פון זייערע מיטינגען, אָט די אַלטע געלע צעגעסענע פּאַפּירן, וועלכע זיינען ערלאַנגעמלט געוואָרן דורך דעם געטרייעם טוער, אברהם הערצל האַרוויץ, — זיינען פאַרבליבענע עדות פון דורות פאַרגאַנגענע, זייער לעבנס־שטייגער, זייערע אידיש־

gled against obstacles from within and without. The decayed minute-books of their meetings, the yellow, moth-eaten pages, which had been carefully and conscientiously gathered together by that gifted and reliable worker, Abraham Herzl Horwich—have remained as witnesses of bygone generations, of their ways of life, their ambitions for the Jewish community, their steadfastness in the struggle for Judaism.

When God had prospered them and they decided to have a cemetery of their own, when they had carried sand and stones to fill in and dry up the swampy land, and had dragged boards and tools to put up the fence and everything was complete, there arose an obstacle which they had never expected. They had to go through a bitter fight before they could bury the first deceased in their cemetery.

FIRST DECEASED AND THE BETH MEDRASH HAGODOL

It took place on a Friday, the 25th day of Elul, 5635 (1875), when Joseph Solomon, son of Aaron Pardes, died. "Ohave Sholom" did not yet have its own paraphernalia for performing the ritual cleansing of the corpse, neither did they have a coffin in which to convey the deceased to the cemetery. Who then was in possession of these necessities? The "Beth Medrash Hagodol"! "Ohave Sholom" chose a committee to borrow from the "Beth Medrash Hagodol" all the necessary paraphernalia and to pay for its use whatever sum should be asked.

קהל'שע אמביציעס, זייער עקשנות און קאמף פאר אידישקייט.

און אז דער אויבערשטער האט זיי געהאלפן און זיי האבן זיך דערשלאגן צו אן אייגענעם „הייליק ארט", געפירט זאמד און שטיינער צו פארשיטן און אויסטרוקענען די בלאטעס, געשלעפט ברעטער און קלאפער־נעצייג דעם „גדר" אויפצושטעלן, און אז אלעס איז שוין פארטיק געווארן האט זיך ערשט פאר זיי אנטפלעקט אזא מין צרה, אויף וועלכע זיי האבן זיך נאר־ניט געריכט. זיי האבן ערשט געדארפט אויסשטיין נאר א ביטערן קאמף צו באערדיקן דעם ערשטן נפטר

דער ערשטער נפטר און בית מדרש הגדול

דאס האט פאסירט אין א פרייטיק, 26 טעג אין אלול, תרל"ה (1875), וועו ר' יוסף שלמה בר' אהרן פארדיים איז געשטארבן. „אוהבי שלום" האבן נאך דאמאלט קיין אייגענע „טהרה מכשירים" ניט געהאט, און אן אייגענעם ארון אוועקצופירן א נפטר אויף'ן הייליקן ארט, האבן זיי נאך אויך ניט פארמאגט. ווער דעו האט יע פארמאגט אט די אלע זאכן? — דער „בית מדרש הגדול". נעמט „אוהבי שלום" און קלייבט אוים א קאמיטע צו גיין באגן ביים „בית מדרש הגדול" די אלע נויטיקע זאכן און באצאלן פאר זיי (נוץ־נעלט) וויפיל מ'וועט נאר פארלאנגען. אבער די פירער פון „בית מדרש הגדול" האבן אפילו ניט געוואלט הערן וואס די „אוהבי שלום" קאמיטע רעדט צו זיי. זיי איז נאר געלגן אין קאפ, אז דא איז די אמת'ע געלעגנהייט זיך אפצורעכענען מיט „אוהבי שלום" ניט צו דערלאזן אז דער נפטר זאל באערדיקט ווערן אויף'ן בית עולם פון „אוהבי שלום".

קיין אנדער עצה איז פאר „אוהבי שלום" ניט געבליבן נור נעמען און מטהר זיין דעם נפטר כדת וכדין מיט שטוביקע מיטלען, א וואגן האבן זיי

But the leaders of "Beth Medrash Hagodol' did not even care to listen to the words of Ohave Sholom's committee. Their sole thought was that here they had a golden opportunity to embarrass Ohave Sholom by not letting the deceased be interred in their cemetery.

There was no other alternative for Ohave Sholom but to perform the ritual cleansing of the corpse with home-made utensils. A wagon was borrowed from the grocer, and the funeral procession started for the cemetery. The opposing group was still intent on achieving its ends, and it first tried to stop the procession. Ohave Sholom thereupon marched as guards around the wagon carrying the deceased. The opposition accompanied them with quarreling and curses. It was a double procession. The shameful quarreling between the two sides continued during the whole march, and when they finally arrived at the cemetery, the real struggle began. The Beth Medrash Hagodol let the Ohave Sholom alone, and turned instead to the orphans, the mourners.

"See, such an empty, barren field. How can you allow such a disgraceful thing to be done to your revered father, to bury him as the first in an empty, barren field?" Thus argued Beth Medrash Hagodol with the orphan mourners.

The children of the deceased were grown up, but still they became fearful at the words they hear and at the sight they see. They glance over the whole empty

אויסגעבאַרגט ביי א היימישן שפּיון־קרעמער און מהאָט זיך געלאָזט מיט דער לויה צו׳ם הייליקן אָרט. דער צווייטער צד האָט אָבער דורכאויס געוואָלט אויספירן זיינס, האָט ער פרי־הער געפרופט שטערן דעם לויה־מאַרש. זיינען „אוהבי שלום" געגאַנגען ווי וועכטער ארום דעם וואָגן מיט׳ן נפטר, און דער צווייטער צד האָט זיי געהאַלטן אין אײַן באַגלייטן מיט קריגעריײַען און זידלערייען. עס איז פארגעקומען א דאָפּעלטע לויה. דעם גאַנצן וועג האָט אָנגעהאַלטן די גוואַלדיקע קריגעריי צווישן ביידע חברות, און אַז מ׳איז ארויפגעקומען אויף׳ן הייליקן אָרט האָט זיך ערשט אָנגעהויבן די אמת׳ע „חתונה". דער „בית מדרש הגדול" האָט אָפּגעלאָזט די „אוהבי שלום" און האָט זיך א נעם געטאָן צו די יתומים, די אבלים:

— זעט, אזא לײדיק פּוסט פעלד; ווי קענט איר דאָס דערלאָזן אזא בזיון וואָס זיי ווילן דא אָפּטאָן אייער גרויסן פאָטער, צו מקבר זיין אים דעם ערשטן אויף א פּוסט און לײדיק פעלד? זעט, א מין פּוסטקייט פון א פעלד!— טענה׳ט דער „בית מדרש הגדול" צו די יתומים, די אבלים.

די קינדער פון נפטר, טאַקע דערוואַקסענע, אָבער דאָך פאַלט אויף זיי א שרעק פון די רייד וואָס זיי הערן דאָ, און פון דעם בילד וואָס זיי זעען דאָ. זיי כאַפּן א קוק אײַבער דעם גאַנצן פּוסטן פעלד, דאָס הייליקע אָרט, וואָס „אוהבי שלום" ווילן עס אָט איצטער הייליק מאַכן דורך זייער טאַטן, דעם נפטר. אונטער זייערע פים דערפילן זיי די זאַמד מיט די שטיינדלאַד, וואָס די פארהאַרעוועטע „אוהבי שלום" אידן האָבן אהער געבראַכט מיט זייער שוויים און מיה, א הייליקע נחלה צו פאַרפיינערן. די ברעטער פון דעם פריש־אויפגעשטעלטן „גדר" (פאַרקאַן) קוקן מיט זייערע „סוקעווואַטע אויגן" ווי זיי וואַלטן דערמאָנען: „ניט צו פאַרשעמען אָט די פארהאַרע־

field, the cemetery which Ohave Sholom wishes to make holy thru their father, the deceased. Under their feet they feel the sand and the stones which the hard working Ohave Sholom Jews had brought there with their sweat and strain, to beautify a holy resting place. The boards of the newly erected fence look on with their "knot-eyes" as though they wanted to plead: "Do not shame the hard working Jews who brought them there and made a holy fence." But before the children lies a deceased father, and they cannot decide what to do. "Shall we listen to Beth Medrash Hagodol or to Ohave Sholom?"

Finally they ask the decision of a rabbi, and the rabbi decrees as follows: "If there is an opening between the new cemetery and an old one, then the new one is deemed as tho it is an old one."

When Ohave Sholom heard these words, they were overjoyed. Their new cemetery bordered on the cemetery of the Beth Medrash Hagodol. They quickly tore out a few boards from the fence separating the two cemeteries, and they buried the deceased. There broke out violent fighting, several were hurt, but Ohave Sholom had won out. Thus it is written in the old documents.

This incident was such a bitter one, that it must have acted as a crisis. Sometime afterwards the leaders of the two congregations met and agreed to make peace. On the "peace committee" of Ohave Sholom were the following: Marcus Schwartz, Max Raski, Harry Stein, David L. Berling, A.

וועטע אידן, וואס האבן זיי אהער געבראכט און א חיליקן גדר געמאכט". אבער פאר די קינדער ליגט פארט א טאטע, א נפטר, און זיי קענען זיך קיין עצה ניט געבן וואס צו טאן: פאלגן „בית מדרש הגדול" אדער די „אוהבי שלום"?

עם בלייבט צו פרעגן די שאלה ביי א רב, און דער רב האט אזוי געזאגט: „אויב עס איז דא א עפענונג פון דעם נייעם „בית עולם" צו אן אלטן, ווערט דער נייער גערעכענט ווי אן אלטער". אז „אוהבי שלום" האבן דאס דער־הערט, זיינען זיי מלא שמחה געוואָרן. זייער נייער „בית עולם גרענעצט זיך דאך מיט דעם „בית עולם" פון „בית מדרש הגדול", — האבן זיי אינדער־גיך אויסגעריסן א פאָאר ברעטלאך אין דעם פארקאן צווישן די ביידע בית־עולם'ס און דעם נפטר באערדיקט. עס האט אויסגעבראכן א גרויס גע־שלעג, עס זיינען געווען פארוואונדע־טע, אבער אויסגעפירט האבן „אוהבי שלום". — אזוי איז בפירוש פאר־שריבן אין די אלטע דאקומענטן.

די דאזיקע פאסירונג איז געווען אזא ביטערע, אז זי האט געמוזט דינען אלס א קריזיס־קלימאקס. מיט א צייט שפעטער זיינען זיך צענויפגעקומען די פירער פון. ביידע שוהלן און עס איז צווישן זיי אונטערגעשריבן געוואָרן א שלום. אין דער שלום־קאמיטע פון „אוהבי שלום" זיינען געווען: מארקס שוואָרץ, מאקס ראסקי, העררי שטיין, דוד ליב בערלינג, א. מ. לעווין, יוסף קאבאקער, יוסף מרדכי בערקאָאן, דוד לעווין און חנניה רובינסקי.

אונטערגעוואָרפן א געשטאָרבענעם בחור

אין דעצעמבער, 1875, האט א פא־סירונג אין פאליש פון „אוהבי שלום" שוהל אויפגערודערט די גאנצע חברה. אין א פרימארגן, וועו דער שמש האט אויפגעעפנט די שוהל, האט ער דער־זען ליגן א געשטאָרבענעם בחור. איידן

M. Levin, Joseph Kabacker, Joseph Mordecai Berkson, David Levin, and Channaniah Rubinsky.

THE CORPSE

In December, 1875, an incident which took place in the vestibule of "Ohave Sholom" greatly stirred all the members. One day early in the morning the Shamas on opening the synagogue saw lying there a dead youth. Jews coming to pray were shocked. It turned out that the dead person was the son of poor Jewish parents on Liberty street. He had been sick for so long that his parents had spent their last penny, had sold or pawned their last poor possessions, and when he died, his parents, not having the means to prepare him properly for his eternal rest, had brought him to the synagogue.

After this occurrence there was organized a burial society to supply the deceased poor with burial necessities. In time they purchased all the utensils needed for the ritual cleansing and also a coffin.

The founders of the burial society were: Abraham Isaac Holtzman, Joseph Kabacker, Eliezer Cooper, Sol Solomon, Zvi Hirsh Goldberg, Isaac Driban, Menahan Rubinsky, Sholom Yevrikovsky, Herschl Schiff, Leib Orlovitz, Moses Rosenberg, Ephraim Goldberg, Eliezer Lafkovitz, Zelig Trepchinsky, Sarah-Beila,, daughter of Anschel, Rossia Santotsky, Rachel Plotsinsky, Etta Driban, Zlotta Tropchinsky and Goldie, wife of Isaac Moses.

The society also performed the ritual cleansing of the dead.

זיינען געקומען דאוונען און פארצי־
טערט געווארן. ס'האט זיך ארויסגע־
וויזן, אז דער געשטארבענער איז א
אידיש קינד פון ארימע עלטערן אויף
ליבערטי סטריט. ער האט אזוי לאנג
געקרענקט אז זיינע עלטערן האבן זיך
אויסגעבראכט ביז דער לעצטער
פרוטה, פארקויפט און פאר'משכן'ט
זייער לעצטע ארימקייט, און אז ער איז
געשטארבן איז שוין ניט געווען מיט
וואס אים אויסצוריכטן אין זיין אי־
ביקער רוה, האבן דערפאר די עלטערן
אים געבראכט אין שוהל אריין.

נאר דער פאסירונג איז ארגאניזירט
געווארן א „חברה קדישא" צו פאר־
זארגן ארימע נפטרים מיט אלע אויס־
ריכטונגען. מיט דער צייט האבן זיי
געקויפט אלע טהרה־מכשירים און
אויך אן אייגענעם „ארון".

די ערשטע גרינדער פון דער „חברה
קדישא" זיינען געווען: אברהם יצחק
האלצמאן, יוסף קאבאקער, אליעזר קו־
פער, שלמה סאלאמאן, צבי הירש
גאלדבערג, אייזיק דריבאן, מנחם רו־
בינסקי, שלום יעוריקאווסקי, הירשל
שיף, לייב ארלאוויטש, משה ראזענ־
בערג, אפרים גאלדבערג, אליעזר לעוו־
קאוויץ, זעליג טרעפטשינסקי, שרה־
ביילע בת אנשיל, ראשיא סאנטאצקי,
רחל פלאצינסקי, איטע דריבאן, זלא־
טע טראפצינסקי און גאלדע אשת
יצחק־משה.

די חברה האט געדארפט זיך מתעסק
זיין אויך מיט דער טהרה פון די
נפטרים.

די ערשטע געקויפטע הויז פאר דער שוהל

אין יענעם יאר האבן אידן פון מזרח־
זייט טייך אנגעהויבן זיך אריבערצו־
קלייבן אויף מעריב־זייט. אויף קאנעל
סטריט, צווישן דער 12טער און 15טער
סטריט איז געווארן א אידישער ישוב,
און מאריאמפאלער זיינען דארט גע־
ווען, האבן „אוהבי שלום" דערפאר
באשלאסן אז אויך זייער שוהל זאל
זיך אהינצו קלייבן. האט מען באפול־

FIRST HOUSE BOUGHT FOR SYNAGOGUE

In that year Jews from the east side of the river began to move over to the west side. On Canal street there grew up a Jewish settlement, and Maryampouler folk were also there; Ohave Sholom accordingly decided that their synagogue should move there too. They empowered the president, Eliezer Levin, Aaron Paradise and Joseph Mordecai Berkson to buy the house at 576 (old numbering) South Canal street for $7250. They paid $1000 at the time of purchase, and the balance was to be paid at the rate of $1000 a year. A great dedication festivity was celebrated on August 16, 1876.

A mediation committee was formed, on the initiative of Eliezer Levin, to settle all disputes between members, in order to avoid the disgrace of having Jews bring their differences before outsiders.

CONCESSIONS, FOR PEACE

In that very year there sprang up a dispute among them. Some of the members were dissatisfied with the burial society and founded a new society for "Visiting the sick and burial." This angered the leaders of Ohave Sholom very much, and at a meeting on May 16, 1876, they issued a stern warning that all members who would have anything to do with the new society would be expelled from Ohave Sholom. The influence of the new society, however, was too strong for many members of Ohave Sholom. Jacob Cohen accordingly succeeded in bringing it about that the new society should

מעכטיקט דעם פרעזידענט אליעזר לע־
ווין, אהרן פרדס און יוסף־מרדכי
בערקסאן אפצוקויפן די הויז 576 (אל־
טע נומערן) סאוטה קאנאל סטריט פאר
$7,250. בשעת'ן קויפן האט מען גע־
געבן א טויזענטער און דאס איבעריקע
אויסצאלן צו $1000 א יאר און נאר
א גרויסער „חנוכת הבית" איז גע־
פראוועט געווארן דעם 16טן אויגוסט,
1876.

און א „פארמיטלער קאמיטע" איז
געשאפן געווארן, לויט דער איניציא־
טיווע פון אליעזר לעווין, אויסצוגלייכן
סכסוכים צווישן מיטגלידער, כדי צו
אויסמיידן א חלול השם אז אידן זאלן
ברייננען זייערע קריגערייען פאר'ן
ניט־אידישן געריכט.

מ'גיט נאָך, אַבי שלום

איז טאקע גראדע יענעם יאר געווען
ביי זיי א קריגערי. מיטגלידער זייגען
ניט געווען צופריידן מיט „חברה
קדישא" און האבן געגרינדעט א נייע
חברה „בקור חולים וקדישא". די פי־
רער פון „אוהבי שלום" האט עס
שטארק פארדראסן, האבן זיי ביי אן
אסיפה, דעם 16טן מאי, 1876, ארויס־
געגבן א שטרייגן באפעל אז אויב א
מיטגליד וועט האבן א מגע משא מיט
דער נייער חברה, ווערט ער גלייד
אויסגעשלאסן פון „אוהבי שלום".
דער איינפלום פון דער נייער חברה
ווערט אבער צו גרויס איבער א סך
מיטגלידער פון „אוהבי שלום". האט
דערפאר יעקב כהן געזען ווירקן, אז
מ'זאל איבערבעטן דער נייער חברה
מיט איר פרעזידענט, מארקס שוואַרץ,
און אים מאכן פאר פרעזדענט פון
„אוהבי שלום". אלע געווען גענג־
נער פון מארקס שוואַרץ האט מען בא־
שטראפט מיט א קנס פון געלט און
אויף 3 חדשים פארלירן מיטגלידער־
רעכט. דעם הויפט פירער האט מען
דאפלט באשטראפט, און ס'האט אויס־
געזען אז ביי „אוהבי שלום" הערשט
טאקע שלום.

be placated and its president, Marcus Schwartz, made president of Ohave Sholom. All former opponents of Marcus Schwartz were fined a sum of money and lost their membership privileges for three months. The ringleader was fined double, and it seemed that in the ranks of Ohave Sholom peace really reigned.

On February 18, 1878, there took place a special meeting to organize a Talmud Torah for poor children. Alone, however, they did not have sufficient money. It was accordingly decided to call it the Chicago Talmud Torah, in order that all organizations should help support it. On December 2 of that year they also organized the "Mishna-Gemorrah" society, and Reb Joshua Zelig Ticktin taught the group every evening and on Saturday afternoon.

LOSERS PAY

Peace in Ohave Sholom did not last long. The newly-returned members gathered their strength to organize a new congregation. The upshot was that M. Schwartz and his followers broke away from Ohave Sholom and founded the "Anshe Russiah," the present day Knesseth Israel Anshe Russiah.

The president of Ohave Sholom realized the danger to his congregation. At a meeting on April 15, 1883, several of his most prominent members spoke of Anshe Russiah in very friendly terms. Eighteen of them were immediately expelled from Ohave Sholom. All these measures, however, were of no avail. The newly-organized Anshe Russiah started to build a

דעם 18טן פעברואר, 1878, איז ביי זיי געווען א ספעציעלע פארזאמלונג צו ארגאניזירן א „תלמוד תורה" פאר ארימע קינדער. זיי אליין האבן אבער ניט געהאט גענוג געלט דערפאר באשלוסן זיי, אז ס'זאל הייסן „תלמוד תורה ד'שיקאגא", כדי אלע חברות זאלן העלפן איר עקזיסטענץ. דעם 2טן דעצעמבער יענעם יאר, האבן זיי אויך ארגאניזירט די „משנה גמרא" פון ר' יהושע זעליק טיקטין האט יעדן טאג פארנאכט און שבת בייטאג געלערנט מיט דער חברה.

אָנגעוואוירן, און מ'צאָלט נאָך צו

דער שלום ביי די „אוהבי שלום" האט אבער לאנג ניט אנגעהאלטן. די צוריקגעקומענע האבן שטיל־ערייד געזאמלט כחות און מיטלען צו ארגאניזירן א נייע שוהל. און דער סוף איז געווען אז מ. שוואַרץ מיט זיינע אנהענגער זיינען אוועק פון „אוהבי שלום" און האבן געגרינדעט די „אנשי רוסיא".

דער פרעזידיום פון „אוהבי שלום" האט דערפילט די גרויסע סכנה פאר זייער שוהל. אויף א מיטינג, דעם 16טן אפריל, 1883, האבן א סך פון זייערע אנגעזעענע מיטגלידער גאר געדעט פריינטלאך וועגן „אנשי רוסיא". 18 פון זיי זיינען אויפן ארט אויסגעשלאסן געוואָרן פון „אוהבי שלום". אבער די אלע מיטלען האבן גארנישט געהאלפן. די נייע „אנשי רוסיא" האבן געגומען בויען א שוהל און ערב שבועות, 1883, איז שוין איר חנוכת הבית געווען. מארקס שוואַרץ, דער געוועזענער פרעזידענט פון „אוהבי שלום און געוואַרענער פרעזידענט פון דער נייער שוהל, האט נאך אפילו איינגעלאדן די „אוהבי שלום" צום חנוכת הבית. אינמאל האבן זיי די אינלאדונג אפגעוואַרפן. אבער מ. שוואַרץ איז ניט מיד געוואַרן און נאכאמאל געשיקט אן אינלאדונג. האבן שוין די פירער פון „אוהבי שלום" מערער ניט

synagogue, and on Shavuoth eve, 1883, its dedication took place. Marcus Schwartz, former president of Ohave Sholom and newly-elected president of Anshe Russia, even invited Anshe Sholom to the dedication. They spurned the invitation the first time. But Schwartz did not weary and sent another invitation. The leaders of Ohave Sholom could no longer resist, and anyway they wanted to end the quarrel. They selected a committee with their cantor, Reb Ezechiel Meyer Cantorovitz at the head, and sent with them $25 as a gift.

With the loss in membership Ohave Sholom began to experience a lack of funds. Their Rabbi, Reb Judah Barrit, who had helped them in their most difficult moments, and had asked for a $200 raise of his ($600) yearly salary, in order that he might live decently was forced to resign.

RABBI TALMUD TORAH AND "NEVEIM"

The officers, realizing that at such a salary they could not get a suitable Rabbi in America, decided to bring over a Rabbi from the old country. There was selected a special committee (Reb Nahum Friedman, Wolf Hochstein, Samuel Jacob Pollack, Todros Levin and Harris Cohen) to seek such a Rabbi. The committee corresponded with the well-known Kovno Maggid, "the Ponivezzer." In the beginning he accepted, but because of his age he could not undertake such a long journey.

At the end of December, 1884,

געקענט ביישטיין דעם נסיון, אוז טא־קע אויך געוואלט ענדיגן מיט די קרי־גערייען, האבן זיי אויסגעקליבן א קא־מיטע מיט זייער חזן ר' יחזקאל־מאיר קאנטאראוויץ בראש, אוז מיטגעשיקט מיט איר 25 דאלאר, א מתנה צום חנוכת הבית.

מיט דעם פארלוסט אין מיטגלידער־שאפט, האבן „אוהבי שלום" אנגע־הויבן פילן א מאנגל אין פינאנסן. זיי־ער רב, ר' יהודה באריט, וועלכער האט זיי געהאלפן אין די שווערסטע מא־מענטן אוז האט פארלאנגט $200 א הוספה אויף זיינע ($600) יערלאכע שכירות, כדי ער זאל קענען עקזיסטירן, האט געמוזט רעזיגנירן.

רב, תלמוד תורה און נביאים

די שוהל־באאמטע האבן געזען, אז מיט זייערע שכירות וועלן זיי ניט קע־נען קריגן א פאסיקן רב אין אמערי־קא, האבן זיי באשלאסן אראפצורייזענען א רב פון דער אלטער היים. ס'איז אויסגעקליבן געוואָרן א ספעציעלע קא־מיטע (ר' נחום פרידמאן, וואלף הויב־שטיין„ שמואל־יעקב פאללאק, תודרום לעווין אוז העררים קאהן) אויסצוזוכן אזא רב. די קאמיטע האט קארעספאנ־דירט מיט דעם באוואוסטן קאוונער מגיד, ר' הירשע פאנעווועזשער. לכתחלה האט ער מסכים געווען, אבער צוליב זיין עלטער האט ער ניט געקענט אונ־טערנעמען אזא וויטע נסיעה.

ענדע דעצעמבער, 1884, האט א יונגער רב פון פילאדעלפיע, ר' אליעזר אלפערשטיין, געהאלטן א דרשה ביי די „אוהבי שלום" און אין יאנואר, 1885, האט ער געקראגן פון זיי א כתב־דבנות אויף 2 יאר, פאר $600 א יאר. א דאנק זיין ווירקונג איז דאן געגרינדעט געוואָרן די „משה מאנטע־פיאָרי תלמוד תורה" (צוליב דעם הונ־דערט יאריקן מאנטעפיארי יובילייאום וואס די אידישע וועלט האט דאן גע־פיערט). די „אוהבי שלום אליין האבן

a young Rabbi from Philadelphia, Rabbi Eliezer Alperstein, delivered a speech at the Ohave Sholom, and in January, 1885, they gave him a contract as Rabbi for two years, at $600 a year. Due to his efforts, there was founded at that time the Moses Montefiore Talmud Torah (in honor of the hundred-year Montefiore Jubilee which world Jewry was then celebrating). Ohave Sholom unassisted could not keep up the Talmud Torah. The Rabbi accordingly won over Anshe Russia, and there was chosen for that purpose a joint committee from both synagogues.

The year 1885 turned out to be a Schmita year (cessation of strife) for Ohave Sholom. In their minutes of that year there is nothing to note in the way of serious struggle, either from the outside front, or from within, from the group itself. In that year, in the month of Ab, they even celebrated their first "Siyum Hanaviim." A scribe from New York wrote specially for them the scrolls of the prophets and at the celebration a sizeable sum was donated, and they secured a little ark for the "twenty-four" (books of the Bible).

THE EX-COMMUNICATION

To even matters up, however, the year 1886 was a very stormy one for them. It took place in this wise: Ohave Sholom had passed a ruling that all its members should buy their year-around groceries and their matzos for Passover from the grocer-baker who made a yearly contribution to the congregation for its charitable

ניט געקענט אויסהאלטן די תלמוד תורה, האט דער רב געווירקט אויף די „אנשי רוסיא" צו שאפן א בשות־פות'דיקע קאמיטע פון ביידע שוהלן.

דער רב איז, אגב, געווען דער ערש־טער צו כשר'ן א מיהל פאר פסח אין אמעריקע.

דאס יאר 1885 האט אויסגעזען צו זיין א שמיטה־יאר (וואפן שטיל־שטאנד) פאר די „אוהבי שלום". אין זייערע פראטאקאלן פון יענעם יאר איז עפעס ניט צו באמערקן א וועלכע ס'איז ערנסטע מלחמה, ניט אויפן דרוי־סנדיקן פראנט און אויך ניט אינווייניק אין דער חברה גופא. אין יענעם יאר, אין חודש אב, אין ביי זיי אפילו א גרויסע שמחה געווען. זיי האבן זיי־ער ערשטן „סיום הנביאים" געפרא־וועט. א סופר פון נויארק האט ספע־ציעל פאר זיי די נביאים געשריבן, און ביי דער שמחה זיינען א סך נדבות געפאלן, און א פיינעם ארון־קודש'ל האט מען פאר די „עשרים וארבע"

א מעשה מיט א חרם

דערפאר אבער איז נאר א שטורם־דיק יאר געווען ביי זיי 1886. און פא־סירט האט עס אזוי: „אוהבי שלום" האבן געהאט א תקנה, אז שפיזיז־אר־טיקלען א נאנץ יאר און מצות אויף פסח דארפן אלע זייערע מיטגלידער קויפן ביי דעם קרעמער און בעקער וואס צאלט א יערלאכע ביישטייערונג צו חברה לטובת אירע צדקה־טעטיג־קייטן, און א משגיח האט דערויף אויפגעפאסט. דער יונגער רב האט געפאדערט פון בעקער א גרעסערע ביי־שטייערונג, און דער בעקער האט גע־טענה'ט אז ער קען ניט. ביים בעקער האט געארבעט א איד, איז ער אוועק צום רב און געזאגט, אז אויב אלע „אוהבי שלום" וועלן ביי אים קויפן מצות, וועט ער אוועק פון זיין בעל־הבית און וועט עפענען א מצהבעקעריי און וועט צאלן וויפיל דער רב פאר־לאנגט. איז עס דעם רב געפעלן גע־וואָרן און די מרהייט פון „אוהבי

work, and one of the members supervised this matter. The young Rabbi demanded from the baker, Ch. L. B., a larger donation, and the baker maintained that he could not afford it. The baker had as a helper a certain Jew, A. W. He went to the Rabbi and declared that if the members of Ohave Sholom would buy matzos from him, he would go away from his employer, set up his own matzo-bakery, and pay the full contribution that the Rabbi asked for. This proposition pleased the Rabbi, and the majority of Ohave Sholom members began to patronize the new baker. The old baker, seeing such competition, began seeking means of doing away with it.

A while later a little incident took place. The new baker was arrested. A gentile girl with a child in her arms claimed that he was the father of the child and that he did not support her. There was a great commotion. It was truly terrible. Imagine! "such a transgression, such a disgrace—a matzo baker should do such a shameful act to the Jewish community."

The young Rabbi was lost. First, that he had made the mistake of giving his sanction to a baker who was a scoundrel; and second, the members who had from the beginning refused to leave the old baker, now held a "strong card" against the Rabbi.

What did Providence ordain? The new baker was freed from jail. It was disclosed that he was not the father of the gentile girl's child. The girl came in person, child in arm, and crossing herself

שלום" זיינען אוועק צום נייעם בעקער. אז דער אלטער בעקער, דער „בעל חזקה", האט דערזען אזא קאנקורענץ, האט ער אנגעהויבן זוכן עצות ווי זי צו באזייטיקן.

דערווייל פארלויפט זיך א מעשה און דער נייער בעקער ווערט ארעסטירט. א שיקסע מיט א קינד אויף די הענט האט אים אנגעקלאגט, אז ער איז דער פאטער פון איר קינד און ער גיט איר ניט צום לעבן. איז געווארן א גאנצער האלמידער. עס האט זיך געטאן חושך. סטייטש „אזא פארברעכן, אזא חילול השם: — א מצה-בעקער זאל גאר אפטאן אזא מיאוס'ע שאנדע דעם כלל ישראל".

דער יונגער רב איז אינגאנצן, שונאי ציון, א פארלארענער. ערשטנס, ווען ער איז געשטרויכלט געווארן צו געבן א הכשר א בעקער אן אויסוואורף, און צווייטנס, ווען יענע מיטגלידער, ווען זיינען לכתחלה ניט אוועק פון אלטן בעקער, האבן איצט א „שטארקע קארט" אנטקעגן אים, אנטקעגן רב, היימט עם.

וואס'זשע טוט אבער דער רבונו של עולם? מאכט ער אז דער נייער בעקער זאל ארוים פון תפיסה. ס'איז אויסגעפונען געווארן, אז ער איז ניט דער טאטע פון דער שיקסעם קינד. די שיקסע אליין מיטן קינד אויף די הענט איז געקומען און זיך געצלם'ט און זיך געשוואורן, אז דער אלטער בעקער האט איר אנגערעט, אז זי זאל זיך „טשעפען" צום נייעם בעקער.

אז חברה האט דאס דערהערט, איז ערשט געווארן דער אמת'ער יריד. ס'איז ארויסגעלאזן געווארן א באפעל, אז קיינער טאר אין דער היים ניט פארבלייבן. אלע מוזן אין שוהל אריינקומען. און דאנטן האט זיך דער רב אינגעוויקלט אין א טלית, איז ארויף אויף דער בימה און האט זיך שטארק צעבליפעט אויפן פינסטערן מצב פון אונזער אידישקייט אין דער טרפה'נער מדינה, אז א בעקער וואס הארף זיין

swore that the old baker had persuaded her to falsely accuse the new baker.

When the congregation heard of this the real fun started. It was requested that no one should remain at home, that all should come to the synagogue. And there in the synagogue the Rabbi wrapped himself in a Talith, ascended the pulpit, and sobbed violently over the deplorable condition of Judaism in the "trefe" land, over a baker who, entrusted with the setting aside of Chalah thruout the year and depended upon not to have even a trace of leaven in the baking of matzos, trumps up a false charge against a fellow Jew.

The Rabbi's speech lasted for quite a while, and the upshot was the excommunication of the old baker. No one was allowed to have anything to do with him. Anyone crossing the threshold of his bakery would be immediately expelled from the congregation. The assembled people listened to the wise words of their wise Rabbi, and they undertook with solemn vows to carry out his decree; and so was it inscribed in their record-book, May 15, 1886.

One of their prominent members, Isaac Epstein, dared to say on the quiet that "he would not abide by the excommunication" and in addition he declared "that the whole trouble would not have occurred had it not been for the Rabbi." These remarks were "brought to the attention of the proper authorities," and he was expelled from the congregation. Epstein came to the next meeting of the congregation and begged

באגלויבט אויף „חלה נעמן" א גאנץ יאר און פון א משהי חמץ" ביי די מצות באקן, זאל גאר מאכן א בלבול אויף א אידן.

לאנג האט גדוירט דעם רב'ס דרשה, און דער סוף איז געווען: מען האט דעם אלטן בעקער אין חרם ארויסגעלייגט. קיינער טאר מיט אים קיין מגע ומשא ניט האבן. וועד ס'וועט ארויבערטרעטן די שוועל פון זיין בעקעריי, זאל באלד אויסגעשלאסן ווערן פון חברה. די פארזאמלטע האבן אויסגעהערט די קלוגע רייד פון זייער קלוגן רב, און האבן אויף זיך גענומען מיט דער הארבקייט פון א נידוי און פון א שמתא אויסצופאלגן זיינע רייד; און אזוי איז דאס פאר'חתם'עט געווארן אין זייער פנקס, דעם 15טן מאי, 1886.

איינער א אנגעזעענער מיטגליד, יצחק עפשטיין, האט שטילערייד זיך פארגונען ארויסרעדן אז „ער וועט ניט פאלגן דעם חרם" און דאצו האט ער געזאגט, אז ווען ניט דער רב וואלט דער נאנצער טומעל ניט געווען". האט מען עם אפגעטראגן וואו מהאט געהאפט" און ער איז אויסגעשלאסן געווארן פון חברה. עפשטיין איז געקומען צום צווייטן חברה-מיטינג און געבעטן מ'זאל אים מוחל זיין. ער האט אויך איבערגעבעטן דעם רב און אים צוגעזאגט אז אויף וווייטער וועט ער אלעם פאלגן. אז עפשטיין איז געווען א רייכער איד קען מען זען דערפון, וואס בשעת מ'האט אים צוריק אריינגענומען אין חברה, האט מען אים געקנס'ט 25 דאלאר (דאן איז עס געווען גאר א סך געלט) און ער האט באלד באצאהלט.

שבת-מברכין, אלול, 1886, זיינען די פרייגד פון דעם אלטן בעקער און זיינע זין געקומען אין שוהל, מעכב הקריאה געווען, ניט געלאזן לייענען די תורה, מ'זאל ארויפנעמען דעם חרם וואס האט רואינירט א אידישע פאמיליע „און האבן דערבייי זייער מיאוס באלידיקט דעם רב". און ווען דער רב

to be forgiven. He also apologized to the Rabbi and promised to obey him fully in the future. That Epstein was a rich Jew is evident from the fact that when he was readmitted to the congregation, he was fined $25 (in those days it was a tidy sum), and he paid it immediately.

Shabbos M'vorchim Ellul, 1886, the friends of the old baker and his sons came to the synagogue and caused the reading of the law to be halted, in order to bring about the voiding of the excommunication, which had ruined a Jewish family, "and in so doing they greatly insulted the Rabbi." When the Rabbi ascended the pulpit and declared that the excommunication remained in force, the baker's son leaped at the Rabbi and slapped him. When the gathering saw this, there broke out a great deal of scuffling. The baker's sons were thrown out of the synagogue, and the matter was taken to court. The baker sued the Rabbi and the congregation for having ruined his business. "The lawyer who defended the Rabbi and the congregation had to expend a great deal of energy" before the judge exonerated the defendants. The baker appealed to a higher court. The affair was drawn out for years, even after the Rabbi in question had left Chicago. Finally on January 22, 1894, a settlement was reached with the baker. They reimbursed him for part of the expenses of the trial, "and a heavy burden was taken from the congregation."

איז ארויף אויף דער בימה און האט דערקלערט, אז דער חרם בלייבט אין קראפט, — איז דעם בעקערס זון צוגעשפרונגען צום רב און אים דערלאנגט א פאטש. אז דער עולם האט דאס דערהויזן, איז געווארן א גרויס געשלעג. מ'האט דעם בעקערס זין דאן ארויסגעווארפן פון שוהל, און דער ענין איז אריבער אין געריכט. דער בעקער האט אנגעקלאגט דעם רב מיט דער קהלה, אז זיי האבן רואינירט זיין פרנסה. דער לאיער וואס האט פארטיידיקט דעם רב און דער קהלה, האט געדארפט אנווענדן זייער פיל מיה" ביז דער ריכטער האט די אנגעקלאגטע פריי געשפראכן. דער בעקער האט אפעלירט אין א העכערן געריכט. די זאך האט זיך געצויגן יארן, יענער רב איז שוין לאנג פון שיקאגא אוועק. ערשט דעם 22טן יאנואר 1894 האט מען גע'שלום'ט מיט'ן בעקער. מ'האט אים אומגעקערט א טייל הוצאות וואס דער משפט האט אים געקאסט. און א שוועריע משא איז פון חברה אראפ.

אנגריף פון אנשי רוסיא

אין 1886 האט זיך אנגערוקט א נייע סכנה. „אנשי רוסיא" האבן אנגעהויבן לאקערן אויף אוהבי שלום. צום ערשטן האבן די „אנגריפער" געשיקט א מין „האזוועדקא", אן אוים־שפיר־גרופע, געווארן ווערן ווי דער אנגריף האלט געפירט ווערן. דער געגנערשער לאגער האט געהאט א נאנצן קאדפוס פון דיפלאמאטן און סטראטעגן. דאס איז דער קריג געווען אויסגערעכנט און געפלאנעווען. קודם האבן זיי אריינגעשיקט א „מכתב בקשה" פון געוועזענע „אוהבי שלום"־מיטגלידער. זיי בעטן מ'זאל זיי אריינגעמען צוריק. „עס טוט זיי באנג וואס זיי זיינען אוועק פון זייער אייגן בלוט און פלייש, פון זייער חברה וואס איז זיי געווען אזוי חשוב און אזוי טיי־

QUARREL WITH "ANSHE RUSSIAH"

Ohave Sholom had not yet recuperated from the old struggles, when a new danger threatened them. Anshe Russiah began to scheme against Ohave Sholom. First "the enemy" sent a reconnoitering group, to find out how the attack should be made. The opposing camp had a whole corps of diplomats and strategists. The struggle was planned and prepared. The opening move was to send a "letter of request" from former Ohave Sholom members. They asked to be reinstated. "They were sorry that they had broken away from their own flesh and blood, from their congregation which was so precious and dear to them." The leaders of Ohave Sholom replied that they no longer desired the friendship of the letter writers. In spite of all their smooth talk they were only seeking quarrels. They wished to return to the fold in order to destroy Ohave Sholom from within.

This answer was like dynamite. The altercation flamed sky-high. It reached New York. The opposition sent abusive articles to the "Yiddish Gazette" and on July 18, 1886, there appeared in print an article against Ohave Sholom. In return Ohave Sholom decided to retaliate even more sharply. "They would record the whole incident in their record-book, so that those who had sought to destroy Ohave Sholom should be stamped according to their deserts."

Thus ended one strategic maneuver of Anshe Russia. But in

ער". די פירער פון „אוהבי שלום האבן געענטפערט, אז מיט די דאזיקע ברוך־שרייבער ווילן זיי קיין חברשאפט ניט שליסן. מיט זייערע אלע זיסע רייד־דעלאך זוכן זיי נאר מחלוקת. זיי ווילן קומען צוריק, כדי אויפרייסן חברה פון אינווייניק.

אזא ענטפער איז געווען ווי דינאמיט. ס'איז געווארן א פלאקער ביזן הימל. אזש קיין נויארק דערגרייכט. די געגנער האבן אוועקגעשיקט זייער זידלעריין צו די „אידישע גאזעטן", און דעם 18טן יולי, 1886, איז דארט געווען אפגעדרוקט אן ארטיקל נעגן „אוהבי שלום". דערפאר אבער האבן די „אוהבי שלום" באשלאסן אפצטאן זייער שונא נאר שארפער: „זיי ווילן אריינשרייבן די נאצע געשיכטע ביי זיך אין פנקס, אז די וואס האבן געוואלט אומבריינגען די „אוהבי שלום" זאלן באשטעמפעלט ווערן ווי זיי האבן זיך פארדינט".

דערמיט האט זיך געענדיקט איין סטראטעגישע מאנעווער פון „אנשי רוסיא". אבער אין א צייט ארום, האט דער געגנער צוגעטראכט אן אנדער קאמפס־מיטל, א מערער דיפלאמאטישן. „אנשי רוסיא" האט געשיקט א קאמיטע צו „אוהבי שלום" מיט א פארשלאג, אז בוידע שוהלן זאלן זיך פאראייניגן, ווי צוויי גלייכע צדדים, און ס'זאל ווערן איין גרויסע שוהל.

אזא פארשלאג האט שוין „אוהבי שלום" ניט אפגעוואגט. בוידע שוהלן האבן באשטימט קאמיטעס צו קאנפערירן אינאיינעם און אויסארבעטן פונקטן, לויט ווי עס דארף זיין פאראייניגונג זאל פארקומען. „אוהבי שלום" האט געשיקט א קאמיטע און זי איז געקומען פון דער קאנפערענץ און דערציילט, אז „אנשי רוסיא" ווייל דורך אזא פאראייניגונג בלויז איינשלינגען „אוהבי שלום". אז חברה האט דאס דערהערט, האט זי באדאנקט דער קאמיטע פאר איר ערנסטער ארבעט, און ס'איז געווארן אויס פאראייניגונג.

a short time the enemy devised a new plan of attack, a more diplomatic one. Anshe Russiah sent a committee to Ohave Sholom with a proposal that the two congregations should unite on an equal basis and should form one big congregation.

Ohave Sholom did not turn down such a proposal. The two congregations appointed committees to confer jointly and work out the details on the basis of which the union should take place. Ohave Sholom appointed a committee of eleven. The committee, however, returned from the confrence and reported that Anshe Russiah wished thru the union to swallow up Ohave Sholom. The congregation on hearing this thanked the committee for its good work, and the union was called off.

Like soldiers on the battlefront catching their breath between one attack and the next, so felt the members of Ohave Sholom on the holiday of "Simchas Beth Shoevah," 5648 (1887). They do not desert their posts because the enemy is still there. But they can permit themselves to catch their breath. The synagogue is already paid for. For years and years they had worked, dollar by dollar they raised the money and built a house of God. They wanted to see it their own, free of all debts; and now they have lived to realize all this. The synagogue became brighter, every piece of furniture somehow became dearer, because they feel that it can no longer be estranged. No one can take it away from them. It is their own

ווי זעלנער אויף א פראנט אין מלחמה־צייט כאפן־אפ דעם אטעם פון אין אטאקע צו דער צווייטער, אזוי האבן זיך געפילט „אוהבי שלום" יעקעם יום טוב „שמחת בית השאבה", תרמ"ח (1887). די פאסטנ'ס לאזט מען נאר ניט אפ, ווייל דער געגנער איז נאך דא. אבער אפכאפן דעם אטעם קען מען שוין זיך פארגינען. — די שוהל איז שוין אן אויסגעצאלטע. יארן און יארן האט מען געהארעוועט, דאלער צו דאלער געקליבן און א הויז פאר גאט געבויט, און אייגענע האט מען זיי געוואלט זען, א פרייע אן וועלכע ס'איז חובות ; און איצט האט מען דאם דערלעבט. די שוהל איז ווי ליכטיקער געוואקרן, יעדע שטיקעלע מעבל איז עפעם ליבער און טייערער געוואקרן, וויל מ'פילט אז ס'וועט שוין ניט פארפרעמדט ווערן. קיינער וועט עם ניט אוועקנעמען. ס'איז אייגענס, וויל ס'איז שווער פארהארעוועט. מ'האט זייער שווער געארבעט אף פרנסה, אבער די שוהל איז פון געדאנק ניט ארוים. דאם איז ביי זיי געווען דער לעבן. זיי האבן געוואלט אן אייגענע שוהל, און איצטער האבן זיי זי. אלע געגנער בייגעקומען, און זייערם האבן זיי דערגרייכט.

אפגעברענט און געבויט די שוהל אף קאנאל און ליבערטי סטריט

איז אבער זיי לאנג ניט באשערט געווען צו זיין רואיק. עס זיינען אינגאנצן אוועק עטלאכע וואכן און „ווי פון דער העלער הויט" האט אין שוהל אויסגעברארן א פייער און א סך שאדן געמאכט. איבערהויפט האט זיי דערלאנגט וואס זיי זיינען נשרפים געווארן. ניטא וואו צו דאווענען, ניטא וואו צונויפקומען זיך. זיי פארלירן זיך אבער ניט. טאקע דעם זעלבן טאג נאך דער שרפה, 14טן נאוועמבער, 1887, זיינען זיי זיך צענויפגעקומען אין דער דירה פון „דורשי הספרות העברית" (561 סאוטה קאנאל סטריט) און האבן

because they have labored hard for it. They had worked hard to make a living, but the synagogue did not leave their thoughts. It was their very life. They had wanted their own synagogue, and now they have it. All their enemies have been overcome, and they have reached their goal.

BURNED OUT AND THE SYNAGOGUE AT CANAL ST.

It was not ordained that they should be long at rest. Only a few weeks passed, and "out of a clear blue sky" a fire broke out in the synagogue and caused a lot of damage. The hardest blow was that they were driven out of their quarters by the fire. No place to pray, no place to gather together. But they did not lose heart. The very next day after the fire, November 14, 1887, they met at the quarters of the "Dorshe Hasafruth Haiwrith" (561 S. Canal street), and they decided once for all that nothing could break up their congregation, not even a fire. They must betake themselves to the task with even greater energy. First of all they must repair the damage done to the synagogue by the fire, and in the meantime they would pray in the Rabbi's home.

Young Harris Cohen, however, came to the meeting a month later, December 14, and said: "Listen, gentlemen. Since we have been burned out, let us build a new synagogue and sell the old one." These words sounded a bit strange to the members. They had barely managed after great effort to pay for the present synagogue, and now they were asked to under-

באשלאסן אז אייגמאל פאר אלעמאל, קיינער וועט ניט צעברעכן זייער חברה, אפילו קיין שרפה אויך ניט. נאר מיט מערער חשק דארף מען זיך נעמען צו דער ארבעט. קודם הארף מען צורעכט מאכן די שוהל, דארט וואו דער פייער האט קאליע געמאכט, און דער־ווייל וועט מען דאוונען ביים רב אין הויז.

דער יונגער הערדים קאהן איז אבער אין א מאנאט ארום, דעם 14־טן דעצעמבער, געקומען צו'ם חברה־מיטינג און האט אזוי געזאגט: „הערט־זשע זיך איין, רבותי! אויב שוין יע אפגעברענט, טא זאלן מיר נאר זיך נעמען בויען א נייע שוהל און די אל־טע פארקויפן". די דאזיקע ווערטער האבן געקלונגען אביסל פרעמדלאך פאר חברה. קוים דערלעבט מיט אזוי פיל מאטערניש אויסצוצאלן די איצ־טיקע שוהל, זיך נאר נעמען פון דאם ניי צו א פרישע משא!! אבער אז הערדים האט געזאגט, האט מען אים אויסגעהערט און מ'האט אים טאקע געבעטן, ער זאל דאם אינזינען האבן. האט ער עם אינזינען געהאט און פאר־געלייגט צו קויפן דאם פלאץ אויף קא־נאל און ליבערטי פאר $6,200, און אזוי האט טאקע חברה געטאן (דעם 18טן דעצעמבער, 1887).

שפעטער מיט 3 חדשים איז געלייגט געוואָרן דער ווינקלשטיין פון דער ניי־ער שוהל און דעם 2טן סעפטעמבער, 1888, איז באנייט געוואָרן דער שיי־נער בנין וואס האט געקאסט 25 טוי־זנט דאלער. בשעת דעם חנוכת הבית האבן אידן געגעבן א סך נדבות. צו די ערשטע סליחות זיינען שוין אלע ערטער אין שוהל געווען אויספאר־קויפט, און אין די ימים־טובים האבן די עליות און כיבודים א סך געלט אריינגעבראכט. זיי האבן שוין אפילו זיך פארנונען אויפצונעמען א נייעם חזן אויפן ארט פון דעם פריהערדיקן, ר' מאיר קאנטאראוויץ, וועלכער איז געווען מיט זיי 15 יאר. דעם ערשטן

take anew a fresh burden! But as Harris spoke they listened to him, and they asked him to keep the matter in mind. He did so, and he proposed that they purchase the site on Canal and Liberty for $6200, and the congregation did so (December 18, 1887).

Three months later the cornerstone of the new synagogue was laid, and on September 2, 1888, the fine building, costing $25,000, was dedicated. At the dedication exercises many donations were received. For the first "Slichoth" all the seats in the synagogue were already sold out, and during the holidays, the "aliyoth" and other "Kibudim" brought in a good sum of money. They even permitted themselves the luxury of a new Cantor to take the place of the former one, Reb Meyer Cantorovitz, who was with them for five years. The first Rosh Hashona in the new synagogue the new Cantor, Alexandrovitch, officiated for them, and he remained with them for full twenty-seven years.

TROUBLE WITH THE RABBI'S CONTRACT

At this juncture the time for the renewal of Rabbi Alperstein's contract arrived. The congregation did not wish to grant the renewal. Officially it was stated that they could not pay $600 a year. There was even a proposal that he should be designated general Rabbi of several congregations, and the various congregations should jointly bear the burden of supporting a Rabbi.

The drawback was that the other congregations would not listen to

ראש השנה אין זייער נייער שוהל האט שוין געדאוונט דער נייער חזן, אלעק־סאנדראוויץ, און אזוי איז ער מיט זיי פארבליבען גאנצע 27 יאר.

צרות פון א „כתב רבנות"

דערווייל איז אונטערגעלאפן די צייט צו באנייען דעם „כתב רבנות" מיט הרב אלפערשטיין. חברה האט ניט געוואלט. אפיציעל האט עס געהייסן, אז מ'קען ניט צאלן 600 דאלער א יאר. ס'איז אפילו געווען א פארשלאג אז ער זאל בעסער היסן דער רב הכולל פון עטלאכע שוהלן און אלע שוהלן איינעם זאלן טראגן העם עול צו אויס־האלטן א רב.

איז אבער געווען דער חסרון וואס די איבעריקע שוהלן האבן פון אזא פלאן ניט געוואלט הערן. האבן שוין די „אוהבי שלום" קיין אנדער ברירה ניט געהאט, און דעם „כתב" מיט'ן רב ניט באנייט. האט זיך אנגעהויבן פאר חברה א נייער „קלאפאט". דער רב איז געווארן זייער אין כעס, הלמאי מ'האט אים אפגעזאגט פון זיין שטע־לע, האט ער גענג חברה אנגעהויבן שרייבן ארטיקלען אין די אידישע צייי־טונגען. כל הרעות איז דער וועלט האט ער אויף זיי אויסגערעט. און טא־מער איז נאך דאס געווען ווייניק, האט ער זיי אויך אנגעקלאגט אין געריכט אז מ'איז אים שולדיק געבליבן 200 דאלער, שווער פארהארעווטע 200 דאלער, און מ'גיט זיי אים ניט צוועק.

חברה איז געווארן גאר אויפגע־קאכט. — „סטייטש„ א רב זאל גאר נעמען א קהלה און זי אזוי מבייש זיין אין די „גאזעטן", און נאך זי שלעפן אין א גוואישקן קאורט אריין! אויב יע טענות — זייענז דען ניטא קיין רבנים, זאלן מאריך ימים זיין, אין שי־קאגא? חברה איז מרוצה גיין מיט אים האבן א דין־תורה פאר רבנים. מ'זאגט זיך חלילה דערפון ניט אפ".

האט אבער דער רב געענטפערט, אז „אויף אזעלכע קלייטע רבנים'לאך קען

such a proposal. Having no other alternative, Ohave Sholom did not renew the Rabbi's contract. There then sprang up a new trouble. The Rabbi, greatly incensed at having been discharged, began to write articles in the Jewish newspapers. He poured out a stream of invective against Ohave Sholom. And this not being enough, he sued them in court, claiming that they owed him $200 and did not want to pay.

The congregation was very much aroused—"Imagine, a Rabbi should so insult a congregation in the papers, and then drag it before a court. If there are any claims—are there no Rabbis (long may they live) in Chicago? The congregation is willing to lay the case before the Rabbis. They are not, Heaven forbid, trying to avoid it."

The Rabbi answered, however, that "he could not rely on such" small Rabbis, "and he would never abide by their decision." The congregation was anxious to avoid a disgraceful spectacle and did not wish to go to court with their former Rabbi over the sum of $200. They agreed to give him $110 and thus obviate a quarrel between Jews. The Rabbi also thought it over, "was willing to waive his claims" and accepted the amount the congregation offered him. The quarrel terminated September 28, 1888.

A PROMISE IS A PROMISE

When it is ordained, however, that a quarrel should break out, one can never know from which direction it will come. There oc-

ער זיך ניט פארלאזן, און וועט זייער פסק קיינמאל ניט אננעמען". חברה האט אבער פארט געווארפט פארמיידן א חילול השם און ניט שטיין אין ניכט מיט זייער געוועזענעם רב צוליב א סומע פון 200 דאלער. זיינען זיי מרוצה געווען צו געבן אים 110 דאלער און אויסמיידן מחלוקות צווישן אידן. אויך דער רב האט זיך אי־בערגעהאנקט „זאל זיינם איבערגיין" און האט צוגעזאגט ביי חברה וויפיל מ'האט אים געגעבן, און דער סכסוך האט זיך געענדיקט דעם 28טן סעפטעמבער, 1888.

א וואָרט איז א וואָרט

אז ס'איז אבער באשערט א סכסוך, קאן מען קיינמאל ניט וויסן פון וואס פאר א זייט ער וועט קומען. פארלויפט זיך א מעשה מיט'ן אלטן שוהל בכינין. כידוע, האבן די „אוהבי שלום" געהאט זייער פריהערדיקע שוהל אויף 516 סאוטה קאנאל סטריט. אז דער אויבערשטער האט זיי געהאלפן און זיי האבן זיך אריבערגעקליבן אין זייער נייער שוהל, האבן זיי די פריהערדיקע שוהל איבערגענעבן צו א מעקלער, ער זאל זי פארקויפן בתנאי אז ביז 5 יאר טאר דארט קיין שוהל ניט זיין.

דעם מנין האט אפגעקויפט טאקע א מיטגליד פון „אוהבי שלום" און האט באצאלט פאר אים 8500 דאלער. אבער ער האט עובר געווען אויף דעם תנאי. ער האט פארדונגען דעם בנין אף א יאר צו די „אנשי סובאלק" פאר 400 דאלער. אז „אוהבי שלום" האבן זיך דערפון דערוואוסט, האבן זיי גלייך געוואלט אנקלאגן דעם קונה אין ערריכט. דער קונה איז אבער געקומען און געזאגט, אז ער וויל זיך פארלאזן אויף מענטשן, וואס מענטשן וועלן פאסקענען וועט ער פאלגן. דער פסק איז געווען, אז דער קונה דארף באצאלן קנס צו „אוהבי שלום" 500 דאלער, און

curred an incident in connection with the old synagogue. Ohave Sholom, of course, still had their old synagogue at 516 Canal street. When God prospered them, and they moved over to the new synagogue, they turned over the old synagogue to a broker to sell it, on condition that for five years it should not be used as a synagogue.

The building was purchased by a member of Ohave Sholom, who paid for it $8500. But he violated the condition. He rented out the building for one year to "Anshe Suwalk" for $400. On hearing this Ohave Sholom wanted immediately to sue the purchaser in court. The purchaser, however, appeared, and declared that he was willing to abide by the decision of the people; he would carry out their decree. The decision was that the purchaser must pay Ohave Sholom a fine of $500, said fine payable in monthly instalments of $50.

INCIDENT WITH "MISHNAH GEMORRAH"

After that there broke out a conflict with the Mishna-Gemorrah society. At the time of its organization it had been expressly stipulated that as long as they would meet in Ohave Sholom, all their income and books would belong to Ohave Sholom. At the great festivity of dedicating the synagogue Ohave Sholom had expected that Mishna-Gemorrah would certainly participate and would bring a nice gift for the synagogue. It turned out, however, that Mishna-Gemorrah did not bring a gift, and did not even

קען דעם סכום אויסצאלן צו 50 דאלער א חודש.

א מעשה מיט „משנה גמרא"

נאכהער האט זיך אונטערגערוקט א קאנפליקט מיט דער „משנה גמרא". בשעת זי האט זיך ארגאניזירט האט מען בפירוש אויסגערעדט, אז אלע אירע הכנסות און ספרים, כל זמן זי וועט זיין אין „אוהבי שלום" שוהל געהערן צו „אוהבי שלום". אז ס'איז געווען דער גרויסער יום־טוב ווען מ'האט באנייט די שוהל, האבן די „אוהבי שלום" גערעכענט אז „משנה גמרא" וועט גווים קומען זיך משמח זיין און וועט ברייגען א שיינע מתנה פאר דער שוהל. אויסגעלאזט האט זיך אבער, אז „משנה גמרא" האט קיין שום מתנה ניט געבראכט. זי האט זיך אפילו ניט געפילט יום־טוב'דיק אויך, די „משנה גמרא". עפעם ווי א פרעמדע האט זי זיך גאהאלטן, בשעת אלע האבן זיך געפרייט. „אוהבי שלום" איז די דאזיקע מעשה ניט געפעלען גאר ווען. זיי האבן שוין געהאט נענוג אויבערגעלעבט, אז עמיצער זאל זיי קענען אפנארן. האבן זיי אנגעהויבן אזוי פאוואלי אויספארשן און נאכזוכן ביז זיי האבן אויסגעפונען, אז „משנה גמרא" האט שוין גאר א באזונדער „קניפל" און אז זי האט שוין אויך ארויסגענומן א סך פון אירע ספרים, וואס זי האט געהאט אין שוהל און זיי גאר פארבאהאלטן אין אנאנדער פלאץ. גרויס איז געווען דער גרימצארן פון „אוהבי שלום," ווען זיי האבן זיך דערפון דערוואוסט. „משנה גמרא" האט געמוזט ארייגטראגן איר „קניפל" פון 33 דאלער מיט 34 סענט צו די „אוהבי שלום", און האט אויך אפגעבראכט די אלע ספרים וואס זי האט ארויסגענומען פון שוהל.

נאר דער מעשה האבן „אוהבי שלום" שוין ניט געוואלט גלויבן אויפן וואלט. „משנה גמרא" האט זיך געמוזט צושרייבן אז זי איז פעראנטוואלטליך

seem to feel any of the festival spirit. They seemed to act like strangers, while all others were celebrating. This incident did not please Ohave Sholom. They had gone thru too much to let themselves be fooled now by anybody. They began quietly to investigate, and they found out that Mishna-Gemorrah actually had a separate little "nest egg" and that they had also removed many of the books which had been in the synagogue and hidden them in other places. The wrath of Ohave Sholom was great indeed when they found this out. Mishna-Gemorrah had to turn over its nest-egg of $33.34 to Ohave Sholom, and also had to return all the books which it had removed from the synagogue.

After this incident Ohave Sholom no longer took their word. Mishna-Gemorrah had to sign a statement assuming responsibility for all books which would happen to be missing from the synagogue, and agreeing to turn over all its income directly to the Ohave Sholom treasury. A committee (I. M. Berkson, H. Cohen and M. Raskis) was to see to it that Mishna-Gemorrah should live up to the agreement. It was not long until Mishna-Gemorrah rented quarters and other necessities for a "holy place." All this was done secretly, and they were waiting for a good pretext "for separating from Ohave Sholom." Break away without an excuse—Mishna-Gemorrah did not want this. They sought until they finally found this pretext:

"The partitions between the women's synagogues and the

פאר יעדן ספר וואס וועט פעלן פון שוהל, און אז אלע געלד־הכנסות פון „משנה גמרא" זאלן גיין דירעקט צום קאסיר פון „אוהבי שלום". א קאמיטע (י. מ. בעקרסאן, ה. קאהן און מ. ראסקים) האט געארפט אכטונג געבן, אז „משנה גמרא" זאל אלעס מקיים זיין. ס'האט אבער לאנג ניט געדויערט און „משנה גמרא" האט געדונגען א דירה און געשאפן צוויישן זיך געלט אויף אייגצוקויפן ספרים און אנדערע זאכן וואס א מקום קדוש דארף. דאס אלעס איז געטאן געווארן בסוד און מ'האט געווארט אויף א גוטן אויסרייד „פארוואס מ'וויל זיך אפטיילן פון „אוהבי שלום". סתם אזוועקגיין — האט משנה גמרא ניט געוואלט. האט מען אזוי לאנג געזוכט ביז מ'האט געפונען אזא אויסרייד:

— „די וועגטלאד צווישן דער ווייבערשער שוהל און דער מענערשער, זייגען צו נידעריק. די וועיבער קומען שבת און יומטוב אין שוהל אריין, זעט מען זיי אינגאנצן ארוים". וויל „משנה גמרא" אז מ'זאל די וועיבערשע שוהל פארהייטגען מיט פארגנגלאד, כדי די מענער זאלן ניט קענען זען די וועיבער בשעת'ן דאוונען. וועט „אוהבי שלום" אזוי טאן — איז גוט, און טאמער ניט — גייט זיך „משנא גמרא" אוועק און מאכט זיך אן אייגענע שוהל.

„אוהבי שלום" האבן פארשטאנען, אז די דאזיקע פארהרונג פון די „משנה גמרא" איז מער ניט ווי אן אויסרייד, און אז מ'וועט איר נאכגעבן וועט זי שפעטער אויסזוכן עפעס אנ'־אנדער זאך צו „טשעפען" זיך. די אינגערע צווישן „אוהבי שלום", „אגודת בחורים לומדי התלמוד", האט עס גאר פארדראסן. איז איינמאל אין א שבת בייטאג, פרשה תבוא, דעם 15־טן אוגוסט, 1890, די „משנה גמרא" געקומען ווי אלע שבת אין שוהל אריין לערנען דעם בלאט, — ערשט אלע טישׂ־און־בענק זיינען גאר פארנומען מיט יונגעלייט. אויף איבעראכטאג

men's are too low. When the women come to the synagogue on Saturdays and holidays, they are quite easily seen." Mishna-Gemorrah desired that the women's synagogue should be hung with curtains, so that the men should not be able to see the women while praying. If Ohave Sholom would do this—well and good; if not Mishna-Gemorrah would break away and found its own synagogue.

Ohave Sholom understood that this demand of Mishna-Gemorrah was just a pretext, and if it should be granted, they would find something else over which to pick a quarrel. The younger people of Ohave Sholom, "The Society of Youths for studying the Talmud," were very much aroused. One Saturday afternoon, Parshe Tavou, August 15, 1890, Mishna-Gemorrah came, following its usual custom, to study the "Blatt"—behold, all the tables and benches were occupied by the young folk. Next Saturday Mishna-Gemorrah was no longer at Ohave Sholom.

RABBI RABINOWITZ AND RABBI BRAUDE

The members of Ohave Sholom could not manage for long without a Rabbi. The leaders decided, however, that if they were to get a Rabbi for their synagogue, he must be well-known, and he must be from the old country. In Chicago at that time there lived a young man, Leibe Rabinowitz, whose father had been known as the "Seleler prodigy." The young man asked Ohave Sholom to bring his father over as Rabbi, and if

שבת איז שוין „משנה גמרא" ניט געווען ביי „אוהבי שלום".

הרב ראַבינאָוויטץ און הרב ברוידע

צו לאַנג האָבן זיך די מיטגלידער פון „אוהבי שלום" ניט געקענט באַגיין אַן א רב. די פירער האָבן אָבער באשלאָסן, אַז אויב שוין יע אויפנעמען א רב פאר זייער שוהל, זאָל ער זיין באַוואוסט, און דווקא פון דער אַלטער היים. אין שיקאַגא האָט געוואוינט א יונגערמאַן, לייבטשיק ראַבינאָוויץ, זיין פאָטער האָט מען געפרופן „סעלעלער עלוי". איז דער יונגערמאַן געקומען צו „אוהבי שלום", זיי זאָלן אריבערבריינגען זיין פאָטער אלס זייער רב, און טאָמער וועט ער זיי ניט געפעלן — איז אוים טענות. דעם 25טן אפריל, 1891, האָבן זיי געשיקט נאָכן רב און דעם 10טן יולי איז ער אָנגעקומען קיין שיקאַגא. א סך בעלי בתים זיינען געקומען צום באַן, דעם רב מקבל פנים זיין. אפן דריטן טאָג האָט ער גהאַלטן זיין ערשטע דרשה, וועלכע איז דעם גרויסן עולם געפעלן געווארן, און מ'האָט אים געגעבן א כתב אויף 3 יאָר, פאר 600 דאָלער א יאָר. דער מאָמענט פון אונטערשרייבן דעם „כתב רבנות" איז געווען זייער א פייערלאַכער און א ספּעציעלע קאָמיטע (יעקב קאָהען, ר' נחום פרידמאַן און יוסף־מרדכי בערקסאָן) האָט אים דעם כתב דערלאַנגט.

„ס'האָט אָבער לאַנג ניט געדויערט (לייענט זיך אין פּראָטאָקאָל) און די אומצופרידנהייט צום נייעם רב איז געווארן זייער שארף. זיין פּלפול און חריפות האָבן די מיטגלידער ניט פאַרשטאַנען, און קיין מטיף איז ער ניט געווען קיין גרויסער. כבוד האָבן זיי אים געגעבן, אָבער זיי האָבן געוואָלט א מטיף וואָס זאָל ריידן פאר זיי שבת ורגל." רבי אברהם שמואל ברוידע איז געווארן זייער מטיף פאר אכצן דאָלער א חודש, האלב האָט געצאָלט „אוהבי שלום" און האלב — „חברה תהלים".

they should not approve of him—there would be no claims against Ohave Sholom. On April 25, 1891, they sent for the new Rabbi, and on July 10 he arrived in Chicago. Many people came to the train to welcome the Rabbi. Three days later he delivered his first sermon. It impressed the big audience favorably, and he was given a three year contract at $600 a year. The moment of signing the contract was a joyous one, and a special committee (Jacob Cohen, Reb Nahum Friedman and Joseph Mordecai Berkson) handed the contract to him.

"Before long (so read the minutes) dissatisfaction with the new Rabbi became very strong. His dialectic and his keeness in Talmud were not understood by the members, and he was not much of a speaker. They held him in due respect, but they wanted a preacher to speak for them on Saturdays and holidays." Rabbi Samuel Braude was appointed their preacher at $18 a month, half to be paid by Ohave Sholom and half by Chevra Thilim.

Friday Parshe Nitzavim, 5654 (1894) is marked in their records as a mournful day—the Rabbi passed away. Rabbi Samuel Braude was immediately made Rabbi of the congregation at $600 a year. According to the records he was, in addition to being a great scholar and a forceful speaker, a very energetic social worker. He remained with them 13 years, till May 14, 1907, and then he suddenly died. This tragic event moved everybody. And it took place just at the time when the

דער ערב שבת, פרשה נצבים, תרנ"ד (1894) איז אין דזשערזע פראטאקאלן פאר־צייכנט פאר א טרויעריקן טאג — דער רב איז נפטר געוואָרן. רבי אברהם שמואל ברוידע איז גלייך געוואָרן רב אין שוהל פאר 600 דאלער א יאר. לויט די פראטאקאלן איז ער, אויסער זיין לומדות און העדנער־קראפט, גע־ווען א ענערגישער געזעלשאפטלאכער טוער. ער איז מיט זיי געווען 13 יאר ביז דעם 14טן מאי, 1907, ווען ער איז פלוצלום נפטר געוואָרן. די טרויּ־ערקע פאסירונג האט אויפגעשטו־רעמט אלעמען. און פאסירט האט עס גראדע אין אזא מאמענט ווען די קהלה איז שוין געווען פרעי פון צרות און פון חובות, און האבן נאך געהאט א זיבן טויזנט דאלער מזומן. א דאנק איר אקטיוון אנטייל אין אלע היגע אי־דישע צדקה־אנשטאלטן, האט די שוהל צוגעקראגן אלץ מערער אנגעזעענע בעלי בתים און גבירים און מ'דארף שוין בויען א נייע גרעסערע שוהל.

די שוהל אף אשלאנד און הרב זילבער

אין סעפטעמבער, 1907, אונטער דער פרעזידענטשאפט פון יעקב קאנ־טאר, איז אויסגעקליבן געוואָרן א קא־מיטע צו קויפן דעם פלאץ אף פאלק און אשלאנד פאר 15 טויזנט דאלער און צו אנפירן מיט דער בויאונג פון דער נייער שוהל, וואס האט געקאסט א 60 טויזנט דאלער. אין דער בוי־קא־מיטע זיינען געווען: ה. יצחקין, י. בערקסאן, דוש. בערקסאן, א. ס. אפ־פענהיים, א. שיף, י. באעם, וו. פאר־בער, טש. קאהען, א. לעווין, ז. מאר־רים, י. קאהען, ר. אלער, ס. קאהען, נ. פישער, ש. שאפירא, מ. ל. שאפירא (סעקרעטאר), י. סילווערמאן, ה. קא־הען און י. קאנטאר.

די בויאונג פון דער נייער שוהל איז אנגענאנגען מיט גרויס ענערגיע און־טער דער פרעזידענטשאפט פון אריו לייב שפירא; צום באדויערן איז ער גע־

congregation was free of troubles and of debts, and even had a cash balance of $7000. Due to its active participation in all local Jewish charitable undertakings, the congregation attracted more and more prominent and well-to-do men, and it became necessary to build a bigger synagogue.

THE SYNAGOGUE AT ASH LAND AND RABBI SILBER

In September, 1907, under the presidency of Jacob Cantor, a committee was chosen to buy the site on Polk and Ashland for $15,000 and to direct the building of the new synagogue, which cost $60,000. On the building committee were: H. Ets-hokin, I. Berkson, J. Berkson, A. S. Oppenheim, A. Schiff, I. Bass, W. Farber, Ch. Cohen, A. Levin, Z. Morris, I. Cohen, R. Aller, S. Cohen, N. Fisher, Ch. Shapera, M. L. Shapera, secretary, J. Silverman, H. Cohen and J. Cantor.

The building of the new synagogue was carried on energetically under the presidency of L. Shapiro; unfortunately he died (February 13, 1910) before the synagogue was completed. The presidency was taken over by William Farber, and on September 15, 1910, the dedication of the fine synagogue was celebrated with much joy. Many donations were given for the synagogue. Zelig Morris loaned $15,000 for five years at 5%. The Shapiro brothers, Morris and Charley, donated two pulpit chairs in memory of their sainted parents, and the first Ladies' Auxiliary with Mrs. Harry

שטארבן (13טן פעברואר, 1910) בעפאר די שוהל איז פארטיק געווארן. דעם פרעזידענטשאפט האט איבערגענומען וויליאם פארבער און דעם 5טן סעפטעמבער, 1910, איז מיט גרויס פאראד געפייערט געווארן די „חנוכת הבית" פון דער שיינער שוהל. א סך מתנות זיינען פאר דער שוהל געגעבן געווארן. זעלביג מארריס האט אויסגעבאהלט $15.000 אף 5 יאר פאר פינף פראצענט. די בריידער מארריס און צאללי שפירא האבן געשאנקען 2 גרויסע בימה־שטולן אין אנדענק פון זייערע עלטערן און די ערשטע „לעידים אוקזיליארי מיט מרת הערמי מארריס, אלס פרעזידענטין, האט מנדב געווען דעם סכום וואס דער ארון־קודש האט געקאסט.

פארשטייט זיך אז אזא פארשטארקטע געמיינדע האט לענגער ניט געקענט זיין אן א גייסטיקן פירער. ס'איז אויסגעקליבן געווארן א קאמיטע (וו. פארבער, ה. יצחקין, י. בערקסאן, ר. אלער, י. קאהן, א. ראבינאוויץ און ר' נחום פרידמאן) און די קאמיטע האט אנגעהויבן קארעספאנדירן מיט אטגעזעענע רבנים, באוואוסטע אייבערן לאנד. געווים האט יעדער אייגער געוואלט דעם רבנות־אמט אין אזא שוהל, אבער מ'האט זיך געדונגען וועגן דער גרויס פון די שכירות. דערוויל איז אנגעקומען א בריף פון אייגעם א יונגן מאן, וועלכער פארלאנגט פון זיי נאר ניט ; ער וויל נאר זיי זאלן אים ערלויבן קומען און האלטן פאר זיי א דרשה. וועט זי „נושא־חן זיין אין זייערע אויגן" — איז גוט, און טאמער ניט — מאהנט ער ביי זיי קיין פורגעלט אויך ניט. די מיטגלידער פון דער קאמיטע האבן זיך דורכגערעדט: צי מ'וויסט ניט אזא יונגן מאן ? — ניין, מ'וויסט ניט. — האט מען אפשר געהערט אזא נאמען ? — ניין, ניט געהערט. — טא וואס'זשע זאל מען אים ענטפערן, דעם יונגן מאן ? — נאר־

Morris as president donated the money for the holy Ark.

It is understood that such a great congregation could no longer do without a spiritual leader. A committee was chosen (W. Farber, H. Ets-hokin, A. Berkson, R. Aller, J. Cohen, A. Rabinowitz and Reb Nahum Friedman), and it began corresponding with prominent Rabbis known thruout the land. Of course every one wanted to be Rabbi of such a congregation, but there was bickering concerning the amount of the salary. In the meantime there came a letter from a certain young man who asked for nothing more than permission to come and address them. If he "should find favor in their eyes," well and good, and if not, he desires nothing of them, not even traveling expenses. The members of the committee considered the matter: "Is this young man known? No, he is not known. Perhaps some one had heard of him? No, no one had heard of him. What then should they reply to the young man? The logical thing is to invite him to come. There is nothing to be lost, he doesn't even ask for traveling expenses."

The committee sent him a letter, asking him to be with them for Rosh Hashonah (5671, 1911). His sermons, on both days of Rosh Hashonah, so inspired the great audience of members and those who had come to pray, that at night immediately after Rosh Hashonah they held a special meeting, and they chose him to be spiritual leader of the congregation; that young man was the pres-

ניט, וואס איז דאָ צו ענטפערן, מ'דארף אים הייסן קומען. וואס קען מען דאָ דערלייגן, ער וויל דאך ניט קיין פור־געלט אפילו".

די קאמיטע האָט אים אַוועקגעשריבן א בריף, ער זאל זיין אזוי גוט און קו־מען אויף ראש השנה (תרע"א, 1910). זיינע דרשות, די ביידע טעג ראש השנה, האָבן אזוי באַגייסטערט דעם גרויסן עולם מיטגלידער און סתם דאוו־נערס אז באַלד אויף מוצאי ראש השנה איז בני זיי א ספעציעלער מיטינג גע־וועזן, און מ'האָט אים אויפגענומען אלס גיסטיקער פירער פון זייער גע־מיינדע; דאָס איז געווען דער איצטער גוט באַוואוסטער הרב ר' שאול זיל־בער.

יענע ימים טובים זיינען בני די „אוהבי שלום" געווען גאָר א גרויסער מאַמענט אין זייער אַנטוויקלונג. דאָ איז בני זיי אַפגעשלאָסן געוואָרן די תקופה פון קאמף פאר עקזיסטענץ, און ס'האָט זיך אַנגעהויבן א נייע תקופה פון שאפן און אויפטאָן לטובת דעם גאַנצן אידנטום אין שיקאגא. און זיי האָבן געהאָט אלע אויסזיכטן צו זיין דערפאלגרייך. זייער שיינע גרויסע שולהל, זייער באַאַבטער נייער רב, דער עמוד קינסטלער חזן מייזעל, און זייער שמש — תלמיד חכם ר' נחום פרידמאָן, — דאָס אלעס איז געווען גאָר א גרויסע מאַנגעטישע קראַפט צוציהען אלין מער מיטגלידער (אַריבער 400), און די אקטיווע טוער האָבן באַ־קומען דעם אמת'ן קוראַזש פאר גרויסע אקציעס. די „לעידים אוקזילעריי" האָט זייער פליסיק געארבעט. ס'איז אויסגעקליבן געוואָרן די ערשטע „באַארד אף דירעקטאָרס" (ז. מאָר־רים, י. קאהן, י. ש. סיימאן, ה. וויים, ל. אדער, ש. דושעסער, ה. מאַררים, מ. נאַוויצקי, א. שיף, י. באַעם און ש. ראבינאָוויץ), זייער „חברה שס", וואס איז פון פריהער ארגאַניזירט געוואָרן דורך ר' נחום פרידמאָן, איז פאַרנרע־סערט געוואָרן; די „חברה מקרא" איז

ent well-known Rabbi Saul Silber.

That holiday marked a great moment in the growth of Ohave Sholom. They had just ended the period of struggling for existence, and there was beginning a new epoch of striving and achieving for the entire Chicago Jewry. They had every prospect of realizing their goal. Their fine big synagogue, the gifted new Rabbi, the excellent Cantor Meisel, and their scholarly shamash Reb Nahum Friedman—all these served as a magnet to draw more and more members (in excess of 400), and the active workers felt truly encouraged to undertake great things. The Ladies' Auxiliary worked very industriously, the first board of directors was elected (S. Morris, J. Cohen, J. S. Simon, H. Weiss, L. Pador, S. Jesser, H. Morris, M. Novitzky, A. Schiff, I. Bass and Ch. Rabinowitz), their society for Talmud study, which had previously been organized by Reb Nahum Friedman, was enlarged; the Bible Society was reorganized, and a loan fund, organized in memory of Rabbi Isaac Elchanan in the year of his death, did fine work under the presidency of Reb Nahum Friedman.

40 YEARS IN THE WILDERNESS

Free and hospitable was the Heaven-blessed land, America, for the Jewish immigrants. Here there opened up for them new worlds, but strange and unknown to them. They did not understand the language of the new land did not know its customs, and like little children they had to learn how

רעאָרגאַניזירט געוואָרן, און די „גמילות חסדים", אָרגאַניזירט אין אַנדערנק פון רבי יצחק אלחנן ז"ל אין יאָר פון זיין הסתלקות, האָט אונטער דער פֿירערשאַפט פון ר' נחום פרידמאן געטאָן וואונדערבאַרע ארבעט.

40 יאָר אין מדבר

פֿריי און גאַסטפֿרײַנדלאַך איז דאָס גאָט־געבענטשטע לאַנד, אַמעריקא, פאַר די אידישע אימיגראַנטן געווען. נייע וועלטן האָבן זיך דאָ פאַר זיי אָנטפּלעקט, אָבער פרעמד און אומבאַקאַנט צו זיי. די שפּראַך פון דעם נייעם לאַנד האָבן זיי ניט פֿאַרשטאַנען, אירע מנהגים ניט געוואוסט און האָבן ווי קליינע קינדער א „פּוס שטעלן" זיך לערנען גראַרפט. דאָס זאַפּטיק־שפּראַצנדיק לאַנד איז פאַר זיי ווי א מדבר פון אַנפאַנג געווען. קוואַלן פון פרנסה גראַרפט פאַר זיך געפֿינען און א אָרט פאַר דער אידישער שכינה. שווער איז זיי געווען דער וועג צו א פֿרנסה־קוואַל און קיינמאָל די אידישע שכינה ניט פאַרגעסן. דאָרט וואו זייערע צען זייַנען געווען, דאָרט איז א ברכו וקדושה געווען. אומעטום וואו זייערע האָבן געצויגן און א ישוב געמאַכט, אהין האָבן זיי ספֿרים און תורה'ס געבראַכט. וואָס העכער צו די רייכערע געגנטן זייער מחנה האָט זיך געצויגן און באַפעסטיקט, אלץ פֿרעכטיקער און זיכערער האָבן די „אוהבי שלום" זייער שוהל געבויט.

האָבן זיי פערציק יאָר, ווי די אידן אין דער מדבר, געצויגן גאָט'ס משכן פון סטאַנציע צו סטאַנציע, ביז זיי האָבן אויסגעבויט די איצטיקע שוהל, מיט וועלכע זיי האָבן באמת שטאָלצירט. און אזוי ווי דער דאזיקער געגנט אַרום אשלאַנד און פאלק איז דאָן געווען פאַרהעכנט פאַר נאָר א געהויבענעם, און רייכע אידישע בעלי־בתים האָבן דאָרט שיינע הייזער געהאָט, — האָבן דערפאַר די „אוהבי שלום" געהאַלטן, אז דא זיינען זיי

"to make the first step." The fertile blooming land was for them like a wilderness. Means of earning a livelihood had to be found and also a place for the Jewish God. The road to a livelihood was difficult, but they never forgot the Jewish God. Wherever ten of them happened to be, there was a "Borechu Ukedusha." Wherever they moved and developed a settlement, there did they bring holy books and scrolls of the Law. In the measure that its ranks moved and established themselves in the richer neighborhoods, so did Ohave Sholom build its congregation ever finer and stronger.

For forty years, like the Jews in the wilderness, they moved the House of God from place to place, until they had built the present synagogue, of which they were truly proud. And since the neighborhood of Ashland and Polk was at that time considered an excellent one and rich Jewish householders had beautiful homes there, Ohave Sholom thought that at last they and their synagogue had reached "peace and rest." Here they would remain and grow old.

The workers of the congregation, with their spiritual leader at the head, began to concentrate all their energies to broaden the congregation's activities. It became a working center for all Jewish activities in Chicago, it supported generously Yeshivoth and charitable institutions. Because of its large and wealthy membership its influence steadily grew. At each meeting new prominent members joined. November 1, 1913, Joseph Weil became president.

שוין ווירקליך געקומען מיט זייער שוהל „אל המנוחה ואל הנחלה". דא וועט זי שוין זיין אוך זיך עלטערן.

די שוהל־טויער מיט זייער גייסטיקן פיהרער בראש, האבן אנגעהויבן קאנצענטרירן זייער נאנצע ענערגיע צו פארטיפערן די שוהל־טעטיגקייט. זי איז געווארן א ווירקנדיקער צענטר פאר אלע אידישע אקטיוויטעטן אין שיקאגא, געשטיצט אויפהויבטיק ישיבות און צדקה־אנשטאלטן. צוליב אירע גרויסער און רייכער מיטגלידער־שאפט, האט אירע איינפלוס געהאלטן אין איין שטייגן. ביי יעדן מיטזיג זיי־נען אלץ צוגעקומען נייע און אנגע־זעענע מיטגלידער. דעם ערשטן נא־וועמבער, 1913, איז יוסף וויל געווא־רען פרעזידענט.

ניט לאנג אבער האבן זיך געצויגן אט די האניג־יארן. ס'האט זיך ווידער אמאל אנגעהויבן די כוואליע פון קלייבן־זיך. אירן האבן ברוך השם געהאלטן אין איין „ארויף אהבעטן זיך", האבן זיי אויך אנגעהויבן בייטן די געגנטן צום ווא־ויינען.

בשעת זיי האבן געוואוינט ארום קאנעלי־ניוב־ערי און צוועלפטע, איז פאר זיי דער געגנט ארום אשלאנד און פאלק ממש א פריצישער געווען. אבער וועז זיי האבן דא אפגעוואוינט עטלא־כע יאר האבן זיי אנגעהויבן טראכטן וועגן ציהען נאך העכער, אין מער רייכערע געגנטן. ס'איז געווארן א מין מאדע יאר, ווען איינער מוז נאכטאן דעם צווייטן.

די קלענערע שוהלן האבן באלד דערפיהלט די „איבערקלייבערישע" לופט. די אידן האבן פארלאזן דעם געגנט, איז די שוהל געווארן א פאר־אריימטע. די „אוהבי שלום" האט זיך געהאלטן אין דער מדרגה, אבער די טויער האבן שוין נאנץ עהנסט אנגע־הויבן טראכטן וועגן א נאענטע סכנה פאר דער שוהל, וועז אירע רייכערע מיטגלידער וועלן זיך ארויסקלייבן פון דעם געגנט.

These delightful days did not last for long. There began again a wave of moving. Jews, praised be God, were continually "working themselves up," and they began to move to a new neighborhood. When they still lived at Canal-Newberry and Twelfth, the section around Polk and Ashland was looked upon as truly aristocratic. But when they had lived there a few years, they began to think of better and richer neighborhoods. It became the style, and one had to imitate the other.

The smaller congregations immediately felt the results of the moving. Jews left the neighborhood, and the congregation became impoverished. Ohave Sholom held its own, but the leaders already began seriously to think of the impending danger to the congregation, when its rich members would move away from the neighborhood.

The only way to insure the continued existence of Ohave Sholom congregation was to persuade other congregations to unite with it, and in place of several shaky congregations in one neighborhood, there would be one congregation whose existence would be secure.

There began for Ohave Sholom a chapter of "unions." At various times during 1913 and 1914, "Anshe Suwalk," "Bnai Moshe," "Beth Medrash Hagodol Ubenai Yaakove" and other congregations sent their committees to Ohave Sholom to discuss a union. There was much bickering on certain points. The above mentioned congregations were at that time rich

די אייגציקע עצה אויף צו פארזיכערן די מער־לעגקייט פון „אוהבי שלום" שוהל, איז געווען צו ווידקן אויף אנדערע שוהלן אז זיי זאלן זיך מיט איר פאראייניקן, און אנשטאט עטלאכע וואקלענדיקע שוהלן פון איין נעגנט, זאל בעסער זיין איין שוהל מיט א זיכערן קיום.

ס'האט זיך ביי די „אוהבי שלום" אנגעהויבן א סדרה פון „פאראייניגונג". איינם משך פון 1913 און 1914 האבן צו פארשידענע צייטן די „אנשי סובאלק", „בני משה", „בית מדרש הגדול ובני יעקב" און אנדערע שוהלן געשיקט זייערע קאמיטעס צו די „אוהבי שלום" וועגן פאראייניקן זיך מיט זיי. ס'איז אנגעמאנגען א דיסקוסיע וועגן פונקטן. די דערמאנטע שוהלען זיינען דאן געווען געגנוג רייך, האבען זיי זיך שטארק געהאלטן אין זייערע פונקטן.

די הויפט שווערינקייט איז דא געווען מיט'ן נאמען. דאס איז נעווען קלאר פאר אלע צדדים אז וועז אלע שוהלן פאראייניקן זיך, הארף די פאראייניקטע שוהל היסן מיט'ן נאמען פון אלע צדדים, נעמליך, „אוהבי שלום - אנשי סובאלק - בני משה־בית מדרש הגדול ובני יעקב"־שוהל. ס'איז אפילו א לענגליכער נאמען, אבער אידן קאנען געוואוינט ווערן. די צרה איז געווען, וואס יעדער צד האט דוקא געוואלט, אז ער זאל זיין דער ערשטער אין דעם נאמען. אן אנדער שוהל, ס'היסט דער פרעזידענט, האט נאר געהאט א חשק אז ער זאל שטענדיק זיין פרעזידענט אין דער פאראייניקטער שוהל; אנדערש האט אים ניט געלוינט. אזוי ארום האבן די אלע אונטערהאנדלונגען וועגן פאראייניגן זיך, צו גארנישט ניט געבראכט.

פאראייניגונג מיט די קאלוואריער

דערפאר זיינען די „אוהבי שלום" זייער צופריידן געווען צו פאראייניקן זיך מיט די „אנשי קאלוואריי", נאר

enough, and they insisted on their points. The greatest difficulty was the name. It was understood by all that when the congregations would merge, the united congregation would be named after all the units, that is—"Ohave Sholom-Anshe Suwalk-Bnai Moshe-Beth Medrash Hagodol Ubenai Yaakove" congregation. It was, indeed, a rather long name, but the Jews could get used to it. The trouble was that each side insisted on having its name first. One of the congregations, that is to say its president, even desired that "he should always be president of the united congregations." Otherwise it was not worth while for him. In this way all these proposals for union came to naught.

UNION WITH "ANSHE CALVARIEH"

Ohave Sholom was accordingly quite pleased to unite with "Anshe Calvary." After a number of meetings the union was consummated, Nov. 26, 1916, at a great banquet, where the new name of the united congregation was proclaimed—Anshe Sholom.

The Calvary congregation had been in existence since Chanukah 5652 (1892). That Passover they had their own minyan in a rented house on Canal near Bunker. Rabbi Todros Ticktin was their Rabbi until, four years later, he went away to Palestine. On Shavuoth Reb Samuel Shapiro became their Shamash. He immediately organized a Talmud society and he taught the "blatt" when they did not have a Rabbi.

In 5685 (1895) they moved

עטלאבע מיטינגען איז דעם 16-טן נאוועמבער, 1916, די פאראיינגונג באשטעטיקט געווארען דורך א גרויסן באנקעט, וואו ס'איז פראקלאמירט געווארן דער נייער נאמען פון דער פאראיניקטער געמיינדע — „אנשי שלום".

די קאלוואריער שוהל האט עקזיסטירט זינט חנוכה, תרנ"ב, (1892). יענעם פסח האבן זיי געהאט זייער ערשטן מנין אין א געדונגענער הויז אף קאנעל סטריט לעבן באנקער. הרב ר' תודרוס טיקטין איז געווען זייער ערשטער רב ביז ער איז שפעטער מיט 4 יאר אוועקגעפארן קיין ארץ ישראל. שבועות איז ר' שמואל שאפיראַ געווארן זייער שמש. ער האט באלד ארגאניזירט א חברה ש"ס און טאקע געלערנט מיט זיי דעם בלאט, וועלכן רבי איז נית געווען.

תרנ"ה (1895) קלייבן זיי זיך ארײַנער אין א געדונגענער דירה אף וויל־סאן לעבן קלינטאן. דאָרט האבן זיי שוין געהאט א סך לומדים, און די חברה ש"ס האט זיך גרויס אנטוויקלט. הרב ר' זעליג גליק איז בימי הרב ר' תודרום געווען דער רבי פון זייער „חברה תורה". נאָך זיין אפפארן קיין ארץ ישראל, איז הרב גליק, א דאנק דער באמיהונג פון ר' שמואל שאפיראַ געווארן דער רב פון שוהל.

תרס"ב (1902) קויפן זיי אוועק א גרויסן קלויסטער אן צלמים אף 12טע און יוניאן, מאכן אים צורעכט פאר א גרויסע שוהל און בית מדרש, וואס האט זיי געקאסט אן ערך 22 טויזנט דאלער. דאָרט איז די שוהל געשטאנען ביז זי איז אין 1917 אפגעקויפט געווארן פון דער שטאט, כדי צו פאר־ברייטערן די 12-טע גאס.

די קאלוואריער שוהל האט דאן פארמאגט 14 ספר תורה'ס, 4 נאנג צירונגען, 18 שס"ן און אלע אנדערע ספרים, פון חומשים ביז די שפעטסטע „שאלות ותשובות", וואס זייער שמש, א חובב ספרים, האט פאר

over to hired quarters on Wilson near Clinton. There they had many learned men, and the Talmud society developed greatly. Rabbi Zelig Glick was, during the time of Rabbi Todros, the instructor of their "Torah society." After the latter's departure for Palestine, Rabbi Glick, thanks to the efforts of Reb Samuel Shapiro, was made Rabbi of the congregation.

In 5666 (1902) they purchased a big church at Twelfth and Union, and remodeled it into a fine synagogue and Beth Medrash, the whole thing costing them approximately $22,000. The synagogue remained there until it was purchased (1917) by the city in order to widen Twelfth street.

The Calvary congregation possessed at that time fourteen scrolls of the Law, four ornaments for the scrolls, eighteen sets of the Talmud and many other books, from Pentateuchs to the latest "Responsa," which had been purchased from time to time by their Shamas, a real lover of books. The congregation also had $18,000 cash, a paid-up cemetery worth $20,000, and a big lot on Homan near Douglas—all this was the splendid dowry for the new united congregation—Anshe Sholom. The officers and active workers of the Calvary congregation at that time were: Moses Goldstein, Chaim Blitzstein, David Goldberg, Nathan Sloan, B. L. Sloan, Judah Jacbson, Jacob Goldberg, Mordecai Oppenheim, Joshua Jacobson and of course Reb Samuel Shapiro, their Shamash. After the

דער גאנצער צייט געהאלטן אין איין קויפן. די שוהל האט אויך געהאט 18 טויזנט דאלאר מזומנים, א אויסגעצאלטען בית עולם אין דער ווערט פון א 20 טויזנט דאלער, און א גרויסן לייהיקן פלאץ אויף האמאן ביי דאגלאס, — דאס אלעס איז געווען דער גרויסער קרויסער געמיינדע „אנשי שלום". די באאמטע און אקטיוע טוער פון דער קאלוואריע שוהל, זיינען דאן געווען: משה גאלדשטיין, חיים בליצשטיין, דוד גאלדבערג, נייטהען סלאון, ב. ל. סלאון, יהודה דזשייקאבסאן, יעקב גאלדבערג, מרדכי אפפענהיים, יהושע דזשייקאבסאן און פארשטייט זיך, ר' שמואל שאפירא, זייער שמש. נאך דער פראייניגונג איז סעמועל פיליפסאן געווען דער קאסטיר.

זיי האָבן שוין נאָך אַ שול—האָמאַן בּאַ דאָגלאַס בּולוואַרד

נאך אזא וויכטיקע געשעענים האט, על פי חשבון, די נייע פראייניגטע געמיינדע זיך געקענט ויצן רואיק, „תחת גפנה ותחת תאנתה" און זייער שייגער און גרויסער שוהל אויף אש־לאנד און פאלק סטריט, און זיך שוין אפרוהען אויף דער עלטער, נאך אזוי פיל איבערלעבונגען. אבער דער לעבן וויזט אוים, רעכנט זיך ניט מיט „על פי חשבון". פונקט יעקס וואכן, נאך דער פראייניגונג, קומען זיערע מיט־גלידער וואס האבן שוין געווואוינט אין לאנדיל געגנט, און פאדערן מ'זאל פאר זיי בויען א שוהל אויף דעם פלאץ אף האמאן און דאוגלאס.

„אנשי שלום" ווערט ווידער אמאל „ביזי". דעם 1־טן יוני, 1917, ווערט געלעגט דער וויינקלשטיין פון דעם נייעם בנין, ימים נוראים דאוונען שוין די לאונדיליער מיטגלידער אין דער נייער שוהל, און דעם 9־טן נאוועמבער, 1917, ווערט געפראוועט דער אמת'ר חנוכת הבית.

union Samuel Phillipson was the treasurer.

THEY HAVE ANOTHER SYNAGOGUE AT HOMAN AND DOUGLAS BOULEVARD

After such an important event the new united congregation should have been able, according to all reason, to sit peacefully "under its vine and under its figtree," in its fine big synagogue on Ashland and Polk, and rest up in its old age, after so many trying experiences. It seems, however, that life does not regulate itself according to reason. Just six weeks after the union, the members who lived in the Lawndale section requested that they should build for them a synagogue on the lot at Homan and Douglas.

Anshe Sholom became busy again. June 1, 1917, the cornerstone of the new building was laid, on the High Holidays the Lawndale members already prayed in the new synagogue, and on November 9, 1917, the dedication was celebrated. The building with all its furnishings cost approximately $50,000. On the initiative of Rabbi Silber there was organized there a fine Talmud Torah (Ivrith Beivrith) and immediately on opening it had a registration of 200. In the synagogue they prayed, and they studied under Rabbi Glick and their scholarly Shamash Reb Samuel Shapiro. Due to the untiring labor of Rabbi Silber there grew up a real Jewish center. The officers were: Joseph Weil, Jacob Goldberg, S. Marshall, Meyer Gitlitz and A. Nomberg; and the Talmud Torah leaders:

דער בניין, מיט דער אויסריכטונג, האט געקאסט ביי א פופציק טויזנט דאלער. דאדורך איז דער איניציאטיוו פון הרב זילבער, אויך אייגענארדנט געווארן א שיינע „תלמוד תורה" (עברית בעברית), וואו גלייך ביי דער פתיחה האבן זיך 200 שילער רעגיסטרירט. אין שוהל דאוונט מען און מען לערנט אונטער דער רבנות פון הרב גליק און זייער שמש־תלמיד חכם ר' שמואל שאפירא. א האנק דער אומערמידלאכער ארבעט פון הרב זילבער ווערט דא א אמת'ער אידישער „צענטר". די באאמטע זיינען געווען: יוסף וויל, יעקב גאלדבערג, ש. מארשאל, מאיר גיטליץ און א. נאמבערג, און די ת"ת אויפזעהער: ב. ל. סלאון, ל. מארים, ה. יצחקין און ש. שפירא. גאר גרויס זיינען אויך געווען די אויפטואונגען פון דער „לעידים אוקזיליארי", וועלכע האט ביי יעדע גענהייט א סך געלט געשאפן פאר דער שוהל.

אזוי האט זיך עם די „אנשי שלום" אינגעפעסטיקט אין אירע צווייי שוהלן, און זיי האבן גערעכנט, אז די נייע שוהל וועט באלאנסירן די לאנע פון דער אלטער שוהל. ס'האט אבער מער ווי א פאר יאר ניט געדויערט, און דער אידישער ישוב פון אשלאנד־נעגנט האט זיך ממש אויסגעלידיקט. ס'שוין פון די רייבערע בעלי־בתים כמעט קיינער ניט געבליבן, און ס'איז אויסגעקומען אז די מוטער־שוהל פון אשלאנד זאל זיין אויף קעסט ביי דער טאכטער־שוהל פון האמאן. די גאנצע טעטיגקייט פון „אנשי שלום" האט זיך קאנצענטרירט אין זייער יונגער שוהל, איז די אלטע געווארן פון טאג צו טאג אפגעצעהרט און די יונגע האט זיך אזוי צובליט און צעוואקסן, אז דאס פלאץ איז שוין געווארן פאר איר צו איינג. ס'האט פאסירט די באקאנטע געשיכטע פון „מרבה נכסים, מרבה דאגה" — וואס מער פארמעגן אלץ מער זארג. דאכט זיך אזעלכע צוויי שיינע

B. L. Sloan, L. Morris, H. Yitzhokin and S. Shapiro. Great also were the accomplishments of the Ladies' Auxiliary, which at every opportunity raised money for the congregation.

They thought that the new synagogue would serve to counterbalance the position of the old synagogue. Only a few years passed, however, and the Jewish settlement in the Ashland neighborhood had virtually disappeared. There remained hardly any of the richer householders, and it developed that the mother-synagogue on Ashland became subordinate to the daughter-synagogue on Homan. All the activity of Anshe Sholom centered around the young synagogue. The older one became more and more limited, and the younger one so bloomed and grew that its place became too small for it. What was happening was the well-known case of "one who increases his possessions increases his worries." It seemed that the two synagogues were very fine indeed, and yet there was trouble with both.

Accordingly, at a meeting on October 5, 1919, it was decided that they should set themselves to the task of building a great synagogue in the new neighborhood. Someone asked, "Well, and how about money?" The answer was: "We will sell both the old and new synagogues, and there will be no lack of money." A committee was selected (M. Gitlitz, R. Aller, A. H. Horwich and D. Lifschultz) to find out how much money could be realized from the two synagogues.

שוהלן, און ערשט איז דא צרות פון בייַדע.

איז טאקע ביי א מיטינג, דעם 5טן אקטאבער, 1919 באשלאסן געוואָרן, אז מען דארף נעמען און בויען פון דאס ניי א גרויסע שוהל איז דעם נייעם געגענט. האט מען דאך געפרענט: „נו, און געלט"? האט מען געענטפערט: „מען וועט פארקויפן אי די אלטע און אי די יונגע, וועט שוין קיין געלט ניט פעלן". מ'האט אויסגעקליבן א קאמיטעט (מ. גיטליץ, ר. אללער, א. ה. הורוויץ און ד. ליפשוץ) אויסצוגעפינען וויפיל וועט מען קענען קריגן פאר בייַדע שוהלן.

נייע זאָרג וועגן בייַדע שוהלן

דעם 30טן נאוועמבער האט די קאמיטע בארייכטעט, אז פאר דער אלטער ניט מען 67 טויזנטער און פאר דער יונגער — 50 טויזנט. בייַ דעם מיטינג זייַנען געווען מיטגלידער, וואס האבן נאך געוואוינט אין אשלאנד גענט, איז אזוי האבן געהערט אז „קהל מיינט טאקע ביזנעס" אט־אט וועט מען די אלטע פארקויפן, און צו דער יונגער איז אזוי ווייט, — האט זיי זייער פארקלעמט בייַם הארצן און האבן געפרואווט אפצוהאלטן דעם פארקויף. זייער טענה איז געווען, אז די פרייז איז צו קליין. ווייניקער ווי פאר הונדערט טויזנט דאלער, טאר מען די אלטע ניט פארקויפן. און די טענה האט זיי געלונגען. מ'האט אנגעהויבן זוכן א קונה וואס זאל געבן הונדערט טויזנטער, און אזא קונה איז ניט געווען. האט זיך עס אזוי אפגעצויגן ביז דעם 13טן מאי, 1923, (א קיימא לן פון דריי און א האלב יאר) און מ'האט די פראגע געשטעלט צו אן אפשטימונג „צי מ'זאל יא פארקויפן די אלטע שוהל פאר 67 טויזנטער צי מ'זאל זי ניט פארקויפן"? 55 שטימען האבן געוואגט „יא" און 46 האבן געזאגט „ניין". סך הכל 9 שטימען האבן

NEW WORIES ABOUT BOTH SYNAGOGUES

On Nov. 30 the committee reported that for the old synagogue there was an offer of $67,000 and for the new one $50,000. At the meeting there were members who still lived in the Ashland neighborhood. When they saw that the congregation really meant business and was on the verge of selling the old synagogue, and knowing that the new synagogue was so far away, they were greatly distressed and tried to prevent the sale. Their argument was that the price was too low. They should not sell the synagogue for less than $100,000. This argument was successful. They commenced seeking a purchaser who would give $100,000, and such a purchaser was not to be found. The affair dragged on till May 13, 1923 (a matter of three and one-half years), when the question was put to a vote "Shall we sell the old synagogue for $67,000 or not?" Fifty-five voted "yes" and 46 voted "no." A mere 9 votes swung the balance, but "majority rules."

A committee was immediately chosen to undertake the building of a great new synagogue (R. Aller, M. Gitlitz, Sam Cohen, P. Lazar, A. H. Horwich, Ch. Shapera, H. Grawoig, H. Levy, J. Levin, D. Lifschultz, S. Marshall, S. Morris, L. Morris, S. J. Newberger, J. S. Passman, Ch. Rabinowitz, B. L. Sloan, D. Ticktin, Serlin, A. Yergin, S. Palmer, Rothbaum, Garfield, A. Sumner and also the officers: Rabbi Silber, W. Farber, J. Weil, J. Goldberg and M. Goldstein).

איבערהנעוואויגן די וואנשאפ, „אחרי רבים להטות" — א מערהייט איז א מערהייט. ס'איז באלד אויסגעקליבן געוואָרן א קאמיטע צו נעמען זיך בויען א נייע גרויסע שוהל (ר. אללער, מ. גיטליץ, סעם קאהן, פ. לאזאר, א. ה. הורוויץ, טש. שאפירא, ח. גראוויק, ה. ליוואי, י. לעווין, ד. ליפשוטץ, ש. מארשאל, ז. מארריס, ל. מארריס, ס. י. ניוובערגער, פעסמאן, טש. האבינאוויץ, ב. ל. סלאון, ד. טיקטין, סערלין, א. יארגין, ש. פאלמער, האטהבוים, גארפיעלד, א. שוממנער און אויך די בעאמטע: חרב זילבער, וו. פארבער, י. וויי, י. גאלדבערג און מ. גאלדשטיין).

פארשטייט זיך אז אין דער זעלבער צייט וויינען נאך נעוועז זאכן צו דערלויבן. אט, למשל, איז ביי זיי דעם 30טן סעפטעמבער 1923, פארפראטאקאליירט „אז יעדער אפיסער מוז קאנען שרייבן און לעזן". אויבן, אויבער די צוויי וועריטער (יעדער אפיסער) איז צוגעשריבן „די וויים פרעזידענטן". הער דאזיקער צושריפט איז אבער אין פראטאקאל אויסגעמעקט, און ס'וווייזט אוים אז ס'איז טאקע געבליבן דער באשלום, אז ניט בלוז די וויים פרעזידענטן, נור אלע בעאמטע מוזן קאנען שרייבן און לייענען. שפעטער מיט א חודש איז ביי זיי אויך באהאנדעלט נעוואָרן די פראגע „אויב מען זאל זיך צו נאן קומען מיט די קאנגרעגיישאן „הטר'א אנשי ווילנא"? 9 וואכן האבן זיך נעצויגן די אונטערהאנדלונגען, אבער די פראייניגונג איז ניט פארגעקומען, טאקע צוליב די אלטע באקאנטע מאטיוון.

אבער די הויפט פראבלעם איז ביי זיי נעוועז „וואו בויט מען די נעפלאנטע גרויסע שוהל?" זייערע מיטגלידער פון לאנדויל נעגנט האבן נעוואלט, אז די שוהל זאל נעבויט ווערן טאקע דא אויף זייער פלאץ, האמאן ביי דאוגלאס. זיינען אויך נעוועז מיטגלידער וואס האבן שוין נעוואוינט אויף דער „נארט סאיד" ארום בראדווי, האבן זיי נע-

It is understood that during this period there were other matters to be taken care of. For example, on September 30, 1923, it was written in the minutes "that every officer must be able to read and write." Over the two words "every officer" there is written "the vice-president." This correction, however, is scratched out in the minutes, and it seems that the resolution remained that not only the vice-president but all officers must be able to read and write. A month later they considered the question, "Should they unite with Congregation Hagro Anshe Vilno?" The negotiations lasted for nine weeks, but the union did not go thru, due to the old well-known reasons.

But the main problem which confronted them was "where shall we build the projected great synagogue?" The members from the Lawndale neighborhood wanted to have the synagogue built on their own lot, at Douglas and Homan. There were also members who already lived on the North Side around Broadway, and they wanted Anshe Sholom to build its synagogue there. And what of the members who had remained in the Ashland neighborhood? It certainly was a problem! In addition it was quite a task to sell the two synagogues, the old one and the new. There were Jewish organizations interested in the newer synagogue—a Yeshiva desired it and so did a congregation (the upshot was that it brought in a meagre $43,000). Even for its empty lot there was considerable demand, and it was sold for $32,-

וואלט אז די „אנשי שלום" זאל דארט אויפבויען א שוהל; און וואס איז מיט די מיטגלידער וואס זיינען נאך פאר־בליבן אין אשלאנד נעגנט? ס'איז שוין געווען אויסמאל א פראבלעם! וויייטער איז בכלל זיי געווען אן הארבער ענין דאס פארקויפן די ביידע שוהלן, די אלטע און די יונגע. מיילע די יונגע האט געהאט אידישע בעלנים, א ישיבה האט זי געוואלט און א שוהל האט זי געוואלט (בכלל דער לעצטער איז זי טא־קע געבליבן פאר קארנע 43 טויזנט דאלאר), אפילו אויף איר לידיקן פלאץ האט מען זיך געקוואפעט און באצאלט פאר אים 32 טויזנטער. אבער וואס טוט מען מיט דער אלטער? ניטא קיין אידישער קויפער, ניטא און עס וועט ניט זיין. אויס אידיישער ישוב איז יעגעם געגנט. בליבט דער אינציקער קוטה וואס וויל פאר איר געבן 67 טוי־זנטער, — דאס איז א גרויסע גע־מיינדע, וואס וויל דארט איר געבעט־הויז מאכן. די „אנשי שלום" זיינען דא געשטאנען פאר גאר א גרויסן נסיון. זייער רב האט די דאזיקע שאלה ניט געוואלט פסק'ענען, האט מען גע־פרעגט בכלל אנדערע רבנים, האבן זיי געענטפערט אז „קיין דין איז אויף דעם ניט פאראנען. זאל די שוהל טאן ווי ס'וועט זיך לאזן". און אזוי ווי עס האט זיך אנדערש ניט געלאזט, איז די שוהל פארקויפט געוואָרן צום איי־ציקן קונה.

די איצטיגע שוהל

איז נאך, היסט עס, געבליבן צו בא־שטימען „וואו בויט מען די גרעפלאנטע גרויסע שוהל? דא האט שוין הרב זילי־בער אנגעווייזן וואניקע מאטיוון, אז דער בעסטער ארט פאר „אנשי שלום"־שוהל איז אינדעפענדענס און פאלק. דער פלאץ איז טאקע (מאי, 1924) געקויפט געוואָרן פון ב. קאהן פאר 52 טויזנטער מיט א באדינג אז א תלמוד תורה זאל אלע מאל אין שוהל זיין.

ניוהויזן איז געווען דער ארכיטעקט

000. But what was to be done with the old synagogue? There was no Jewish purchaser. There was none and there would be none. That neighborhood no longer had a Jewish settlement. The only purchaser willing to give $67,000 was a Greek congregation, which wanted it for a house of worship. Anshe Sholom was thus faced with a great trial. Their Rabbi declined to give a decision in the matter. It was referred to other Rabbis and they declared "that there is no law concerning that point. Let the congregation do the best it can." And since there was no alternative, the synagogue was sold to the sole buyer.

THE PRESENT SYNAGOGUE

There remained to be decided, "Where shall we build the great new synagogue?" Rabbi Silber pointed out, with weighty reasons, that the best place for the synagogue was Independence and Polk. The place was accordingly purchased (May, 1924) from B. Cohen for $52,000, with a proviso that the synagogue should always house a Talmud Torah. Newheusen was the architect of the present imposing synagogue, which cost $215,000, and with an added $26,000 for furnishings and equipment.

On March 22, 1922, the cornerstone was laid, under the supervision of a special committee: Adenberg, Alling, Bernstein, S. Gorenstein, Dobkin, B. Weller, D. Ticktin, A. Yergin, H. L. Levy, D. Lifschultz, Minovitz, S. Newberger, B. L. Sloan, N. Sloan, Serlin, T. Fishman, N. Fisher, Cohen,

פון דער איצטיקער אימפאזאנטער שוהל, וואס האט געקאסט א 215 טויזנט דאלער און איר אויסשטאטונג — א 26 טויזנטער, און דעם 22טן פון מאנאט מארטש, 1925, איז געלייגט געווארן דערווינקלשטיין. דערבי איז געפראווט געווארן די אמת'ע שמחה, אונטער דער אויפזיכט פון א ספעציעלער קאמיטע (ב. ל. סלאון, נ. סלאון, ל. אייליגג, אייזנבערג, בערנשטיין, ש. גארענשטיין, דאבקין, ב. וועללער, ד. טיקטין, א. יערגין, ה. ליוואי, ד. ליפשולץ, מינאוויטש, ניובערגער, סערלין, פישמאן, נ. פישער, קאהן, קאראן, נ. ראזען, ראטהבוים, און א. ה. רייגשרייבער).

אין א משך פון 11 חדשים איז דער נראנדיעזער בנין אינגאנצן פארטיק געווארן, אונטער דער אומערמידליכער ארבעט פון דער בוי־קאמיטע (א. אדעלבערג, ד. אלפער, י. באסס, י. גאלדבערג, ס. גאלדשטיין, א. ה. הורוויץ, ד. טיקטין, פ. לאזאר, ה. מארריס, ל. מארריס, ב. ל. סלאון, נ. סלאון וו. שארבער, י. פאסמאן, נ. ראזען און טש. שאפירא, טשערמאן).

זונטאג, 2 אזיגער בייטאג, דעם 21־טן פעברואר, 1926, איז אונטער דער פרעזידענטשאפט פון ה. מארריס, געפייערט געווארן דער נהאנדיעזער חנוכת הבית. האם איז געווען א הייליקע פאלקס שמחה פאר אלע איידן אין שיקאגא. הרב שאול זילבער, ריכטער העגרי האהנער (דער איצטיקער גאווערנאר), ריכטער הוגא פאם און ריכטער הערהי מ. פישער זיינען געווען די הויפט רעדנער. אנגעזעענסטע אידישע פיהרער האבן דעם באנייסטערטען עולם באגריסט און אטוירני מאקס שולמאן איז געווען דער טאסטמייסטער.

חאם איז געווען איינע פון די הערלאכסטע שיינע מאמענטן איגם היגן איידנטום בכלל און פאר די „אנשי שלום" בפרט.

און זייער וויכטיק איז דער פאקט,

Caran, G. Rosen, Rothbaum and A. H. Reinschreiber.

In the course of 11 months the great building was completed, under the tireless work of the building committee (A. Adenberg, R. Aller, I. Bass, J. Goldberg, M. Goldstein, A. H. Horwich, J. Weil, D. Ticktin, F. Lazar, H. Morris, L. Morris, B. L. Sloan, N. Sloan, W. Farber, J. Passman, G. Rosen and Ch. Shapera, chairman).

On Sunday, February 21, 1926, at two in the afternoon, there took place the grand dedication, under the presidency of H. Morris. It was a sacred festival for all Chicago Jews. Rabbi Saul Silber, Judge Henry Horner (now Governor), Judge Hugo Pam and Judge Harry M. Fisher were the chief speakers. Prominent Jewish leaders brought greetings to the inspired audience. Attorney Max Schulman was the toastmaster.

It was one of the truly finest moments for local Jewry in general and for Anshe Sholom in particular.

Highly significant is the fact that the $300,000 building did not in the slightest impair the old-home Jewishness of spirit of its synagogue. Prayer, study and Zedoko prevail as ever. Despite the severe general crisis, the synagogue retains its spiritual content. The Rabbi is provided with a life-long contract; the Hebrew school teachers are paid promptly; Chevra Mishnayoth, Chevra Shas, Chevra Talmud, Free Loan, Moath Chitim, Albert Singer Alliance, Ladies' Auxiliary, Chevra Mikra, the well-attended Friday evening lectures and other activities—all these are living witness of highly spiritual Jewish pulsation.

Mention should be made of the excellent work accomplished with loyalty and efficiency since the end of 1925 by the secretary of the

וואס די 300 טויזנט דאלער־דיקע גע־ביידע האט ניט דערקוועטשט די אי־דישע שכיטה פון א היימישע שולן. מ'האוונט און מ'לערנט און מ'טייל־צדקה. ניט קוקנדיק אויף'ן שווערן קריזיס איז לאנד האלט אן די שולן איר גייסטיקן תוכן. דער רב איז פאר־זארגט מיט א לעבנסלאנגן כתב, די לערער פון ת"ת באקומען שכירות פינקטליך. חברה משניות, חברה ש"ס, חברה תלמוד, גמילות חסדים, מעות חטים, אלבערט סינגער אליענס, די לעידים אוקזילערי, חברה מקרא, די גוט באזוכטע לעקציעס אלע פרייטאג־צו־נאכטס און אנדערע טעטיגקייטן זיינען לעבעדיקע עדות פון א גייסט־רייכן אידישן פולס.

דא דארף אויך דערמאנט ווערן די מוסטערהאפטע סעקרעטאר־ארבעט, וועלכע ווערט זינט ענדע 1925 געטרי־און מיט אנרדנונג געטאן דורך דעם אנערקענטן העברייאישן לערער פון הערצל שולע, משה (מארים) הירש.

אונטערן אמט פון איצטיקן פרעזי־דענט, מ. ל. שפירא איז דער־לייידיקט געווארן דער אלטער מארטגעדזש און דעם 13־טן יאנואר, 1935, איז געווען דער גרויסער באנקעט פונ'ם 65־טן שול־יובילייאום.

עטלאכע און זעכציק יאר אן דידא־זיקע געמיינדע האלט זיך איזן־פעסט אינצופונדעווען די מסורה־אידישקייט אין אמעריקא. גוואלדיקע נסיונות זיי־נען איהר פיהרער אויסגעשטאנען אין אלע צייטן פון איר לאנג־יאריקען עקזיסטענץ. נסיונות פון אריימקייט און עלנטקייט ביי די ערשטע פיאנערן, און נסיונות פון רייכקייט און ארומי־קע אסימילאציע וואס די נאכפאלגער און איצטיקע „אנשי שלום" פיהרער האבן געדארפט אויסשטיין, ביז די נע־מיינדע האט דערגרייכט איר איצטיקע שטופע, א הויכע שטופע אינם אי־דישן לעבן.

איר היסטאריע איז א גאלדענע ריינג אין דער היסטאריע פון פאלק — א איבריקע זכיה פאר די וואס העלפן איר שרייבן.

Synagogue, well known Hebrew teacher of the Herzl school, Morris Hirsch. During the present presidency of Mr. M. L. Shapera, the old mortgage has been liquidated and the 65th anniversary of the synagogue was celebrated with a grand banquet on Sunday, January 13, 1935.

For sixty odd years the congregation had unyieldingly striven to implant traditional Judaism in America. Its leaders had undergone terrific trials in the long years of its existence. Trials of poverty and loneliness for the early pioneers, and trials of wealth and assimilation which the successors and present leaders of Anshe Sholom had to face, until the congregation had attained its present position, a very high position in Jewish life.

Its history is a precious ring in the history of the Jewish people—an eternal privilege for those who help to write it.

הרב שאול זילבער

Rabbi Saul Silber

הרב שאול זילבער

This particularly important chapter in the history of Anshe Sholom Congregation had its beginning in 1910, not with words and wishes, but with living deeds for Anshe Sholom and for Chicago in general. With the arrival of Rabbi Silber was added a force which helped to create an epochal period in local social and national activities.

Rabbi Silber belongs to the category of spiritual leaders who practice what they preach. He is an able and profound popular speaker, and his words penetrate the hearts of his hearers. He is concrete and constructive. He appeals for deeds for the common good and he is himself among the doers. That is the secret of his great influence in all important undertakings, where he serves not only as advisor but also as a practical worker.

Education. He has always called and appealed for organized Jewish education. He worked to improve existing Hebrew schools and aided in establishing new ones on sound foundations. He never despaired even when former Hebrew school workers opposed improvements and he was compelled to wage a vigorous struggle on behalf of traditional Jewish education. The edifice of Anshe Sholom Congregation at Douglas Boulevard and Homan Avenue, was a model Hebrew school and Jewish centre.

Zionism. He became here the Zionist tribune. He awakened the community conscience. Zionism grew here into a popular movement and the synagogues were his supporting pillars. Convinced that the Holy Land had to be built up in the spirit of the Torah, he became a leading force in the American Mizrachi movement. In 1920, he attended the Inter-allied Conference, convened in London by Dr. Chaim Weitzman. In 1929, he was a Mizrachi delegate to the Zionist Congress and was elected to the Jewish Agency.

דאָס איז א באזונדער וויכטיק קאַפּיטל אין דער היסטאָריע פון „אנשי שלום". עס האָט זיך אָנגעהויבן צו שרייבן אין 1910 ניט מיט ווערטער און וואונטשן, נור מיט לעבעדיקע מעשים פאר אנשי שלום און פאר דער אידישער שיקאַגא בכלל. מיטן אָנקום פון הרב זילבער איז צוגעקומען א קראפט, וועלכע האָט געהאָלפן שאפן א עפּאָכע אין היגן געזעלשאפטליכן און נאַציאָנאַלן אויפטו.

הרב זילבער באַלאָנגט צו דער קאַטעגאריע גייסטיגע פירער פון „נאה דורש ונאה מקיים". ער איז א באַאַבטער פאַלקס רעדנער מיט וויסן און זיינע רייד דרינגען אריין אין די הערצער פון זיינע צוהערער; ער איז קאַנקרעט און קאָנסטרוקטיוו, ער רופט יענעם טאָן לטובת הכלל און ער אויך איז צווישן די טוער. דערפאר איז זיין ווירקונג אזוי גרוים אין אלע וויכטיגע אונטערנעמונגען וואו ער איז צווישן די וואָרט־זאָגער און פראקטישע טוער.

חנוך. ער האָט אלעמאָל געהופן און געוועקט פאר א אַרנאַניזירטן אידישן חנוך. ער נעמט זיך אויסבעסערן די שוין עקזיסטירנדיגע תלמוד־תורה'ס און העלפן גרינדן נייע אויף א גזונטן יסוד. ער איז ניט מיד געוואָרן אפילו דאָן, וועז די דאמאַלסדיגע ת"ת טוער האָבן ניט געוואָלט דערלאָזן קיין אויסבעסערונגען און ער האָט געמוזט אונטערנעמען א העפטיקן קאַמף לטובת דעם טראדיציאָנעלן אידישן חנוך. דער בנין פון אנשי שלום אויף דאָגלאָס בולוואַרד און האמאן עוועניו איז געווען א מאָדעל פון א תלמוד תורה און אידישער צענטר.

ציוניזם. ער ווערט דאָ דער ציוניסטישער טריביון. ער רודערט אויף דעם דעת הקהל. ציוניזם ווערט דאָ אַ פאַלקס באַוועגונג, און די שוהלן ווערן זיינע שטיצפונקטן. זייענדיק איבערצייגט אז ארץ ישראל דארף געבויט ווערן לפי רוח התורה והמסורה, ווערט ער לייטנדע קראפט אין דער אמעריקאנער ציוניסטישער באַוועגונג. ער איז אויסדעלעגירט געווארן צו דער אינטערנאציאָנאַלער ציוניסטישער קאָנפערענץ וואָס איז צוזאַמענגערופן געווארן דורך דר. חיים ווייצמאן אין לאָנדאָן אין 1920. אין 1929 איז ער אויך געווען דעלעגירט צום ציוניסטישן קאָנגרעס און איז דאָרטן אויסגעוועלט געווארן אין דער יידישער אגענטור.

Charities. At the end of 1912, he joined the movement to organize the Federated Charities (orthodox), becoming one of the first directors.

When this body turned for aid to the former Associated Charities (reform) and as a result a committee from both organizations was formed to assist the Federated Charities, he was chosen director of the committee.

When J. Rosenwald, in 1921, selected a committee to amalgamate both above-mentioned organizations, Rabbi Silber was made a member of this committee, where he demanded equal status for the Hebrew schools and Sabbath observance by the Charities office.

Rabbi Silber has been a member of Mount Sinai Hospital since 1913, when the hospital still bore the name of "Maimonides". He holds similar office in the Marx Nathan Orphan Home. As Vice-President of the New York Central Relief and member of the Chicago committee, he visits many cities and assists in organizing fund campaigns everywhere.

The Song of Songs of all his tireless activity during the past twenty-odd years has been the Hebrew Theological College (see the 4th volume of the Central Sepher Hazikoron), of which he has been President since 1922. He is the Pillar of Fire that illuminates the path of that high theological institution.

It must be noted with justice that Anshe Sholom Congregation, through its most active workers, has participated in great measure in all the above-detailed activities.

קאנער מזרחי באוועגונג. אין 1920 באזוכט ער די „אינטער־אלייעד קאנפערענץ", וועלכע איז פאררופן געווארן פון דר. חיים ווייצמאן אין לאנדאן. אין 1929 איז ער א מזרחי דעלעגאט צום ציוניסטישן קאנגרעס און ווערט דערוועהלט אין דער אידישער אגענטור.

צדקה געפיט. 1912 שליסט ער זיך אן אין דער באוועגונג צו ארגאניזירן די „פעדעראריטעד טשארימיעס" (אר־טאדאקסישע), וואו ער איז איינער פון די ערשטע דירעקטארן. וועז די געזאנטע קערפערשאפט וועגדעט זיך (1914) נאך הילף צו דער דאמאלס־דיגער „אסאשיאיטיד טשארימיעס" (רעפארם) און עם ווערט ארגאניזירט א שותפותדיגע קאמיטע ארויסצוהעלפען די „פעדעראריטעד טשארימיעס", ווערט ער אויסגעקליבן אלס דירעקטאר אין דער קאמיטע. וועז דזשולימס ראזענוואלד האט אין 1921 באשטימט א קאמיטע צו פאראיינגן ביידע דער־מאנטע טשארימיעס, ווערט הרב זילבער דערוויילט אין דער קאמיטע, וואו ער פאדערט גלייכבארעכטיקונג פאר די תלמוד תורה'ס און אז די טשארימי אפיסעס זאלן זיין געשלאסן שבת.

אין מאונט סיני האספיטאל איז הרב זילבער א דירעקטאר זינט 1913, וועז דער האספיטאל האט נאך געהייסן „מיימאנידאס". א ענליכן אמט האלט ער אויך 4 יאר אין „מארקס נייטהען בית מחסה ליתומים". אלס ווייצע־פרעזידענט פון נויארקער „סענטראל רעליף" און מיטגליד פון שיקאגער קאמיטע, באזוכט ער א סך שטעט און העלפט ארגאניזירן די געלד זאמלונגען אויף די ערטער.

דער שיר השירים פון זיין אומער־מידליכער טעטיגקייט אינם משך פון עטליכע און צוואנציק יאר איז בא אים דער „בית מדרש לתורה" (זע דעם 4־טן באנד צענטראלן „ספר הזכרון"), וואו ער איז פרעזידענט זינט 1922 און ער איז דער פייער־דיקער זייל צו באלייכטן דעם וועג פאר דעם הויכן תורה אנשטאלט.

און מיט רעכט דארף נעזאגט ווערן אז אין אלע אויבנגעזאגטע טעטיג־קייטן האט די „אנשי שלום" דורך די אקטיוסטע טוער גענומען א גרויסן אנטייל.

MORRIS, ZELIG & BESSIE

Mr. Morris was born in Russia in 1847, and came to this country in 1876, where he went into the junk business and prospered in a very short time, becoming one of the outstanding merchants in this line in Chicago. He soon became known as the "Rich Morris" and way back in the 90's he was reputed to be a millionaire.

During his lifetime he led a simple, unostentatious life, giving much of his time and means towards the upbuilding and maintenance of the Anshe Sholom in the periods of residence at Canal, Ashland and Independence.

He was a man of his word; and was noted for his devotion to the cause of orthodox Judaism.

After a short illness at the age of 84, he passed away Tuesday, December 15, 1931.

He left a fortune of almost a million dollars, of which amount a sum of fifty-two thousand dollars was left for various charitable institutions. From that amount, thirty thousand dollars were left for the congregation Anshe Sholom, where in his memory the beautiful board of directors room was dedicated.

Mrs. Z. Morris was elected honorary president of the Ladies' Auxiliary of the congregation. For twenty-five years, Mrs. Z. Morris belongs and contributes to various charitable institutions, as the: B. M. Z.; Eastern Stars; Council of Jewish Women; Marks Nathan Orphan Home, and Rest Haven.

מאָרריס זעליג און בתיה

מר. מאָרריס איז געבוירן אין ליטע אין 1847 און איז געקומען קיין אמעריקע אין 1876. אין שיקאָגע האָט ער אָנגעהויבן זיך באשעפטיגן מיט אלטן מעטאל און אין גאָר א קורצער צייט איז ער געווארן איינער פון די גרעסטע סוחרים אין זיין געביט. ער איז באוואוסט געווען אין שיקאָגא אלס „דער רייכער מאָרריס" און האָט גענאָנט אויף מיליאָנען.

ער איז אָבער געווען זייער באשיידן און איינפאך אין זיין צוזאמענטרעף מיט מענטשן. זיין גרעסטער פאָרגעניגן איז בייַ אים געווען די אנשי שלום שוהל, וואו ער איז געווען א איבערגעגנעבנסטער אקטיווער טוער אין אלע אירע דריי פעריאָדן — קאָנאָל, אשלאנד און אינדעפענדענס בולוואָרד.

ער איז געווען באוואוסט אלס זייער א גרויסער וואָרטסמאָן און מיט תמימות'דיגער איבערגעבנקייט צום ארטאָדאָקסישן אידנטום.

אין עלטער פון 84 יאָר איז ער נאָך א קורצער קראַנקהייט געשטאָרבן און האָט איבערגעלאָזן א פאָרמעגן פון נאָענט צו א מיליאָן דאָלאָר, פון וועלכע 52 טויזנט דאָלאָר האָט ער אפגעשריבן פאָר די היגע צדקה אנשטאלטן. אין דעם סכום זיינען געווען 30 טויזנט דאָלאָר פאָר דער אנשי שלום שוהל, וואו אין זיין אנדענק איז ספעציעל איינגעאָרדנט געווארן דער שיינער דירעקטאָרן צימער.

מרת מאָרריס איז אויסגעקליבן געווארן ערן־פּרעזידענטין פון די לידים אוקזיליערי פון דער אנשי שלום שול. זינט 25 יאָר אז זי באַאַנגט צום בית מושב זקנים, איסטערן סטאָר, קאָונסיל אף דזשואיש וואומען, מאַרקס נייטהען בית מחסה ליתומים, רעסט היוועז און איז א בייַשטייערין צו אלע וויכטיקע צדקה אנשטאלטן.

Samuel Shapiro

Son of Jacob and Pessie-Gnendil, of Anixt, Lithuania. From 9 to 12 years of age, he studied Talmud with his grandfather, Mayer Schwartz, at Wilkomir, Lithuania. Later studied two years in special class (Sheeur) and at 16, began to study by himself.

In 1880, at Calvarie, he married Frade, daughter of Judah, a scholar and man of examplary habits. Coming to America in 1882, he went into business, but in 1893, came to Chicago, where he became Shamosh of the Calvarier Synagogue. He taught Talmud and was the moving spirit of that congregation (see page 30). Through his efforts, the Calvarier and Mariampoler congregations merged into the present Anshei Sholom.

In 5682 (1921-1922), illness compelled him to resign his position and since then he has occupied himself with matters of Torah. From 5685 to 5693 (1925 to 1933) he taught Talmud at the Kenmore Avenue Synagogue.

His children, Mayer, Hayman, Archie, William, Irving, Sarah (Appleton, Wis.) and Marie, hold their respected father in greatest esteem and preserve the blessed memory of their mother, who passed away the 3rd day of Ir, 5693 (1933).

ר׳ שמואל שפירא

זון פון יעקב און פעסי־גנענדיל, אַניקסט, ליטע. אין עלטער פון 9 ביז 12 יאָר געלערנט גמרא בא זיין זיידן ר׳ מאיר שוואַרץ אין ווילקמיר, ליטע. נאכהער געלערנט דאָרט 2 יאָר אין א שיעור און צו 16 יאָר לערנט ער שוין פאר זיך.

אין 1880 חיראט ער אין קאַלוואַרי פרוידע בת ר׳ יהודה, א למדן און גרויסער בעל מדות. אין 1882 געקומען קיין אמעריקע, געפרואווט מסחר און אין 1893 באזעצט ער זיך אין שיקאַגא און ווערט שמש אין קאַלוואַריער שוהל. ער לערנט מיט׳ן עולם דעם בלאַט גמרא און איז געווען דער רוח החיים פון דער געמיינדע (זע זייט 30) דורך זיין מיה האָבן זיך די קאַלוואַריער פאראייניגט מיט די מאַריאמפאָלער (איצטיקע אנשי שלום).

אין תרפ״ב האָט ער מחמת קראַנקהייט זיך באפרייט פון זיין אמט און איז שטענדיק עוסק בתורה. פון תרפ״ה ביז תרצ״ג האָט ער געלערנט דעם בלאַט גמרא אין קענמאָר עוועניו שוהל.

זיינע קינדער מאיר, חיים, אריה, וועלווע, יצחק, שרה (אין אפעלטאָן, וויסקאַנסין) און מרים ווייסן ווי אפצושאצן זייער בכבוד׳יגן פאָטער און היטן דעם אנדענק פון זייער גאָטזעליקער מוטער (געשטאָרבן ג׳ אייר תרצ״ג).

William Farber

In 1887 he came from Ganitz, Grodno (Russia). He worked for two years in a food shop (New York) and in 1889 he opened in Chicago a crockery store and married Rachel, daughter of Abraham Jacob Plotsinsky (Platt) Gabe of the Talmud Society in "Ohave Sholom."

He opened a Matzos bakery, in partnership with M. Wittenberg, and after 25 years of success he turned to real estate.

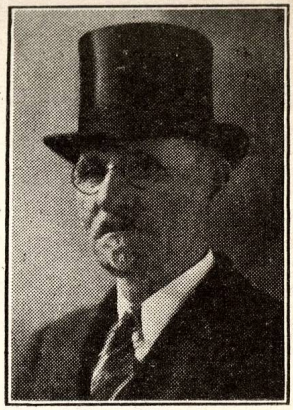
He was among the founders of the "Home for the Aged" and the "Burial Society"; an active worker for the Orphan Home; secretary in the old "Shelter House"; active in local relief work, treasurer Moes Hetim. He was president of the Moses Montefiore Talmud Torah, a director of the Beth Medrash L'Torah was vice-president and chairman "Charity Committee"; was member of "Kadimah" and a delegate to the Zionist convention.

Active for thirty-five years in Anshe Sholom, were he was president for several terms.

Mrs. Farber is active in the Ladies' Auxiliary of the congregation, Beth Medrash L'Torah, "Malbush Arumim", "Lechem Loreavim", "Hadassah", etc.

Their children: Bluma, married to Oscar Tobias (LaCrosse, Wis.); Abraham Jacob, dentist, married Daisy Barnett; Morris N., graduate of Wisconsin University, director of city playgrounds, married Mollie Rosenfeld; Dave, business man, married Gladys Siegel; Saul, studies law at Northwestern (goes to synagogue every Saturday); Nate and Eddie, business men.

וויסקאנסין); אברהם יעקב, דענטיסט, געהיראט דייזי בארנעט; משה נתן, גראדואירט פון מעדיסאן אוניווערזיטעט, דירעקטאר פון שטאטישע פארק פלעצער, געהיראט מלכה ראזענפעלד; דוב - בער, געשעפטסמאן, געהיראט גלעדים סיגעל; שואל, שטודירט לאו אין נאדר - וועסטערן אוניווערזיטעט (גייט אלע שבת אין שוהל), מאיר נטע און ישראל ראובן, געשעפטסלייט.

זאב וואלף פארבער

געקומען אין אמעריקע 1887 פון גאניענדז (גראדנע, רוסלאנד). 2 יאר געארבעט אין א שפיז־קראם (נויארק). עפנט א געשיר־קראם און הייראט רחל ב"ר אברהם יעקב פלאצינסקי, (איצטיגע פלאט'ס) גבאי „חברה ש"ס, אוהבי שלום". דערנאך געעפנט א מצה בעקערי, בשותפות מיט מ. וויטנבערג, וועלכע אנטוויקלט זיך מיט גרויס דערפאלג און נאכהער וועלט ער באשעפטיגט אין „ריעל עסטייט".

ער איז פון די ערשטע גרינדער פון „בית מושב זקנים" און „גומלי חסד של אמת", פון די ערשטע טוער אין „בית מחסה ליתומים" סעקרעטאר אין אלטן „הכנסת אורחים", אקטיוו אין רעליעף, טרעזשורער פון מעות חטים. פרעזידענט „משה מאנטיפיארי תלמוד תורה", דירעקטאר אין „בית מדרש לתורה", וויים פרעזידענט „קהלה". טשערמאן „וער הצדקה" געווען א מיטגליד אין „קדימה". דעלעגאט צו ציוניסטישע קאנווענשאנס. 35 יאר אקטיוו אין „אנשי ש"ם", וואו ער איז געווען פרעזידענט / לאבע טערמינען. אויך מרת פארבער איז טעטיג אין „לעידים אוקזיליערי פון שוהל, „בית מדרש לתורה", „לחם לרעבים", „מלביש ערומים", „הדסה" א. א.

זייערע קינדער: בלומע, פארהייראט צו אסקאר טאביאס (לאקראס,

הלל מאָרים

Harry Morris

Son of deeply religous parents, Jacob Samuel and Chaia Ethel, of Mariumpol. Came to America as a boy and achieved great success in business through his honesty and ability. June 15, 1905, at Chicago, he married Taube Fannie Gordon, daughter of Zemach and Miriam Gordon, Kovno, Lithuania. ania.

Even as a very young man he participated in social and communal affairs. He was active in the Hebrew Speaking Society; charter member of Hebrew Institute (now J. P. I.—Jewish Peoples Institute); Trustee of "Agudath Bochurim Lohmday Hatalmud" (Society of Youth Students of Talmud) as long as thirty-six years ago; honorary president of Anshe Sholom Congregation; ex-president of "Agudath Hakehiloth"; ex-director of the Hebrew Theological College; original member and founder of Anshe Mizrach Synagogue, 627 Gary Pl.; member of Masonic Order and B'nai B'rith; contributor to national and local charities.

His wife, Mrs. Morris, also took part in these social activities, serving as first president of Anshe Sholom Ladies' Auxiliary, and interested in all Jewish affairs.

Their children: Jacob Stanley, lawyer, graduate of U. of C.; member of "COIF," Sara Roselle, married to Charles Kenis, Chicago merchant, member of "S. A. M." fraternity of Illinois Irwin Wolfe, student at Northwestern University of Chicago; Chaye Ethel, student. The children attended the Hebrew schools of Anshe Sholom Congregation and Kehilath Jacob, and are imbued with thoroughly Jewish consciousness.

זון פון פרומע עלטערן, יעקב שמואל און חיה עטיל, פון מאריאמפאל. אלס אינגל געקומען קיין אמעריקע און דערגרייכט גאָר גרויס אויף'ן האנדלס געביט.

דזשון 15-טען, 1905, האָט ער געהיראָט אין שיקאגא, טויבע פעני גאָרדאָן, א טאכטער פון צמח און מרים פון קאָווגע, ליטע.

נאָך זייענדיק א בחור, איז ער געווען פון די אקטיווע טוער אין „שוחרי שפת עבר", טשארטער מיטגליד פון היברו אינסטיטוט (איצטיגער "דזשיי פי איי"), געווען טראסטי אין „אגודת בחורים לומדי התלמוד" פון אנשי שלום נאָך צוריק מיט א 36 יאָר. ערשטער און לעבענסלאנג ערן־פרעזידענט פון אנשי שלום אויף אינדעפענדענס און פאלק. געווי. פרעזידענט פון די „אגודת הקהלות", געווי. דירעקטאָר פון בית מדרש לתורה. פון די ערשטע מיטגלידער און גרינדער פון „אנשי מזרח" שוהל, 627 גערי פלייס. מיטגליד פון מעסאניק אָרדן און בני ברית. ביישטייערער צו נאצאנאלע און לאקאלע צדקה אנשטאלטן און אלעם מיטן אנטייל פון מרת מארריס, וועלכע איז געווען די ערשטע פרעזידענטין פון אנשי שלום לעידיס אוקזיליערי און באוואוסטזיניג פאראינטערעסירט אין אידנטום.

זייערע קינדער: יעקב שמואל, אטוירני אט לאָו, גראדואירט פון שיקאגא אוניווערזיטעט, מיטגליד פון „קאָיף"; שרה רייזל, פארהייראט צו טשארלס קענים, געשעפטסמאן אין שיקאגא, מיטגליד פון ס. א. מ. פראטוירניטי אף אילינאיז; יצחק וואולף, סטודענט פון נאָרדוועסטערן יוניווערסיטי אף שיקאגא, חיה עטיל, סטודענט. די קינדער האבן געלערנט אין די ת"ת פון אנשי שלום און קהלת יעקב און זיינען גוט אידיש געזאגט.

Abraham Herzl Horwich

Born at Voronovo, (Wilno) Russia. Reared by great-grandfather, Yosie Dlugi, elder of the Jewish community, with whom his parents and grand-parents had boarded. Yosie kept a special tutor for his great-grandchildren. At nine years of age, Abraham Herzl was learned in the Bible. Upon the death of his mother, Rachel, Yosie and his wife went to the Holy Land and Abraham Herzl was sent by his father to Skidel, (Grodno) to become a student of the Rabbi (son-in-law of the author of "Oroch Hashulchan" and maternal grandson of the "Natziv." At confirmation (Bar Mitzvo) he returned home, studied among the graduates and secretly pursued secular education. On this account, his father sent him to the Olkiniker Theological school, where not even a newspaper was admitted. Thereupon he wrote to his uncle, B. Horwich, of Chicago, obtained $10 a month from him, and went to Kovno, where he enrolled at the new Beth Medresh, where "Rav Zoyier" studied.

In 1899 he married Frieda, the daughter of Hirsch Wagoshin, of Yanovo, (K o v n o), settled in Voronovo, traded in lumber, founded "Nes Zionoh" and their home became a centre of learning. After the Kishinev massacre in 1906, they came to Chicago with their children, Rachel and Zeviah. His restaurant soon became a salon of the intelligentsia (Dr. Shmarya Levin's banquet was held there). During the depression of 1907, he worked for his uncle Henoch, and later, quite successfully, for the Metropolitan Life Insurance Company. At the end of 1913, he opened the Blue Island Savings Bank with the assistance of his uncle, B. Horwich. Since 1917, he has been connected with the New York Life Insurance Company.

He is active in Anshe Sholom

אברהם הערצל הורוויץ

געבוירן אין וואראנאווע (ווילנע, רוסלאנד, דערצויגן ביים עלטער־זיידן ר' יוסי דלוגי, „פרנס חודש", וואו זיינע עלטערן און עלטערנס עלטערן זיינען נאך געווען אף קעסט. ר' יוסי פלעגט ברייננען א ספעציעלן מלמד פאר די אור־איניקלאך. צו 9 יאר אין אברהם הערצל באהאבנט אין תנ"ך, זיין מוטער, רחל, שטארבט, ר' יוסי מיט דער וויב פארן קיין ארץ ישראל און הערצלען שיקט דער פאטער, אריו, קיין סקידעל (גראדנע) לערנען ביים רב (דעם ערוך השלחן'ס" איידעם און דעם „נציב'ס" איניקל פון דער רבי־צענם צד). צו בר מצוה קומט ער א היים צוריק, לערנט צווישן פרושים, און כאפט זיך בסוד צו השכלה. דער־פאר שיקט אים זיין פאטער אין אלקי־ניקער ישיבה, וואו אפילו א צייטונג לאזט מען ניט צו. שרייבט ער צו זיין פעטער, ב. הורוויץ (שיקאגא), בא־קומט פון אים 10 דאלאר א חודש און פארט קיין קאוונע, לערנען אין נייעם בית־מדרש, וואו „רב צעיר" לערנט.

אין 1899 חיראט ער ר' הירשל וואגאשין'ס טאכטער, פרייד'ל (יאנעווע קאוונע) באזעצט זיך אין וואראנאווע,

Congregation, secretary of the Board of Education of the Hebrew School and Kehillah and member of the Board of the Hebrew Theological College. Since 1924, he has done much to assemble the history of Anshe Sholom Congregation.

Mrs. Horwich is also active socially. Their children: Rachel (Mrs. Daniel Friedman); Zeviah (Mrs. Efraim Koren) and Bassia, high school teacher, were all reared according to Jewish custom.

האנדלט וואלד, גרינדעט „נם ציונה" און זייער היים ווערט א צענטר פאר געלערנטע. נאכן קעשינאווער פאגראם (1906) קומען זיי אהער מיט די קינ־דערלאך רחל און צביה. זיין רעסטאראן ווערט דא א צענטר פאר אידישער אינטעליגענץ (דר. שמריו לעווין'ס באנקעט אויך דאָרט). בשעת'ן קריזיס (1907) ארבעט ער ביים פעטער העניך און נאכהער מיט דערפאלג ביי דער מעטראפאליטאן לייף אינשורענס קא. ענדע 1913 עפנט ער מיטן פעטער ב. הורוויץ'ס הילף די „בלו איילאנד סייווינגס באנק". זייט דעם מלחמה־אויסברוד, איז ער באשעפטיגט ביי נויארק לייף. אקטיוו אין „אנשי שלום", סעקרעטאר „וועד החנוך" פון ת"ת און קהלה און א באארד דירעק־טאר אין „בית מדרש לתורה". זינט 1924 געזאמלט מיט חשק די „אנשי שלום" היסטארי. אויך מרת הורוויץ איז געזעלשאפטליך טעטיג.

זייערע קינדער: רחל (מרת דניאל פרידמאן), צביה (מרת אפרים קארען) און בתיה, היי־סקול לערערין זיינען אידיש גוט דערצויגן.

HYMAN SHANOK

Born at Chicago, Illinois, April 19, 1906. Son of Louis Shanok and the late Annie Shanok (nee Epstein). Grandson of the late Charles Epstein, Etta D. Epstein, Rabbi Isaac Shanok and Esther Shanok. Received Hebrew and Jewish education under tutelage of grandfathers and also by private instruction. Was graduated from Foster Public School and Harrison Technical High School. Attended Crane Junior College. Received Bachelor of Laws Degree from The John Marshall Law School in 1926 and Master of Laws Degree from Loyola University in 1928. Was admitted to practice law in the State of Illinois in 1927 and has been engaged in the general practice of law in Ilinois since that time.

In the line of Congregational activities he is a Director of Congregation Anshe Sholom, a member of all its standing committees and its attorney. He is President of the Albert E. Singer Alliance of Anshe Sholom, which is the young peoples affiliate of the Congregation. He is a member of the Board of Education of the Anshe Sholom Hebrew School and is actively affiliated with many communal and civic organizations in this city.

SAMUEL JESSER

His father, Reb Jacob, a scholar and a God-fearing man, was an agriculturalist in Ashick, near the town of Seltz (Russian Poland) where the later "Minsk Scholar" was Rabbi. Reb Jacob was a frequent visitor in the Rabbi's house. At the age of 7 Samuel was bereaved of his father. The "Minsk Scholar" was then Rabbi in Preussen, Grodno province. Seven-year old Samuel started to study in the Preussen Talmud Torah, and was taken into the Rabbi's home.

Mr. Jesser is 40 years in America. He underwent various trials, but neither poverty nor riches weakened his Judaism. Observance of the Sabbath is his pride. To be among Jews is his great pleasure. He has been with the Anshe Sholom for more than 30 years and already 24 years ago he was vice-president. He is a director of the Federated Jewish Charities. For 22 years he has been president of the local lodge "Brith Abraham," and he has been honored with gifts for his splendid work.

His wife, Nebamoh, seconds him in his Judaism, and they have reared: Jacob, a dentist (Republic House, 209 S. State St.); Joseph, a doctor; Louis, Harry; Hannah, married to John Greenfield, a jeweler; Leah and Frieda, educated and trained in Judaism.

שמואל דזשעסער

זיין פאטער ר' יעקב, א למדן און ירא שמים, האט געהאלטן א לאנד־ווירטשאפט אין אשיק, לעבן שטעטל סעלץ (רוסיש פוילן), וואו דער שפע־טערדיקער מינסקער גדול איז געווען רב. ר' יעקב פלעגט זיין א בן בית בים רב,און רעידן מיט אים אין לער־נען. צו 7 יאר איז שמואליק געבליבן א יתום נאך זיין פאטער. דער גדול איז דאן שוין געווען רב אין פרוזשין, גראדנער גובערניע, דער 7 יאריקער שמואליק הויבט אן לערנען אין דער פרוזשינער תלמוד תורה, און איז אין רב'ס הויז ווי אן אייגן קינד.

45 יאר איז מר. דזשעסער אין אמע־ריקא. פארשידענע צייטן געהאט, און זיי האבן אים, זאגט ער, חלילה ניט געשטערט צו זיין א איד. שמירת שבת איז זיין שטאלץ. זיין מיט אידן, איז זיין פארגעניגן. איבער 30 יאר איז ער מיט די „אנשי שלום" וואו ער איז איצט ווייס־פרעזידענט. ער איז די־רעקטאר אין די פעדעראריטער דזשואיש טשאריטים. 28 יאר פרעזידענט פון היגן לאדוש „בריח אברהם", באערט מיט פרעזענטן פאר זיין געטרייע אר־בעט.

זיין פרוי, נחמה, דערמוטיקט אים אין אידישקייט. זייערע קינדער: יעקב א דענטיסט, (רעפובליק הויז, 209 סאוטה סטייט), יוסף, א דאקטאר מע־דיצין, לויב, הירש, העני, פארהיראט צו דזשאן גרינפילד, א צירונג געשעפט, לאה און פרוידע, — געלערנטע קינ־דער און אידיש־דערצויגן.

Morris L. Shapera

Son of Arya Leib and Beila Shapera. Arrived in America with his parents from Suvalk, Russia, at the age of 3. Strictly Jewish upbringing. Studied at Moses Montefiore Hebrew school and the Talmud class of the Calvarier Synagogue, and obtained his secular education at the local public schools.

Married October 22, 1907, to Fannie, daughter of the prominent local leader, the late Samuel Hirsch and Cherni Cohen.

Always active in Anshei Sholom Congregation, formerly vice-president, and now in his second term as president. Also active in the Kehillah, chairman of the Vaad Hanoar, and member of all important institutions. Mrs. Shapera is serving her 5th term as president of the Orthodox Ladies' League; formerly vice-president

מאָרריס ל. שאַפּירא

משה ליפמאן שאַפּירא, זון פון אריו לייב און ביילע שאַפּירא. אין עלטער פון 3 יאָר געקומען מיט די עלטערן פון סובאלק, רוסלאַנד. דערצויגן געוואָרן דורכאויס אידיש, געלערנט אין משה מאָנטעפיאָרי תלמוד תורה און אין גמרא קלאַס פון קאַלוואַריער שוהל, גלייכצייטיק אויך אלגעמיינע בילדונג אין די היגע סקולס.

אקטאָבער 22, 1907, געהיראט, בייגע, טאָכטער פון באָאכטן היגן עסקן, שמואל הירש און טשערני ע"ה כהן.

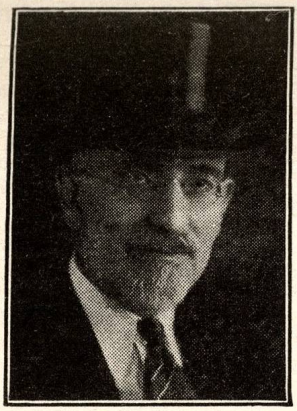
אלעמאל אקטיוו אין אנשי שלום, געווען וויס־פּרעזידענט און איצט פּרעזידענט, 2טן טערמין. טעטיג אין דער קהלה, טשערמאן „וועד הנוער", מיטגליד אין אלע וויכטיגע אנשטאלטן. מרת שאַפּירא איז פּרעזידענטין פון ארטאָדאָקסישן פרויען פּאַרבאַנד, 5טן טערמין. געווען פּרעזידענט אנשי שלום לעידים אוקזיליערי עטלאכע טערמינען און איז אקטיוו אין אלע ארגאניזאַציעס וואו זי באלאנגט.

זייערע קינדער: ביילא, סעקרעטאַרן פון אנשי שלום ת"ת זינט 1930, פאַרהיראָט צו אטאָרני בען ר. כהן, לייב און לייב, אלע דערצויגן אידיש, געלערנט אין אנשי שלום ת"ת. בויר־נים און לילעיען זיינען גראדואירטע פון נאָרטה־וועסטערן אוניווערזיטעט און לואים, היי סקול סטודענט, לערנט אין בית מדרש לתורה.

---

for several terms of the Anshei Sholom Ladies' Auxiliary and generally active in many organizations.

Their children: Bernice, secretary of Anshei Sholom Hebrew school since 1930, married to Attorney Ben R. Cohen; Lillian and Louis. All had strictly Jewish upbringing and studied at Anshei Sholom Hebrew school. Bernice and Lillian are graduates of Northwestern University. Louis, a high school student, attends Hebrew Theological College (Beth Medrash Latorah.)

Sam Marshall

Son of Moses and Eve Marshall. His father was a noted teacher at Witebsk. As a boy, young Sam studied at the Welizer Theological School under his cousin, Rabbi Israel Rashall, and later at Witebsk under Rabbi Chaim Kodenover, author of "Torath Chaim on Nezikin."

In 1898, he married Miss Mollie Gitlin, daughter of Hyman Gitlin, of a Chassidic family of Witebsk. In 1905, he arrived in Chicago with his family and became a teacher of various Hebrew subjects. His knowledge, Jewish mode of life and his encouragement of all things good, has brought him much success in his career. Many of his students have attended the local theological school "Etz Chaim", of the Beth Medresh l'Torah".

Since 1910, he has been a member of Congregation "Anshe Sholom", has served as its secretary, and for two years (1923 and 1924) as its vice-president. He belongs to "Beth Medresh l'Torah", the Jewish Federation of Charities, etc.

His son, Alex G. Marshall, M.D., of 4003 W. Madison St., Chicago, attended the "Beth Medresh l'Torah."

ר׳ שמריו יהודה מהרשל

זון פון ר׳ משה און חוה. זיין פאַטער איז געווען פון די באַוואוסטע מלמדים אין וויטעבסק, רוסלאנד. אינגלווייז האָט ר׳ שמריו געלערנט אין וועליזער ישיבה בא זיין קאזין הרב ר׳ ישראל רש״ל, און נאכהער אין וויטעבסק בא הרב ר׳ חיים קוידענאַווער ז״ל, מחבר פון תורת חיים אויף נזיקין.

אין 1898 האָט ער געהיראט מלכה בת ר׳ חיים בער גיטלין, א חסידות־שע פאמיליע אין וויטעבסק. אין 1905 קומט ער מיט זיין פאמיליע קיין שיקאַגאָ און ווערט א לערער פון אידישע למודים. אדאנק זיין קענטניש, אידישע מדות און זייענדיק א מעורב עם הבריות, האָט ער דערפאלג אין זיין באַשעפטיגונג. פילע פון זיינע תלמידים האָבן געלערנט אין היגער ישיבה „עץ חיים״ פון בית מדרש לתורה.

זינט 1910 איז ער א מיטגליד אין „אנשי שלום״ וואו ער איז געווען סעקרעטאר, 2 יאָר (23-1924) וויים־פרעזידענט און זינט דזשולי 1934 — שמש. מיטגליד פון „בית מדרש לתורה,״ אידישע צדקה־פעדעראציע, א. א.

זייער זון דר. מעדיצין, אלעקום, אלעקס ג. מארשאל (4003 וו. מעדיסאָן, שיקאגאָ), איז געווען א תלמיד פון בית מדרש לתורה.

לואים מאָרריס

Louis Morris

Born at Mariampol, province of Suvalk, Russia, of strictly orthodox parents, Jacob Samuel and Chaia Ethel. In 1892, at 13 years of age, came to an uncle in New York City; but refusing to work on the Sabbath, he went to Chicago. Here, also, he experienced many obstacles to his observance of Jewish customs, but he would not give up. As a result of his energy and ability, he succeeded, in attaining a respected station in business and society.

Even as a young man, he became a member of Anshe Sholom Congregation, and active in the Society of Youth Students of Talmud. In fact, in the home established by him and his brother, Harry, when they brought their mother to America, the first celebration of the Talmud by the Society was held.

In 1903, he married Hattie Riva Gordon of Chicago. A successful merchant, he is also active socially. He was one of the first members in "Kadimah", in the B. M. Z. (Old Folks' Home) school, a charter member of the Hebrew Institute (now the J. P. I.) He is also active in the Hebrew Theological College, which his children attended, and has for fifteen years been chairman of the Board of Education of Anshe Sholom congregation. Member Masonic Lodge and charity contributor.

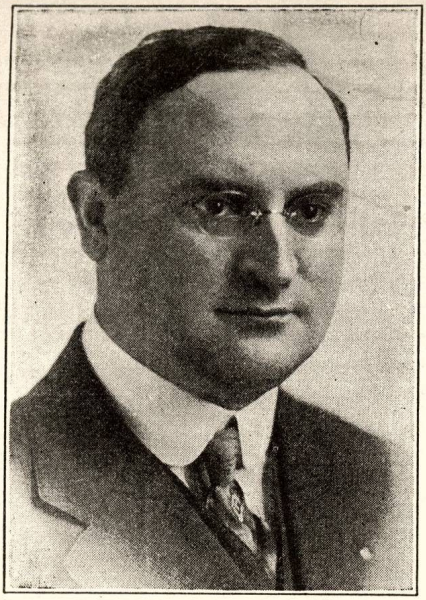
Children: Evelyn, married to Edward Lapkoff; Jacob S., a lawyer; Harold, a scholarship student at U. of C.; Avrom, a law student; and Enid, an active worker in Hadassah.

געבוירן אין מאראמפאל (סובאלק, רוסלאנד) בא פרומע עלטערן, צו 13 יאָר קומט ער (1892) צו א פעטער קיין נויאָרק, אוּן ווייל ער וויל ניט ארבעטן שבת פאָרט ער אריבער קיין שיקאגא, אויך דא באגעגנט ער געוואָלדיגקייטן אין זיין פארלאנג אפצוהיטן אידישקייט. א דאנק זיין ענערגיע אוּן פייאיגקייט האָט ער דערגרייכט זיין אנגעזעענע מדרגה.

נאָך זייענדיק א יונגער בחור, איז ער שוין געווען א מיטגליד אין אנשי שלום, אקטיוו אין „אגודת בחורים לומדי התלמוד" אוּן אין זיין היים, וואָס ער אוּן זיין ברודער, הלל, האָבן אינגעאָרדנט וועז זיי האָבן אריבער־געבראכט זייער מוטער, איז געווען דער ערשטער סיום פון דער אגודה.

אין 1903 היראָט ער ריווע גאָרדאָן פון שיקאגא, אוּן זייענדיק א דערפאָלגרייכער געשעפטסמאָן איז ער אויך געוואָלשאפטליך טעטיק. פון די ערשטע אין „קדימה" אוּן אין דער שולע פון ב. מ. ז., א טשארטער מעמבער פון „היברו אינסטיטוט (איצטיקע דזשיפ. איי.), אקטיוו אין „בית מדרש לתורה" וואו זיינע קינדער האָבן גע־לערנט, אוּן איז 15 יאָר טשערמאָן פון „וועד החנוך„ אין אנשי שלום. מיטגליד פון מעסאָניק אָרדן א. א. אוּן ביישטייערער צו אַלע צדקות, אויך מרת מאָרריס איז געוואָלשאפט־ליך אקטיוו.

זייערע קינדער: חוה שרה, פארהיי־ראט צו עדוואָרד לאפקאף; יעקב ס. א לאָיער; חיים זאב א סטודענט (מיט סקאָלערשיפ) אין שיקאָגאָר אוניווער־סיטעט, אברם שטודירט לאָ אוּן חיה פייגעל איז אקטיוו אין הדסה.

Albert E. Singer

Son of Cantor Morris Ely and Reva Singer. Grandson of Rabbi Boruch Laib of Kadan. Spent his youth in Philadelphia, Pa., where he was graduated from the grammar and high schools and the City College. Received Bachelor of Laws degree from The John Marshall Law School and was admitted to practice law in the State of Illinois. Was married to Doris Epstein in July 1910. Was a director of Congregation Anshe Sholom and also of the Agudas Achim North Shore Congregation. Was a member of the Board of Education of Anshe Sholom Hebrew School. Was specially interested in advocating the building of community life around the Synagogue. Was a member of the Hebrew Theological College, Jewish Charities, B'nai Brith, Zionist Organization, Logan Square Masonic Order and many other worthy organizations. Died July 2, 1930 and in his name the Albert E. Singer Alliance of Anshe Sholom was formed.

אלבערט עדעלמאן סינגער

זון פון חזן־שוחט ר' משה אליהו און ריווע סינגער, איניקל פון הרב ר' ברוד לייב פון קאדאן, ליטע. זיין יוגנט האט ער פארבראכט אין פילאדעלפיע. וואו ער האט גראדואירט פובליק, היי סקול און סיטי קאלעדזש. קומענדיג קיין שיקאגע האט ער שטודירט אין דזשאן מארשאל לאו סקול, וואו ער האט געקראגען זיין דיפלאמא אלס לאיער און גלייך אנגעהויבן צו פראקטיצירן אדוואקאטור.

אין יולי 1910 האט ער געהיראט דארים עפשטיין. געווען דירעקטאר פון אנשי שלום, אגודת אחים נאר־טה שאר קאנגרעגיישאן. געווען א מיטגליד אין ועד החנוך פון דער ת"ת אין אנשי שלום. ספעציעל איז ער געווען פאראינטערעסירט צו קאנצענטרירן די אידישע יוגנט ארום שול. געווען א מיטגליד פון „בית מדרש לתורה", אידישע צדקה פעדעראציע, בני ברית, ציוניסטישע ארגאניזאציע, לאגאן סקווער מעסאניק ארדער און אנדערע וויכטיגע ארגאניזאציעס.

ער איז געשטארבן דעם 2־טן יולי, 1930. און אין זיין אנדענק איז ארגא־

ניזירט געווארן די „אלבערט ע. סינגער אלייענס" פון אנשי שלום.

Doris E. Singer

Youngest daughter of the late Charles and Etta Dvorah Epstein of Kovno, Moscow and Chicago. Came to Chicago with her parents at the age of three years. Her father was a charter member of Congregation Mishno Ugmore. Was graduated from the Foster and Smith Public School and Medill High School. Received an orthodox Jewish training at home. Was married to Albert E. Singer in July, 1910. He died in July, 1930. Has been an active social worker and is especially interested in Jewish education work and in convalescent care for the sick and needy. Has been President of the Anshe Sholom Ladies Auxiliary since 1930. Is an officer of the Orthodox Frauen Verband. Was co-chairman of the Vaad Ha Chinuch Bazaar in January, 1934 at which $16,000.00 was raised for the benefit of Chicago Talmud Torahs. Was chairman of the Women's Division of Jewish Day at the Century of Progress Exposition in 1934. Has been President of the Rose Epstein Katzof Aid of Rest Haven Convalescent Home since 1928. Member of the Board of Education of Anshe Sholom Hebrew School. Member of Hadassah, Hebrew Theological College, Students Aid, Consumptive Aid Society, Douglas Day and Night Nursery and many other organizations.

דאָרים ע. סינגער

אירע עלטערן ר' יחזקאל און עטי דבורה ע"ה שטאַמען פון קאָוונע און געוואוינט אין מאַסקווע. געווען זייער פרום און געלערנט. איר פאָטער איז געווען א „טשארטער מעמבער" פון משנה־גמרא שוהל. אין עלטער פון 3 יאָר איז זי געקומען מיט אירע עלטערן קיין שיקאַגאָ. אין די היגע תלמוד תורה'ס האָט מען דאן קיין מיידלאך ניט געלערנט, האָט זי געלערנט אידיש אין דער היים אין א פרומע דערציאונג, גראַדואירט פאַבליק און מעדיל היי סקול, פולשטענדיק אמעריקאַניזירט און טראַדיציאָנעל אידיש.

אין יולי 1910 האָט זי געהיראַט אלבערט עדעלמאַן סינגער, וועלכער איז געשטאָרבן אין יולי, 1930.

מרת סינגער איז זייער אַקטיוו אין די וויכטיגע געזעלשאַפטליכע אַנגעלעגנהייטן. פֿרעזידענטין פון „אנשי שלום" לעידים אוקזיליערי זינט 1930. טשערלידי, פרויען דיוויזיע פון אידישן טאָג בא דער שיקאַגער וועלט־אויסשטעלונג 1934. טשערלידי וועד החנוך באזאר 1934, וועלכער האָט אריינגעבראכט 16000 דאָלער פאר די תלמוד תורה'ס. טשערלידי מעמבער־שיפ קאָמיטע און איצט וויים פרעזידענט פון ארטאַדאָקסישן פרויען פאר־באַנד. פרעז. זינט 1928 פון „ראוז עפשטיין קאַטסאַף עיד אף רעסט היי־וועז קאָנוואַלעסענט האום, שיקאַגאָ (ארגאניזירט אין אַנדעקונג פון איר שוועסטער ראוז)". מיטגליד פון הדסה און בית מדרש לתורה סטודענטס עיד און פון דער דאָגלאָס פּאַרק דעי און נייט נוירסערי, שיקאַגאָ קאָמסאָמפ־טיוו עיד סאסייעטי און אנדערע גע־זעלשאַפטליכע און צדקה אנשטאַלטן.

DAVID E. GORDON

Forty-one years ago he came to Chicago from Yanaveh, Kovna Province. He held several positions, and everywhere he was liked for his talents and his reliability. In 1899 he married Hannah Fox, sister of William, owner of the North Western Hat Manufacturing Co. Since 1904 he has been working in men's caps. He is owner of "D. E. Gordon Cap Manufacturing" (713 Roosevelt Road) in Chicago.

He has always observed the Sabbath, and has been prominent in all Jewish organizations to which he belongs. For the past 7 years he has been an active member of Anshe Sholom. treasurer of the Talmud-Torah. and of the Loan Society. Occupied all day with his business, in the evening he makes loans to the needy and, he says, it is a holiday for him.

His son, Dr. M. S. Gordon, a dentist (3461) Roosevelt Road) married Beatrice Barnett, daughter of the district attorney of Kenosha, Wisconsin; George A. Gordon, a lawyer, (127 North Dearborn St.) married Ray Sheer; his daughter, Dora, is married to Sol Glazier, a mechanical dentist; and Raymond works in his business.

טער פון דיסטריקט אטוירני אין קאנאסא, ווי סקאנסין, דושאדוש א. גאדאן, א לאיער (127 נאדד דירבארן סטריט) האט געהיראט רעי שיר. זיין טאכטער דארע איז פארהיראט צו סאול גלאזער, א טעקניקל דענטיסט און זיין מוזיניק רעימאנד איז מיט אים אין געשעפט.

דוד גאַרדאַן

צוריק מיט 41 יאר איז ער פון יאַנעווע, קאוונער גוב. געקומען קיין שיקאגא. געארבעט אין פארשידענע פלעצער און אומעטום נושא חן געווען פאר זיין פייאיקייט און פינקטלאכקייט. אין 1899 היראט ער העני פאקס, א שוועסטער צו ווילליאם, דער איגענטימער פון „נארד ווועסטערן לייידים העד מאנופעקטשורינג. זינט 1904 איז ער באשעפטיגט ביי מערשע היטלען. ער איז דער אייגנטימער פון „די גארדאן קעפ מאנופעקטשורינג, 713 רוזוועלט ראוד".

אלעמאל א שומר שבת און געטרייי אין אלע אידישע ארגאניזאציעס, ווו ער באלאנגט. פאר די פארגאנגענע 10 יאר איז ער א טעטיגער מיטגליד אין „אנשי שלום" שוהל, קאסיר אין תלמוד־תורה און אין גמילת חסדים. א גאנצן טאג איז ער פארארבעט אין זיין געשעפט, קומט אבער דער אוונט ווען ער דארף גיין ארויסטיילן גמילת חסדים צו באדערפטיקע, — איז עס ביי אים א יום־טוב א גאנצער, זאגט ער.

זיין זון, דר. מ. ס. גארדאן, א דענטיסט, (3467 רוזוועלט ראוד) האט געהיראט ביטרים בארנעט, א טאכ־

פאמיליע זכרונות

Family Memories

מאיר זעליג ווינער

זון פון דוב בער און חנה ע"ה. גע־בוירן אין זאגער, ליטע. געקומען אין אמעריקע 1905. געהיראט אסתר אבראמאווסקי פון סט. פאול, 1925, אין שיקאגא, און האבן צוויי קינדער, אהרן און העלמאן. דערצויגן אין א העכסט טראדיציאנעלער אטמאספערע פון קינדהייט אן.

קומענדיק קיין אמעריקע 11 יאר אלט, אנגעהויבן לערנען אין די ענג־לישע סקולס און אין דער זעלבער צייט געלערנט אין ישיבת עץ חיים, (די איצטיקע מכינה פון בית מדרש לתורה). אנהויבנדיק פירן האנדלס־געשעפטן ((איצט אין העט'ס שטרי־קעריי) ווערט דער פרינציפ פון שמירת שבת שטרייניג אפגעהיט, ווי אלע ענינים וואס האבן א שייכות צו אי־דישקייט. אין דעם זעלבן וועג ווערן אויך די קינדער דערצויגן צו זיין אלגעמיין געלערנט אין וויסן און אפ־היטן אלעם וואס אידיש איז.

מיטגליד פון „אנשי שלום", פון די ערשטע גרינדער פון „עדת בני ישראל". געווען 15 יאר פינאנס סעק. מיטגליד דירעקטארן באארד פון בית מדרש לתורה", מיטגליד פון מזרחי און א בוישטייערער צו אלע נאציא־נאלע און לאקאלע צדקה־געזעלשאפטן און אנשטאלטן.

דעם פאטער'ס יארציים — ד' שבט און דער מוטער'ס — ט"ו תמוז.

Meyer S. Weiner

Son of Ber and Hannah. Born 1894, at Zoger, Lithuania. Arrived in United States 1905. Married Esther Abramovsky, of St. Paul, Minn., in Chicago 1925. Two children, Aaron and Hellman. Reared from infancy in thoroughly traditional environment.

Arrived in United States 11 years old, attended public school and at the same time theological school "Etz Chaim", the present preparatory school of the Beth Medresh l'Torah. Entering business (now hat knitting), the principle of Sabbath Observance is strictly maintained, as well as all matters pertaining to Judaism. The children are brought up in the same manner,—to gain a general education and at the same time to observe all Jewish customs.

Member of Congregation Anshe Sholom, of the first founder of "Adath B'nai Israel", its financial secretary for fifteen years, member of Board of Directors of "Beth Medresh l'Torah", member of Mizrachi, and contributor to all national and local charities and institutions.

Memorial day of father, 4th day of Shevat; of mother, 15th day of Tamuz.

Morris Karasik

Son of Pinchas and Leah. Born October 15th, in Homlia, Russia. Arrived in United States 1906. Married in Chicago, March 15th, 1914, to Sarah Goldin. Two children: Sidney, born March 21st, 1915, and Evelyn, born May 29th, 1918. Sidney was confirmed (Bar Mitzvo) at Anshe Sholom Synagogue March 21st, 1928. Member of Anshe Sholom Congregation and contributor to all important institutions. Wholesale grocer. Memorial day of mother, 11th day of Teveth.

Abraham and Bessie Tosman

Married at Novozibkov, Russia. Arrived in United States 1912. Children: Celia, Annie, Hyman, Hazel and Rebeccah, are married. Member of Congregation Anshe Sholom, Consolidated Iodge, etc. Memorial Day of father, Issacchar, 2nd day of Tamuz; of mother, Rebeccah, 12th day of Ellul.

יצחק יעקב שעפנער

געבוירן אין פוילן 11 טעג אין סיון, 1881. געהיראט רחל מלכה וואלינעץ, 5 טעג אין אדר, 1907. געקומען קיין אמעריקע 9-טן מאי, 1909. אונזערע קינדער: עוועלין געבוירן 1909, מארריס, געבוירן 1913, געוואָרן בר מצוה פרשה תשא, 4-טן מארטש, 1926, אין דער נייער שוהל (אינדעפענדענס און פאָלק) איז דאָס געווען די ערשטע בר מצוה. מילטאָן געבוירן 1915 און געוואָרן בר מצוה דעם 12-טן נאָוועמבער, 1928. בעוועלין, געבוירן 1924. מיטגליד אין „אנשי שלום" זינט 1911.

משה לייב קאראשיק

זון פון פנחס און לאה, געבוירן דעם 15-טן אקטאָבער, אין האמלי רוסלאנד. געקומען קיין אמעריקע אין 1906.

דעם 15-טן מארטש, 1914 געהיראט שרה גאָלדין אין שיקאגא און האָבן צוויי קינדער: שניאור-זלמן — געבוירן 21-טען מארטש, 1915 און רבקה — געבוירן 29-טן מאי, 1918. שניאור-זלמן איז בר מצוה געווארן שבת 21-טען מארטש, 1928 אין אנשי שלום שוהל. א ביישטייערער און מיטגליד צו אלע וויכטיגע אנשטאלטן און צו אנשי שלום.

באשעפטיגט אין אנגרא שפייז אר-טיקלען.

יארצייט נאָך דער מאמען י"א טבת.

אברהם שמואל און פעסי טעסממאן

געהיראט אין נאָוואָזובקאָוו, רוסלאנד. געקומען אין אמעריקע 1912. די קינדער: צביה, חנה, חיים צדוק, חסיה און רבקה זיינען פארהיראט. מיטגליד פון אנשי שלום, קאָנסאָלידיי-טעד לאדזש א. א.

יארצייט נאָכן פאטער, יששכר — ב. תמוז און נאָך דער מוטער, רבקה, י"ב אלול.

כלב אריה ב"ר נתנאל המכונה לואיס ליוואי

געבוירן כ"א שבט, תר"ל, אין פאָלאָצק, רוסלאנד. געהיראט צענע מילער, ג' אלול תרמ"ח, פון ווישעי, ליטע. געקומען אין אמעריקע מארטש, 1889. אונזערע קינדער: אברהם יצחק (אייב), שניאור זלמן (סעם), יעקב (דושייקאָב), רבקה (ביטרים), מערי, שיינע (דזשאנעט) און פרוידע.

Hyman L. Serlin

Son of Shrage and Libba. Born 1874, at Yalovka, province of Grodno, Russia. Married Alte Puch of Bialostok, 1893.

Children: Ashar, married Dec. 31, 1932; Samuel, graduated 1918; Nissan, married Jan. 6, 1933; Annie, graduated 1926, married Nov. 26, 1930 to Dr. Max Unger, dentist, and gave birth to a son, Martin, June 26, 1932; Ethel, graduated 1929.

Member and former director of Anshe Sholom Congregation. Active in Yalovka Society, etc.

Iron and Metal dealer.

Memorial day of daughter, Mollie Forman, 2nd day of Rosh Hashonah; of father, 2nd day of Cheshvan; of mother, 2nd day of Tamuz; of father-in-law, Ashar, 22nd day of Shevat; and of mother-in-law, Pessie, 27th day of Shevat.

Albert Margowsky

Son of Berel and Scheine Leah. Born May 25, 1893 in Mariampol, Lithuania. Came to America in 1911. Served with the American forces in the World War, returning uninjured October 26, 1919 and offering thanksgiving for his safe return on Sabbath Shuva of that year in the Anshei Sholom Synagogue at Homan and Douglas Avenues.

Married December 30, 1923 to Celia Manch, of Chicago. They have two children, Howard and Jeanette.

Member of Anshei Sholom Congregation, American Legion, Mariampoler Aid Society.

Dealer in automobile tires.

Memory day for father, 4th day of Ellul and for mother, 8th day of Tebeth.

Louis J. Kramer, D.D.S.

Son of well-known scholar Michel (deceased 8 Shvatt, 1913) and Beile (Surkis) born 1895 in Berthometha, S. Bucowina Austria. Teacher while home and Lucowitz a neighboring town. Entered with a sister, U. S., July 18, 1911, working way through high school and college, graduated 1919 as doctor of dentist surgery. Active in various organizations, like Adas B'nei Israel, Odd Fellows, Ramoh Lodge of B'nei Brith, Anshe Sholem congregation..

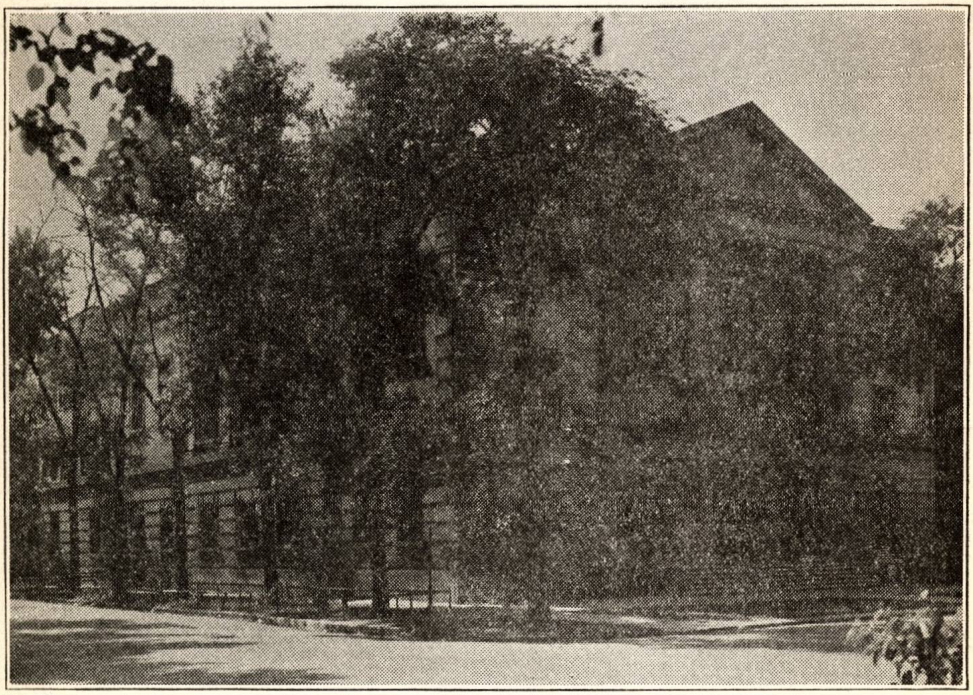
Mother and family of two brothers and two sisters came to America 1913, living in Chicago.

Married Nettie, daughter of Rabbi R. A. Lipman, May 31, 1925. Graduate of Northwestern University, Hebrew scholar and linguist. In active practice of dentistry at 3728 Douglas Blvd. and 1719 Pittsfield Building, Chicago, Illinois.

Sam Gorenstein

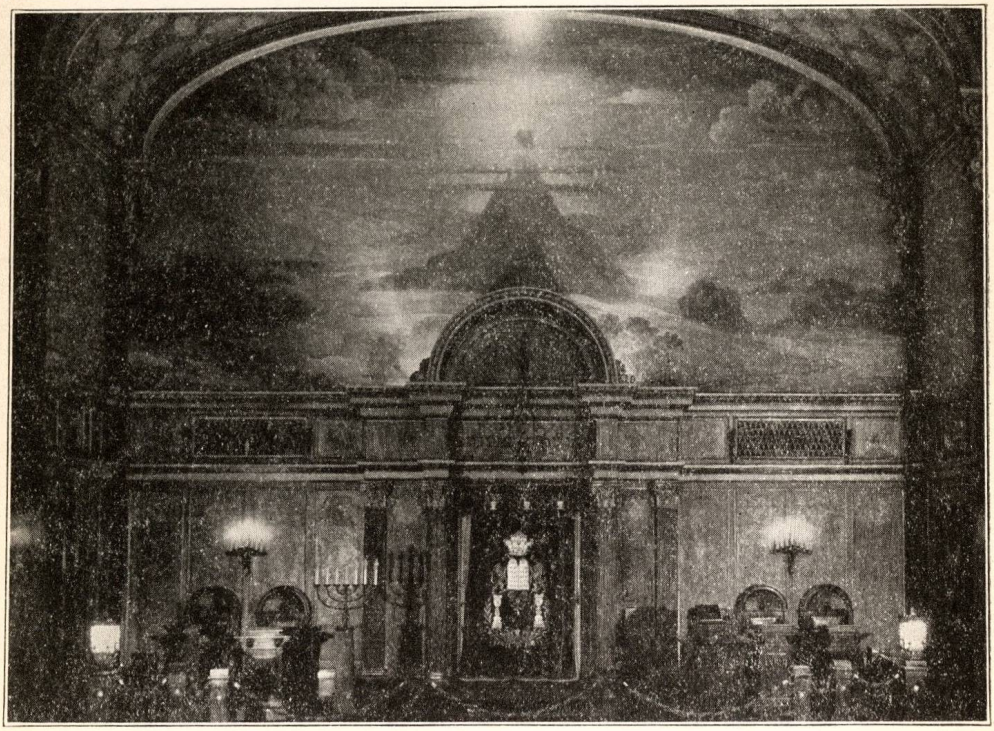
Born in Russia, May 15, 1885. Wife, Fannie, born in Russia, January 1, 1885. Married, Sept. 5, 1905. Arrived in United States 1906. Sons, Al and Max, were confirmed (Bar Mitzvo) at the Anshe Sholom Synagogue. Daughter, Lee, is a high school graduate and enjoyed eight grades of Jewish education.

For the past eighteen years a member of Congregation Anshe Sholom, at present Trustee and member of the Board of Directors. Memorial day of father, Mordechai, first day of Shevat; of mother, Mindel, 24th day of Nissan; of father-in-law, Abraham, 5th day of Chanukah; of mother-in-law, Gittle, 2nd day of Cheshvan.

ANSHE SHOLOM SYNAGOGUE
Independence and Polk St.

איצטיקע אנשי שלום שוהל
אינדיפענדענס און פּאלק סט.

The Oron Kodesh in the Anshe Sholom Synagogue (Chicago). The Painting over the Oron Kodesh is the only one of its sort in America.

דער ארון קודש אין אנשי שלום שוהל (שיקאגא). די קונסט־בילד איז בער'ן ארון קודש איז די אייניציקע פון דעם סארט אין אמעריקע.

הרב ר' אברהם שמואל בראודע ז"ל

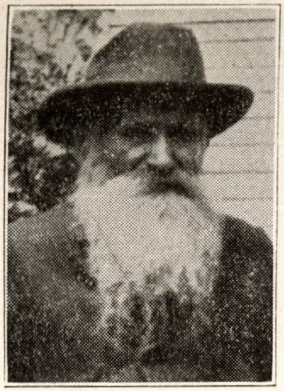
געבוירן אין זיטא־זייען, קאוונער גוב., ליטע. זיין פאטער, א גרויסער למדן, האט מיט אים געלערנט ביז אין עלטער פון 13 יאר און דאן איז ער אנגעקומען אין קעלעמער ישיבה און נאכהער אין יאנישאקער ישיבה.

א מוסמך איז ער געווען פון קאוונער רב, ר' הערשל ראפינאוויץ און פארטראטן די רבנות אין מיטאווע, קורלאנד.

אין 1891 איז ער געקומען קיין שיקאגא, וואו ער איז אויפגענומען געווארן אלס מגיד און נאכהער אלס רב אין מאריאמפאלער ישוהל (איצטיקע אנשי שלום). דעם אמט האט ער פארטראטן ביז דעם לעצטן טאג פון זיין לעבן.

אויסער זיין לומדות איז ער געווען זייער אקטיוו אין נאציאנאלע און געזעלשאפטלאכע טעטיגקייטן. ער איז געווען פון די ערשטע ציוניסטן אין שיקאגא, פארפאסער פון „בית אברהם", א פירוש אויף גמרא און מדרש.

זיינע קינדער: עמיל, דושיי. סידני, פאול, דר' מארריס, אדאלף, דר' בעניזשאמין, סאפיע (מרת שאול גינזבורג), חנה (מרת טשארלס ראזנגארד) — זיינען אויך טעטיק אינם היגן נאציאנאל־געזעלשאפטלאכן לעבן.

הרב ר' יהושע זעליג גליק ז"ל

געבוירן אין לאצקווע, קאוונער גוב., ליטע. שטאמט פון חשוב'ע פאמיליע. געווען א גרויסער מתמיד כל ימיו. געלערנט ביז ר' מרדכי'לע בויסקער זצ"ל. ער האט אויך א צייט געלערנט בחברותה מיט רבי קוק זצ"ל. געווען א מוסמך פון ניי־זאגער'ר רב, ר' אליהו לידער, זצ"ל און פון אלט־זאגער'ר רב, אפריון דוד זצ"ל.

נאך זיין חתונה מיט דער טאכטער פון לעיזאווער רב, איז ער שפעטער אויפגענומען געווארן אלס רב אין שאסמארקען, קורלאנד, וואו זיין ווירקונג איז געווען זייער גרויס.

אין 1897 איז ער געקומען קיין שיקאגא און איז גלייך געווארן רב פון קאלוואריער שוהל. נאך זייער פארריניקונג מיט דער מאריאמפאלער שוהל, די איצטיקע אנשי שלום, איז ער געווען מיט זיי ביז אין עלטער פון 65 יאר, וען ער איז געשטארבן און אי"ה בערגעלאזט 3 טעכטער און 2 זין.

ר' נחום פרידמאן

זון פון יהודה־ליב און רחל ע"ה. געבוירן תרי"א (1851) אין דאָרף שאלאן, ליטע. געלערנט אין קורשאנער ישיבה אין טעלז און אין נאָוואראדא־קער קבוץ. תרכ"ג (1863) האָט ער אין מאריאמפאָל געהיראט מלכה, טאָכטער פון יעקב און חיה יאקאָבסאָן ע"ה. תר"ם (1880) איז ער געקומען קיין שיקאגא און איז געווען אין אייזן־מסחר, אָנהאלטנדיק זיין שטענדיקן שעור אין לערנען. ער איז פון די ערש־טע חשוב'ע מיטגלידער אין אנשי שלום. געווען זייער פרעזידענט און אין תרנ"ד (1894) איז ער געווארן בייז זיי שמש. 40 יאָר אז ער לערנט דאָרט פאר'ן עולם דעם טעגלאכן בלאָט גמרא.

זיינע קינדער: ראָזע, געהיראט צו שמואל־בער פריים; חיה־אסתר, געהיראט צו יחזקאל־אייזיק שעינבערג; אליהו־יעקב, געהיראט חוה פרידענבערג און יצחק־יהושע, געהיראט איידא סלאיין.

S. M. WEINSTEIN

Son of Bernard and Eda; born in Chicago, 1892. His parents came from Vilna, Lithuania (now Poland). His father, Bernard Weinstein, was an acknowleged Jeweler and took an active interest in Jewish affairs. Young Samuel was raised and imbibed with the same spirit.

He is a very adept and competent jeweler (5 E. Washington St.) and his clientele consists of many Society matrons. He speaks Jewish fluently and is interested in Jewish problems.

On September 11, 1924 he married Hattie Timberg, daughter of Israel and Mary Timberg of the theatrical profession. They have two children: Bernard, 11 years; Joseph 7 years.

Mr. Weinstein is a member in good standing of the Anshe Sholom and a supporter of welfare institutions.

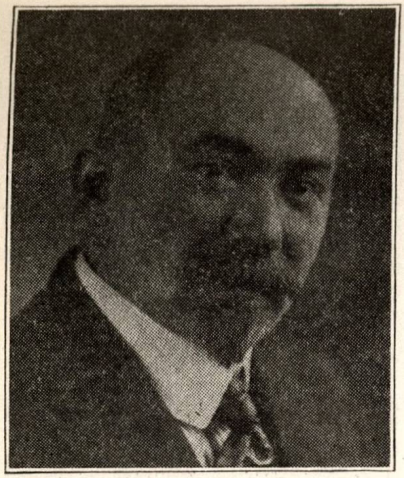
שמואל ווינשטיין

זון פון בערנארד און יודא ע"ה. געבוירן אין שיקאגא 1892. זיינע עלטערן זיינען געקומען פון ווילנע, ליטע (איצט פוילן). זיין פאָטער, בערנארד ווינשטיין, איז דאָרט געווען אנערקענט אלס יואוועלירי ספעציאליסט און איז אויך געווען פראיינטערעסירט אין אלע אידישע אנגעלעגנהייטן. אינ'ם זעלבן גייסט איז אויך דאָ אין שיקאגא געווען דער יונגער סעם.

מר. ווינשטיין איז א קינסטלער אין זיין דזשולערי געשעפט (5 איסט וואשינגטאָן סטריט). און זיין קלייענטור איז פון די אָנגעזעענע סאָסייעטי פרויען. ער רעדט פליסיק אידיש און אינטערעסירט זיך מיט אידישע ענינים.

דעם 11־טן סעפטעמבער, 1924, האָט ער געהיראט העטי טימבערג, טאָכטער פון ישראל און מערי טימבערג, טעאטער־מענטשן, פון ניו יאָרק, און האָט אים געבוירן צוויי קינדער: בערנארד, 11 יאָר, און יוסף, 7 יאָר.

מר. ווינשטיין איז א גוט־שטייענדיקער מיטגליד פון אנשי שלום און ביישטייערער צו צדקה־אנשטאלטן.

JOSEPH WEIL

Born 1864 in Lipnishok, Vilna, Lithuania)now Poland). His father, Abraham Gershon studied constantly while his mother, Hanna-Beila conducted their business affairs. Their home was a welcome haven for traveling Rabbis.

Mr. Weil says that the great Rabbi Israel Mayer of Radin studied at their home for six months, writing his book of ethics, Choffetz Chaim, which is acknowledged as a landmark in Hebrew literature.

Joseph Weil as a youngster, studied in company with the presently known Rabbi, Raphael Barishansky. At the age of twelve, Joseph went to study at the "Yeshiva" of Vashiliscick ; later he went to "Ramailes Yeshiva in Vilna.

At fifteen he studied at the Yeshiva in Radin, where the great savant, Rabbi Israel Mayer (Chofetz Chaim) lectured.

At twenty he married Reisel daughter of Abraham and Deborah Berkman, a prominent family in Oshmina, Vilna. In 1899 he migrated to America. In 1892 he brought his wife and two children, Harry and Jacob, over to these shores. Here were born Sam and Fanny.

ר' יוסף וויל

געבוירן (1864), אין ליפנישאק, ווילנע, ליטע, איצט פוילן. זיין פאטער ר' אברהם־גרשון ע"ה, האט כל ימיו געלערנט און די מוטער, חנה־בוילע ע"ה, אן אשת־חיל, האט געשאפן די רייכע פרנסה פאר דער פאמיליע. זייער שטוב איז געווען אן אכסניה של תורה פאר דורכרייזנדע רבנים. מר. וואיל דערציילט, אז אין זייער היים איז רבי ישראל־מאיר ראדינער, זצ"ל, געווען זעקס חדשים נאכאנאנד און דארט האט ער געשריבן זיין ספר חפץ חיים, וועלכער איז פארדעכנט אלס א הויליגטום ביי אידן.

קינדווייז האט יוסף געלערנט בחברותה מיט'ן איצטיקן באוואוסטן רבי רפאל בארישאנסקי. צו 12 יאר האט ער געלערנט אין וואשילישאק, נאכהער אין ווילנער ראמיילעס ישיבה און צו 15 יאר איז ער אנגעקומען אין ראדינער ישיבה, וואו דער חפץ־חיים זצ"ל (דאן נאך א בעל הבית) האט געזאגט א שיעור.

צו 20 יאר האט ער געהיראט רייזל, טאכטער פון אברהם און דבורה ע"ה בערקמאן, א גוט־באקאנטע סוחרים'שע פאמיליע אין אשמינע, ווילנער גוב. אין 1889 אימיגרירט ער קיין אמעריקא און אין 1892 האט ער, מיט דעם הסכם פון אשמינער צדיק, רבי מרדכי'לע זצ"ל, געבראכט אהערצו זיין פרוי מיט די קינדער, הערשל און יעקב, און דא זיינען געבוירן געווארן: שמעון און פעני.

הירשל האט געהיראט דארע שאפירא, א טאכטער פון באקאנטן דוד שאפירא ע"ה. זיי האבן 2 קינדער: מרדכי און פייגל, גראדואירטע פון נארדוועסטערן אוניווערזיטעט. מרדכי האט געהיראט אין ניו יארק.

יעקב האט געהיראט סאפיע גאלין פון שיקאגא. זיי האבן 2 קינדער: עלענאר און נארמאן. עלענאר איז פאר־

Harry married Dora Shapiro, a daughter of the late known David Shapiro. She bore him two children, Marcus and Fanny. Fanny is a graduate of Northwestern University. Marcus was married this past year in New York.

Jacob married Sophia Goltz, of Chicago. They have two children, Eleanor and Norman. Eleanor is married to Bernard Gordon, son of Dr. Gordon and grandchild of the famous "Mohel" Gordon of Chicago. Eleanor gave birth to a son, Jimmy. Sam married Pearl Kruger, a descendant of the great Rabbi Akiva Yiger. They have two sons, Julian and Richard and a daughter, Doris.

Fanny is married to Hyman Miller. They have two sons, Gershon and Beryl. Fanny Miller is very active in Hadassah, and Sisterhood of Anshe Emet Cong., and in other organizations. Joseph Weil was active in merging the Maryampoler with the Calvarier into one congregation, the present Anshe Sholom. When he was their president, they built their center at Dauglas Blvd. and Homan Ave. and hey started to build the big Synagogue at Inependence and Polk Street. He was the first president of the United Orthodox Synagogues in Chicago. When the late Nahum Sokolow, the Jewish national leader, was here, Mr. Weil presented him with a check for $35,000 created by the Chicago Orthodox Synagogues. Joseph Weil was a member of the board of Hebrew Theological College; Marx Nathan Orphan Home; an influential member of the North Shore Synagogue, of the Anshe Emet ; and participated in other communal affairs; National Director of the Zion Orphanage in Jerusalem; and the founder of Oshminer Verein in Chicago, which sends $1,000 yearly since 1927, and this year $750 to the following institutions in Oshmino: "Gemiluth Chasodim", "Yeshiva", Orphan Home, Hebrew School "Yavnah", Linath Hatzedek", Jewish People's School and "Moes Chitim".

The directorate of Oshmino

הייראט צו בערנארד גארדאן, א זון פון דעם באוואוסטן מוהל גארדאן אין שיקאגא. עלענאר, יוסף וואיל'ס אייניקל, האט געבוירן א זון דושימי.

שמעון האט געהייראט פערל קרוגער, וועלכע שטאמט פון רבי עקיבא איגער זצ"ל. זיי האבן 2 זין: דושוליאן און ריטשארד, און 1 טאכטער: דארים.

פעני איז פארהייראט צו הייסאן מילער און האט אים געבוירן 2 זין: גרשון און בעריל. זי איז זייער אקטיוו אין „הדסה", אין די „סיסטערהוד" פון אנשי אמת שוהל, און אין אנדערע אר־גאניזאציעס.

יוסף וואיל איז געווען טעטיק צו פאראייניקן די מאריאמפאלער מיט די קאלוואריער אין איין שוהל, די איצטיקע „אנשי שלום". וועז ער איז געווען זייער פרעזידענט, איז אויפגעבויט געוואָרן זייער צענטר אויף דאגלאס בולוואַרד ביי האמאן עוו. און עס האט זיך אנגעהויבן בויען די גרויסע שוהל אויף אינדעפענדענס בולוואַרד ביי פאלק סטריט. ער איז געווען דער ערשטער פרעזידענט פון שיקאגא'ר קהילה. ביי דעם ערשטן באזוך פון נחום סאקאלאוו ע"ה אין שיקאגא, האט יוסף וואיל אים פרעזענטירט מיט א טשעק אויף 35 טויזנט דאלאר, געשאפן פון די היגע ארטאדאקסישע שוהלן. ער איז געווען א באארד דירעקטאר אין „בית מדרש לתורה", אין מארקס נייטהען יתומים־הויס, אנגעזעענער מיטגליד אין נאדר־שאר שוהל, אין „אנשי אמת" און אין אנדערע היגע געזעלשאפטלאכע קערפערשאפטן; נאציאנאלער דירעקטאר פון „זאיאן ארפאנעידזש" אין ירושלים און דער גרינדער פון אשמינער פאראיין אין שיקאגא, וועלכער זאמלט טויזנט דאלאר א יאר זינט 1927 און הייסאר 750 דאלאר פאר די פאלגנדע אנשטאלטן אין אשמינע: גמילת חסדים, ישיבה, בית יתומים, העברעאישע שול „יבנה", לינת הצדק, אידישע פאלקס שול און מעות־חטים.

wrote him that in expression of appreciation they have hung his picture in the building of the Free Loan Association which last year made 922 loans to the needy Jewry of Oshmino. They have elected him as honorary member. He receives many letters of appeeciation from institutions and individuals in Palestine.

His son, Sam, is in the paper business with him as Joseph Weil and Sons Paper Co.

JULIUS ANIXTER

Son of Isaac and Fannie, Grand son of the renowned Rabbi Lazier Anixter. Born October 25, 1885 in Chicago. Studied in Hebrew and in the schools.

He married Zelda Rogoff, daughter of Abraham and Jennie, on the seventh day of August, 1918.

They had two children, Allen Burt, born July 25, 1920. His Bar Mitzvah, a memorable occassion, was celebrated at Anshe Sholom. Their second son William, was born December 24, 1923.

The children pursue diligently a cultured education, Hebrew Lore and music; and have been reared in a Jewish atmosphere.

Mr. Anixter is a member in good standing in the Anshe Sholom Congregation, in the B'nai Brith, in the Elks; and is a good adherent of worthy institutions.

Mrs. Zelda Anixter is active in the "Jewish Big Sisters" organization and is a conscientious worker and contributor in many other worth while institutions.

Her mother, Jennie, is kept in highest respect by them in their comfortable home, where a traditional Mezuza greets you at the entrance.

אין דער געפיידע פון אשמינער נמילת חסדים, וועלכע האט לעצטן יאר אויסגעטיילט 992 הלוואות צו דארטיקע אידן, אין איינגעפאסט זיין בילד אלס אן ערנמיטגליד. בריוו פון אנערקענונג באקומט ער אויך פון ארץ ישראל.

זיין זון, סעם, איז מיט אים אין פארטנערשאפט ווייל ענד סאנס פיפער קאמפאני".

יודל אניקסטער

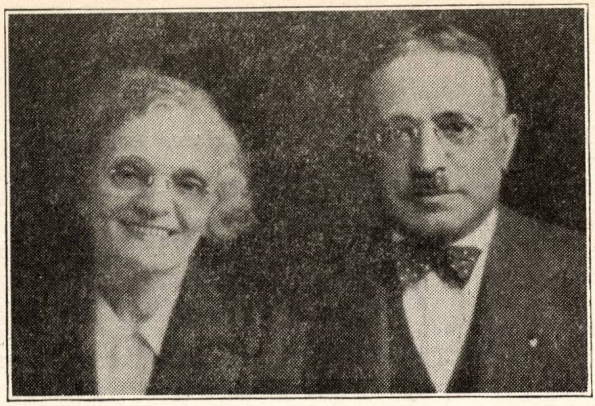
זון פון יצחק און פיגע, אייניקל פון באוואוסטן רב ר' אליעזר אניקסטער. געבוירן דעם 24-טן אקטאבער, 1885, אין שיקאגא, געשטודירט אין די סקולס און אין חדרים.

דעם 7-טן אויגוסט 1918, האט ער געהיראט זעלדע ראגאף, טאכטער פון אברהם און דזשעני, שיקאגא און האט מיט איר צוויי קינדער: אברהם-בער, געבוירן דעם 25-טן דזשולי, 1920, וועמענס בר-מצוה איז געפראוועט געווארן אין אנשי שלום שול מיט גרויס אנזעז און דעם 24-טן דעצעמבער, 1923, איז בייי זיי געבוירן געווארן דער צווייטער זון וועלווע.

די קינדער שטודירן פלייסיק אלגעמיינע בילדונג, אידישע למודים און מוזיק, און ווערן דערצויגן אין אידישן גייסט.

מר. אניקסטער איז א גוט-שטייענדיקער מיטגליד אין אנשי שלום שוהל, אין „בני ברית", אין „עלקס" און איז אן אנגעזעענער ביישטייערער צו אלע וויכטיקע אידישע אנשטאלטן.

זיין פרוי זעלדע איז אקטיוו אין די „דזשואיש ביג סיסטערס" ארגאניזאציע און איז א באוואוסטזיניקע טוערן און ביישטייערן אין אלע אנדערע וויכטיקע אנשטאלטן. איר מוטער, דזשעני, האלטן זיי אוים בכבוד אין זייער שיינער דירה, וואס האט א מזוזה ביים אריינגאנג.

שמואל א. ברוידא און זיין פרוי אלטע דבורה־לאה

מר. ברוידא איז געבוירן געווארן דעם ערשטן אויגוסט, 1887, ביי זיינע עלטערן, יעקב און חנה, אין איישישאק, ליטע. אלס יונגער בחור איז ער אנגעקומען אין דער ראדינער בארימטער ישיבה, וועלכע איז געגרינדעט און געפירט געווארן פון דעם חפץ חיים ז"ל. ער האט אויך געלערנט אין דער בארימטער נאווארעדאקער ישיבה, וועלכע איז געפירט געווארן פון רבי יוזל ז"ל.

אין 1905 איז דער יונגער שמואל געקומען קיין אמעריקא און האט זיך אוועקגעזעצט לערנען אין דער אלטער רבי יצחק־אלחנן'ס ישיבה אין נויארק. אין 1908, אלט זייענדיק 21 יאר, איז ער געווארן א מוסמך, אבער ער האט ניט געוואלט מאכן פון רבנות א קאריערע און דעם זעלבן יאר איז ער ארייבערגיפארן קיין סענט לואים, מיזורי, וואו ער האט זיך אנגעהויבן באשעפטיקן אין מסחר.

אין 1910 האט ער געהייראט אלטע־רבודה־לאה, טאכטער פון אליהו־יצחק און שפרה אשעראוויטץ, א גוט באוואסטע וואוילטעטיקע פאמיליע אין סינסינעטי, אהייא, און האט איינגעפונדעוועט זיין היים אין סענט לואים, שטייענדיק ערפאלגרייך אין מסחר

Mr. & Mrs. SAMUEL A. BROIDA

Son of Jacob and Anna Broida. Born August 1st, 1887, in the town of Eisheshok, State of Vilno Poland. Received his early Hebrew training in the Yeshiva of Radin under the guidance of the great Rabbi Israel Mayer, known as the Chofetz Chaim, and in the Yeshiva of Novarodok under the guidance of Rabbi Yaizel. He came to the United states in 1905 and joined the old Rabbi Isaac Elchnon Theological Seminary of New York. In 1908, at the age of 21 he was ordained as Rabbi. However instead of following the Rabbinical profession he went into business the very same year in the city of St. Louis.

In 1910 he married Ida-Leah-Debora Oscherowitz, daughter of the well known philanthropist Isaak and Shifra Oscherowitz of Cincinnati, Ohio.

He was one of the founders of the Mizrachi organization of America and was for a number of years its treasurer. He was also the founder and president of the Achooza No. 2 Palestine Land and Development Company and is one of the founders and also president for a number of years of the Vaad Ho'er of St. Louis.

Since 1926 he is residing in Chicago. He was president of the Mizrachi Council of Chicago. He is now an active supporter and a

Director of the Hebrew Theological College and also a supporter of the Kehillah of Chicago being Chairman of the Educational Dept. of the Kehilla, a member of the Congregation Hagro Anshe Vilno, and the Chevra Mishna Gemorah, and a number of other charitable and philantropic orgonizations.

The children of Mr. and Mrs. Samuel A. Broida are:

Elsa Gladys (now Mrs. Richman), a graduate of the University of Chicago with a Bachelor of Philosophy Degree; Sarah Mildred (now Mrs. Mann) a graduate of the University of Chicago; Annette, a graduate of Lewis Institute; Arthur Lionel, formerly a student of the Hebrew Theological College; Shifra Ruth and Ellen Edora.

און אפּגעבנדיק פיל צייט און ארבעט פאר כלל ענינים.

ער איז געווען איינער פון די גרינדער פון דער מזרחי אָרגאניזאציע אין אמעריקא און איניגע יאָר איר קאָנסיר, ער האָט געגרינדעט און אָנגעפירט, אלס פּרעזידענט, די „אחוזה" נומער 2, איינצוקויפן און אנטוויקלען לאנד אין ארץ ישראל און איז אויך געווען איינער פון די גרינדער און אייניג יאָר פּרעזידענט פון דעם ועד העיר אין סענט לואים.

זינט 1926 איז ער א תושב אין שיקאָגאָ, וואו ער פארנעמט א אָנגעזעענדיקע פּאָזיציע אלס געשעפטסמאן און געזעלשאפטליכער טוער. געווען פּרעזידענט פון אָרטיקן מזרחי קאָנסיל, ער איז אן אקטיווער שטיצער און דירעקטאָר פון בית מדרש לתורה, שטיצער פון דער היגער קהלה און טשערמאן פון איר ועד החינוך, גוטשטייענדיקער מיטגליד אין די שוהלן „אנשי שלום", „הגר"א אנשי ווילנא" און „חברה משנה גמרא" און א ביישטייערער צו וואויל־טעטיקע אנשטאלטן און אָרגאניזאציעס.

אין דעם זעלבן אידישן און געזעלשאפטליכן גייסט זיינען אויך דערצויגן זייערע קינדער: חיה־גיטל (איצט מרס. ריטשמאן), א גראדואירטע פון יוניווערסיטי אף שיקאגא מיט א דיפלאמא פון בעטשלאר אף פילאסאפי; שרה־מלכה (איצט מרס. מענן) א גראדואירטע פון יוניווערסיטי אף שיקאגא; חנה, א גראדואירטע פון לואים אינסטיטוט; אריה־לייב, געווען תלמיד פון בית מדרש לתורה; שפרה־ריסל און אלע אסתר, שטודירנדיג אידישע און אלגעמיינע בילדונג.

ארי־ליב הכהן און זיין אייניקל
אבא־שמואל ראבינאָוויץ

מר. כהן איז געבוירן (1880) אין רייגאראד, פוילן. זון פון ברוד און חסיה־איטא ע"ה, אייניקל פון לידווי־נאווער רב, ר' יעקב סלוצקי, ז"ל. קומענדיג דא (1893) לערנט ער נאָר אלץ ביי זיין פאטער און אין „אגודת בחורים", און ווערט באשעפטיקט אין מסחר. אין 1900 האָט ער געהיראט און אויפגעבראכט צוויי פרומע טעכטער, מרים־הבורה פישביין און לאה ראבינאָוויץ. אין 1926 האָט ער זיך באזעצט אין ארץ ישראל און צוליב עקאָנאָמישע סבות איז ער (1931) געקומען צוריק קיין שיקאגא.

ער און זיין אייניקל, ראבינאָוויץ, פון די ערשטע מיטגלידער אין „עדת בני ישראל", האָבן דא בשותפות א קלייט פון מעבל, איז ביי זיי דאָרטן פאראנען א חומש מיט א מדרש און „בין קונה לקונה", איז דא אין וואָס צו מעיין זיין.

JACOB COHEN

Son of Baruch and Haseye-etta, Grandchild of Rabbi Jacob Slutzky, Litvinov Rabbi. Born 1183 in Reyegorod, Poland. at the age of ten he came with his parents to America. He pursued a general education and learned Hebrew Lore from his father.

Mr. Cohen married in 1904 and had two sons and one daughter. His son Bermard, born in October, 1905, graduated High School and college. His daughter, Ruth, born in March, 1908 graduated High School and College; married Abe Brottman in 1930, owner of a theatre in Rock Island. His son, Samuel, was born December 29, 1931. Mr. Cohen's second son, Winfield was born in February, 1910; graduated High School and College; he is with his brother in his father's well known furniture store: "Cohen Brothers Furniture Company".

Mr. Jacob Cohen is a member in good standing of the Anshe Sholom. He is a Mason and is a contributor to many worthy causes in the United States and abroad.

The thirteenth day of the Month "Yir" is his father's "Yahrzeit". In the eve of "Shushan-Purim" is his mother's "Yahrzeit".

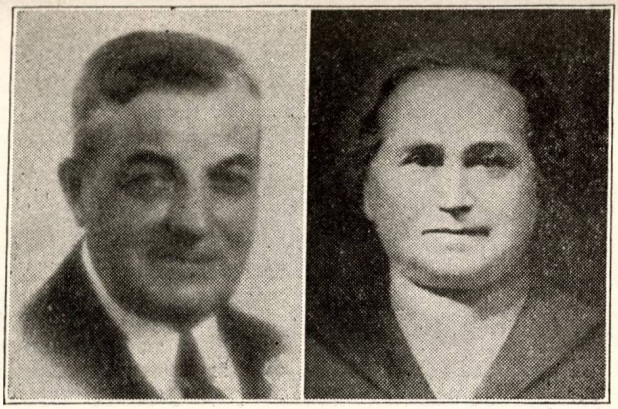
יעקב כהן

זון פון ברוך און חסיה־איטא, אייניקל פון לידווינאווער רב, ר' יעקב סלוצקי ז"ל. געבוירן (1883) אין ראיגאראד, פוילן, און איז עלטער פון צען יאר איז ער געקומען מיט זיינע עלטערן קיין אמעריקא. ער האט דא שטודירט אלגעמיינע בילדונג און אידישע לימודים האט זיין פאטער ע"ה מיט אים געלערנט.

מר. כהן האט געהיראט אין 1904 און האט אויפגעבראכט צוויי זין און איין טאכטער; זיין זון ברוך, געבוירן אין אקטאבער, 1905, גראדואירט הייסקול און קאלעדזש; זיין טאכטער רחל, געבוירן אין מארטש, 1908, גראדואירט הייסקול און קאלעדזש, האט געהיראט (1930) צו אב. בראטמאן, א אייגענטימער פון טעאטער אין ראק־איילענד און האט געבוירן, דעם 29־טן דעצעמבער, 1931, א זון שמואל. מר. כהן'ס צווייטער זון, וועלווע, איז געבוירן געווארן אין פעברואר, 1910, גראדואירט הייסקול או קאלעדזש און איז מיט'ן עלטערן ברודער באשעפטיגט אין דעם פאטערס גרויסן מעבעל געשעפט, „קאהען בראדערס פארניטשור קאמפאני", איינער פון די גרויסע אידישע האנדלס־הייזער אין אמעריקא וואס זיינען געשלאסן שבת און יום־טוב.

מר. יעקב כהן איז א גוט־שטייענדיקער מיטגליד פון „אנשי שלום", פון „מייסאנס" און איז א באוואוסטזיניגער ביישטייערער צו אלע וויכטיקע אשטאלטן אין אמעריקא און אין אויסלאנד.

יארצייט נאכ'ן פאטער — י"ג אייר און נאך דער מוטער — שושן פורים אוונט.

יהודה־צבי קרעמער

זון פון נתן־טוביה און חיה־גיטע ע"ה. געבוירן (1872) אין גירטיגאלע, קאוונע, ליטע. געלערנט אין חדרים און אין ראסיינער ישיבות. אין עלטער פון 18 יאר האט ער געהיראט עטל מנוחה ע"ה, טאכטער פון יצחק־יהודה און שיינע האדק ע"ה פון גירטגאלע, און דעם זעלבן יאר, 4־טן דזשולי, זיינען זיי געקומען קיין שיקאגא און אלע יארן געפירט א אידיש־טראדיצ־יאנעלן פאמיליע לעבן, און אפגעהיט די אידישע פירונגען ווי אין דער אל־טער היים. פון די ערשטע מיטגלידער פון „בית מושב זקנים", זייט עטליכע־און־דרייסיק יאר א מיטגליד פון „אנשי שלום", א ביישטייערער צום „בית מדרש לתורה" און צו אנדערע וויכטי־גע אנשטאלטן.

זיין טאכטער, חיה־גיטל, געבוירן 9־טן דזשון, 1893, איז פארהיראט (1913, 28־טן דעצעמבער) צו בצלאל ליבערפארב. זי האט אים געבוירן א זון נתן־יצחק, דעם 30־טן אקט., 1914, וועלכער איז בר־מצוה געווארן דעם 2־טן סעפטעמבער, 1927, און א טאכ־טער, רויזעל, געבוירן דעם 24־טן דעצ. 1916.

מר. קרעמער'ס זון, יעקב־אליעזר, געבוירן דעם 21־טן אפריל, 1895, איז

HARRIS KRAMER

Son of Nahtan-Tevyah and Chaya-Gitel. Born (1872) in Girtigola, Kovno, Lithuania. Studied in various Hebrew schools and Theological Seminaries. At the age of 18, he married Etta Menuchah, daughter of Itzchok Yehudah and Sheine Hork from Girtigola, and the same year, 4th of July, they came to Chicago. During all these years they lead a Jewish traditional family life, and observed all the Jewish customs as in the old country. He is one of the first members of the B. M. Z. (Home for the Aged) ; a member of Anshe Sholom for more than 30 years; a contributor to the Hebrew Theological College, and other important institutions. His daugher, Ida, born June 9, 1893, married (Dec. 28, 1913) Charles Liberfarb. She gave birth (Oct. 30, 1914) to a son Irving Nathaniel, who became Bar-Mitzvah Sept. 2, 1927; and a daughter Rhoda was born Dec. 24, 1916.

Mr. Kramer's son Jacob (born April 21, 1895), is engaged with his father in grocery business.

Jennie (born March 28, 1900), married David Smith (April 26th, 1919), and gave birth to two daughters : Eileen (March 5th, 1920) and Blossom (June 5th, 1925). The daughter, Tillie, an observer of Sabath, was born July

5th, 1903, and married Louis Jacobs, November 17, 1935. The children and grand-children are educated in Yiddish and English.

Mr. Kramer has Yahrzeit after his father 22nd of Tamus, and after his mother, the 4th of Chalhamoed Pesach.

Thursday evening, the 9th of Kislev (1928) Mrs. Kramer died, and her Yahrzeit is observed the 10h of Kislev.

מר. קרעמער האָט יאָרציים נאכ'ן פאטער כ"ב תמוז און נאָך דער מוטער ד' דחול המועד פסח.

דאָנערשטאג אוונט, ט' כסלו, תרפ"ט (1928) איז מרת קרעמער געשטאָרבן און איר יאָרציים ווערט געהאלטן י' כסלו.

באשעפטיגט מיטן פאָטער אין שפייז קראָם. די טאָכטער, שיינע, געבוירן דעם 28טן מארטש, 1900, איז פארהייראט צו דוד סמיטה (26־טן אפריל, 1919) און האָט אים געבוירן צוויי טעכטער: חיה־גיטל, 5־טן מארטש, 1920, און בלומע — דעם 5־טן דזשון, 1925. די טאָכטער טויבע (א שומרת שבת) איז געבוירן דעם 25־טן דזשולי 1903, און האָט געהייראט צו משה־לייב דזשייקאָבס דעם 17־טן נאָוועמבער, 1935. דעם 23טן סעפטעמבער, 1936 האָט זי געבוירן א מיידעלע — עטיל־מנוחה.

די קינדער און די אייניקלאָך זיינען געלערנט אין אידיש און אין ענגליש און זיינען געטריי מקיים די מצוה פון כבוד אב ואם.

WILLIAM VERBIN

Son of Zakaria and Annie-Malke. Born 1890 in Orly, near Bialostok, Poland. In 1909 he came to America and in February 1915, he married Hinda Gotlieb, the daughter of Joseph and Haya-Tzivya of Chicago.

The tenth of November, 1916 was born their first son Joseph; studied accounting at college. Tenth of April, 1921, was born their second son, Zakaria.

William Verbin is a member of the Congregation Anshe Sholom and other worthy institutions, where he is a liberal supporter.

The first day of Sivon is the Yahrzeit of Mrs. Verbin's father; and the tenth of Tamus is the Yahrzeit of her mother.

The 19th of Kislov is the Yahrzeit of Mr. Verbin's father; 22nd day of "Yeer" is the Yahrzeit of his mother.

יעקב זאב ווערבין

זון פון זכריו און העני־מלכה, ע"ה. געבוירן (1890) איז אָרלי, לעבן ביאליסטאָק, פוילן. אין 1909 איז ער גע־קומען קיין אמעריקא און אין פעברואר 1915, האָט ער געהייראט הינדע גאָט־ליב, די טאָכטער פון יוסף און חיה־צביה ע"ה, אין שיקאגא.

דעם 10־טן נאָוועמבער, 1916, איז בייַ זיי געבוירן געווארן דער ערשטער זון, יוסף, (שטודירט אין קאלעדזש פאר בוכהאלטעריע), און דעם 10־טן אפריל, 1921, איז בייַ זיי געבוירן גע־ווארן דער צווייטער זון, זכריו.

מר. ווערבין איז א מיטגליד פון אנשי שלום און אנדערע ווויכטיקע אנ־שטאלטן, און איז א ערליכער גיבער.

ר"ח סיון איז דער יאָרציים פון ר' יוסף; י' תמוז—חיה־צביה; י"ט כסלו — ר' זכריו און כ"ב אייר — העני־מלכה.

ABRAHAM AND ETHEL COHEN

Omaha, Nebraska)

Born the second day of Passover 1868, in Lazdey, district of Suvalk, Lithuania. Son of Aaron and Chaye Cohen. Reared in a religious atmosphere. Came to America in 1876. His wife Ethel is the daughter of Hirsh Krasny of Belsk, district of Grodno.

Mr. Cohen is one of the Jewish pioneers of Omaha. His firm, the "Omaha Paper Stock Co." has a reputation for its honesty. He is one of the first founders of the Anshe Sholom (its president for 3 terms), of the Community Center and Talmud Torah. Mr. Cohen helped in the building of the Congregation Bnei Israel, where he was president for two years — 1932-1934. He visited Palestine twice. Member of the Mizrachi; Bnai Brith; Oddfellows and many others; A great contributor for local and national institutions; the National Fund, and others.

In the same spirit were reared his children: Hyman, married to Bertha, Marion and Richard their children; Anna; Rose, married to Charles, their children are: Marcus, Alvin and Morton and Earl; Samuel (deceased) married Sarah, their son Edward (became Bar-Mitzvah the 15th of Ador, 1933); Beatrice, married to William Polock, their children are: Phyllis and Joseph; Max, Edna and George.

אברהם קאָהן און זיין פרוי עטיל

ער איז געבוירן געוואָרן שני לפּסח 1868, אין לאזדעי, סובאלקער גוב., ליטע. זון פון אהרן און חיה כהן. ערצויגן געוואָרן אידיש-פרום. געקומען קיין אמעריקע אין 1876. זיין פרוי עטיל איז הירש קראסני'ס טאכטער פון בעלסק, גראָדנער גוב.

מר. קאָהן איז פון די ערשטע אידישע פּיאָנערן אין אָמאהא. זיין פירמע: „אָמאהא פּייפּער סטאק קא." האָט א ערליכע רעפוטאציע. ער איז פון די ערשטע גרינדער פון „בני יעקב אנשי שלום שוהל" (פּרעזידענט פּאר דריי טערמינען), פון קאָמיוניטי סענטער און פון תלמוד תורה. געהאָלפן בויען „בני ישראל שוהל" וואו ער איז געווען פּרעזידענט (1932-34). צוויי מאל באזוכט ארץ ישראל. מיטגליד פון מזרחי. בני ברית, אָדד פעלאָוס א.א.וו. איז א גרויסער ביישטייערער פאר לאָקאלע און נאציאָנאלע אנשטאלטן.

איז זעלבן גייסט זיינען אויך דערצויגן זיינע קינדער: הייאמאן, געהיראט בערטהע'ן און געבוירן מריאן און ריטשארד; אננא; ראָוז, פארהיראט צו טשארלס מארקום און געבוירן אלווין, מאָרטאָן און אוירל; שמואל (ע"ה), געהיראט שרה'ן און געבוירן עדוואָרד (בר מצוה ט"ו אדר, 1933); ביטריס, פארהיראט צו ווילליאם פּאָללאק און געבוירן פיללים און יוסף; מאקס, עדנא און דזשאָרדזש.

THE OLD SYNAGOGUE
Cor. Ashland and Polk St.

רי אלטע שוהל
קאר. אשלאנד און פּאלק

Zionist Organization of Chicago

(First in America, Organized in 1895)

ציוניסטישע ארגאניזאציע אין שיקאגא

The First Pioneers

The erstwhile emigrees of the 80s and 90s in the foregoing century, as Rabbi Eliezer Anixted, Rabbi Alperstam, B. Blumenthal, Judas Blidden, P. Berenson, Rabbi A. S. Braude, Dr. Jacob Gartenstein, M. Ph. Ginsburg, S. Ginsburg, B. Horwich, David Horwich, Harris Horwich, H. S. Wolf, H. Welk, Perez Wernick, Leon Zolotkoff, I. N. Zolin, Nahtanson, Cantor Moses Newman, I. Sobel, H. Sider, M. Sider, D. Eliasheff, H. Paradeis, L. Pargess, Rabbiner B. Felsenthal, Dr. A. P. Kadison, W. Kaplan, I. Kaplan, H. Rosenfeld, W. Rivkin, I. Enellow, Ellias Epstein, I. Rosenberg, Dr. J. D. Seilin, Wolf Shur, Aron Snedersky, etc., arrived here in their youth or at an early middle age. From their very childhood they were imbibed with Jewish Lore and wth that sort of Jewish emotion and feelingness which the established Jewish atmosphere of the old homeland has given them. Amongst them were ecclesiastic Rabbis and the traditional Jewish elite)Maskileem(. A few of them incurred rabbis positions, others eased into Hebrew teaching.

Here and there these men attempted at seeding the kernels of

די ערשטע פיאָנערן

די אַריבערגעקומענע אהערצו אין די 80-90-ער יאָרן פון פֿאַריגן יאָרהונדערט : הרב אליעזר אניקסטער, הרב אלפערשטאם, ב. בלומענטהאל, יהודה בלידען, פ. בערענסאָן, הרב א. ש. בראודע, דר. יעקב גארטענשטיין, מ. פ. גינזבורג, ש. גינזבורג, ב. האָרוויטש, דוד האָרוויטש, הערים האָרוויטש, ה. ש. וואלף, ה. וועלק, פּרץ ווערניק, לִיאָן זאָלאָטקאָף, י. נ. זאָלין, יצחק מרדכי מארקס, נאטענזאָן, חזן משה ניומאן, י. סאָבעל, מ. סיידער, י. ראָזענבערג, י. ענעלאָו, דר' י. ד. זיילין ד. עליאסאָף, עליאס עפשטיין, ה. פּאָראדיים, ל. פּארגעס, ראבינער ב. פעלזענטהאל, דר' א.פ. קאדישזאָן, וו. קאפּלאָן, ה. רויזענפעלד, וו. ריוווקין, זאב שור, אהרן שנעדערסקי א א. זיינען געווען אָנגעזאָפּט מיט אידיש פילן און וויסן פון א אייגענפּונדעוועמער אידישער אטמאָספערע אין דער אלטער היים. צווישן זיי זיינען געווען הייסישע רבנים און נאציאָנאל-טראדיציאָנעלע משכילים. א פּאָר פון זיי זיינען דא געווארן ראבינער און העברעאישע לערער, און האָבן געפּרואווט דא און דארט פּארזעיען קערענדלאָך פון אידישער אויפלעבונג, וואו נאר זיי האָבן געקענט האָבן א צוטריט.

וועו זיי זיינען דא געווען נאָך עלענד און אייגזאָם, האָבן זיי זייער קולטור-פיאָנערישע יארבעט געטאָן אייניציק-וויים. נאכער, וועו זיי האָבן זיך אפיסל

Jewish Renaissance wherever it was only admissible.

While they were yet solitary and friendless, each of them functioned singly in culture-pioneering. Thereafter, having orientated themselves and having discovered that Chicago held many of their equal, and of their sort, they began to get together and, in this roundabout way, they organized, between the years of 1887 to 1893, the Hebrew Societies "Seekers of Hebrw Literature" and "The Pure Tongue' which were afterward merged into the 'Shochrei Sefas Eiver Society" or Explorers of the Hebrew tongue.

At the beginning the work of this type was not yet impregnated with the stigma of Zionism.

In 1895, when the first Zionist society was founded by some of them with B. Horwich at the head, it was only within the bounds of the ""Chovvei Zion" ideology, (according the "Odessan Palestine Committee" program), to gather funds through the medium of preatonment day plate in synagogues etc. for sustaining the New settlement in Eretz Israel.

When Dr. Herzl. made public his plan of political Zionism and the first Congress was called together (in August 1897, in Basel, Switzerland), the Chicago delegate Leon Zolotkoff who trailed there was not a representative of the said Chicago Zion Socity but as of Chicago at large.

Leon Zolotkoff, returning from the first Zionist Congress dedicted his energies to advocate Zionism in America with the faithful co-

אייגנעבירגערט און זיינען געוואָרע געוואָרן, אז אין שיקאגא איז פאראנען זייער גלייכן, האבן זיי זיך אנגעהויבן טרעפן צוזאמען, און אזוי־ארום זיי־נען פון 1887 ביז 1893 אַרגאניזירט געוואָרן די העברייאישע אגודות „דורשי הספרות העברית" און „שפה ברורה", וועלכע האבן זיך שפעטער פאראייניגט אונטערן נאמען „שוחרי שפת עבר".

די דאזיגע ארבעט האט פון אנהויב ניט געטראָגן קיין סימן פון ציוניזם. אין 1895, וועו דורך אייגנגע פון זיי איז געגרינדעט געוואָרן די ערשטע ציוניסטישע אגודה אין אמעריקע „שיקאגא ציון סאסייעטי" מיט ב. האַרוויטש אלס פרעזידענט און ס'האט זיך אנגעהויבן א ציוניסטישע טעטיג־קייט, — איז עס אויך געווען נאר אין די ראמען פון דער „חובבי ציון" אידאלאגיע, לויט דעם פראגראם פון דעם „אדעסער פאלעסטינער קאמי־טעט", צו זאמלען געלט דורך ערב־יום־כפור'דיגע קערות אין די שוהלן א. ד. ג. צו שטיצן דעם נייעם ישוב אין ארץ ישראל.

וועו דר. הערצל האט פאר'עפנט־ליכט זיין פלאן פון פאליטישן ציו־ניזם און עס איז צונויף געקומען גע־וואָרן דער ערשטער ציוניסטישער קאנגרעס (אויגוסט 1897, אין באזעל שווייץ) איז דער שיקאגא'ר דעלעגאט, ליאן זאלאטקאף, אהינצו געפאָרן ניט אינם נאמען פון דער גרויסער „שי־קאגא'ר ציון סאסייעטי" נאר פון שיקאגא „סתם".

די אפיציעלע ציוניסטישע באווע־גונג לויט דער באזעלער פראגראמע, האט זיך אנגעפאנגען אין אמעריקא מיט שיקאגא. לעצן זאלאטקאף האט זיך אומגעקערט פון דעם ערשטן ציו־ניסטישן קאנגרעס און האט באלד געווידמעט זיין ענערגיע צו עטאבלירן דעם ציוניזם אין אמעריקע מיט דער גרעטרייער קאאפעראציע פון הרב א.

operation of Rabbi A. S. Braude, Dr. I. Gartenstein, Joshua Ginsburg, B. Horwich, David and Harris Horwich, H. S. Wolf, M. Sider, Elias Epstein, L. Pargess, L. Wolpe and others.

A Fashionable Name

In those days of Jewish mass-immigration into America, the fraternal orders, organized mainly for oversea assistance, were in high bloom. Into this pattern was also organized the first Zionist organized the first Organization in America the Knights of Zion of Chicago.

The first grandmaster of the "Knights of Zion of Chicago," was B. Horwich, grand secretary, Leon Zolotkoff; treasurer, Elias Epstein; field instructor and active workers: H. Horwich, D. Horwich, E. Weinshenker, H. L. Meites, G. Sultan, M. Sider, Nathan D. Kaplan, Bertha and Emily Jerusalimsky, Tobias Weinshenker, Ida Raskow, Mrs. Benjamin Davis, etc. The Knights of Zion extended major activities over ten middle-western states in the country through her one-hundred sub-lodges. It fostered national culture work among the Jewish populace and, obviously with a definite Zionist basis.

"Kadimah" and Hebrew Institute

From amongst her sub-lodges, then surnamed "gates" the juvenile group "Kodimah" occupied the place of prominence in the cultural work of the order Her most active

ש. בראודע, דר. י. גארטענשטיין, יהושע גינזבורג, ב. האַרוויטש, דוד און העררים האַרוויטש, ה. ש. וואלף, מ. סיידער, עליאם עפשטיין, ל. פאַרגעס, ל. וואלפע א. א.

אַ נאָמען לויט דער מאָדע

אין יענער צייט פון דער אידישער מאסען־אימיגראציע האבן דאָ געבליהט די פראטירנעלע אָרדענס פאר געגנזייטיגע הילף. אין אזא פארמע האט זיך אויך אָרגאַניזירט די ערשטע ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע אין אמעריקא — די „גאייטס אף זיאון", (אבירי ציון — אין העברייאיש, און אין אידיש — „ריטער פון ציון") אין שיקאגא. איר ערשטער גרענדמיסטער איז געווען ב. האַרוויטש; גרענד סעקרעטאַר, ליאן זאלאטאף; קאססיר, עליאם עפשטיין; פיליד אינסטרוקטאָרן און אקטיוע טוער — העררים האַרוויטש, דוד האַרוויטש, אסתר ווינשענקער, ה. ל. מייטעס, דושאַרדוש סולטאן, מ. סיידער, נייטהען ד. קאפלאן, בערטא יערוזאלימסקי, אמיליע יערוזאלימסקי, טוביה ווינישענקער, אידא ראסקאָו, מרת בנימין דיוויס, א. א.

די „גאייטס אף זיאון" האט אויסגעשפרייט א גרויסע טעטיגקייט איבער צען סטייטס פון די מערב־דיגע שטאַטן פון לאנד, אין אירע 100 אפטיילונגען. זי האט אנגעפירט א קולטור־נאציאנאלע ארבעט צווישן דער אידישער באפעלקערונג אוו, פארשטייט זיך, אומעטום מיט א קלאָרע ציוניסטישע גרונדלאגע.

„קדימה" און „היברו אינסטיטוט"

צווישן אירע אפטיילונגען, ווי זיי האבן זיך דאן גערופן אין ענגליש „געיטס", האט די יוגנט גרופע „קדימה" פארנומען א אנגעזענעם אָרט אין דער קולטורעלער ארבעט פון אָרדן. אירע אקטיווסטע מיטגלידער זיינען געווען: לואים הערצפעלד, פרע־

members were: Louis Herzfield, president, B. L. Sloan, secretary; M. Augustus, L.Goldenson, L.Ginsburg, I. Ginsburg, W. Hudkins, Dr. B. I. Wolpert, H. Morris L. Morris, H. L. Meites, B. N. Platt, S. P. Platt, L. R. Cohen, I. Katzoff, Max Shulman, etc. As early as 1898, the "Kodimah" already had its own clubrooms (at 18 S. Newberry St.) while the orders headquarters were at the premises of "Shoherei Sefas Eiver." The "Kodimah" was the first group to introduce Friday evening lectures on Jewish topics to the foreign born Jews and she was also founder of the Hebrew Institute, (the present J. P. I.). The leaders of the "Knights of Zion" determined to organize the Hebrew Institute as the center of all Jewish activities in Chicago, as insufficient room accomodation was afforded at the "Shohorei Sefas Eiver."

Under leadership of D. P. Pollack, the order had also formed a Jewish musicband (orchestra) which played old-Jewish melodies. This met with extraordinary pleasing approval on the part of those who were longing for the wailing-plaint of the fiddle strings exposed at Jewish merrymaking occasions.

"Volunteers of Zion"

Admiration was also elicited on the part of the Jewish mass toward the army of the order, the decorative uniforms upon the privates and their officers who were strutting in unison with uplifted and erect backs like unto the cedars of the Lebanon. This group functioned as the "volunteers of

זידענט; ב. ל. סלאָון, סעקרעטאר; מ. אוגוסטים, ל. גאָלדענסאָן, ל. גינזבורג, י. גינזבורג, וו. הודקינס, דר. ב. י. וואָלפערט, ה. מאָרריס, ל. מאָרריס, ה. ל. מיטעס, ב. נ. פּלאַטט, ש. פּ. פּלאַטט, ל. ר. קאָהען, י. קאַטצאָף, ז. ב. קאַמיקא, א. א.

אין 1898 האָט די „קדימה" שוין געהאַט אירע באַזונדערע קלוב־צימערן (אויף 18 ניובּערי סטריט), בשעת די הויפּט קוואַרטירע פון אָרדן איז געווען אין דער דירה פון „שוחרי שפת עבר". די „קדימה" איז געווען די ערשטע אייניצופירן ביי די היגע הייַמישע אידן לעקציעס פריי־טאָג־צונאַכט אויף אידישע טעמעס, און זי איז געווען די גרינדערן פון „היברו אינסטיטוט" (איצטיגע „דזשיי פּי איי"). די פירער פון „נאייטס אָף זיאָן" האָבן באשלאָסן אַרגאַניזירן דעם היברו אינסטיטוט אלס צענטר פאַר אַלע אידישע אקטיוויטעטן אין שיקאָגא, וועלכע האָבן ניט געהאַט גענוג פּלאַץ ביי די „שוחרי שפת עבר".

דער אָרדן האָט אויך אַרגאַניזירט אַ אידישן מוזיק־בּאַנד, אונטער דער פירערשאַפט פון ד. פּ. פּאָללאַק, וועלכער פלעגט שפּילן „אידישע זאכן". דאָס האָט דאַמאָלט שטאַרק נושא חן געווען ביי די וואָס האָבן געבענקט נאָך א „פידעלע וואָס פאַרגייט זיך ביי א אידישע שמחה". אַז זיי האָבן נאָר דערזען די „אידישע קלעזמער" איז שוין געווארן פּרייַלאַך.

„וואָלונטירס אָף זיאָן"

באַוואונדערונג האָט ביי די אידישע מאַסן אַרויסגערופן אויך די „ארמיי" פון אָרדן, די אויסגעפוצטע יוניפאָרמס אויף די סאָלדאַטן מיט זייערע אפּיצירן. און היינט ווי זיי שטעלן פּים צום טאַקט, און די פּלייצעס ווי זיי האַלטן גלייך נאָר ווי די צעדערבוימער פון לבנון. דאָס איז געווען די גרופּע „וואָלאָנטירס אָף זיאָן" פון דעם

partment also contacts the other social service agencies in the community necessary to help with the household or other needs of the patient.

In the clinical drug department, patients may have their prescriptions filled at the lowest costs or without charge. This is equally true of laboratory or X-ray service, of the fitting of eye-glasses or earphones, etc.

HOSPITAL PATIENTS

The hospital wards are divided by corridors. A nurse's station is at the center, where signals are received from patients requiring attention, which is instantly given.

In addition to the convenient roof garden, there are several social rooms, where convalescent patients may spend their time in entertainment and the like.

There is a special department for children patients. For such as may freely move about, there is a toy-room, where they can enjoy themselves until such time as they may leave the hospital.

The case history of each patient is kept permanently in the institution's archives.

CONFINEMENTS, INFANTS AND CIRCUMCISIONS

The Lying-in wards include 44 beds. The new-born infants are attended by nurses specializing in care of infants. There are baby incubators for such births as require special attention.

In this department there is a special room with large windows facing Douglas Park. Mothers, who can move about, meet here

צו הויט און וועגערישע קראנק־היטן אדער צוקער קראנקהייט, וועל־כע דארפן א דויערהאפטע באהאנד־לונג, אוו מאנכע מאל פיי עטלאכע אין א הויזגעזינד, ווידמעט דער האספי־טאל באזונדערע אויפמערקזאמקייט.

אין קליניק־אפטעק באקומען די פאציענטן זייערע רעצעפטן פאר בי־ליקע פרייזן אדער אן געלט. דאס זעל־בע איז אויך וועו א פאציענט נויטיגט זיך אין דער באדינונג פון די לאבא־ראטאריעס אדער עקס־רעי, צי ער דארף האבן בריל־ן, הער־רערלאך אדער אנדערע זאכן.

האספיטאל קראנקע

די אפטיילונגען פאר די האספי־טאל־קראנקע זיינען געבויט קאריראר מעסיק. אין זייער צענטער איז א נוירס־סטיישאן, וואו עס באקומען זיך די שטיילע עלעקטרישע סיגנאלן פון די פאציענטן, וועלכע דארפן א באדי־נונג; צו דער סעקונדע קריגט ער עס.

אויסער דעם באקוועמען דאך־גארטן, זיינען דא אויך פארשעדענע פאר־ווילונגס זאלן, וואו די קראנקע וואס דערהאלן זיך פארבריינגען דארט.

דא איז אויך פארשען א באזונדער אפטיילונג פאר קינדער - פאציענטן. זיי האבן דא אויך א צימער מיט שפיל זאכן. קינדער וואס מעגן שוין ארומ־גיין, אבער זיינען נאכנויט געזונט ge־נוג צו פארלאזן דעם האספיטאל, שפילן זיך דארט מיט זייערע שפיל־צייג.

די קראנקהייטס היסטאריע פון יעדן פאציענט ווערט דא אפגעהיט אין ארכיוון פאר אלעמאל.

געווינערינס, קינדער און בריתן

די אפטיילונג פאר געווינערינס איז אויסגעשטאט מיט 44 בעטן. די נייי־געבארענע קינדער ווערן אויפגעפאסט פון באזונדערע אויפזעערינס. דארט געפינען זיך אויך „אינקיוביטארס" פאר קינדער, וועלכע דארפן ספעציע־לע באהאנדלונגען.

and spend their time together or alone in this ornamental hall.

An expectant mother who wishes to be treated at Mount Sinai Hospital, registers there and until the time of her confinement visits the hospital monthly, where she is given an examination and instructions.

For 18 months after birth, mother and child are under the supervision of the hospital. She visits the hospital monthly for medical examination.

When there is a circumcision operation at the hospital, it is a gay Jewish occasion.

THE KITCHEN AND ITS MANAGEMENT

The kitchen is under the constant supervision of graduate dieticians. Meals are prepared for patients according to the definite diet prescribed by the physician's order.

Two kitchens, kept distinctly apart, one meat, the other dairy, are conducted under the direction of a special supervisor and even non-Jews may eat their dishes, only in the Kosher fashion.

All other service departments like the laundry, the linen-supply, the heating and lighting plants are alike under the supervision of specialists. There are shops where repairs of supplies are made. The budget required to run the whole, runs of course into tens of thousands of dollars. The administration sees to it that all is judiciously spent and accounted for.

דא איז אויך פאראן א באזונ־דער זאל מיט ברייטע ליכטיקע פענ־סטער צו דאלאם פארק. די געווי־נערינם וועלכע קענען שוין ארום־שפאצירן, פארברייננען באזונדער אדער צוזאמען אין יענעם פארפוצ־טען זאל.

א שוואנגערדיקע פרוי, וואם באַ־שלוסט צו באהאנדלט ווערן אינם מאונט סיני האספיטאל, רעגיסטרירט זיך דארט, און ביז דער צייט פון איר אנטבינדונג קומט זי יעדן מאנאט אין האספיטאל, וואו זי ווערט באַ־טראכט און קריגט אינסטרוקציעס.

אין א פארלויף פון 18 מאנאטן נאכן געבורט, איז די מוטער מיט'ן קינד אלץ אונטער דער אויפזיכט פון האספיטאל. יעדן מאנאט קומט זי מיטן קינד פאר אונטערזוכונג.

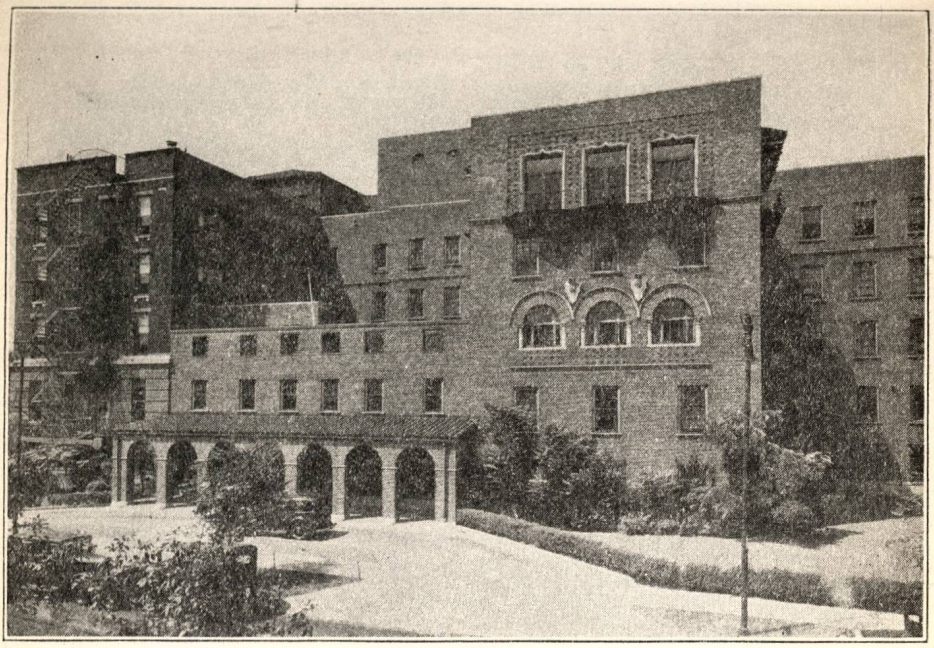
און אז ס'איז א ברית אין האספי־טאל, איז עס א אידישע שמחה.

די קיך און די ווירטשאפט

די קיך איז דא אונטער דער שטענ־דיגער אויפזיכט פון גראדואירטע די־עטישענס. נעקעכץ פאר פאציענטן מיט א באשטימטער דיעטע, ווערט פארפערטיקט לויט א דאקטארס אָנ־ווייזונג.

2 באזונדערע קיכן, פלייישיקע און א מילכיקע, זיינען דורך א ספעציעלן משגיח אפגעהיט און אפילו ניט־אידן עסן דא נאר כשר געקעכץ.

אויך די אנדערע אפטיילונגען אין דער גרויסער באלעבאטישקייט ווי די וואשערייַ, דער סחורה־לאגער, די באַ־הייצונג אהג. ווערן דא אויפגעפאסט דורך ספעציאליסטן. דא זיינען אויך פאראנען ווערקשטאטן צו פארריכטן זאכן וואם זיינען מיט דער צייט קאלי געווארן, אבער מ'קען זיי נאך צורעכט מאכן. דא ווערט געפירט א ווירט־שאפט אין די פילע צענער טויזנטער דאלאר א יאר, און יעדער דאלאר ווערט דא גוט אפגעהיט. דערויף גיט שוין אכטונג די אדמיניסטראציע.

THE HISTORY OF THE HOSPITAL

The movement to establish a Kosher Hospital began about 30 years ago on the West Side. The district was then the one point of concentration in the city of 100,000 Eastern Jews.

A group of workers was formed known as the "Maimonides Kosher Hospital Committee." Little is known of the plans or achievements of this Committee. A report is extant of the Old People's Home (made January 10, 1909, by Mrs. Benjamin Davis, Secretary), that in November, 1918, this institution received a communication from the Maimonides Kosher Hospital Committee, and that a special Directors' meeting, a committee of three, were appointed

די היסטאָריע פון האָספיטאל

א פאקטישע באַווענונג צו גרינדן א כשר'ן האָספיטאל, האָט זיך דאָ אָנגעהויבן צוריק מיט א 30 יאָר. אויף דער וועסט סייד. דאָן איז דאָ געווען דער אייניציקער קאָנצענטרירטער ישוב פון מזרח־אייראָפּייאישע אידן, מיט איבער הונדערט טויזנט אידישע נפשות.

עם האָט זיך פארמירט א גרופּע אונטערן נאָמען „מיימאָנידעס כשר האָספיטאל קאָמיטע". וואָס די קאָמיטע האָט געפּלאַנעווענט צו טאָן און וואָס זי האָט געטאָן אין די ערשטע צייטן, איז ניט באַוואוסט. מ'וויסט נאָר (פון א באריכט פון מרת בענד־זשאמין דעיווים, סעקרעטאר פון בית מושב זקנים", צו זייער ירליכן מי־טינג, דעם 10־טן יאנואר, 1909) אז אין נאָוועמבער (1908) האָבן זיי באַ־קומען א צושריפט פון מיימאָנידעס כשר האָספיטאל קאָמיטע, און נאָך א

to inform th Maimonides Kosher Hospital that there were then legal and financial obstacles to a program which would permit the Old People's Home to relinguish a portion of its property to the establishment of another institution.

On the 10th of January, 1910, a mass meeting was held in the Jewish People's Playhouse (Roosevelt Road and Blue Island Avenue) at the call of the Hospital Association, of which Judge Harry M| Fisher was then president. A movement was started to inaugurate entertainments and the like to create funds for the proposed hospital. That the movement was one of great prestige may be gathered from the action of the directors of the Old People's Home, who postponed their own fund-raising campaign until the Hospital movement had achieved its purpose.

It was not easy, however, to attain this end. There were inseperable difficulties.

The 3rd of December, 1911, in the Hebrew Institute at Taylor and Lytle Streets, a convention was held of delegates of Jewish organizations and orthodox synagogues, and after a great deal of effort the first important step was taken and the lot where the Mount Sinai Hospital now stands was purchased.

The building went rapidly forward beginning on the 22nd of June, 1912, the Maimonides Hospital was opened with Dr. B. H. Breakstone as chief of the medical staff and David Fine, as Superintendent.

The first officers and directors

זיצונג פון זייערע דירעקטאָרן און שפּעטער בא א ספּעציעלן מיטינג איז אָנגענומען געוואָרן א רעזאָלוציע, אז א קאָמיטע פון 3 זאָל באשטימט ווערן צו אינפארמירן די מיימאָנידעס כשר האָספּיטאל קאָמיטע, אז געגנוואַרטיק זיינען פאַראַן לענאָלע און פינאַנציעלע שוועריגקייטן, וועלכע ערלויבן נית דעם בית מושב זקנים אָפּצולאָזן א טייל פון זיין לאַנד פאר קיין אַנדער אנשטאַלט.

דעם 10־טן יאנואר, 1910, איז אין דעמאָלסטדיקן אידישן פּיפּעלס טע־אטער (רוזוועלט רד. און בלואיילענד) אָפּגעהאַלטן געוואָרן א גרויסע פאר־זאמלונג אויפגערופן פון דער האָס־פּיטאל אסאָסיאיישאָן מיט דושאָדוש העררי מ. פישער אלס פּרעזידענט. עם האָט זיך אָנגעהויבן א באוועגונג פון אונטערנעמונגען צו שאפן געלט פארן געפּלאַנטן האספּיטאל. אז די באוועגונג איז געווען א גרויסע קען מען דרינגען דערפון, וואָס פילע פון די דירעקטאָרן פון בית מושב זקנים זיינען געווען בא דער מיינונג אָפּצו־ווארטן מיט זייערן א געלט־קאמפּיין ביז די האָספּיטאל אקציע וועט פאר־איבער.

די אקציע האָט זיך אבער אזוי גיך ניט געקענט ענדיקן. עם זיינען געווען קאָלאָסאלע שוועריגקייטן.

דעם 3טן דעצעמבער, 1911, איז אין דאמאָלסטדיקן היברו אינסטי־טוט (טעילאָר נאָס) אָפּגעהאַלטן גע־ווארן א קאָנווענשאָן פון דעלעגאַטן פון אידישע ארגאניזאציעס און אר־טאָדאָקסישע שוהלן, און נאָך פיל מיה און אָנשטרענגונג איז געשאפן געוואָרן דער ערשטער נויטיקער סכום און מ'האָט גיקויפט דעם פּלאַץ וואו דער „מאונט סיני" שטייט.

מ'האָט זיך געזומען פלייסיק צום בויען, און דעם 22־טן יוני, 1912 איז דער מיימאָנידעס האָספּיטאל גע־עפנט געוואָרן מיט דר. ב. ה. ברעק־סטאָן אלס הויפּט פונם דאָקטוירים

were: Isaac Lurye, president; Sam Jacob Rosenblatt and Max M. Korshak, vice-presidents; Morris Joseph, treasurer; Meyer Linker, secretary and Dr. B. H. Breakstone, Rabbi N. Budzinsky, Rabbi A. I. Kordon, Judge Harry M. Fisher, Dr. H. A. Frankel, Adolph Goldberg, Dr. R. L. Halperin, B. Horwich, Philip Klafter, Harry A. Lipski, S. Miller, Judge Hugo Pam, Col. Edwin Romberg, Nathan Rosenzweig, A. J. Sabath, Judge Joseph Sabath, Louis Zamkowitz, Rabbi Saul Silber, William R. Singer and A. I. Winetz, directors.

"The Federated Orthodox Jewish Charities" accepted responsibility for the budget at the time, but regretted its action 8 months later. The growing deficit was a burden it was unable to carry along.

There were internal troubles, besides. The directors having invited a new superintendent, Dr. H. J. Moss from the New York Mount Sinai Hospital, the old medical staff resigned. A new staff with Dr. H M. Richter as head was then formed.

President Lurie became ill and the administration passed into the hands of Mr. Rosenblatt. He tried his luck once more with the Federated to aid him in his troubles. Thanks to the efforts of Judge Harry M. Fisher and Minie F. Low and according to the recommendation of a committee that had James Davis at its chairman, the Federated agreed to accept the responsibility for the Hospital for one year, on condition that the officers and directors resign and new ones be appointed under

סטעף און דוד פיין — פארוואלטער.

די ערשטע באאמטע און דירעקטאָרן זיינען געווען: יצחק לוריע, פרעזידענט; שמואל יעקב ראזענבלאט און מאקס קאָרשאק, וויצע פרעזידענטן; מאָררים דזשאזעף, קאסירר; מאיר לינקער, סעקרעטאר און דר. ב. ה. ברעקסטאָן, הרב נ. בודזינסקי, הרב א. י. קאָרדאָן, עדוואַרד קאָהען, הרב אפרים עפשטיין דזשאָדז העררי מ. פישער, הרב מ. פישער, דר. ה. א. פרענקל, אדאָלף גאָלדבערג, דר. ר. ל. האלפערין, ב. האָרוויטש, פיליפ קלאפטער, העררי א. ליפסקי, ס. מיללער, דזשאָדזש הוגא פאם, קאָלאָנעל עדווין ראָמבערג, נאטהאן ראזענצווייג. א. דזשיי סאבאטה, לואים זאמקאָוויטז, הרב שאול זילבער, וויליאם ה. סינגער און א. י. ווינעטז — דירעקטאָרן.

די „פעדערייטעד אָרטאָדאָקס דזשוישׂ טשאריטיעס" האָט געמוסן דעם בודזשעט פון האָספיטאל אונטער איר שוין. עס זיינען אָבער פאראיבער איניגאנצן אכט חדשים און די „פעדעריי־טער" האָט חרטה געקראָגן אויפן שידוך. זי האָט זיך אַרומגעקוקט, אז ס'ניט פאר אירע כחות צו טראָגן א דעפיציט וואָס האָלט אין איין וואקסן.

און אויך פון אינעווייניג איז געווען צרות. די דירעקטאָרן האָבן אַראָפגעבראכט א נייעם פארוואלטער, דר. ה. דזשיי מאָסס, פון נויאָרקער מאונט סיני האָספיטאל, האָבן אלע דאקטוירים פון סטעף רעזיגנירט און א נייער דאקטוירים סטעף איז צוגעקליבן געוואָרן מיט דר. ה. מ. ריכטער אלס הויפט.

פרעזידענט לוריע איז קראנק געוואָרן און די פירערשאפט איז אריבער צו ראָזענבלאטן. ער האָט נאכאמאל געפרואווט מזל בא די פעדערייטער, זי זאָל רחמנות האָבן. א דאנק דער באמיהונג פון דזשאָדזש פישער און מיני פ. לאָו האָט לויט א רעקאמענדאציע פון א קאמיטע מיט דזשעימס דעיווים אלס הויפט, די פעדערייטעד

the direction of the Federated.

Mr. Rosenblatt alone survived in this wholesale resignation. Such was the pleasure of Julius Rosenwald. November 1, 1913, a new administration was formed with Charles Shaffner, president; Lee J. Lesser, vice-president; H. M. Harrison, treasurer; Mrs. Julius Stone, secretary, and Barnett Faroll, Miriam Kalinsky, David Kolb, Morris Kurtzon, Paul Lackritz, Julius Quasser, Mrs. Edwin Romberg and S. J. Rosenblatt, directors.

With the aid of Federated there began an active campaign to create funds for the hospital, but the public was not responsive. The Federated again declined all responsibility and the hospital closed its doors.

S. J. Rosenblatt and M. Kurtzon traveled far west to see Abraham Slimmer. The latter living far away in a small western town was asked to save the sick kosher hospital of Chicago, the second largest city in America. The Hospital had already cost him about $38,000. He, nevertheless, promised further support on condition that the Jews of Chicago shall pay for the hospital's upkeep in the future.

A hard effort was now made to obtain the $53,000 debt of the hospital, lest it be sold in auction.

But it was of no avail. Among the local orthodox Jews, many of whom were quite wealthy, there were not to be found ten or twenty persons who were ready to unloosen their purses and provide the necessary funds to redeem the one Kosher Hospital of Chicago. The unexpected happened and

מסכים געווען צו מאכן נאכאמאל א פראבע אויף איין יאר, אנצונעמען דעם האספיטאל אונטער איר שוץ, בתנאי, אז די באאמטע און דירעקטארן זאלן רעזיגנירן און נייע אויף זייער אָרט זאלן אויסגעקליבן ווערן, אונטער דער אויפזיכט פון דער „פעדעריייטער".

פון אלע רעזיגנירטע איז נור איין ראזענבלאט פארבליבן. אזוי האט געוואלט דזשולי׳וס ראזענוואלד. דעם 1־טן נאוועמבער, 1913, איז א נייע אדמיניסטראציע געווארן:

טשארלס שעפנער, פרעזידענט; לי דשעי לעסער, וויצע פרעזידענט; ה. מ. הערישאן, קאסיר; מרת דזשולי׳וס סטאון, סעקרעטאר און בארנעט פארראלל, מרים קאלינסקי, דוד קאלב, מאָרריס קוירטצאן, פאול לאקריטץ, דזשולי׳וס קוואסער, מרת עדווין רומבערג און ש. י. ראזענבלאט — דירעקטארן.

מ'האט זיך א נעם געטאן, מיט דער הילף פון דער „פעדעריייטער", פלייסיק צו שאפן געלט פארן האספיטאל; דער עולם האט זיך ניט אפגערופן. די פעדעריייטער האט זיך ווידראמאל אפגעזאגט פונם האספיטאל, און דער האספיטאל האט זיך געמוזט צומאכן.

ש. י. ראזענבלאט און מ. קוירטצאן זיינען אוועק אינם קלייגעם שטעטל אין דער ווייטער וועסט, צו זען זיך מיט אברהם סלימער. ער, דער איד פונם קלייגעם שטעטל, זאל ראטעווען דעם קראנקן כשרן האספיטאל פון שיקאגא, די צווייטע גרעסטע שטאט אין אמעריקע. דער האספיטאל האט אים שוין ביז דאן געקאסט אכט און דרייסיק טויזנט דאלער, פונדעסטווענען האט ער זיי ווידראמאל צוגעזאגט שטיצע בתנאי, אויב די אידן אין שיקאגא וועלן העלפן אויסהאלטן זייער אייגענעם האספיטאל.

must be recorded in "Seifer Hazikoroin": The "Maimonides Hospital was sold with all its equipment to satisfy the creditors.

The accosion seemed a disaster to the idealistic workers of the Hospital. One of them could not endure what had taken place. He was Morris Kurtzon, neither an orthodox nor a reformed Jew, but a modest young man of 43; not a millionaire but rich in credit. He told no one of his purposes or plans but purchased the hospital himself and called it the "Mount Sinai." He then called a meeting of the Directors of this "sold" hospital and informed them that he is the owner of the establishment and all its appurtenances and that he had done it to save what belonged to the community; all that had to be paid was the interest due on his borrowings, until the hospital was able to pay the principal.

The news flashed like lightning through the Jewish community as if inspired, new streams of workers and contributors flocked to aid the new organization, the "Mount Sinai Hospital" which then and since has been established on a sure foudation.

The new administration included: I. Bernard, president; Mrs. E. Romberg, vice-president; Mrs. I. J. Reis, secretary; M. Jackobowsky, treasurer and J. M. Arvey, M. Helstein, Mrs. M. Helstein, Mrs. J. G. Grossberg, H. Kalven, A. Korr, M. Kurtzon, Mrs. I. J. Kusel, H. C. Levinson, J. Loeser, Dr. H. M. Richter, H. L. Rissman, Rabbi T. Schanfarber and I. M. Schwartz — directors.

די אקטיוועַ טוער האָבן אָנגעהויבן האַרעוועַן מיט אָנגעשטרענגטע קרעפטען צו קריגן ערגעץ 53 טויזנט דאָלער, צו באַצאָלן די חובות פון דעם האָספיטאָל, ער זאָל ניט פארקויפט ווערן אין אוקשאָן.

עס האָט אָבער ניט געהאָלפן, צווישן די היגע אָרטאָדאָקסישע אידן, ווָאם אסך פון זיי זיינען שוין געווען גאָר רייכע, האָבן זיך ניט געפונען א צען צוואַנציק פּערזאָן, ווָאם זאָלן געווען עפענען זייערע אייגענעשנורע־ווועטע טאָשן און געבן די נויטיקע עט־לעכע טאָלער, אויסצולייזן דעם אייניציקן כשרן האָספיטאָל אין אזא שטאָט שיקאַגא.

און פאסירט האָט דאָם אונערוואַרטעטע, וועלכע ווערט דאָ אין „ספר הזכרון" פאראייביקט אויף דורדורות, פאר יעדערן צו ווייסן און צו לערנען:

דער „מיימאָנידעס האָספיטאָל" מיט אלע זיינע אייגריכטונגען איז פון די קרעדיטאָרן פארקויפט געוואָרן.

דער מאָמענט איז געווען א שרעקליכער, א קאטאסטראפאלער פאר די אידעאָליסטישע טוער פון האָספיטאָל. איינער פון זיי האָט עס טאָקע ניט געקענט אריבערטראגן. דאָם איז געווען מאָרים קוירטצאָן. ניט קיין אָרטאָקס און ניט קיין רעפאָרמער, נאָר א באַשיידענער אידישער יונגער־מאן פון א יאָר 43 געווען; ניט קיין גביר, נאָר א בעל־פּרנסה מיט א גרויסן קרעדיט. איז ער אוועק, אָט דער מאָרים קוירטצאָן, אז קיינער זאָל ניט ווייסן, ניט ביי קיינעם געפרעגט און ניט קיינעם דערציילט, און האָט אָפּגעקויפט דעם האָספיטאָל און אים א נאָמען געגעבן „מאונט סיני".

ערשט דאן האָט ער צונויפגערופן די דירעקטאָרן פון דעם „פארקויפטן" האָספיטאָל, און האָט זיי דערציילט, אז ער איז איצט דער אייגנטימער פון האָספיטאָל מיט אלע זיינע אייגריכ־

In 1919 the Mount Sinai Hospital was opened with 50 beds and no dispensary.

In 1920 the following administration was elected :

Morris Kurtzon, president ; ed: Morris Kurtzon, president; Mrs. Edwin Romberg, vice president; Sam Adelman, treasurer; Mrs. Mamie D. Neufield, secretary; W. S. Neyman, financial secretary. As directors were chosen Louis Adler, L. E. Berger, Harry Blum, Louis Cohn, Isador Cohn, Sidney S. David, Harry Elman, Edward Greenstone, Mrs. J. G. Grossberg, Max Herkowitz, M. M. Jacobs, Edward Katzinger, Irving N. Klein, Leopold Kling, Harry Levinson, Louis Levitetz, Julius H. Meyer, H.S. Pflaum, S.P. Platt, Dr. H. M. Richter, Mrs. B. Schiffman, Rabbi Saul Silber and David Zork.

The hospital had 90 beds and an organized school for nurses.

In 1921, the Hospital was accredited by the American Medical Association, the American College of Surgeons and the American Hospital Association.

The Mount Sinai Hospital was affiliated with the Jewish Charities in May, 1923. At that time, the first installment from the Jewish Charities of their annual contribution of $35,000 was made to the hospital. In 1922, a drive was inaugurated to raise money for building purposes and with an organization of more than four hundred workers, proceeded to raise $500,000. for building purposes. After an expenditure of $16,000. in the interest of this drive, the Mount Sinai Hospital was asked to

טונגען, און אז געטאָן האָט ער דאָס נאָר כדי צו ראטעווען דאָס פארמעגן וואָס געהער צו קהל; און פאר דעם גלט, וואָס ער האָט באצאָלט, וועט מען נאָר דארפן צאָלן דאָס פראצענט וואָס עס קאָסט אים, ביז דער אויסגע־לייזטער האספיטאל וועט דעם חוב קענען אומקערן.

ווי א בליץ האָט די פלוצלימדיקע ניים א לייכט געטאָן צווישן דער גאנ־צער אידישער באפילקערונג. באגיים־טערטע האבן אנגעהויבן שטראָמען נייע מיטהעלפער און ביישטייערער פאר דעם ניי־ארגאניזירטן „מאונט סיני" האספיטאל, וואָס איז זינט דאן אוועק געשטעלט געוואָרן אויף א זי־כערן באדן.

אין 1919 איז דער „מאונט סיני" האספיטאל געעפנט געוואָרן מיט 50 בעטן אָן א דיספענסערי.

אין 1920 איז אויסגעקליבן געוואָרן פאלגנדע אדמיניסטראציע:

מאָרים קורטצאָן, פרעזידענט; מרת עדווין ראָמבערג, וויצע פרעזי־דענטין; סעם אדעלמאן, קאסירער; מרת ה. ניופעלד, סעקרעטארין; ו. מ. נעימאן, פינאנס סעקרעטאר און דירעקטאָרן זיינען געווען: לואים אד־לער, ל. י. בערגער, העררי בלום, לואים קאָהן, איזידאר קאָהען, סידני ס. דעי־ווייד, הערי עלמאן, עדוואָרד גרינ־סטאון, מרת דזשיי. דזשי. גראָסבערג, מאקס הירשקאָוויטץ, מ. מ. דזשיי־קאָבס, עדוואָרד קאַטצינגער, אויר־ווינג נ. קליין, לעאָפאָלד קלינג, הערי לעווינסאן, לואים לעוויטעטץ, דזשול־יום ה. מעיער, ה. ס. פפלאָום. סעם פלאטט, דר. ה. מ. ריכטער, מרת ב. שיפפמאן, הרב שאול זילבער און דוד זארק.

דאן האָט דער האספיטאל שוין גע־האט 90 בעטן און ארגאניזירט א שולע צוצוגרייטן נוירסעס.

אין 1921 איז דער האספיטאל גוט־געהייסן און אנערקענט געוואָרן פון

"Knights of Zion," that there is not room for two central bodies in America.

The Federation demanded that the "Knights of Zion" dissolve and recognize the New York Federation as the center. But the Zionist leaders of Chicago argued that New York is not in a position to conduct the work of the entire country. It is necessary, for the good of the interests of Zionism, that jurisdiction of the work of the Middlewestern States be vested in and operated through the Chicago Center. This question, to be solved, was brought up before the World Zionist Congress in 1911 and thereafter in 1913. Max Shulman defended the "Knights of Zion" standpoint at both congresses. The Congress approved the standpoint of Chicago Zionists. Nevertheless on returning from the 1913 World Congress, the "Knights of Zion" decided to unite with the "Federation of New York" and the "Knights of Zion" were dissolved.

The World War

The World War broke out. The Jewish Populace of Palestine then subject to Turkey, was in danger of famine.

Considerable sums of money were forthcoming from the congregations but were difficulties in forwarding this money. Congress-A. J. Sabbath of Chicago attempted to fulfill this task through the agency of the Government but it wasn't feasible. He finally succeeded in forwarding this money, without expense through the Standard Oil Company who kept

אקציע האט געקאסט 5 דאלער. די אידן, צו וועמען די ציוניסטן האבן געהאט א צוטריט, האבן ניט געקענט געבן אזא סכום מיט אמאל. האבן זיי עס אויסגעצאלט צו צען סענט א וואד. אין יענעם יאר זיינען דא פארקויפט געווארן 2400 אקציעס.

די היגע ציוניסטישע ארגאניזאציע האט ניט יוצא געווען בלויז מיט פראפאגדע פאר ישוב ארץ ישראל. זי איז געווען צווישן די ערשטע זיך אנצושליסן אין דער „אחוזה" באוועגונג אין אמעריקא, צו באוועגן היגע אידן קויפן לאנד אין ארץ ישראל פאר זייער איינגענעם געברויך. די אחוזה־קאלאניע „רמה" אין „גליל" וואס די היגע ציוניסטן, דורך ב. אנטאנאוו ע"ה, האבן געגרינדעט אין ארץ ישראל, (1910, איז באשטאנען פון 2400 דונאם לאנד און האט אנגעטראפן א פארמעגן פון הונדערט און פופציג טויזנט דאלער.

שטארק און דאך אויפגעלייזט

די ארבעט פון די „נאייטס אף זיאן" האט זיך פארצווייגט איבער די „מידוועסטערן סטייטס", און פון צייט צו צייט האבן זיי אויך געהאט קאנווענשאנס אין די גרעסטע שטעט. אבער וואס מערער ס'האט זיך פארגרעסערט דער איינפלוס פון שיקאגאר ציוניסטן, איז אלץ גרעסער געווארן די טענה פון דער „אמעריקאנער ציוניסטישער פעדעראציע", וועלכע איז ארגאניזירט געווארן אין נויארק שפעטער מיט א יאר נאך דער ארגאניזירונג פון די „נאייטס אף זיאן", אז אין אמעריקא איז ניטא קיין ארט פאר צווויי צענטראלע ציוניסטישע קארפערשאפטן. די פעדעראציע האט געפאדערט, אז די „נאייטס אף זיאן" זאל זיך אויפלייזן און זאל אנערקענען די „פעדעראציע" אין נויארק אלס איר צענטר. די ציוניסטישע פירער פון שיקאגא האבן אבער געטענה'ט,

up an agency there. Thereafter having arrived at the conclusion that the sending of foodstuffs is more practical, the Zionists, here co-operated much toward producing "bread for Eretz Israel." The late Judge Hugo Pam, here, whom Max Shulman converted into Zionism, affected upon the management of the Nickel Plate Railroad to transport the accumulated foodstuffs to New York (without charge), and from there a Government freight ship affected their delivery to Palestine.

On the 31st of August 1914 when "A Provisional Committee" come into being to save Jewish possessions in Palestine, to keep the Zionist Organization alive, in such critical times, and to help Jewish refugees, the Chicago Zionist Organization was represented by Nathan D. Kaplan and Max Shulman. For this end a large mass meeting took place at "Sinai Temple," November 25, with the present supreme Court Justice Louis D. Brandeis as chief speaker. This was the first time in the history of the temples to permit Zionists to hold meeting here, and Rabbi Emil G. Hirsch to have made the appeal. Julius Rosenwald, in whose charity budget of millions, Zionism was never intimated, was present at this meeting, one of the first greater donors. On the 14th of December a meeting was held here to organize a division of the "American Jewish Relief," which came into being the 26th of October at New York, to organize throughout the country a "one-hundred-group" to produce ten million dollars for the war suffering Jews in Europe.

אז נויארק איז ניט אומשטאנד צו פירן די ארבעט איבער'ן גאנצן לאנד. אין די אינטערעסן פון ציוניזם איז נויטיק, אז די ארבעט איבער די „מיד-וועסטערן סטייטס" זאל געפירט ווערן דורכן שיקאגאר צענטר.

די דאזיקע שאלה צו אנטשיידן איז פארגעבראכט געווארן פאר'ן אלוועלטלעכן ציון-קאנגרעס, אין 1911 און נאכער אין 1913. מאקס שולמאן האט ביי די קאנגרעסן פארטיידיגט דעם שטאנדפונקט פון די „נאיטס אף זאיאן". דער קאנגרעס האט גוט געהיסן דעם שטאנדפונקט פון די שיקאגאר ציוניסטן, דאד האבן די פירער פון „נאיטס אף זאיאן", קומענדיק פון קאנגרעס, 1913, באשלאסן צו פאראייניגן זיך מיט דער „פעדעראציע" אין נויארק, און די „נאיטס אף זאיאן" האט זיך אויפגעלייזט.

די וועלט-מלחמה

ס'האט אויסגעבראכן די וועלט-מלחמה. דער ישוב אין ארץ ישראל, וועלכע האט דאן באלאנגט צו טערקיי, איז געווען אין א הונגער-סכנה. אין די שיקאגא'ר שוהלן זיינען געשאפן געווארן גרויסע סכומים פאר ארץ ישראל, עס איז אבער געווען שווער דאס געלט אהינצו איבערשיקן. קאנגרעסמאן א. דושיי סעבעטה פון שיקאגא האט געפראוועט דאס טאן דורך דער רעגירונג און ס'איז געווען אוממעגליך. עס האט זיך אים אינגעגעבן איבערצושיקן דאס געלט אן הוצאות דורך דער „סטאנדארד אויל קאמפאני", וועלכע האט דארט געהאט אירע אגענטן. נאכער וועו מ'האט אויסגערעכנט אז ס'איז גלייבער אהין שיקן שפייז, האבן די היגע ציוניסטן א סך מיטגעארבעט צו שאפן „בריוט פאר ארץ ישראל". דער היגער דזשאדזש, הוגא פאם, וועמען מאקס שולמאן האט באקערט צום ציוניזם,

B. Horwich and Judge Harry M. Fisher sponsored the call of the Chicago meeting for the Zionists. It were they who also acted as chairman and secretary of that meeting (at the Sherman Hotel). In the committee to arrange Chicago's campaign for funds entered the Zionists. Ch. Altschul, B. A. Antonow, S. Ginsburg, S. Phillipson, S. J. Rosenblatt, H. Steinberg and Max Shulman. Among the speakers at the first mass meeting at the Hebrew Institute was Leon Zolotkoff of the Zionists. In the "Justice Brandeis campaign" to increase the membership of the Zionist Oragnization of America five thousand additional members were enrolled here. The foodship to Palestine in 1916 sponsored by the American Zionist Federation was shared also by Chicago Zionists with a fair number of loaded cars.

The Chicago Zionist Organization may record an important achievement by the erection of the "Herzl Public School" (1915) on Douglas Blvd., the Jewish Settlement of the West Side, upon the initiative of Harry A. Lipsky, then a member of the Board of Education. It's the first time in America that a magnificient monument is constructed (by the city administration) in memory of a Jewish leader though not an American citizen.

Likewise the Chicago Zionists figured in the organization of the "American Jewish Congress." Six months prior to New York, the first Middlewest congress convention (Jan. 23, 1916) asembled here to elect delegates to the coming congress. Thirty-six-thousand

האט געפועל'ט ביי דער „ניקעל פלייט" אייזנבאן אריבערצופירן (אנגעלטיק) די געזאמלטע שפייז קיין נויארק, און פון דארט האט די פראכט־שיף פון דער רעגירונג עם אריבערגעבראכט קיין ארץ ישראל.

דעם 31־טן אויגוסט, 1914, ווען ס'איז צושטאנד געקומען די „פראווי־זיאן קאמיטע" צו ראטעווען דעם נאציאנאלן אויפבוי אין פאלעסטינע, צו אויפהאלטן די ציוניסטישע ארגא־ניזאציע אין אזא קאטאסטראפישע צייט און צו העלפן די אידישע פליכט־לינגע, — איז שיקאגא'ר ציוניסטישע ארגאניזאציע געווען פארטראטן דורך נייטהען ד. קאפלאן און מאקס שול־מאן. דעם 25־טן נאוועמבער איז פאר דעם ציל פארגעקומען א גראנדיעזער מאססמיטינג אין היגן רעפארם „סיני טעמפל" מיט דעם איצטיקן סופרים קאורט דזשאסטיס, לואים ד. בראנ־דייס, אלס הויפט רעדנער. דאם איז געווען צום ערשטן מאל אז דער „סיני טעמפל" זאל ביי זיך דערלויבן א ציוניסטישע פארזאמלונג און זיין ראבבי, דר. עמיל ג. הוירש, זאל מאכן דעם געלט־אפיל. דזשוליוס ראזענ־וואלד, אין ווועמנם מיליאנעדיקן צדקה בודזשעט איז קיינמאל קיין זכר פון ציוניזם נים געווען, איז אויך דעם מיטינג געווען פון די ערשטע געבער.

דעם 14־טן דעצעמבער איז דא געהאלטן געווארן א מיטינג צו ארגא־ניזירן א אפטיילונג פון דער „אמע־ריקאן דזשואיש רעליף קאמיטע", וועלכע איז צושטאנד געקומען דעם 26־טן אקטאבער, 1914, אין נויארק, צו ארגאניזירן איבער'ן לאנד א הונ־דערטער־גרופע, צו שאפן צען מיליאן דאלער פאר די מלחמה ליידנדע אידן אין אירופא. אויך דעם רוף צום שיקאגאר מיטינג, זייענן פון די היגע ציוניסטן געווען אונטערגעשריבן ב. האהוויטש און דזשאדזש הערדי מ. פישער. זיי זיינען טאקע אויך געווען

signatures were gathered here for the Congress Petition to demonstrate to the Government of Jewish National representative justification. On the 6th of April 1917, America entered the world war officially. According statistical data, the Jews form three percent of the general population. And according to published documents Jewish participation in the U. S. army formed from 4 to 5 percentum. About 50 thousand Jewish volunteers reported to the various branches of the service. As in regards the periodic War loans and other crisis, the Zionists here, demonstrated the positive stand of patriotism to the land where Jews benefit of all the rights of citizenship.

Balfour Declaration

The revelation of the Balfour Declaration (November 2, 1917) that Palestine is becoming the Jewish Homeland, brought up a novel situation for Zionism. The organization transition to a program of "Build up the domain acquisitioned" was entered upon. With the Jewish Legion for the British Army in Palestine, the Chicago Zionist organization had 212 legionnaires. At the Zionist Convention in Baltimore (1918) when Justice Brandeis proposed to send a committee to Palestine to investigate as to the work to begun, the Chicago organizations delegates were, B. Horwich, Leon Zolotkoff, Hon. Judge Julian W. Mack, Nathan D. Kaplan, and Max Shulman. In 1919 the American Zionist Convention occurred in Chicago where Justice Brandeis before the 500 delegates

טשערמאן און סעקרעטאר פון יענעם מיטינג (אין שערמאן האטעל). אין דער קאמיטע צו אינאהנען דעם היגן געלד קאמפיין, זיינען באשטימט געוואָרן די ציוניסטן טש. אלטשול, ב. א. אנמאנאוו, ש. גינצבורג, ס. פיליפ־סאן, ש. י. ראזנבלאט, ה. שטיינבערג, און מאקס שולמאן. צווישן די הויפט רעדנער ביים ערשטן מאסס־מיטינג אין „היברו אינסטיטוט" איז פון די ציוניסטן געווען ליאן זאלאטקאף.

א וויכטיקע דערגרעבונג האט די היגע ציוניסטישע ארגאניזאציע צו פארצייכנען (1915) דעם אויפרוי פון „דר. הערצל פאבליק סקול" אויף דאגלאס בולוואַרד, — דער אידישער געגנט אין דער וועסט סייד. אדאנק דעם פארשלאג פון העררי א. ליפסקי, דאן מיטגליד פון שיקאגא'ר „באארד אף עדיוקיישאן", איז צום ערשטן מאל אין אמעריקא דא אויפגעשטעלט געוואָרן (דורך דער שטאט רעגירונג) אזא גראנדיעזער מאנומענט אין אנדענק פון א אידישן פירער, ניט קיין אמעריקאנער ביהגער.

אין דזשאסטים בראנדיס' קאמפיין צו פארגרעסערן די מיטגלידערשאפט פון דער ציוניסטישער ארגאניזאציע אין אמעריקא, זיינען דא צוגעקומען א 5000 מיטגלידער. אין 1916, וועז די אמעריקאנער ציון פעדעראציע האט אפגעשיקט קיין ארץ ישראל איר שפיזן־שיף אין די היגע ארגאניזאציע געווען באטיליגט מיט היבש עטלי־כע וואָנאָנעם. אזוי האבן די שיקא־גא"ר ציוניסטן א סך מיטגעהאלפן אין דער ארגאניזירונג פון דעם אמע־ריקאנער אידישן קאנגרעס. נאר מיט 6 מאנאטן בעפאר נויארק, איז דא געווען די ערשטע קאנגרעס־קאנווענ־שאן פון מידלוועסט (23־טן יאנואר, 1916) אויסצוקלייבן דעלעגאטן צום פארשטייענדן קאנרעס. דא איז גע־זאמלט געוואָרן 36 טויזנט אונטער־שריפטן אויף דער פעטיציע וואס דער

and thousands of guests, reported what he observed on his visit to Palestine in accordance with the instructions of the previous Baltimore convention. The variance of opinion was then mirrored within Zionist leadership.

Brandeis and his group opined that to rebuild Palestine it is necessary to introduce private capital there through private initiative on a commercial basis. Dr. Weitzman and the other leaders held that the up-building of the Jewish Homeland should be discharged by the public. The budget should therefore be facilitated by a Rehabilitation Fund, given and controlled by the public. Simultaneously, the organization should also encourage private initiative.

Of the Chicago leaders, Judge Julian Mack sided with Brandeis. The other Chicago delegates at the Cleveland Convention (1921) voted for Dr. Wetizman's standpoint — and the Keren Kayesod was proclaimed. When the Mack Brandeis group organized the "Palestine Development Council," the following Chicago Zionist leaders were attracted to it: Rabbi Felix Levy, Mrs. Julius Stone, Judge Hugo Pam, Pearl Franklin and Nathan D. Kaplan. That year, in the visiting European commission to Chicago were; Menachem Mendel Usishkin, Prof. Albert Einstein (and wife), Dr. Chaim Weitzman (and wife), and Dr. Benzion Mossenson. Official Chicago tendered them a grand reception.

Keren Hyesod

This visit plus the official situ-

קאנגרעס האט צוזאמענגעשטעלט, כדי דעמאנסטרירן פאר דער רעגירונג זיין אידיש נאציאנאלע רעפרעזענטאנץ בארעכטיגונג.

דעם 6-טן אפריל, 1917, איז אמעריקא אפיציעל אריין אין דער וועלט-מלחמה. לויט סטאטיסטישע ציפערן איז דער אידישער ישוב אין אמעריקא דאן באשטאנען 3 פראצענט פון דער אלגעמיינער באפעלקערונג. לויט פאר-עפנטליכטע דאקומענטן איז די בא-טייליגונג פון די אידן אין דער אמע-ריקאנער ארמעי געווען פון 4 ביז 5 פראצענט. אן ערד 50 טויזנט פריי-ווילליגע אידן האבן זיך געמאלדן אין אלע פארשידענע צווייגן פון דער אמעריקאנער ארמעי. אין דער אנגע-לעגנהייט ווי בישעת דער מלחמה-הלואה און ביי אנדערע מאמענטן, האבן די היגע ציוניסטן דורך טאג-טעגליכע פאקטן באווויזן די פאזיטיווע שטעלונג פון ציוניזם צו פאטריאטיזם אין דעם לאנד, וואו אידן געניסען פון אלע בירגערליכע רעכט.

באלפור דעקלאראציע

די פאר'עפנטליכונג פון דער באל-פור דעקלאראציע (2-טער נאוועמ-בער, 1917) אז ארץ ישראל וועלט אידישע היימלאנד, האט דאס געשאפן א גאנץ נייע פאזיציע פאר'ן ציוניזם. די ארגאניזאציע איז אריבער אויף א פראגראם פון „אויפבויען די באלעבא-טישקיט וואס מ'האט אריינגעקראגן". פאר דעם אידישן לעגיאן ביי דער בריטישער ארמעי אין ארץ ישראל, האט שיקאגא'ר ציוניסטישע ארגאני-זאציע געהאט 212 לעגיאנערן. ביי דער ציוניסטישער קאנווענשאן אין באלטימאר (1918), וועו דושאסטים בראנדייס האט פארגעשלאגן צו שיקן א קאמיטע קיין ארץ ישראל אויסצו-פארשן וואס פאר אן ארבעט מ'דארף דארט אנהויבן, איז די שיקאגא'ר ציוניסטישע ארגאניזאציע געווען פאר-

ation as regards Eretz Israel, as also the receding prestige of the German Nobility after th World War debacle, produced a psychological effect upon some leaders of Chicago Reformed Judaism. Not only was the Sinai Temple rendered Dr. Mossenson for holding the official Zionist address but its Rabbi Dr. Emil G. Hirsch even made the appeal for funds at that grand assembly in behalf of the Foundation Fund.

In 1922 Chicago again had a great Zionist guest, in the person of Nahum Sokolow, whom Official Chicago honored with a distinguished welcome.

That year the Zionist organization realized for the "Keren Hayesod" one - hundred - nineteen-thousand dollars and Dr. A. E. Abramowitz became executive director for the entire Midwestern Region.

This inducted an entirely important turn into the activities of the Chicago Zionist Organization when the late Fred Lubin became secretary treasurer of the Keren Hayesod.

The membership was increased. A classified trades-system was introduced for the soliciting of funds. The custom to operate shool banquets in behalf of Zionism was innovated. Every synagogues representative presented at this festive occasion the collective contribution gathered in their respective synagogues. At this point it was strongly emphasized that each contribution is not to bear the occasional charity characteristics but a steady obligation for the up-

טראטן דורך ב. האהוויטש, ליאן זאלאטקאף, דושאדוש דזשולליאן דא־בעליו מעק, נייטהען ד. קאפלאן און מאקס שולמאן.

אין 1919 איז דא פארגעקומען די קאנווענשאן פון דער אמעריקאנער ציוניסטישער ארגאניזאציע, וואו דזשאסטים בראנדיים האט פאר אן עולם פון 500 דעלעגאטן און טויזנ־טער גאסט איבערגעגעבן זיין באריכט וואס ער האט געזען אויף זיין באזוך אין ארץ ישראל, לויטן באשלום פון דער פארריגער קאנווענשאן אין באל־טימאר. דאן האט זיך ארויסגעוויזן די מיינונגס פארשידנהייט אין דער ציוניסטישער לייטונג.

בראנדיים און זיין גרופע האבן געהאלטן אז אום אויפצוהויען די אידישע היימלאנד אין פאלעסטינע, דארף מען אהין אריינציהען פריוואטן קאפיטאל דורך פריוואטער איניציא־טיוע אויף קאמערציאלע יסודות. דר. ווייצמאן און אנדערע ציוניסטישע פירער האבן געהאלטן, אז דער אויפ־בוי פון דער אידישער היימלאנד איז די אויפגאבע פון פאלק. דערביבער דארף דער באדזשעט פאר אזא אויפ־בוי געשאפן ווערן דורך א גרינדונגס פאנד (קרן היסוד), געגעבן און קאנט־ראלירט פון פאלק. צו דער זעלבער צייט דארף די ארגאניזאציע אויך דערמוטיקן פריוואטע איניציאטיוע.

פון די ציוניסטישע פירער אין שי־קאגא איז דזשאדזש דזשולליאן מעקס געווען מיט דזשאסטים בראנדיים' מיינונג. די אנדערע שיקאגא'ר דעלע־גאטן צו דער ציוניסטישער קאנווענ־שאן אין קליוולאנד (1921) האבן געשטימט פאר דר ווייצמאן'ס שטאנד־פונקט און דער „קרן היסוד" איז פראקטאמירט געווארן, פאר וועלכע די היגע ארגאניזאציע האט דעם ערשטן יאר ביגעשטייערט 59 טויזנט דאלאר. אז מעקס־בראנדיים גרופע האט אר־גאניזירט דעם „פאלעסטיין דעוועלאפ־

building of Eretz Israel. In the second year the contributions were renewed, and over half of them were posted through the mails and telephoned alone. These banquets induced influence - relation in the synagogues toward the Zionist office. It often happened that shool-dignitaries came to the office to have their differences mediated. It was then adopted that every member of the Zionist administrative became a member of a synagogue in order to enroll members therefrom for Zionism.

The Zionist work was then redistributed into districts instead of the former "shool gates." The activities of the districts were carried on, in Lawndale by B. L. Sloan, B. Antonow, Dr. Rosenzweig, etc.; Northwest by J. Miller, H. Steinberg, Halperin, Lichteman, Bierman, Dr. Bransaw, etc.; Albany Park by J. Savit, I. Jacobson, A. D. Mahru, M. Skolnik etc.; South Side by Mr. Rubens and others.

A student-youth group of consequence, namely, the young Peoples Zionist Organization was initiative through the efforts of the Lawndale District.

National Fund and University

In that period improvement began also showing - up in the receipts of the National Fund, then located at Roosevelt Road and Ashland Blvd. with Willie Weinstein as chairman (from 1920 to 1922). When Dr. P. Warsaw became chairman (1922), he was encouraged to have the National Fund Office transferred to the Keren Hayesod office. At the end of that year, the interna-

מענט קאנסול" פאר'ן פאלעסטינע אויפבוי, זיינען צו איר צוגעשטאנען פאלגענדע פון די שיקאגא'ר ציוניס־טישע פירער: ראבינער פעליקס לינואי מרת. דושוליום סטאון, דושאדוש הוגא פאם, פוירל פרענקלין און אטוירני נייטהטען ד. קאפלאן.

יענעם יאר איז שיקאגא באזוכט געוואָרן פון דער איראפייעשער ציוניסטישער קאמיסיע אין די פערזאנען פון מנחם מענדל אוסישקין, פראפעסאר אלבערט איינשטיין (מיט זיין פרוי), דר. חיים ווייצמאן (מיט זיין פרוי) און דר. בנציון מאסענזאן. די אפיציעלע שיקאגא האט זיי געגעבן א פאראדנעם קבלת פנים.

קרן היסוד

דער דאזיקער ווייזיט, צוזאמען מיט דער גאנצער אפיציעלער סיטואציע ארום ארץ ישראל און אויך די געפאלענע מארקע פון דעם „דייטשישן אדעל" נאר זיין פארלוסט אין דער וועלט־מלחמה, האט פסיכאלאגיש געווירקט אויף אייניגע פירער פון היגן דייטשישן דעפארם אידנטום. ניט נאר איז אין „סיני טעמפל" דערלויבט געוואָרן דר. מאסענזאנען צו האלטן א אפיציעלן ציוניסטישן פארטראג, נאר דער הארטויקער ראבינער דר. עמיל ג. הוירש, האט ביי יענעם גראנדיעזן צוזאמענקונפט געמאכט א געלט־אפיל פאר'ן „קרן היסוד".

אין 1922 האט שיקאגא ווידער־אמאל געהאט א גרויסן ציוניסטישן גאסט, נחום סאקאלאוו, וועמען די אפיציעלע שיקאגא האט באהערט מיט א גרויסארטיקער אויפנאמע. די היגע ציוניסטישע ארגאניזאציע האט יענעם יאר געשאפן פאר'ן „קרן היסוד" הונדערט און נייניצן טויזנט דאלער און דר. א. א. אבראמאוויץ איז געוואָרן עקזעקוטיוו דירעקטאר פאר'ן גאנצן מידוועסטערן טייל. דאס האט

tional secretary of the Jewish National Fund, Dr. Epstein came to Chicago for inaugurating the first "Dunam Campaign" drive, bringing along, incidentally, the first moving picture of the Jewish settlement in Palestine (shown at the Capitol Bldg.).

As H. Steinberg became chairman, the revenue of the National Fund much increased was by virtue of the "Dunam Campaign" and J. N. F. house boxes (through the special assistance of Chicago "Hadassah") and other income.

The opening occassion of the Hebrew University in Jerusalem was celebrated at the Medinah Temple (April 1, 1925). University professors as other prominent personages participated in the Zionist festivities. The World-renown Prof. Mickelson wired greetings from a hospital sick-bed. This was the first time for the late Julius Rosenwald to trod upon a zionist platform, devoid of charity sentiment.

The Zionist office was always filled with Jews. Whatever transpired in Jewish circles re-echoed in this office and from there reflected proper illumination. The administration appreciated its acquired authority and public interests were here expanded upon, wholesomely.

Crisis and the Aftermath

And the Almighty, meantime, discharged a "floodwave" upon America, a flood not of hail or snow storm, but of riches, luxuries and money chasing. As of a dragon consumed, spirit and all;

דאן געמיינט א גאנץ וויכטיקע וועג־דונג אין דער טעטיגקייט פון דער היגער ציוניסטישער אָרגאניזאציע, וועז פרעד לופין ע"ה איז געווען סעקרעטאר טרעזשורער פון קרן היסוד, פאר וועלכן עס איז אין 1923 דא געזאמלט געוואָרן 159 טויזנט דאָלער.

עס איז פאַרגרעסערט געוואָרן די מיטגלידערשאפט. אין די געלט זאמלונגען איז אייגנעפירט געוואָרן א „טרעיד סיסטעם". ס'איז אויך אייגנעפירט געוואָרן דער מנהג צו פראָווון א „שוהל באנקעט" פאר'ן ציוניזם. אלע שוהלן זיינען ביים באנקעט געווען פאַרטראָטן דורך זייערע פאַרשטייער, וועלכע האבן ביי דער שמחה טאקע צוגעטראָגן די קאָלעקטיוות ביישטייערונג, וואס יעדער שוהל האט ביי זיך געשאפן. און עס איז דערבי שטארק באטאָנט געוואָרן, אז די ביישטייערונג איז נית א צופעליגע פון א צדקה־כאראקטער, נאר א שטענדיקער אפצאל פאר דעם אויפבוי פון ארץ ישראל. ביישטייערונגען זיינען צום צווייטן יאר אויך באנייט געוואָרן און מער ווי העלפט איז אריינגעקומען בלויז דורך פאסט און טעלעפאָן. דורך דירעזיקע באנקעטן זיינען די שוהלן אויך גייסטיק באאיינפלוסט געוואָרן פון ציוניסטישן אפיס. ס'האט אפט געטראפן אז שוהל־פאָרשטייער זאלן מיט זייערן א סכסוך קומען אין אפיס, מען זאל זיי פארמיטלען.

ס'איז דאן אויך אנגענומען געוואָרן א פלאן אז יעדערער פון דער ציוניסטישער אדמיניסטראציע זאל וועלן מיטגלידער אין א שוהל, כדי צו ווערן בירן פון דאָרטן מיטגלידער פאר'ן ציוניזם.

דאן איז די ציוניסטישע ארבעט געווען איינגעטיילט אין „דיסטריקטס" (שטאט געגנטן), אנשטאט די פרי־הערדיגע שוהל־גזיטס. אין לאנדעיל געגנט איז די ארבעט געפירט געוואָרן

humans just concentrated on one point — to get rich quick.

Under such mass-psychosis, Zionism could not sustain an idealistic hold upon the masses. Even the conscientiously advanced were not to be seen at meetings though oozing money liberally whenever encroached upon. And when the "flood-wave" subsided and descension from the "golden - hill dreams" ensued, it became worse still. Neither was to be gotten from the overwhelmed—nor meeting attendance — nor money. Everyones face displayed only forlorness, apathy and discouragement. Both of these happenings —first the ascendancy of prosperity, then the descent depression left the Zionist Organization office entirely bare. — The contact with the Jewish public was severed, and when the membership list was quite shrunken.

In 1933 when government breezes began wafting upon the field of economy, a change for the better crept into the mass-psycology, also. People began sobering up from the double debauchery of the last few years. A spark of humane-ness began the reopening. They were beginning to perceiive that human worth is not to be measured entirely by a standard of wealth or penury of a given person. The new impression began to show up in the Zionist Office, too. People were being seen. Meetings assumed vivacity and a live contact with the Jewish public was again renewed.

דורך פ. ל. סלאון, פ. אנטאנאוו, דר. ראזענצוויג, א. א. אין נאדוועסט געגנט — דורך דזשיי מילער, ה. שטיינבערג, מר. האלפערן, ליכטערמאן, ביערמאן, דר. פ. וואדסאו א. א. אין אלבאני־פארק געגנט — דורך מר. דזשיי סאוויט, א. מהארו, י. דזשיי־קאבסאן, מ. סקאלניק א. א. און אין סאוטהסייד — דורך מר. רובינס א.א. אין דעם לאנדיי'ל געגנט האט אויך עקזיסטירט די „יאנג פיפל זיאניסט ארגאניזיישאן", א גרופע פון שטודירנדער יוגנט א. ז. ג.

נאציאנאל פאנד און אוניווערזיטעט

אין יענעם פעריאד האט זיך אויך עטוואס פארבעסערט די געלט־זאמלונג פאר'ן נאציאנאל פאנד, וועמענס אפיס איז געווען אויף רוזוועלט ביי אשלאנד מיט ווילליע וויינשטיין אלס טשערמאן (22-1920). וועז דר. פ. וואדסאו איז געווארן טשערמאן (1922), איז ער ערמוטיגט געווארן צו אינאדרנען דעם נ. פ. אינם „קרן היסוד" אפיס. ענדע 1922 איז אהער געקומען דער סעקרעטאר פון אלווילטליכן נ. פ., דר. עפשטיין, צו אינאדרנען דעם ערשטען „דונאם קאמפיין", מיט־ברייננענדיג מיט זיך די ערשטע קינאמאטאגראפישע בילדער פונם ארץ־ישראל אויפבוי (געציינט אין קעפיטל בילדינג). אז ה. שטיינבערג איז געווארן טשערמאן פון נ. פ. איז זיין הכנסה פארגרעסערט געווארן פילפאך דורך דעם „דונאם קאמפיין", קרן קימת פושקעס (מיט דער ספעציעלער הילף פון דער יוגער הדסה), זאמלונגען איז די שוהלן און אנדערע הכנסות.

דעם 1־טן אפריל, 1925, איז אין היגן מעדיצינא טעמפל געפייערט געווארן די ערעפענונג פון דעם העברעאישן אוניווערזיטעט אין ירושלים. פראפעסארן פון אלע היגע אוניווערזי־

"JEWISH DAY"

The "Jewish Day" at the Chicago centennial (1933) was organized through the Zionist Organization with the intensive participation of Judge Fisher, Rabbi Solomon Goldman, etc. Over a hundred thousand visitors, Jews and non-Jews, came (July 3) to witness the spectacle of the "Jewish Day". Thousands of people were turned back for lack of seats. The "Chicago Daily Tribune", upon the committee's assent, re-enacted the same spectacle on the evening of the next day, attended by over 60,000 people.

Besides the profits realized on "Jewish Day" by various institutions and organizations)through ticket sale), the Zionist Organization here, out of the income, handed, in behalf of Eretz Israel, a check for thirty-five-thousand dollars to Dr. Weitzman who was the guest of the Jewish Day and of the 36th convention of the American Zionist Federation, then held in Chicago.

On his visit here, April 30th, 1934, of Morris Rothenberg, Federation president, the Zionist Organization, through its president, Max Shulman, presented him, at a meeting of 800, convened at LaSalle Hotel, with a list of one-thousand new members.

At the Federation's convention at Atlantic City, July 1935, the Chicago Zionist Organization was represented through Max Shulman, M. Abrams, S. U. Bergman, J. M. Arvey, A. K. Epstein, I. T. Feingold, B. Z. Ginsburg, B. Horwich, Wm. M. Katz, B. Levinson, A. D. Mahru, Chas. Mishkin, G.

טעטן און אנדערע אנגעזעענע פערזענלאכקייטן האבן זיך באטיליקט אין דער ציוניסטישער שמחה. דער וועלט-באריממטער פראפעסאר מייקלסאן האט פון זיין קראנקן-בעט אין האספיטאל געשיקט זיין טעלעגראפישע באגריסונג. דאס איז געווען דאס ערשטע מאל, וואס דזשוליוס ראזענוואלד האט עפנטלאך באטראכטן א ציוניסטישע פלאטפארם ניט צוליב צדקה סענטימענטן.

אלעמאל איז דער אפיס געווען פול מיט אידן. אלעם וואס עס האט זיך געטאן אין די היגע פארשידענע קרייזן האט עס געהאט אן אפקלאנג דא אין אפיס, און פון דאנען האט עס געקראגן אויך די פאסיקע אפשפיגלונג. די אדמיניסטראציע האט געוואוסט איר פארדינסט אויטאריטעט, און א געזונטע פאלקס-ארבעט האט זיך דא צעצווייגט.

קריזיס און דערנאך

וואס-זשע טוט אפער דער רבונו-של-עולם? נעמט ער און שיקט אראפ א מבול אויף אמעריקא! ניט חלילה פון האגלען און שטורעמס און זאוור-רוכעס, נאר פון רייכקייט און פון לוקסוס און פון געלט-געיעג איז דער מבול געווען. און פארפלייצט איז געווארן ניט די ערד, נאר דער מענטש, דאס מענטשלאכע אין דעם מענטשן, דער געפיל פון זיין הארצן און דאס טראכטן פון זיין געדאנק. און געווען זיינען אלע, קליין און גרויס, אין דער פלייצונג געשליידערט, ווי פון א מוינ-סטער זייער גייסט פארצוקט. דער גאנצער מענטשלאכער וועזן איז גע-וועז קאנצענטרירט צו איין-איינציקן פונקט — „רייד וועזן" — און וואס מערער.

ביי אזא מאסן-פסיכאז האט די ציוניסטישע אדמיניסטראציע ניט גע-קענט אנהאלטן קיין אידיאישע פאר-בינדונגען מיט די מאסן, אפילו די באוואוסטזיניקערע פון זיי האט מען ביי א מיטינג ניט געזען, כאטש געלט

Mishkin, M. Resser and J. H. Schwimmer.

To pursue the work of the N. F. for the coming year, the following were elected : Judge Jacob M. Braude, chairman ; H. Steinberg, first vice - chairman and chairman of executive committee ; Rebbi Felix A. Levy, Bernard Kotzin, Rabbi Herzl Kaplan and Edward Chaise, vice-presidents ; A. K. Epstein, treasurer and Judah Pilch, execuitve secretary. For administrative were elected: Rabbi Chas. E. Schulman of Glencoe, Rabbi Israel Weisfield, Mrs. Avis Schulman of Glencoe, Martin Fox, Dr. H. Epstein, B. Patenkin, Sam Steinberg, Robert Mack and Sam Goldman.

The following were Chicago's delegates to the Annual Convention in Providence, R.I., July 4_7, 1936: A. K. Epstein, Ab Goldberg, Rabbi S. Goldman, Ph. D. Hoffman, B. Horwich, M. Katz, Chas. Mishkin, S. Mishkin, John Rissman, Al H. Rosenberg, M. A. Smoler, J. W. Schwartz, L. Sobel, Max Shulman, H. Steinberg, Sam Steinberg and Wm. M. Katz, president.

The officers of Chicago Zionist Organization for 1936 are:

William M. Katz, president; Maurice A. Smloer and Edward Chayes, vice_presidents; Berkley Douglis, secretary; John Rissman, treasurer.

Past Presidents — Jacob M. Braude, Harry M. Fisher, B. Horwich and Max Shulman.

Administrative Committee:

Abraham E. Abramowitz, Louis Maurice Dick, Albert K. Epstein, Solomon Goldman, Louis T. Her-

האָבן זיי געגעבן, און א סך, וועט מ'האָט נאָר ביי זיי געמאָנט.

און וועט דער „מפּול" האָט אויפגעהערט, און מ'האָט אָנגעהויבן נידערן פון די „גאָלד־בערג חלומות", איז געווארן נאָר ערגער. דאָן האָט מען שוין ביידע זאכן ניט געקענט קריגן ביי די צעטומעלטע — ניט קומען צו א מיטינג און ניט געבן געלט. אויף יעדנ'ס געזיכט און יעדנ'ס האנדלונג האָט מען נאָר געזען פאַרלוירנקייט, אפאטיע און מוטלאָזיקייט.

די דאָזיקע ביידע מאָמענטן — פּריהער די „עליה" איז דער „פּראָספּעריטי", און דערנאָך איר „יריידה" — האָבן אויסגעלויכט דעם אָפּים פון דער ציוניסטישער אָרגאניזאציע. ס'איז איבערהויפט געווארן דער קאָנטאקט מיט דער אידישער באפעלקערונג, און אפילו די ליסטע פון מיטגלידער איז אויך איינגעשרומפן געווארן.

אין 1933, וועט ס'האָבן אָנגעהויבן בלאָזן נייע רעגירונגס־ווינטלאָך אויפ'ן עקאָנאָמישן געביט, איז געקומען אויך אן ענדערונג צו בעסערן אין דער פּסיכאָלאָגיע פון די מאסן. מ'האָט זיך אָנגעהויבן אויסניכטערן פון דעם דאָפּלטן קאָשמאר פון די פארגאנגענע עטלאָכע יאָר, און ס'האָט זיך צוריק אָנגעהויבן עפענען א טירעלע אין דעם מענטשלאכן געפיל און אין זיין גאנק. מ'האָט אָנגעהויבן דערזען, אז מענטשלאָכע חשיבות איז נישט צו מעסטן לויט די רייכקייט אדער אָרימקייט פון א פּערזאָן.

די נייע שטימונגען האָבן זיך אויך דא דערפילט. ס'איז געווארן לעבעדיקער אינ'ם ציוניסטישן אָפּים. מ'האָט דערזען מענטשן קומען אריין. מיטינגען זיינען געווארן באלעבטער, און עם האָט זיך אָנגעהויבן באנייען א לעבעדיקער קאָנטאקט מיט דער אידישער באפעלקערונג.

דער „אידישער טאג" ביי דער הונדערט־יאריקער אויסשטעלונג פון שיקאגא (1933), איז ארגאניזירט געוואָרן דורך דער ציוניסטישער ארגאניזאציע, מיט דער אינטענסיווער באטיליקונג פון דזשאדזש הערי פישער, רבי ס. גאלדמאן א. א. אידן און ניט־אידן, איבער הונדערט טויזנט באזוכער זיינען דעם אוונט (3־טן דזשולי) געקומען זען די פארשטעלונג פון דעם „אידישן טאג". טויזנטער מענטשן זיינען אויסן געבליבן צולייב מאנגל אין ארט. די היגע ענגליש צייטונג „שיקאגא טריביון" האט, מיט דער הסכמה פון׳ם קאמיטעט, ווידערהאלט די זעלביקע פארשטעלונג אויף מארגן אוונט, וועלכע איז ווידער אמאל באזוכט געווָארן פון איבער זעכציק טויזנט צושויער. אויסער די פראפיטן, וואס אידישע היגע אנשטאלטן און ארגאניזאציעס האבן געמאכט דורך דעם „אידישן טאג" (דורך טיקעטס פארקויף), האט די היגע ציוניסטישע ארגאניזאציע געגעבן פון דער איינאמע 35 טויזנט דאלאר פאר ארץ ישראל דורך דר׳ וויצמאן, וועלכער איז דאן געווען דער גאסט פון דעם „אידישן טאג" און פון דער 36־טער קאנווענשאן פון דער אמעריקאנער ציוניסטישער פעדעראציע, וועלכע איז אפגעהאלטן געווָארן אין שיקאגא.

צו דעם באזוך פון מאררים ראטנבערג, פעדעראציע פרעזידענט, דעם 30־טן אפריל, 1934, האט די היגע ציוניסטישע ארגאניזאציע דורך איר פרעזידענט, מאקס שולמאן, ביי א מיטינג פון 800 פראזאמלטע אין לאסאל האטעל, אים פרעזענטירט מיט א ליסטע פון 1,000 נייע מיטגלידער.

zon, Philip D. Hoffman, Leo L. Honor, David S. Horwich, Louis Ittin, Mordecai Katz, Max Kopstein, Benjamin Levinson, Felix A. Brosilow, William Chukerman, Levy, Oscar Nudelman, William Jay Robinson, Joseph L. Rosen, A. H. Rosenberg, David Silbert, H. Steinberg, Sam Steinberg, Jacob Weil and Joseph Wertheimer.

1936

אונטער דער אדמיניסטראציע פון ווילליאם כץ זיינען צוגעקומען א 500 נייע מיטגלידער אין דער היגער ציוניסטישער ארגאניזאציע. עם איז געשלאסן געווָארן די שותפות מיט דעם „דזשואיש וועלפעיר פאנד" (שיקאגא) פון וועמענם הכנסות די ציוניסטישע ארגאניזאציע האט געקראגן א חלק פון 225 טויזנט דאלאר פאר ארץ ישראל. אין די לעצטע געשעענישן אין ארץ ישראל אין שייכות מיט די אראבישע אומרוהען, האט די היגע ציוניסטישע ארגאניזאציע ארויסגעווויזן וואונדערליכן מוטה.

דעם 11טן נאוועמבער, 1936, איז א דאנק דער ענערגישער ארבעט פון ווילליאם כץ און זיין קאמיטע אפגעהאלטן געווָארן אייגער פון די גראנדיעזסטע מיטינגען אין דער געשיכטע פון ציוניזם אין אמעריקע. 15 טויזנט פערזאָן האבן אנגענפילט דעם שיקאגא׳ר קאליסעאום. דער מיטינג איז ערעפנט געווָארן דורך א. ה. ראזענבערג, טשערמאן איז געווען רבי סאלאמאן גאלדמאן און די רעדנער זיינען געווען סענאטאר קאפלאנד פון ניו יארק און דער פרעזידענט פון דער ציוניסטישער ארגאניזאציע, רבי סטיפען ס. ווייז.

YEHUDE BLEADEN

Born, 1846, in Zager. At 8 he was left an orphan; his mother in order to support her children worked very hard. The child learned Torah with exceptional ability. At seventeen he was capable of doing research on his own. He learned in company with the Talmudic scholar Yidel Karkler. At nineteen he began to read Abraham Mapu, German and Russian and became acquainted with the classics.

At the time of the Polish uprising in 1866 he went to Telz and there he married Fage Malke Stremling and became a merchant. Later doing business in Riga, he became more throughly acquainted with German. Simultaneously he began to write in the Hebrew paper Hameilitz.

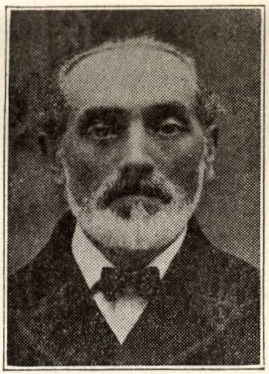
When he reached Forty-five (1891) he migrated to Chicago, with his wife and six children. Here he became active in Lmaan Zion Society, Hebrew Literary Society and wrote in Hebrew Magazines.

He was Chicago's main representative of the Hebrew Encylopedia, Otzor Israel. His travel descriptions and critical articles were written in a sharp and satiric vein.

When the Russian Ambassador, Graf Cassini, in America blamed the Russian Jews for avoiding military duties, Y. Bleaden revealed in the Chicago Abendpost with official Russian figures that the Jews gave proportionally a higher percentage for conscription than the Russians.

Yehude Bleaden translated many novels from the German into Hebrew. He also wrote a refined Yiddish. He represented a synthesis of religious faith and scholarly knowledge. The 24th of Tamus 1917, he died.

His children : Louis, Benjamin, Rosie, Joshua-Bernard, Solomon and Jonathan were reared in strict Jwish tradition.

יהודה בלידען

געבוירן ר"ח כסלו, תר"ו (1846) אין זאגער, ליטע. געבליבן א יתום צו אכט יאָר און זיין מוטער, די אלמנה, איז געווען א שווערע ארבעטערין, א וועש־נייטערין. מיט א אויסערגעווייניליכער התמדה האָט דאָס קינד געלערנט תורה.

צו 17 יאָר האָט ער געלערנט פאָר זיך אין דער באַרימטער „הירשל נאוויא־זער קלויז" (קאָוונע) בחברותה מיט דעם באַוואוסטן מתמיד אידעל קארק־לער (א קאָוונער בעל־הבית), א בקי אין ש"ס און פוסקים. צו 19 יאָר האָט ער אָנגעהויבן לייענען אברהם מאפו, לערנען דייטש און רוסיש און איז גע־ווארן באַקאַנט מיט זייערע קלאסיקער.

אין צייט פון פוילישן מיאטעזש (1866) איז ער געקומען קיין טעלז. חתונה געהאַט מיט פייגע־מלכה סטרעמלינג און זיך געזעצט צו מסחר. אָנגעהויבן שרייבן פארן „המליץ".

אין עלטער פון 45 יאָר (1891) איז ער מיט זיין פרוי און קינדער, 5 זין און א טאָכטער געקומען קיין שיקאַגאָ. חבר אין „למען ציון" פעראיין, אין „שוחרי שפת עבר", געשריבן אין די העבריאישע צייטונגען : „הלאום" „הפסגה", „התחיה", „העברי" און „הדבורה". געווען דער היגער הויפט פארטרעטער פון דער העבריאישער ענציקלאָפּעדיע „אוצר ישראל". זיינע

דייטש בילדער און קריטישע ארטיקלען וויינען געשריבן שארף און סאטיריש, וועלן דער רוסישער אמבאסאדאר גראף קאסינא, אין אמעריקא, האט באשולדיגט די רוסישע אידן, אז זיי אנטלויפן פון רוסישן מיליטער, האט יהודה בלידען געענטפערט דעם אמבאסאדאר דורך דער היגער דייטשער „אבענד פאסט" (וויל ענגליש האט ער ניט אזוי פריי באהערשט וויי דייטש) און האט גרינטליך אנגעווויזן מיט אפיציעלע רוסישע ציפערן, אז די אידן אין רוסלאנד גיבן לויט זייער פראצענט נאך א גרעסערע צאל סאלדאטן ווי די עכטע רוסן.

יהודה בלידען ע"ה האט אויך אין בערזעצט פילע דערצייקונגען פון רייטש אין לייכטן ביבלישן העברייש, געווירצט מיט ווערטער און אידיאמען פון תלמוד און מדרש, ווי: „כבישת בן מרי", „הנדחה", היהודי מטריענט", „הרב הצעיר" א.א.וו. האט אויך געשריבן א שיינעם אידיש. זיין ארטיקל אין „רעקארד" וועגן „אוצר ישראל" איז געווען מוסטערהאפט.

יהודה בלידען ע"ה האט אין זיך פאראייניגט אמונה און השכלה. ער איז געווען פיינטליך צו אלע נייע איי־דעען, וועלכע זיינען דירעקט אדער אינדירעקט געווענדעט געגן טראדיצי־יאנעלער אידישקייט.

כ"ד תמוז 1917, איז ער געשטארבן. זיינע קינדער: חיים לייב ע"ה, בנימין, רחל ע"ה, יהושע־בער, שלמה און יהונתן זיינען דערצויגן געווארן אין א אמת'ן אידישן גייסט.

JACOB MILLER

Son of Arye-Leib and Feigi. Born 1875 in Turksli, Kovno dist. Lithuania. He studied Hebrew with his father. At the age of 16 he came to America. In 1897 he married Sarah Jaffe, daughter of Menachem-Mendel and Haya from the town of Slonim, Lithuania.

Mr. Miller is one of the pioneers of the Zionist Organization in Chicago being active in the Zion Gate No. 1. He was one of the founders of the "Achooza" in Chicago, a project to buy and settle land in Palestine. He was active in the "Ind. Brith Abraham". P. O. W., president of Congregation Ezrath Israel for six terms; active in war relief and in the Federated Charities. one of the founders of the Hebrew School "Yavneh" and on the board of directors; he was delegate to the Jewish Congress in America, and helped build Atereth Zion Congregation; former president of Beth Hamidrosh Hagodol of Albany Park and is one of the mainstays of the Hebrew School.,

His children: Rose married Dr. Sam Shanoff; Leo Nathan, lawyer; Norman, lawyer; Bessie, librarian Florence graduated High School is employed in her father's office.

יחזקאל שלמה מיללער

זון פון אריה־לייב און פייגע. גע־בוירן (1875) אין טירקסלי, קאוונער גוב., ליטע. געלערנט אידיש למודים ביי זיין פאטער. אין עלטער פון 16 יאר געקומען קיין אמעריקא און אין 1897 געהיראט שרה יפה, טאכטער פון מנחם מענדל און חיה פון סלאנים. א פיאנער אין דער היגער ציוניסטישער ארגאניזאציע, טעטיק אין „זאיאן גייט נום. 1". פון די גרינדער פון שיקא־גא'ר „אחוזה". טעטיק אין „אינדע־פענדענט ברית אברהם" און אין דעם „פראגרעסיוו אדלער אף די וועסט". געווען פרעזידענט אין „עזרת ישראל" שוהל פאר 6 טערמינען, אקטיוו אין מלחמה־רעליף און אין די „פעדעריי־טער טשאריטיס", פון די גרינדער פון „יבנה" תלמוד תורה, וואו ער איז אין דירעקטארן־באארד. געווען דעלע־גאט צום ערשטן אידישן קאנגרעס אין אמעריקא. געהאלפן בויען די „עטרת ציון" שוהל, געווען פרעזידענט פון „בית המדרש הגדול ד'אלבאני פארק" און איז פון די זיילן פון דער ארטי־קער תלמוד תורה.

זיינע קינדער: ראזא, פארהיראט צו דר' שענאף; לעא נייטהען, לאיער; נארמאן, לאיער; בעססי, ביבליאטע־קערן און פלארענס, גראדואירט היי־סקול, איז מיט'ן פאטער אין אפיס.

S. B. KOMAIKO

Born in Anixt, Lithuania ; son of Avrom-Aba and Rebeka (Zeleznik) ; reared traditionally, studied Hebrew and general culture. At the age of 21 (1899), he came to New York and in 1903 he settled in Chicago where he has now his recognized insurance office, being active in national and social affairs.

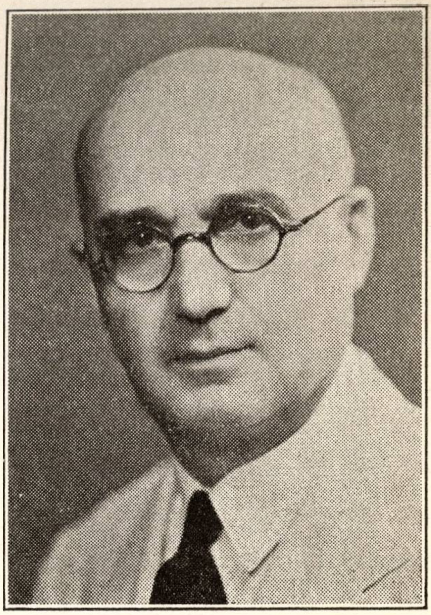
In 1910 he married Pauline Stein, a grandchild of the famous Dr. Kadison, has a general education and active in social work. In children : Charles-Jamas, Dr. of Jurisprudence ; Sarah-Pearl, marthe same spirit were reared their ried to Dr. Arnold Belchetz; and William-Kadison, student of the University of Chicago.

Mr. Komaiko is a devoted Zionist, was president of Kadimah, a member of the Board of Directors of the Marks Nathan Orphan Home (1907-1911), since 1911 a trustee in B. M. Z., president of Ramah Lodge Bnai Brih, and one of the founders of Temple Judea.

A very important duty he performed during the World War when he was food director in the Foreign Division of A. R. A. He was also instrumental in solving the seaport in Memmel in favor of Lithuania. The Lithuanian Government knew how to appreciate his patriotism, and honored him with a medal. It was also discussed the matter of appointing Mr. S. B. Komaiko as Abmassador of the Lithuanian Government to the United States. When he visited Lithuania (1923), he was the guest of the Lituanian Government. He helped a great deal in the establishment of the then Jewish cultural autonomy in Lithuania.

As a journalist and a beleterist he is outstanding with a rare ability of being generous in financing other writers in their literary enterprises.

In 1910 appeared his book "Jewish World", sketches of Jewish life.

ז. ב. קאמייקא

געבוירן אין אניקסט, ליטע. זון פון אברהם־אבא און רבקה (זעלעזניק). דערצויגן געוואָרן טראדיציאָנעל, שטרענג אויפגעהאלטן אין העברייאישע בילדונג. צו 21 יאָר איז ער אָנגעקומען קיין ניו יאָרק אין 1903 (1899) באזעצט ער זיך אין שיקאגא, וואו ער האָט איצט זיין אנערקענטן פארזיכערונגס אָפיס, זייענדיג אקטיוו אין נאציאָנאל און געזעלשאפטליכע טעטיקייטן.

אין 1910 הוראט ער פּאולין סטיין, אן אייניקל פון באוואוסטן דר׳ קדיש זאָן, אלגעמיין געבילדעט און טעטיק אין געזעלשאפטליכער ארבעט. און אין דעם גייסט זיינען דערצויגן געוואָרן זיין ערע קינדער: טשארלס דזשיי, דאקטאר יוריספרודענץ, שרה־פערל, פארהיראט צו דר׳ ארנאָלד בעלטשעט, און וויליאם קדישזאָן, סטודענט אין יוניווערסיטי אף שיקאגא.

פון דער ערשטער צייט אָן איז מר. קאמייקא א באוואוסטזיניקער ציוניסט. געווען פרעזידענט פון „קדימה", בארד דירעקטאָר אין מארקס נייטהען קינדער־היים (1907-1911), זינט 1912 טראָסטי אין בית מושב זקנים, פרעזידענט רמה לאדוש בני ברית, און פון די גרינדער פון טעמפּעל דזשודעא.

גאר א ווויכטיקע אויפגאבע האָט ער דורכגעפירט בשעת דער וועלט־מלחמה וועז ער איז געווען שפּייז־דירעקטאָר אין אויסלענדישן דיוויזשאָן פון אמע־ריקא׳ס רעלויף אקציע. ער איז אויך געווען שטארק אינסטרומענטאל אין דער לייזונג פון דער מעמל פראגע לטובת דער זועלפסט־רעגירונג לית־טע. די ליטווישע רעגירונג האָט גע־וואוסט ווי אפּצושאצן זיין פאטריא־טיזם און האָט אים באערט מיט א הויכן מדאל. עס איז אויך באהאנדלט געוואָרן די פראגע צו באשטימען קאָ־מייקא׳ן אלס אמבאסאדאר פון דער ליטווישער רעגירונג צו אמעריקא.

ביי זיין באזוד אין ליטע (1923), האָט אים די צענטראלע ליטווישע רע־גירונג אויפגענומען אלס איר גאסט. ער האָט דאן אויך א סך מיטגעווירקט לטובת דער דאמאלסדיקער אידישער קולטורעלער אויטאָנאמיע אין ליטע.

אלס זשורנאליסט און בעלעטריסט צייכנט ער זיך אויס מיט א זעל־טענער אייגנשאפט צו פאהנינען און פינאנסירן אנדערע שרייבער אין זיי־ער שריפטשטעלערישע אונטערנעמונ־גען.

אין 1910 איז ערשינען זיין ווערק „אידישע וועלטן", סקיצן פון אידישן לעבן.

דר׳ א. פּ. קאדישזאָן, ע״ה

געלעבט א 73 יאר ביז דעם 26טן פעברואר, 1913. דער ערשטער אידי־שער דאקטאָר פון רוסלאנד אין שי־קאגא. א תלמוד׳יסט, א העבריייר, א פיהרער פון די היגע העבריאישע פּי־אָנערן (דורשי ספרות עברית), גרינדער פון דער ערשטער העבריאישער מידל־שולע און פון דער שילעלער תלמוד־תורה, וועלכע ער האָט א געווויסע צייט אויסגעהאלטן פון זיין אייגן געלט און איז דאָ אויך געווען באליבט אלס א הארציקער היילער פאר ארימע קראנקע.

אינ׳ם צווייטן טייל פון ר׳ משה מאנטעפיארע׳ס טאָג־בוך, איז פאר־שריבן, אז דורכפארענדיק דורך קאָוו־נע איז ער איינגעשטאנען ביי די קדיש־זאָן׳ס. דארט האָט ער קענען געלערנט זייער׳ס א אינגל (דעם קינפטיקן דאָק־טאר) וועמען ער האָט געוואָלט מיט־נעמען קיין לאָנדאָן צו מגדל זיין אים.

דר׳ קדישזאָן׳ס עלטערן זיינען ge־וועז רייד און פרום, האָבן זיי אָט די געלעגנהייט פאר זייער קינד ניט אוים־גענוצט. דאָס קינד איז געווען מיט די עלטערן א ניינצן יאר ביז ער האָט חתונה געהאט מיט חנה נעווינסקי פון דאן האָט ער אויפגענומען זיין מעדי־צינישן שטודיום אין איראָפּייאישע אוניווערזיטעטן. פּראקטיצירט אין אי־ראָפּא ביז 1873, וועז ער איז געקו־מען קיין אמעריקא מיט זיין פרוי און זייער קינד שרה (מרת סטיין, די מו־טער פון מרת ז. ב. קאמייקא).

DR. A. P. KADISON

He lived 73 years until February 26, 1913. The first Jewish-Russian doctor in Chicago. A Talmudist and Hebraist. Leader of the local Hebrew pioneers (Dorshei Safruth Ibrith); founder of the first Hebrew school for girls and the "Shilleler Talmud Torah" which for a certain time was maintained by him. He was loved as a physician and a philanthrop.

In volume II of Sir Moses Montefiore's Diary it is written that while he passed Kovno, he stopped at the Kadisons' where he got to know their boy (the future doctor) whom he wanted to adopt. Dr. Kadison's parents, being rich and pious, did not make use of that offer. The young Kadison remained with his parents until the age of 19, when he married Annah Nevinsky and then he started his medical studies in the European universities. Practiced in Europe until 1873, when he came to America with his wife and their child Sarah (Mrs. Stein, the mother of Mrs. S. B. Komaiko).

REV. MORRIS NEWMAN

Born in 1870 in Gevitz, Hungary; son of Meyer and Sarah-Esther. His father, the "Schochet" was a scholar and linguist. Young Newman was reared piously; with tolerance of other creeds in his environments.

As a youth he studied with Rabbi Schlesinger of Topeltchan, Hungary. This Rabbi exhorted his students to erudition with wit, wisdom and culture.

Newman began to write Hebrew correspondence for the magazine Hamagid, and fturthered his musical ability by singing with the Kantor of Topeltchan.

At nineteen he studied in the Yeshiva of Satmar, Hungary and prepared himself for the Rabbinical school of Budapest. By this time (1899) his father became "Schochet" in New York, and he brought his capable son to that metropolis. Here, young Newman had intended to nter N. Y. Rabbinical College but Dr. Alexander Kahut, the author of "Oruch Hasholem", dissuaded him.

Gifted with innate ability and intelligence, young Newman beteacher, contributed to Hebrew came successful as a Hebrew magazines and he set out to complete his apprenticeship as Kantor.

In 1891 he married Lena, the daughter of Joshua Goldstein. The

חזן ניומאן

דער מאטעריאל איז באזירט אויף אן ארטיקל, וואס קלמן צבי (מרמר) האט צוריק מיט 20 יאר געשריבן אין זיין שיקאגאיר וואכנבלאט, „אידישער רעקארד" (דעצעמבער 1, 1916). דער נאמען פון ארטיקל איז „חשוביע אידן איז שיקאגא—משה ניומאן דער קענער און ליבהאבער פון דער העברייישער טיטעראטור".

ר' משה ניומאן איז געבוירן געווארן כ"ה אייר, תר"ל (1870) אין געוויץ, אונגארן. זון פון ר' מאיר שוחט און שרה־אסתר. ר' מאיר איז געווען א למדן, א משכיל און א שפראכן־קענער. דאם קינד, משה, איז דערצויגן געווארן העכסט פרום און מיט טאלעראנץ פאר אנדערע טענדענצן אין דער ארומיקער סביבה.

ער האט געלערנט ביים רב פון טאפעלטשאן, ר' פיוול שלעזינגער, דער פארפאסער פון ספר „תורת בר נש", פון וועמען ער איז באאיינפלוסט געווארן צו פאראייניקן לומדות מיט בילדונג. דאָרט האט ער אנגעהויבן שרייבן העבריישע קארעספאנדענציעס פאר דער צייטונג „המגיד" און האט אנטוויקלט זיין מוזיקאלישן טאלאנט, זינגענדיק ביים דאָרטיקן חזן.

צו 19 יאר האט ער געלערנט אין דער ישיבה פון סאטמאר און זיך צוגעגרייט אנצוקומען אין דער ראבינער־שולע פון בודאפעסט. דאמאלט איז זיין פאטער שוין געווען שוחט אין ניו יארק, האט ער אהינצו אריבערגעבראכט (1889) זיין נעראטענעם זון. דא האט דער יונגער ניומאן געדענקט אנצוקומען אין ניו יארקער ראביניקאל קאלעדוש, אבער דר' אלעקסאנדער קאהוט, דער פארפאסער פון ערוך השלם, האט אים דערפון אפגערעדט.

זייענדיק באנאבט מיט געבוירענע אייגנשאפטן און מיט גרויס קענטניש, איז דער יונגער ניומאן געווארן דער־פאלגרייך אלס העבריישער לערער, געשריבן חידות אין העבריישע

former was also a "Schochet" and Kantor in N. Y. In 1895 Rev. Moses Newman became Kantor in McKeesport, Penn. In 1897 he became Kantor in the first Hungarian Congregation of Chicago, then located on Maxwell St. In 1902 he was appointed Kantor in "Bnai David Ohavei Tzedek" in Chicago.

Rev. Newman was a Zionist many years before the First Zion Congress at Bazil, Switzerland.

Here in Chicago he became active in the societies: "Lemaan Zion", "Schocharei Sfath-Ever", "Knight of Zion" of which he was a Vice Grand Master, a member of "Achooza" and a member of the Board of Education of the Northwest Hebrew School, where he was principal for seven years.

Rev. Newman sponsored a campaign to aid the ailing editor of the Hebrew weekly "Hapisgo". At his death Rev. Newman wrote a eulogy in the Hebrew magazine "Hadoar" commemorating this editor's work and solicited contributions from subscribers for the editor's widow.

Rev. Newman's most cherished possession and achievement is his library. All his life he has been a voracious lover of books.

For decades he has been collecting volumes: Hebrew, Jewish, English, Hungarian and German which he constantly reads and studies.

Numbered amongst his library can be found valuable old editions. And thanks to the understaning and cooperation of Mrs. Newman their library is a treasure.

Their children: Josiah, Dr. Meyer Newman, Dr. Mordecai Newman and Esther, married to Dr. Joseph Chapman, are raised in the spirit of Judaism and know how to value and cherish their worthy parents.

אסתר, פארהיראט צו דר' יוסף טשעפמאן, זיינען אויך דערצויגן אין אידישן גייסט און ווייסן ווי אפצוהיטן זייערע חשוב'ע עלטערן.

ווּאכנבלעטער און פארטגעזעצט צו פארפאלקאמען זיך אין חזנות.

אין 1891 האט ער געהיראט לאה גאלדשטיין, א טאכטער פון זיין פאטער'ס קאלעגע, ר' יהושע, שוחט און חזן אין ניו יארק. אין 1895 איז ער געווארן חזן אין מעקיספארט, פענ. אין 1897 ווערט ער חזן אין שיקאגא אין דער ערשטער אונגארישער געמיינדע אויף מעקסוועל סטריט און אין 1902 איז ער געווארן חזן אין „בני דוד — אוהבי צדק", שיקאגא.

ר' משה ניומאן איז געווען א חובב ציון א סך פריער פאר'ן ערשטן ציון־קאנגרעס. דא איז ער געווארן טעטיק אין פאראיין „למען ציון" און אין דער „שוחרי שפת עבר", געווען וויצע־גרענדמייסטער אין „ניטס אף זייאן", מיטגליד אין „אחוזה" און אין באארד אף עדיוקיישאן פון דער נאדוועסט תלמוד תורה, וואו ער איז געווען זיבן יאר פרינציפאל.

ער איז אויך געווען דער הויפט צו שאפן בכבוד'יקע שטיצע פאר זיין אינטימען פרייגנט, רעדאקטאר פון העברע־אישן „הפסגה", אין א משך פון 9 יאר שוועדע קראנקהייט. ער האט געשריבן אין „הדואר" דעם הספד איבער דעם רעדאקטאר'ס טויט און ער האט צוגשיקט בריוו צו די אפּאנענטן פון דעם „הפסגה" פאר ביישטייערונגען לטובת דער אלמנה.

די קרוין פון אלע זיינע דערגרייכונגען איז בי אים זיין ביבליאטעק. ער איז כל ימיו א לידנשאפטלאכער ליבהאבער פון ספרים. צענדליקע יארן אן ער האלט אין איין קויפן ספרים (העברעאישע, אידישע, ענגלישע, אונגארישע און דייטשישע), וועלכע ער האלט אין זייענען און לערנען. דא זיינען פארהן ספרים אנטיקן, עטלאכע הונדערט יאר אלט. און א דאנק דער גוטער פארשטענדעניש פון זיין פרוי איז די ניומאן ביבליאטעק אן אמת'ער אוצר.

זייערע קינדער: יהושע, דר' מאיר ניומאן, דר' מרדכי ניומאן און שרה־

ISAAC MARKS and his "MOSES AND AARON"

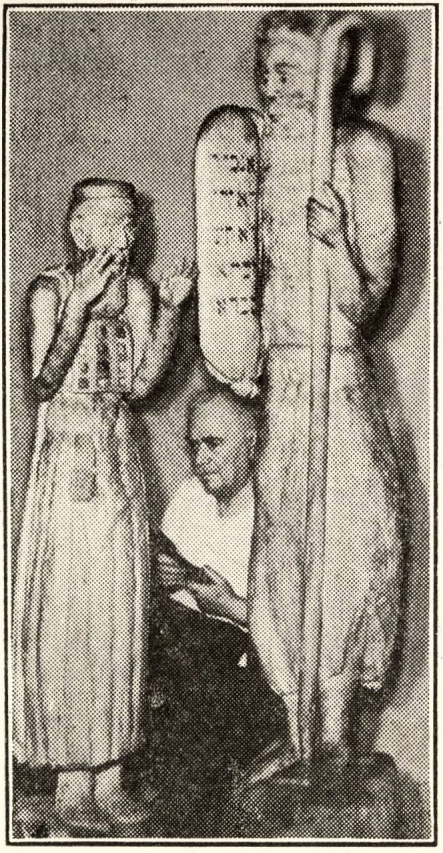
At seventy he became a sculptor. Amongst his large sculptured gallery is numbered a statue of Moses and A a r o n. His work is exhibited at the Art Institute and the J. P. I. The most prodigious exhibit of a r t is in his home; it is a veritable museum.

He was born 1859 in Vevia, Lithuania ; he comes from a prominent family. He was an inveterate student, attending the "Yeshivas" in Wilcomere, Kovno and Vilna.

At sixteen he began to learn for himself at Alexot, a n d there he adorned the Synagogue with his paintings.

From his gifted grandfather he inherited some of this great talent in painting and sculpturing.

At nineteen he married Sheine Rivkoh Shamson, a member of a Rabbi's family in Shilel. A few years after his marriage he moved to Scotland where he brought his

יצחק מארקס און זיין סטאטוע „משה און אהרן"

צו 70 יאָר ווערט ער א סקולפטאָר. פון זיינע גרעסערע ווערק איז די סטאטוע „משה און אהרן", ער איז פארטראָטן אין ארט אינסטיטוט און אין דזשעי פי איי ביי זיי־ע ר ע אויסשטע־לונגען. זיין היים אין הארווי, איל. איז ווי א מוזע־א ו ם פון די ווערק, וואס זיין גרויסער טאלאנט האלט אין איין שאפן.

ער איז געבאָ־רען (1859) אין ווועוויע, אין דער ליטע, בא א חשוב'ע פאמיל־יע. איז געווען א מתמיד אין די ישיבות פון וויל־קאָמיר, קאָוונע, און ווילנע. צו 16 יאָר לערנט ער פארזיך אין אלעקסאָט א ו ן ער באָצירט דעם בית מדרש מיט זיין מאלעריי.

ער ירשנט פון ז י י ן זיידן די פילזויטיקע פייאינקויטן אויף'ן געביט פון קונסט.

צו 19 יאָר הייראט ער שיינה־רבקה שאמשאן, א חשובע פאמיליע אין שילעל. א צייט נאָך דער חתונה פארט ער קיין שקאָטלאַנד, וואוהין ער ברענגט זיין פאמיליע. אין 1880 קומען זיי קיין שיקאָגא. דאָ איז ער פון די

family; and in 1880 they came to Chicago. Here he became one of the earliest pioneers of Hebrew culture and Zionism. He became successful as watchmaker, jeweler and optometrist. Later when he settled in the province of the state, he kept in constant touch with Chicago culture circles by whom he is highly esteemed.

He has four sons, four daughters and fifteen grandchildren and five great-grandchildren.

Isaac Marks, at seventy-seven, is ambitious to create works of artistic import and works diligently in his study.

פּיאָנערן פּאר העברעאיש און ציוניזם, און ווערט ערפּאָלגרייך אלס יוועליר, זייגערמאכער און אָפּטאָמעטריסט. וועו ער באזעצט זיך אויף דער פּראָווינץ, האלט ער אלץ פּארבינדונג מיט שיקאגאר קולטור־קרייזן.

ער האָט 4 זין, 4 טעכטער, 15 אייניקלעך, און 4 אור־אייניקלעך. זיי ווייסן ווי טייער האלטן זייערע חשובע עלטערן.

דער 77־ער ארטיסט תלמיד חכם ויצט מיט ליבשאפט און ארבעט. ער איז אמביציעז צו שאפן נאָך ווייכטיגעם אין זיין קונסט.

MEYER SIDER

He lived 88 years, and was one of the early Hebrew pioneers in Chicago. Was born in Brisk, Lithuania. He learned till the age of 15, and then he married Libby Eisenstein, from Drohitshen, Poland. At the age of 17 he set out for Warsaw. In time he went to Cherkas, Ukrainia, where he made his home.

For 25 years Mr. Sider was prominent as a merchant-scholar of Cherkas. There his eldest son, Hyman, married Essie Lipnik from Drohitshen.

In 1884 Mr. Sider came to Texas in America, where he opened a grocery store. At the age of 60 he removed with his family to Chicago where he became active in the Hebrew Literary Society.

In 1909 he became bookkeeper in the broom factory of his sons of Blue Island Ave. When he retired, his children continued his salary, and he then devoted himself completely to his books and study of Hebrew lore.

The very last day of his life, he inquired of his son, "What time is it?" Whereupon Hyman replied, "Five o'clock". Mr. Sider — as was his lifelong custom — prayed. That day this pious soul passed on ot eternity.

He leaves 4 children and 30 grandchildren and 15 great-grandchildren.

דערקלערונג

EXPLANATION FOR THE PRESENT EDITION

1. The present material is part and parcel of the general **Seifer Hazikoroin.** It appears here in a separate issue in order to facilitate a larger circulation.

2. The communal accomplishments of the Jewish settlements in America and Canada since the first moment of their origin is forever immortalized thru the fundamental research in the volumes of the Seifer Hazikoroin. The work is done under the direct supervision of Rabbi A. J. Zhitnik, by means of the prominent **Seifer Hazikoroin** committees in every state in the land wherever the work is undertaken.

3. The budget of the Seifer Hazikoroin is not covered by privileged individuals nor is the policy of the **Seifer Hazikoroin** influenced by them. The mass of the people who take part in the creation and support of communal accomplishments also take part in the budget for the **Seifer Hazikoroin** — the history of the said accomplishments.

4. The biographies in this publication (as in the general **Seifer Hazikoroin**) are printed in order to show the forces that operate in this field.

1. די איצטיגע מאטעריאלן זיינען איינגעשלאסן אין צענטראלן „ספר הזכרון", זיי דערשיינען דאָ אין א באזונדער אויפלאגע כדי צו דערמעגלאכן א גאָר גרויסע צירקולאציע.

2. אין די בענדער פון צענטראלן „ספר הזכרון" ווערן דורך גרונטלאכע פאָרשונגען פאראיבּיגט די געזעלשאפטלאכע אויפטוואונגען פון די אידישע ישובים אין אמעריקע און קאנאדאָ, זייט דעם ערשטן מאָמענט פון זייער אנטשטייאונג. די ארבעט ווערט געטאָן אונטער דער דירעקטער אויפזיכט פון הרב א. י. זשיטניק, מיט דער הילף פון פראָמינענטע קאָמיטעטן וואס דער „ספר הזכרון" האָט אין יעדער שטאָט איבערן לאנד, דאָרט וואו די ארבעט ווערט אונטערגענומען.

3. דער בודזשעט פון דעם „ספר הזכרון" ווערט געשאפן ניט פון פריוויליגירטע יחידים, און די רעדאקציע פון „ספר הזכרון" ווערט ניט באאיינפלוסט פון קיינע יחידים. די מאסן וועלכע נעמען אן אנטייל אין דעם באשאפ און אין דעם אויפהאלט פון אידישע אויפטואונגען, זיינען אויך די שותפים אין דעם בודזשעט פון „ספר הזכרון" וועלכער אנטהאלט די היסטאריע פון אידישע אויפטואונגען.

4. ביאָגראפיעס ווערן דאָ (ווי אין צענטראלן „ספר הזכרון") נעדרוקט אום צו באוויזן די קרעפטן,

5. In accordance with its tradition, the **Seifer Hazikoroin** heeds the policy of granting no titles. The work and creation of an individual is exposited and thru it the image of the personality is made clear.

6. The arrangement of the biographies is in accord with the technical demands of printing; it has nothing to do with the merits of each of them. The biographies of the ordained Rabbies of the H. T. C. are arranged alphabetically according to the year of their ordanation.

7. For technical reasons, biographies of rabbies, those ordained, directors and contributors are omitted in this edition; they are to be included in the next one.

8. The publications of the **Seifer Hazikoroin** are sent to everyone; individuals as well as institutions. The contributions that are sent into the **Seifer Hazikoroin** office makes possible a larger circulation.

May the spirit of accomplishment, ambition and creation penetrate into more homes. May the elders be encouraged in their work for the benefit of the community, and may the youth be raised in such a spirit.

Address all communications and contributions to:

Seifer Hazikoroin
3537 Ainslie St.
Chicago, Ill.

וועלכע ווירקן אין דער דערמאנטער שאפונג.

5. די רעדאקציע פון דעם „ספר הזכרון" האט איר טראדיציע ניט צו טיילן קיינע טיטולן. עס ווערן אנגעוויזן די ארבעט און די שאפונגען פון א פערזאן, און דורכדעם ווערט קלאר ווער די פערזאן איז.

6. דער סדר פון די ביאגראפיעס איז אין אינקלאנג מיט טעכנישע פאדערונגען אין דער דרוקערייי. ס'האט נאכנים צו טאן מיט דער חשיבות פון דער ביאגראפיע. דער סדר פון די רבנים מוסמכים איז לויטן א"ב אין אינקלאנג מיט דער צייט ווען זיי האבן געקראגן זייער סמיכה.

7. צוליב טעכנישע סבות זיינען אויסגענומען ביאגראפיעס פון רבנים, מוסמכים, דירעקטארן און מנדבים, וועלכע דארפן פארעפנטלאכט ווערן אין דער נאענטער אויפלאגע פון „ספר הזכרון".

8. די אויפלאגעס פון דעם „ספר הזכרון" ווערן געשיקט צו אלעמען, יחידים ווי אנשטאלטן. די ביישטייערונגען וואס ווערן אריינגעשיקט אין רעדאקציע פון „ספר הזכרון", מאכט מעגלאך אז דער „ספר הזכרון" זאל פארשפרייט ווערן וואס מערער. זאל דער גייסט פון אויפטו, אמביציע און שאפונג אריינדרינגען אין וואס־מערער היימען. זאלן די עלטערע דערמוטיגט זיין אין דער ארבעט לטובת הכלל, און זאלן די אינגערע אין אזא גייסט דערצויגן ווערן.

ביישטייערונגען און בריוו, לויט דעם אדרעס:

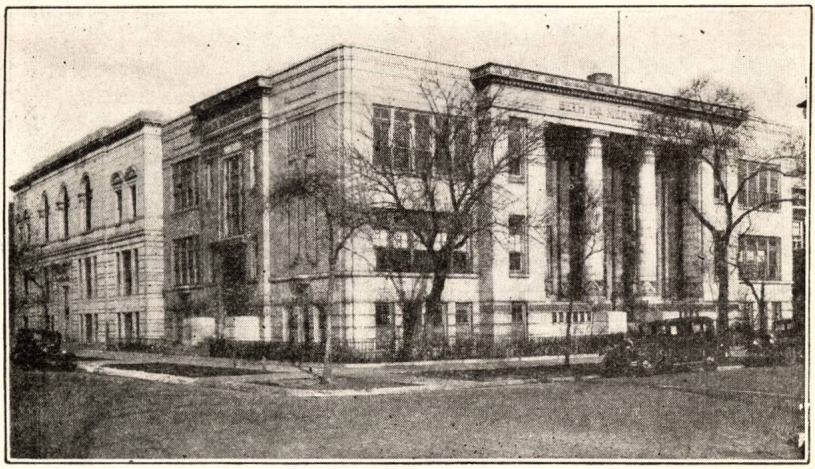
Fireside Printing Co., 812 W. Van Buren St. Haymarket 5800

בית מדרש לתורה

HEBREW THEOLOGICAL COLLEGE

CHICAGO, ILLINOIS

(Douglas Blvd. and St. Louis Ave., founded 1920)

EDUCATION, SCHOLARSHIP AND THE RABBINATE

The founders and supporters of the Beth Medrash Latorah are proud of their great accomplishment. The Beth Medrash Latorah of Chicago is the greatest Torah-Center of the Orthodox Jews of America. The Beth Medrash Latorah in the course of its existence has taught over a thousand young men advanced studies in Judaism and fifty odd have become Rabbis in various Jewish communities to strengthen traditional Judaism in America. Indirectly the educational influence of the Beth Medrash Latorah has reached thousands and thousands of Jews in general. In addition to the work of the graduated Rabbis in their communities, many students of

דערציאונג, לומדות און רבנות

די גרינדער און שטיצער פון „בית מדרש לתורה" שטאלצירן מיט זייער גרויסן אויפטו. דער „בית מדרש לתורה" אין שיקאגא איז עם דער גרויסער תורה־צענטר פאר'ן אָרטאָדאָקסישן אידנטום אין אמעריקא. דירעקט האָט דער בית מדרש לתורה, אינם משך פון זיין עקזיסטענץ, שוין דערצויגן איבער טויזנט יונגע מענטשן אין דער העבערער לערע פון אידישקייט, און עטלאכע און פופציק פון זיי זיינען געווארן רבנים אין פאַרשידענע אידישע געמיינדעם צו שטאַרקען דאם טראדיציאנעלע אידנטום אין אמעריקא. אָבער אינדירעקט דערגרייכט די דערציאונג פון דעם בית מדרש לתורה צו טויזנטער און טויזנטער אידן אין אַלגעמיין. ווייל אויסער דער ווירקונג פון די אויסגעשטודירטע רבנים אין זייערע געמיינדעם, זיינען

the Beth Medrash Latorah have become principals and teachers in various Talmud Torahs where thousands of Jewish children attend. Others occupy positions as spiritual leaders in social centers. Some have become schochtim, and hundreds and hundreds of its students now play a prominent part in community life as doctors, lawyers, merchants, synagogue officers and directors of charitable and educational institutions. Among the directors of the Beth Medrash Latorah itself are to be found ten of its former students. The majority of the members of the Adas Bnei Israel of Chicago are former students of the Beth Medrash Latorah.

From the foregoing we see that the Beth Medrash Latorah is first of all an educational institution for all Jews, and a higher Torah institution for those who wish to devote themselves to advanced Torah and the Science of Judaism. It follows naturally that among those who excel in their studies are some who attain the state of the Rabbinate and higher Scholarship. This, incidentally, should be known to all those who judge community undertakings on the basis of dollars and cents. The money for the upkeep of the Beth Medrash Latorah is not devoted exclusively for training of its graduated Rabbis. The budget of the Beth Medrash Latorah aims to establish an educational system from which thousands, young and old, benefit directly and indirectly.

So too was it in the world-famous Yeshivas in old Russia and

צענדליקער פון די בית מדרש לתורה תלמידים געווארן פארוואלטער און לערער איו פילע תלמוד־תורה'ס, וואו עס לערנען זיך טויזנטער אידישע קינדער. אנדערע פארטרעטן איטער אמטן אלס גייסטיקע פירער אין געזעלשאפטלאכע „צענטערס". אייניקע זיינען געווארן שוחטים און הונדערטע פון הונדערטער פון זיינע תלמידים נעמען איצט אן אנגעזעענעם אנטייל אין דעם אידישן געזעלשאפטליכן לעבן אלס דאקטוירים, אדוואקאטן, סוחרים, שוהל־באאמטע און דירעקטארן אין דערציאונגס אנשטאלטן. צווישן די דירעקטארן פון דעם בית מדרש לתורה גופא, זיינען אויך פארצו צען פון זיינע געווען תלמידים. די מערהייט מיטגלידער פון דער „עדת בני ישראל" אין שיקאגע זיינען פון די געווען תלמידים פון בית מדרש לתורה.

פון דעם געזאגטן איז צו זען, אז דער בית מדרש לתורה איז פריער פאר אלעם א דערציאונגס אנשטאלט פאר אלעמען, און א העכערער תורה אנשטאלט פאר די וואס ווילן זיך וויידמען צו העכערע תורה קענטניש און חכמת ישראל. איז שוין ממילא נאטירלאך, אז פון די וואס צייכנען זיך אויס אין זייערע למודים זיינען דא אעלכע, וואס דערגרייכן צו דער שטופע פון רבנות און פון אלגעמיינע גאלערזאמקייט. דאס דארפן אגב ווייסן די יעניגע וואס שאצן יעדן געזעלשאפטלאכן אויפטו לויט'ן חשבון פון סענט און דאלערס. דאס גאלט וואס ס'קאסט אויסצוהאלטן דעם בית מדרש לתורה ווערט ניט אויסגענעבן אויסשליסלאך אויפן שטודיום פון זיינע אויסגעשטודירטע צענדליקער רבנים. דער בודזשעט פון בית מדרש לתורה איז אויף אנצופירן די דערציאונגס ארבעט, פון וואלכע טויזנטער און טויזנטער, יונג און אלט, נעמען דירעקט און אונדירעקט דורך אזא העכערען תורה אנשטאלט.

other lands, where from among thousands of students only a few became Rabbis. The great Jewish world which gladly supported the heavy Torah-budget always realized the worth, according to its view, of such an education in its general scope. In the program of the Beth Medrash Latorah there is sharply evident this continuity with the historically famous Yeshivas, with the valuable addition of system and planning in accordance with the principles of pedagogy.

THE PUPILS AND WHAT THEY STUDY

The Beth Medrash Latorah now has 412 students. On the basis of their knowledge they are grouped into the two divisions of the Beth Medrash Latorah. In the junior department (Yeshivath Etz Chaim) there study 264 students from the ages of 13 to 17, and in the senior department (Beth Medrash Lerabonim) there are 148 students ranging from 18 to 26.

The course in the junior department is a four year course. Before being admitted a pupil must have a knowledge of Chumesh with Rashi, Early Prophets, and the fundamentals of Hebrew. During the four years they must study 200 pages of Gemorah with Rashi's commentary, the entire Pentateuch, all the Early Prophets, 70 chapters selected from the Later Prophets, all of Hagiographia, k i t z u r Schulhan Aruch and Tractate "Aboth" Hebrew language and Jewish history till the period of the Gaonim. Virtually all these students

אזוי איז אויך געווען אין די וועלט־בארימטע ישיבות אינם געווען געוועזענעם רוסלאנד אדער אנדערשוואו, וואו פון טויזנטער לערנער זיינען געציילטע גע־ווארן רבנים, אבער די גרויסע אידישע וועלט וואס האט מיט ליבשאפט אויס־געהאלטן דעם גרויסן תורה־בודזשעט, האט אלעמאל אינזיינען געהאט די וויכ־טיגקייט, לויט זייער מיינונג, פון אזא דערציאונג אין איר אלגעמיינעם פארנעם.

און אזוי איז אויך אין דעם פראג־דאם פון בית מדרש לתורה בולט דער המשך פון יענע היסטאריש בארימטע ישיבות, מיט דעם וויכטיקן צוגאב פון סיסטעם און פלאן לויט דער פאדערונג פון פעדאגאגיק אין אלגעמיין.

די תלמידים און וואס זיי לערנען

אין בית מדרש לתורה לערנען אצינד 412 תלמידים. זיי זיינען אויי־געטיילט לויט זייערע ידיעות אין די ביידע אפטיילונגען פון בית מדרש לתורה. אין דער ערשטער אפטיילונג („ישיבת עץ חיים") לערנען 264 תלמידים אין עלטער פון 13 ביז 17 יאר, און אין דער גרעסערער אפטיי־לונג („בית מדרש לרבנים") לערנען 148 פערזאן אין עלטער פון 18 ביז 26 יאר.

דער קודם אין דער ערשטער אפ־טיילונג איז פון 4 יאר. ביים אנקומען דארף דער שילער זיין באהאוונט אין חומש מיט רש"י, אין די נביאים ראשונים און א געוויסע באקאנטשאפט אין דער העברעאישער שפראך. אינם משך פון די 4 יאר דארפן זיי דורכ־לערנען 200 בלאט גמרא מיט רש"י, גאנץ תורה, גאנץ נביאים ראשונים, 70 געקליבענע פרקים פון אלע נביאים אחרונים , גאנץ כתובים, קצור שלחן ערוך און מסכת אבות, העברעאישע שפראך און אידישע היסטאריע ביז דער גאונים־תקופה.

כמעט אלע תלמידים פון דעם קורס באזוכן אויך די אלגעמיינע מיטל־

also attend the public high-schools. After finishing the Yeshivath Etz Chaim, the students are eligible for the senior department of the Beth Medrash Latorah, the Beth Medrash Lerabonim.

The course in the Beth Medrash Lerabonim is an 8 year course. There the students cover 1000 pages of Talmud with Tosaphoth and other Commentaries, Early and Later Codes, Pilpul, the entire Bible and the whole field of Jewish history, philosophy and homiletics, ethics, Hebrew language and literature, and they also attend lectures on social problems. Those who complete the course are ordained (according to the traditional formula "Yore Veyodin") and they also receive an English diploma after they have received their diploma from university or college where they studied general subjects.

RABBIS TRAVEL TO THEIR TEACHER

Great attention is paid to the conduct of the students and to the friendly atmosphere which reigns among them. Since 1926 the graduated Rabbis of the Beth Medrash Latoarh have had their own organization. Each year in August they assembled at the Beth Medrash Latorah for their yearly conference, where they deal with various social questions of their own communities and of Jewry in general. The sages of the Torah institution deliver lectures for the assembled, and the wish of the guests is to obey the precept "to see their teacher." Rabbis, spiritual leaders of their own communities, come from

שולע, ענדיקענדיק די „ישיבת עץ חיים" קענען די תלמידים אנקומען אין הער גרעסערער אפטיילונג פון „בית מדרש לתורה", אין "בית מדרש לרבנים".

דער קורס אין „בית מדרש לרבנים" איז פון 8 יאר. דארט ווערט געלערנט א טויזנט בלאט גמרא מיט תוספות און מפרשים, פוסקים ראשונים ואחרונים און פלפול, נאנץ תנ"כ און אידישע היסטאריע לויט באשטימטע דערקלערונגען, פילאסאפיע און דרוש, עטיק און מוסר, העברעאישע שפראך און ליטעראטור, און אויך פארטראגן וועגן געזעלשאפטלאכע פראבלעמען. די וואס ענדיקן דעם קורס קריגן זייער סמיכה פון „בית מדרש לתורה" (לויט דעם טראדיציאנעלן נוסח: „יורה וידין") און א דיפלאמע אין ענגליש, נאכדעם ווען זיי האבן זייער דיפלאמע פון אוניווערזיטעט אדער קאלעדזש, וואו זיי האבן געשטודירט אלגעמיינע וויסנשאפט.

גרוים אויפמערקזאמקייט ווערט דא געווידמעט דער אויפפירונג פון די תלמידים און דער פאמיליען אטמאספערע וואס הערשט דא איבעראל.

רבנים פארן צום רבי'ן

זינט 1926 אז די אויסגעשטודירטע רבנים פון בית מדרש לתורה זיינען ארגאניזירט אין זייער אייגענע אגודה. אלע יאר אין אויגוסט פארן זיי זיך צוזויף אין שיקאגע און האלטן אפ זייער קאנפערענץ אין „בית מדרש לתורה", וואו זיי פארהאנדלען פארשידענע פראגן אינם געזעלשאפטלאכן לעבן פון זייערע געמיינדעם און פון אידישקייט אין אלגעמיין. די עלטערע פון דעם תורה־אנשטאלט האלטן דאן זייערע לעקציעס פאר די פארזאמלטע, און די שטימונג ביי די געסט איז אין אנקלאנג מיט דער מצוה צו זעען דעם רבי'ן. נאכמער — רבנים, גיסטיקע פירער פון אייגענע עדה'ס, פון אלע ווייטקייטן איבערן לאנד, ציהען צו

great distances to the well of Torah whence they drank and wish to drink again from its life-giving waters that are inexhaustible. Of old the great Rabbis always went to their teacher to drink from the eternal well of Torah. Perhaps this is an indication that the "uncovering," the spreading of the light of the Torah, will never cease, even when on all sides there is a great "covering-up," a great darkness. Who can say that it is not so? Beth Medrash Latorah itself, such a worth-while light for trational Judaism in America, was "uncovered" in such a time of darkness, when no one would have believed that Chicago had room for such a Torah institution.

TEACHER OF GEMORRAH IS SLAPPED

Many trials did the Beth Medrash Latorah have to undergo before it attained its present position of authority. Those who remember the Jewish community of 40 years ago tell how the few good teachers, M. Pearlstein and other "Maskilim" of the Chicago Talmud Torahs had to teach a bit of Talmud to their pupils in secret. At that time the local Talmud Torahs did not have the character of general educational institution, where children of all Jewish households studied. The Talmud Torah was a charity institution, only for poor children. A well-to-do child went to a private tutor, or had the private tutor come to him. The presidents of the charity Talmud Torahs always argued with the teachers that a Talmud Torah child needed only

דעם תורה־קוואל פון וואנען זיי האבן געשעפט און ווילן נאר אלץ שעפן פון די לעבנס־וואסערן וואס האבן קיינמאל קיין סוף. — פלעגן דאך אמאל די גרויסע רבנים, פיהרער פונם דור, האלטן אין איין פארן צו זייער רבי'ן שעפן פון דעם אייביקן תורה־קוואל. אפשר איז דאס א דערמאנונג, אז די „התגלות", די אנטפלעקונג פון דעם „מאור שבתורה" ווערט קיינמאל נים אפגעשטעלט אפילו ווען ארום־אין־ארום הערשט אזא גרויסע הסתרה, אזא גרויסע פארפארנקייט. ווער קען דען זאגן אז ס'איז ניט אזוי? אט איז דאך דער בית מדרש לתורה גופא, אזא וויכטיקער ליכט־זייל פאר'ן טראדיציאנעלן אידנטום אין אמעריקא „נתגלה" געווארן דווקא אין אזא צייט פון "הסתרה", ווען קיינער האט ניט געגלויבט אז אין שיקאגא זאל קענען זיין א ארט פאר אזא תורה־אנשטאלט.

גמרא־מלמד קריגט פעטש

די וואס געדענקען דעם אידישן ישוב צוריק מיט א 40 יאר, דערציילן, ווי מ. פערלשטיין און די אנדערע חשוב'ע לערער, משכילים, פון די תלמוד־תורה'ס אין שיקאגא האבן בגנבה געלערנט א שטיקל גמרא מיט זייערע תלמידים. דאן האבן די היגע תלמוד־תורה'ס נאר ניט געהאט דעם כאראקטער פון אן אלגעמיינעם דערציאונגם אנשטאלט, וואו קינדער פון אלע אידישע בירגער לערנען. די תלמוד־תורה איז דאן געווען בלויז פאר ארימע קינדער. א באלעבאטיש קינד איז געגאנגען צו א פריוואטן מלמד, אדער א מלמד איז געגאנגען צו אים. די פרעזידענטן פון די צדקה תלמוד־תורה'ס האבן געהאלטן, אז „א תלמוד־תורה קינד דארף נאר קענען דאוונען און מעביר זיין די סדרה. רבנים וועלן זיי סיי ווי סיי ניט זיין, טאר מען דערפאר מיט זיי ניט פטר'ן קיין צייט פאר גמרא לערנען".

די פאאר חשוב'ע לערער האבן

to be able to read the prayers and the weekly Bible portion. They would never become Rabbis and it was foolish to waste time teaching them "Gemorrah." The few good teachers, without the knowledge of the presidents, decided among themselves not to obey the "ignorant presidents," and to teach the children a bit of Gemorrah.

It was difficult, however, to obtain a volume of the Talmud in Chicago. There were large folio editions of the Talmud in a Synagogue or in a Rabbi's home, but it was dangerous to keep a large "Gemorrah" in a Talmud Torah. Suppose the president should walk in for an inspection — where could one hide the big Gemorrah? For such illegal work, that of teaching Gemorrah in a Talmud Torah, a small Student Gemorrah was needed. Should the president suddenly put in an appearance, one would hide the Gemorrah under his clothes and would act as though nothing were wrong.

Time passed as they searched continuously, and quietly made inquiries of relatives and acquaintances, till heaven took pity and they finally found a little Student Gemorrah exactly the size necessary for such "secret" work.

What was to be done, however, with one Gemorrah when there were three teachers in three separate Talmud Torahs? They cut the binding in three places, and from the single Gemorrah there came three parts, one for each teacher, and they began the work.

אבער אפגעמאכט צווישן זיך, „אז מ׳זאל ניט הערן די עמי הארץ׳ים, די פרעזידענטן, און מ׳זאל די קינדער יע וויזן א שטיקל גמרא". איז אבער ניט געווען וואו צו קויפן א גמרא אין שיקאגא. גרויסע ש״ס־גמרות זיינען דווקא יע געווען, אין א שוהל צי בא א רב, אבער ס׳איז געווען א סכנה צו האלטן זיך מיט א גרויסער גמרא אין דער תלמוד־תורה. „טאמער טראגט דער גוטער־יאר אן דעם פרעזידענט, צי א גבאי, פאר אן אבעסקע— וואו וועט מען זיך אהינטאן מיט דער גרויסער גמרא? פאר אזא קאנטער־באנדע ארבעט, ווי צו לערנען גמרא מיט קינדער אין א תלמוד־תורה, איז נויטיק א קליינע חדר־גמרא. טאמער יאווען זיך פלוצלונג א פרעזידענט, פארבאהאלט זי דער לערער הינטערן בגד און גלייך ווי נארנים געווען.

איז אווען א צייט, מ׳האט געהאלטן אין איין זוכן און שטילערהייד נאכפרעגן בא היימישע און באקאנטע, ביז מ׳האט געפונען א קליינקע חדר־גמרא, פונקט צו דער מאם ווי ס׳איז נויטיק פאר אזא „סעקרעטנע" ארבעט.

וואס׳זשע טוט מען אבער מיט איין גמרא׳לע, אז מלמדים זיינען דא דריי, אין דריי באזונדערע ערטער?

האט מען איבערגעשניטן די פעדים פון איר בונד אין דריי ערטער, איז פון דער איינער גמרא געווארן דריי חלקים, פאר יעדן מלמד א חלק, און מ׳האט זיך געגומען צו דער ארבעט.

פארלויפט זיך א מעשה, אז אייניקאל אין א שבת איז א פרעזידענט אריין אין א תלמוד־תורה פונקט ווען דער מלמד האט געהאלטן אין אייניקזן א שטיקל גמרא מיט די קינדער. דער מלמד האט דערזען דעם פרעזידענט, איז ער פאר שרעק געווארן וויים ווי קאלך. דער פרעזידענט האט, ווי די מאדע איז געווען, געהאט א קנאפע ידיעה אין די קליינע אותיות. ער האט אבער דערזען דעם דערשראקענעם מלמד, האט ער פארשטאנען, אז

One Saturday it happened that a president dropped in on a Talmud Torah at the moment when the teacher was drilling the children in Gemorrah. The teacher on seeing the president turned white as chalk. The president, as was the custom, knew very little of learning. He noticed however, the frightened teacher and understood that something was wrong. He accordingly asked the teacher what was being taught. The teacher, heaven forbid, would not tell a lie. He answered: "Gemorrah." The president on hearing the word "Gemorrah" waxed exceedingly wroth, and grabbing the Gemorrah pages began beating the frightened teacher. The few children were very frightened and hid under the table.

It is understood that after this incident there was no longer even a mention of Gemorrah in the Talmud Torahs.

THE FIRST GEMORRAH PUPILS AND THE FOUNDING OF YESHIVATH ETZ CHAIM

In 1895 there was organized a class of seven pupils (among them Zaleznik and Attorney Max Schulman), and they began to study Gemorrah in a private cheder. The number of Gemorrah pupils gradually increased.

In 1902 there was held a meeting of such "old country Jews" as B. F. Gorchikoff, A. J. Levinthal, Ben Zion Laserowitz, Leo Simon, Shimeon Hirsch Simon, Regolsky, A. G. Schulman, H. Rubinstein and others, they resolved to found a Yeshiva for young boys. First they began to establish a fund. They went among

עפּעם איז ניט גלאט, און האט ביי אים א פּרעג געטאן, וואס ער לערנט מיט די קינדער? וועט דאך דער מלמד ניט גיין זאגן א ליגן, חלילה. האט ער אים געענטפערט: „ג מ ר א". דער פּרעזידענט האט נאר דערהערט דאס וואָרט „גמרא", האט ער אנגעהויבן ברענען ווי א פּייער, און א כאפּ געטאן די גמרא־בלעטלאד און אנגעהויבן שלאגן דעם צעשראקענעם מלמד, אז די פּאָר קינדער זיינען פּארציטערט געוואָרן און זיך אינדערגיך אראפּ־געלאזט אונטערן טיש.

פּארשטייט זיך, אז נאָר אזא מעשה איז שוין מער אין די תלמוד־תורה'ס אפילו קיין זכר פון גמרא ניט געווען.

די ערשטע גמרא־אינגלאך און די גרינדונג פון ישיבת „עץ חיים"

אין 1895 איז געווארן א כתה פון ויבן קינדער (צווישן וועלכע עם זיינען געווען זאלזניק און איצטיקער אטוירני מאקס שולמאן), און מ'האט מיט זיי אנגעהויבן לערנען גמרא אין א פּריוואטן חדר. די צאל גמרא־קינדער האט זיך פון זמן צו זמן פארגרעסערט, און אין 1902 איז געווען אן אסיפה פון היימישע אידן, ווי בצלאל פישל גארטשאקאוו, א. י. לאענטהאל, בנציון לייזעראוויטש אריו לייב סיימאן; שמעון הירש סיימאן, רענאלסקי, אברהם גרשון שולמאן, חנניה רובינשטיין א. א. צו גרינדן א ישיבה פאר גמרא־אינגלאך... קודם האבן זיי אנגעהויבן שאפן א געלט־פאנד. ארומגענאנגען צווישן אידן און געפרענט ווייפל מ'וויל זיך לאזן קאסטן א וואָר, אויסצוהאלטן א ישיבה אין שיקאגא. איניקע האבן זיך פארשריבן פינף סענט א וואָר, אנדערע — מערער. אז זיי האבן געזען, אז זיי האבן שוין א רשימה פון א צען דאלאר א וואָר, האבן זיי גערופן דעם ערשטן מיטינג (אף מארגאן און מעקסוועל סטריטס). מ'האט געדונגען א דירה פאר 5 דאל. א מאנאט און דער באוואוסטער יעקב

the Jews and asked them how much they were willing to contribute weekly for the support of a Chicago Yeshiva. Some promised five cents weekly, others more. When the pledges amounted to ten dollars weekly, they called the first meeting (at Morgan and Maxwell Streets). They rented quarters for $5 a month, and the well-known Jacob Dolnitzky, who until then conducted a private cheder, became teacher in the Yeshiva, which was named "Etz Chaim."

At the outbreak of the Russo-Japanese war (1903) many Jews left Russia for America, and for those who came to Chicago it was not necessary to explain what a Yeshiva was and what Gemorrah meant. From their meager earnings they contributed to the Yeshiva, and the leaders of "Etz Chaim" bought a house at 100 Johnson Street (now Peoria). In the Yeshiva there studied a few dozen pupils, between the ages of 12 and 15, and its teachers were Joseph Lishansky, Isaac Levin and Bramson. The Yeshiva no longer had to worry about money. The Jews contributed freely. The happiness of the Yeshiva-leaders was great indeed.

TWO RABBIS AND ONE YESHIVA

Then there occured an incident: To Chicago there came the well-known "Ridvaz," and he was elected chief Rabbi. This did not please the local Rabbi Album. The officials of the Yeshiva sided with the Rabbi, and automatically the Yeshiva was under the supervision of Rabbi Album. This went

דאלניצקי, וואס האט געהאט אן אייגענעם חדר, איז געווארן לערער אין דער ישיבה, וואס זיי האבן א נאמען געגעבן „עץ חיים".

בעם אנפאנג פון דער רוסיש־יאפאנישער קריג (1903) האבן זיך א סך אידן א לאז געטאן פון רוסלאנד קיין אמעריקא. פון די אנגעקומענע קיין שיקאגא זיינען געווען אזעלכע וואס האבן געוואוסט „וואס א ישיבה הייסט". פון זייערע אריימסטע פארדינסטן האבן זיי פאר דער ישיבה געצאלט, און די פירער פון „עץ חיים" האבן אפגעקויפט א דירה אף 100 דזשאנסאן סט. (איצטיקע פעארית). אין ישיבה האבן געלערנט א פאר־צענדליק תלמידים אין עלטער פון 12 ביז 15 יאר, און אירע מלמדים זיינען געווען יוסף לישאנסקי, יצחק לעווין און בראמסאן. פאר קיין געלט האט זיך די ישיבה ניט געדארפט זארגן. אירן האבן געגעבן, און די פרייד פון די ישיבה־פירער איז טאקע געווען גאר גרויס.

צווייי רבנים און איין ישיבה

דערווייל מאכט זיך אזא מעשה: קיין שיקאגא קומט אן דער באוואוסטער רידב"ז און מ'נעמט אים אויף אלם רב הכולל. דעם היגן רב אלבום איז עם ניט געווען צום הארצן. די פירער פון דער ישיבה זיינען געווען אויפ'ן רב'ס צד, און די ישיבה איז געווען אונטער דער אויפזיכט פון הרב אלבום. דער רידב"ז־צד האט געפאדערט, אז די הערשאפט פון רב הכולל דארף זיין איבער אלעם, אויך איבער דער ישיבה. ס'איז געווארן דער אמת'ער פייער צווישן בייידע צדדים, די „אלבומיסטן" און „רידבזיסטן". וועגן אן אויסגלייך איז ניטא וואס צו ריידן, קיינער וויל ניט נאכלאזן, אפילו אויף א הארעלע. איינמאל האט זיך אפילו געדאכט, אז איין צד איז יע גרייט נאכצולאזן. איינער איז ענד־לאך געקומען צום פירער פון רידבז־צד

against the grain of the Ridvaz's faction. He claimed that the authority of the chief Rabbi should extend over everything, including the Yeshiva. There broke out a real conflict between the two sides, the "Albumists" and the "Ridvazists." There was no possibility of a compromise; no one wanted to concede even a hair's breadth. Once it seemed that one of the parties was willing to yield. That is, someone told the Ridvaz faction that he had expressly heard the leaders of the Albumists admit that the Yeshiva should be under the supervision of the Chief Rabbi. This news sounded very good to the Ridvaz faction. Their leader immediately went to the leader of the Yeshiva, and asked him if the report were true that the Yeshiva should be under the authority of the Chief Rabbi.

"Certainly it's true!" answered the Yeshiva-leader.

"May I then announce in all the synagogues on Saturday that you said so?" asked the other.

"Certainly you may," rejoined the Yeshiva-leader. "You should not fail, however, to mention the name of the Chief Rabbi, Rabbi Album."

With others, such a conversation might have resulted in quarreling and perhaps in cursing too. These two Jews, however, were peace-loving. They agreed that it did not pay to quarrel and cause division among Jews, and that they should call a meeting and let the assembly decide who should supervise the Yeshiva.

The following Saturday it was announced in all the synagogues

און האָט דערצײלט, אז ער האָט אליין בפֿירוש געהערט פון דעם פֿירער פון די אלבומיסטן, אז זיי גיבן צו אז די ישיבה דארף זיין אויסטערן אויפזיכט פון רב הכולל. די דאזיקע נײַס האָט געמאכט גאר א גוטן אײַנדרוק אויף'ן רידבז־צד. זײַער פֿירער איז באלד אריבערגענגען צו דעם פֿירער פון דער ישיבה און געפֿרעגט בײַ אים צי עס איז אמת וואס מען דערצײלט, אז ער האָט געזאגט, אז די ישיבה דארף זיין אונטער דער אויפזיכט פון רב הכולל?

— געווײס איז אמת! — ענטפֿערט דער ישיבה־פֿירער.

— קען איך, הייסט עס, שבת אויס־רופן אין די שוהלן, אז איר האָט אזוי געזאגט? — פֿרעגט דער מיט־שפֿרע־כער.

— געווײס קענט איר! — רופט זיך אָפּ דער פֿירער פון דער ישיבה. — איר זאלט נאָר ניט פֿארגעסן דערמאָ־נען דעם נאָמען פון רב הכולל, — הרב אלבום.

בײַ אנדערע וואלט אזא געשפֿרעך געפֿירט חלילה צו קריגערײַ און אפֿשר גאר חס ושלום צו זידלערײַ. די דאזיקע בײַידע אידן זײַנען אבער גראד געווען מיושבדיקע און רואיקע, האָבן זיי צווישן זיך אָפּגעמאכט ,,וואס טויג דאָס אַמפֿערן זיך און בריינגען צו מחלוקות בײַ אידן, א מער זאל מען בעסער צונויפֿרופן אן אסיפה און זאל דער עולם זאָגן צו וועמען געהער די אויפזיכט איבער דער ישיבה".

קומענדיקן שבת איז אויסגערופן געוואָרן אין אלע שוהלן, אז אם ירצה השם זונטאָג אויף דער נאָכט, 7 אזײַ־גער, וועט מען זיך צונויפקומען אוים־צוקלייבן די נבֿאים פון ישיבה און אלע זיינען געבעטן צו קומען.

אין באָשטימטן טאָג, פֿונקט 7 אזײַ־גער האָט דער פֿרעזידענט פון דער ישיבה געעפֿנט די אסיפה. א פֿאָר פון פֿארזאמלטע האָבן אויסגעשרי־עז, אז מ'זאל נאָר וואַרטן, ס'דארפן

that, God willing, there would be at 7 o'clock that night a meeting for the purpose of electing officers of the Yeshiva and everybody was asked to attend.

On the scheduled day at 7 sharp the president of the Yeshiva opened the meeting. A few cried out that they should wait a while because there were several people who would soon come. The president answered that the meeting had been announced everywhere for 7 o'clock, and that they were not obliged to wait for latecomers. The assembly agreed that the president was absolutely right and they immediately began the balloting. The old officers were reelected. The whole meeting did not last more than three-quarters of an hour. Just as the meeting was adjourned, members of the other faction arrived. Naturally there was a lot of shouting: "Why such haste with the meeting? It's only 8 o'clock now and everything is over." The others retorted quietly: "There was, heaven forbid, no undue haste. It was announced for 7 and it began at 7. Who was to blame if some men came an hour late?" The opposition could not accept such an argument. "Since when is it the custom among Jews for a meeting to start exactly on time? A meeting called for 7 ordinarily starts at 9. Now that we have arrived at 8, we are one hour ahead of time."

All these arguments, however, were of no avail. They had no intention of voting over again. The Yeshiva remained in the hands of the old leaders. The opposition

נאָר קומען מענטשן. האָט דער פֿרעזי־
דענט זיי געענטפֿערט, אַז מ'האָט
אומעטום אויסגערופֿן אז 7 אזייגער
וועט זיין די אסיפה, און דער וואס איז
ניט געקומען אין צייט, איז מען ניט
מחויב צו וואַרטן אויף אים. דער גאַנ־
צער עולם באַשטעטיקט, אז דער פֿרע־
זידענט איז כשר געוועכט, און מ'האָט
זיך באַלד געגומען צו דער „קלפי",
און ס'איז צוריק אויסגעקליבן געוואָרן
די אלטע פארוואלטונג. די גאנצע
אסיפה האָט געדויערט ניט מער ווי א
דרייֿפֿערטל שעה. ערטש נאָכדעם ווי
די אסיפה האָט זיך געשלאָסן, האָבן
אַנגעהויבן קומען די אידן פון צווייטן
צד. פֿארשטייט זיך, אז ס'האָבן זיך
אַנגעהויבן קולות: „וואָס עפּעס פֿאר
אזא אויסבאַפֿעניש געווען מיט דער
אסיפה? ערשט אכט אזייגער און עס
איז שוין נאָר אַלעמען". האָבן אַנדערע
זיך אַנגערופֿן נאָנץ רואיק און געלאָסן:
„ס'חלילה ניט געווען קיין אויסבא־
פֿעניש. מ'האָט אויסגערופֿן זיבן, איז
געווען זיבן. ווער איז עמיצן שולדיק
אז ער'ט פֿארשפּעטיקט אויף א גאַנצע
שעה?" אזא טענה האָבן שוין די
געקריוודעטע ניט געקענט פֿארליידן:
זיבן וועט איז עס געוואָרן א מאָדע בא
אידן, אז א אסיפה זאָל זיך עפענען
פֿונקט אין צייט? אז מ'רופט אן
אסיפה אויף זיבן, עפענט זי זיך געווייג־
לאָך ניין. היינט אז מיר זיינען געקו־
מען אַכט, זיינען מיר דאָך געקומען
נאָך פֿריער מיט א שעה. „די דאָזיקע
אַלע טענות האָבן אַבער גאָרניט גע־
האָלפֿן... מ'וועט דאָך ניט גיין פון
דאסניי א קלפי מאכן. איז שוין די
ישיבה געגבליבן ביי די אלטע פירער.
דער צווייטער צד האָט זיך באַניגענט
מיט דעם, וואס ער האָט געלאָזט וויסן
אומעטום, אז ער גייט עפענען די
אמת'ע ישיבה אין שיקאַגא. ניט ווי
די „עץ חיים" מיט אירע חומש־אינג־
לאָך. ער וועט אַהערצו אריבערבריינגן
גרויסע ישיבה־בחורים פון וואַלאָזשין
און פון טעלז און פון אומעטום, און

contented itself with telling everybody that it was going to open a real Yeshiva in Chicago, not one like the Etz Chaim with young boys fit to study only "Chumesh." It was going to import grown-up Yeshiva students from Volozin and from Telz and from other places, and would open up such a Yeshiva that Etz Chaim in comparison would be utterly insignificant.

IF NOT THE IMMIGRANT CHILDREN

Nothing came of it, however. Ridvaz left Chicago. The "Ridvazists" automatically ceased to exist. And since there were no longer any Ridvazists, there was no longer any need for Albumists either. The two opposing camps accordingly disappeared. There remainded only people who really wanted Etz Chaim to exist and to grow. In 1905 there were already 40 students in the Yeshiva. At that time all they really studied was Chumesh with Rashi, but Gemorrah was technically on the program. They were simply waiting for the time when, with God's help, the Yeshiva boys would have developed sufficiently to study Gemorrah.

They did not then have any students from the local Talmud Torahs because the presidents did not permit it. The Yeshiva students were only from the newly arrived Jews, and those Jews did not yet have children who were old enough to start Gemorrah. They did want their children to study Hebrew. In the old country whence they had just recently come there had begun, thanks to Zionism, a movement to study

וועט דא עפענען אזא מין ישיבה, אז די „עץ חיים" וועט זיך אנטקעגן דער נייער ישיבה אנזען ווי א „טל ומטר" אין א קליין סידור'ל.

ווען ניט די אימיגראַציע־קינדער

ס'איז אפער דערפון נאָרניט געווארן. דער רידב"ז איז פון שיקאַגא אוועקגעפארן. איז שוין ממילא געווארן אוים „רידבזיסטן". און אז ס'זיינען קיין „רידבזיסטן" ניטא, דארף מען דאך שוין קיין „אלבומיסטן" אויך ניט. איז טאקע געווארן אוים צדדים. עס זיינען נאר געווען בעלי־בתים וואס האבן מיט אן אמת געוואלט אז די „עץ חיים" זאל א קיום האבן, און זאל טאקע וואקסן אויף. האבן שוין אין 1905 פערציק תלמידים אין ישיבה געלערנט. דערווייל האט מען טאקע בלויז געלערנט אזוי וויט וויי בין חומש מיט רש"י. אבער אין פראגראם האט די ישיבה געהאט גמרא אויך. מ'האט נאר געדארפט צו וואַרטן ביז דער אויבערשטער וועט העלפן און די ישיבה־אינגלאך וועלן א קאפיטשקע אונטערוואקסן וועט מען מיט זיי אנהויבן לערנען גמרא. ווייל די ישיבה האט נאר דאן קיין תלמידים פון די היגע תלמוד־תורה'ס ניט אריינגעקריגן. די פרעזידענטן האבן ניט געלאזט. זיינען דאן די ישיבה תלמידים געווען בלויז פון די נאר־וואס אריבערגעקומענע אידן, און אט די אידן האבן נאכניט געהאט קיין גרויסע קינדער, מיט וועמען מ'זאל שוין קענען אנהויבן גמרא. העברע־איש האבן זיי יע געוואלט מ'זאל לער־נען מיט זייערע קינדער. אין דער אלטער היים פון וואנען זיי זיינען געקומען, האט זיך אדאנק דעם ציוניזם אנגעהויבן א באווענונג צו לער־נען העברעאיש, ס'האבן זיך געעפנט בית־ספר'ס און „חדרים מתוקנים". האבן זיי געוואלט, אז דא אין דער ישיבה זאל מען איינפירן העברעאישע

Hebrew, and schools and "progressive chadarim" had been opened. They therefore wanted to introduce the study of Hebrew language into the Yeshiva. The leaders of the Yeshiva agreed to this.

Just at that time there arrived in Chicago a young man from Germany, an engineer and an ordained Rabbi (Rabbi Greenberg), and he was engaged as the Hebrew teacher in the Yeshiva. In time there was started the study. This advanced group among whom were B. Daskal (now Rabbi in Rodfei Zedek, Chicago) and Jacob Rubenstein (now Jake Ruby, business man in Michigan City) was taught by Rabbi Greenberg, principal of the Yeshiva.

In 1910 the activity in connection with the Yeshiva increased, thanks to the newly arrived young Rabbis Cardon, Silber, Epstein and Mushkin who took an active part in "Etz Chaim." There were already about 80 students in the Yeshiva, and Etz Chaim had become rooted in the community. Parents were beginning to boast of the fact that their children were studying in the Yeshiva, and children considered it a distinction to study Gemorrah.

THE WORLD WAR AND THE YESHIVA CRISIS

Then there broke out the terrible World War. Immigration to America was stopped. The sole reserve of children, the Jewish immigration, from which the

לימודים. די פירער פון דער ישיבה האָבן דאַרויף מסכים געווען, אַז גראָד אין יענער צייט (ענדע 1905) איז קיין שיקאָגא אָנגעקומען א יונגערמאַן פון דייטשלאַנד, א אינזשיניר און א מוסמך (הרב גרינבערג) — האָבן זיי אים אויפגענומען אלס העברעאישן לערער אין דער ישיבה. מיט דערצייט זיינען שוין אין די קלאַסן איינגעפירט געווארן גמרא לימודים, און שפעטער זיינען שוין געווען קינדער פון א גרעסערן שיעור גמרא, צוויישען וועלכע ס'זיינען געווען ב. דאסקעל (איצטער רב אין רודפי צדק, שיקאָגא,) און יעקב רובינשטיין (איצטיגער דושעק רובי, א געשעפטסמאַן אין מישיגען סיטי, אינדיאַנע. מיט זיי האָט נעלערנט הרב גרינבערג, דער מנהל הישיבה

אין 1910 האָט זיך פארגרעסערט די באַוועגונג ארום דער ישיבה, א דאנק די אָנגעקומענע קיין שיקאָגא, יונגערע רבנים, הרב אברהם יצחק קאַרדאָן, הרב שאול זילבער, הרב אפרים עפשטיין, א. א., וועלכע האָבן אָנגעהויבן נעמען אַן אַקטיוון אַנטייל אין „עץ חיים". אין דער ישיבה האָבן שוין דאַן געלערנט ארום אכציק תלמידים, און די „עץ חיים" האָט זיך אינגעבירגערט אינם הינז ישוב. עלטערען האָבן זיך שוין אָנגעהויבן באַרימען מיט דעם וואָס זייערע קינדער לערנען אין דער ישיבה, און קינדער האָבן שוין געהאלטן פאר א יחוס צו לערנען גמרא.

די וועלט־מלחמה און ישיבה־קריזיס

האָט אָבער דערווייל די שרעקלעכע וועלט־מלחמה אויסגעבראכן. די אימיגראַציע קיין אמעריקא איז אָפּגעשטעלט געווארן. דער איינציקער קינדער־רעזערוו, די אידישע אימיגראציע, פון וואנען די ישיבה האָט אירע תלמידים געקראָגן, האָט זיך אָנגעהויבן אויסשעפן. די היגע תלמוד תורה'ס האָבן נאָר אלץ קיין קינדער ניט צוגעשטעלט צו „עץ חיים". אוו

Yeshiva drew its students, began to be exhausted. The local Talmud Torah had still not prepared any children for Etz Chaim. The Yeshiva leaders were faced with a serious problem, "where can we get children?" It was an old, old plea: "Give me children, and if not — I die." The concern over the existence of the Yeshiva was so acute that the principal, Rabbi Greenberg, resigned his position and accepted one in a Talmud Torah. One could not be sure that the Yeshiva would continue to go on. It was a very serious crisis for Etz Chaim.

But once again there was demonstrated that where there is a strong, active determination, where there is an earnest desire to cleave to an ideal, every crisis can be overcome. Because of the crisis Etz Chaim grew stronger. Jews who felt their continuity with tradition realized that in America the teaching of Gemorrah to their children was no longer a luxury. It was an absolute necessity for Jewish existence everywhere and particularly here after the stoppage of Jewish immigration, when American Jewry was actually severed from the spiritual storehouse of East-European Jewry, and had to start nourishing itself spiritually. The feeling of responsibility which a youth feels when he breaks away from his father's table and has to shift for himself took hold of the leaders of the Talmud Torahs. They realized that a Talmud Torah was not only a "Mitzvah" but also the actual reserve from which local Jewry must weave new strength for its con-

פאר די ישיבה־פירער האט זיך אנגע־
הויבן אן ערנסטע זארג „וואו נעמט
מען קינדער?" — אן אלטע, אלטע
טענה: „גיב מיר קינדער, אניט —
שטארב איך!" ס'האט שוין געהאלטן
אזוי וויט מיט דער זארג פארן קיום
הישיבה, אז איר מנהל הרב גרינבערג,
האט אויפגענעבן זיין אמט און האט
אנגענומען א שטעלע אין די תלמוד
תורה'ס. מ'איז פשוט ניט געווען
זיכער אז די ישיבה וועט קענען עקזיס־
טירן. א גאנץ ערנסטער קריזיס איז
עס דאן געווען פאר „עץ חיים".

און דא האט זיך ווידער אמאל
אראויסגעוויזן, אז דארט וואו עס איז
נאר דא א שטארקער און באוואוסט־
זיניקער רצון, אז מ'וויל ערנסט זיך
האלטן בא אן אידעאל, קען מען יעדן
קריזיס איבערלעבן. אדרבה דורך
דעם קריזיס איז „עץ חיים" שטארקער
געווארן. אידן וואס פילן זייער אנ־
האלט אין טראדיציע, האבן דערזען,
אז גמרא לעדנען מיט קינדער אין
אמעריקא, איז שוין נארניט קיין לוק־
סום. דאס איז א גרויסע נויטווענדי־
קייט פאר'ן אידישן קיום אומעטום,
איבערהויפט דא נאכן אפשלום פון
דער אידישער אימיגראציע, ווען דאס
אמעריקאנער אידנטום בלייבט אנגע־
ווויזן אויף זיך אליין, ווען דאס אמע־
ריקאנער אידנטום גייט פאקטיש ארא־
פון גייסטיקע קעסט ביים מזרח־אייר־
אפייאישן אידנטום, און מוז אליין
אנהויבן זיך גייסטיק שפיזן און דער־
נערן. דער דאזיקער ציטער פון פאר־
אנטוואורטלאכקייט, וואס יעדער קעסט
קינד דערפילט בשעת ער גייט ארא־
פון קעסט, האט דערגריכט אויך צו
די פירער פון די היגע תלמוד־תורה'ס.
זיי האבן דערפילט, אז א תלמוד תורה
איז ניט בלויז א מצוה זאך, נאר דער
פאקטישער רעזערוו פון וואנען דאס
היגע אידנטום דארף ווירבירן פרישע
קרעפטן פאר דעם קיום פון פאלק. די
תלמוד תורה'ס האבן אנגעהויבן אינ־
זיכען האבן, אז זיי דארפן צושטעלן

tinued existence. The Talmud Torahs began to bear in mind that they had to prepare students for the Yeshiva, and they did so. In one year during which Rabbi Greenberg was principal of the Chicago Talmud Torahs, 50 Talmud Torah pupils entered the Yeshiva, and the leading instructor was Rabbi Sholom Israelson.

The Yeshiva students of Rabbi Greenberg's class were left teacherless. Three of them who were already studying codes — Julius Siegel (now Rabbi of Humboldt Blvd. Temple), Arthur M. Rabinovitz (now principal of the Talmud Torah of Beth Medrash Hagodol of Albany Park) and Benzion Rosenblum (now Rabbi in Bronx, N. Y.) were sent over to Rabbi Isaac Elchanan's Yeshiva, and money was sent to them for expenses. Rabbi Greenberg also had a class in which there studied the children of Rabbi Rubenstein, Samuel and Zadok (now Rabbi Rubenstein of Milwaukee); Rabbi Epstein's young boy (now Rabbi Harry Epstein of Atlanta, Georgia), Rabbi Astrahan's young boy (now attorney M. Astrahan and four other boys: Louis Lehrfield (now Rabbi in Austin Community Center); Simon Kramer (now Rabbi in Bronx) Sidney Switzkinbaum (now Rabbi Shepnard Baum of Albany), Max Pollak (now High School teacher and principal of a Talmud Torah) who had already reached an advanced stage in Gemorrah.

The Rabbis quickly decided on a plan: they withdrew their children from the Yeshiva and taught them themselves.

תלמידים צו דער ישיבה. דעם ערשטן יאר זינט הרב גרינבערג איז געווארן מנהל פון די שטאטישע תלמוד תורה'ס זיינען אין ישיבה אנגעקומען א 50 תלמוד-תורה קינדער, און אלס ראש הישיבה איז געווען הרב ר' שלום איזראעלסאן.

צווישן די ישיבה תלמידים איז געבליבן רבי גרינבערגס כתה, 3 פון זיי וואס האבן שוין געהאלטן בא פוסקים — דושלויום סיגעל (איצטיגער רבי פון האמבאלט בולווארד טעמפל), ארטהור מ. דאבינאוויץ (איצטיגער פרינציפאל אין ת"ת פון בית מדרש הגדול ד'אלבאני פארק) און בנציון ראזענבלום (איצטער רב אין בראנקס, נ.י.) זיינען אריבערגעשיקט געווארן אין „ישיבת ר' יצחק אלחנן און מ'פלענט זיי שיקן אהינצו אויף הוצאות אויך. רבי גרינבערג האט אויך געהאט א כתה וואו עס האבן געלערנט די קינדער פון הרב רובינשטיין, שמואל און צדוק (דער איצטיגער רבי רובינשטיין אין מילוואקי), הרב ר' אפרים עפשטיין'ס בחורל (דער איצטיגער הרב צבי חיים עפשטיין אין אטלאנטא, דשארדזשיא) הרב אסטראכאן'ס בחורל (דער איצטיגער אטוירני מ. אסטראכאן) און נאך א 4 בעלי־הבתי'שע קינדער: לואים לעהרפעלד (איצטער רב אין „אוסטין קאמיוניטי סענטר", שיקאגא, שמעון קרעמער (איצטיקער רב אין בראנקס), שבתי שוויצקינבוים (איצטיגער רבי שעפערד באום רב אין אלבאני), מאקס פאללאק (איצטער האיסקול לערער און פרינציפאל אין א ת"ת) וואס האבן שוין גע־האלטן בא א העכערע מדרגה אין גמרא. איז די רבנים האבן זיך גיך אן עצה געגעבן: זיי האבן ארויסגענומען זייערע קינדער פון ישיבה, און האבן אליין געלערנט מיט זיי.

אינם זכות פון רבנות'שע קינדער דער קבוץ און זיין סטאנציע

וואס זשע זאלן אבער טאן די בעלי־בתישע קינדער? האבן די רבנים

THE CIRCLE AND ITS QUARTERS

What was to be done with the Yeshivah children of the business men? The Rabbis decided as follows: One of them would teach the children of the Rabbis, and—since a candle will give light for a hundred people as well as for a single person — at the same time the other children would listen to the lesson. There thus came into being at Rabbi Rubenstein's home in South Chicago, a long ways from the then Jewish neighborhood, a small Yeshiva with a big program. In comparison to the number of students in Etz Chaim, the little Yeshiva in Rabbi Rubenstein's home should have been termed a sort of "study circle," such as were common in the Torah centers of the "old country." The boys actually lived at Rabbi Rubenstein's home — they ate and slept there. They did not care to waste whole hours traveling daily from their homes all the way to South Chicago. Furthermore, traveling up and back daily would have cost a sizeable sum. The best way, truly, was for the "circle" to eat and sleep at the place of study. As far as expenses were concerned, the reckoning was as follows: It was not proper to charge for sleeping. The instructor had to pay his rent anyway. For the same money the "circle" could sleep there also. The only item which would cost money was food. Well, let it cost something! Tuition fees are a legitimate expense, yet the in-

צווישן זיך אפגעמאכט אזוי: איין רב זאל לערנען מיט ביידע רבנישע קינדער, און „נר אחד נר למאה" — דעם שיעור וואס דער רב לערנט מיט די רבנישע קינדער, קענען דאך הערן די בעלי־בתישע קינדער אויך. אזוי־ארום איז ביי רבי רובינשטיין אין הויז, אין סאוטה שיקאגא, א היבשער מהלך פון דער דאמאלסדיקער אידישער שכונה, געווארן א קלייניגקע ישיבה'לע מיט א גרויסער פראגראם. אין פארגלייך מיט דעם תלמידים־באשטאנד פון „עץ חיים", האט די ישיבה'לע ביי רבי רובינשטיין אין הויז, געוואלט היסן א מין „קיבוץ", ווי ס'פירט זיך אין די תורה־צענטערם אין דער אלטער היים. דארטן איז „קיבוץ", ס'היסט, ביי רבי רובינשטיין אין הויז, האבן טאקע די בחורים געהאלטן סטאנציע; געגעסן און געשלאפן. זיי וועלן דאך ניט אוועק'פטר'ן שעה'ן גאנצע, פארן אלע טאג אזוי וויט פון זייערע היימען אזוי קיין סאוטה שיקאגא. אחוץ דעם, האט דאך די נסיעה יעדן טאג הין און צוריק געדארפט קאסטן אן אוצר מיט געלט. איז טאקע דער בעסטער פלאן געווען, אז דער „קיבוץ" זאל דארט וואו ער לערנט, עסן און שלאפן אויך. און מיט די הוצאות — איז דער חשבון אזוי געווען: פאר שלאפן איז דאך ניט שייך צו רעכענען. דעם ראש הישיבה קאסט דאך סיי ווי סיי דירה געלט, איז פאר די זעלביקע געלט שלאפט שוין דארט דער „קיבוץ" אויך. איז נאר די אייניציקע זאך וואס דארף קאסטן — דאס עסן? נו, דארף עס! הלמאי שכר־למור דארף דאך אויך קאסטן, פונדעסטוועגן נעמט דער ראש הישיבה קיין שכר־למוד ניט ביים „קיבוץ", טא מיט וואס איז עפעס עסן חשוב'ער פון תורה לערנען?

ווי ס'ווייזט אוים, האט אבער דער חשבון דארט ניט געשטימט מיט דער ווירקלאכקייט. תורה האט טאקע ביים ראש הישיבה ניט געפעלט, אבער עסן

structor does not charge any tuition. Wherein is eating more important than studying Torah?

It seems, however, that the reckoning did not square with actuality. There was no lack of Torah at the instructor's but food was really lacking. For the first few week the Rabbi's wife managed to prepare food for the "circle," but later it became more and more difficult, and the "circle" had to seek its board elsewhere. The two Rabbis decided that instead of having the eight pupils travel to the instructor's, the instructor would go to them. How was this to be done? Very simple! They would get a place in the neighborhood where the boys' parents lived, the "circle" would study there, and the boys would be able to stay with their parents. There remained only to provide lodging for the instructor's two boys — quite obviously it is easier to provide for two than for eight. There was really nothing to discuss. This was the best way, and it was to be done.

NEW QUARTERS, MONEY AND A NAME, BETH MEDRASH LE-RABONIM

When it came to carrying this out, however, it was not as easy as had been supposed. It seemed a mere trifle to find a place in some synagogue where the Rabbi and his "circle" could study, yet it was not to be found. "We would not think of taking a new synagogue which cost 'millions' and turn it into a 'free for all' "— so argued the synagogue members. The "circle" had some sort

האָט שוין גראָדע יע געפעלט. אין די ערשטע עטלאכע וואכן האָט זיך נאָר די רבי'צן ווי ס'ניט איז אן עצה געגעבן מיט'ן צוגרייטן דאס עסן פאר'ן „קבוץ", אָבער שפעטער איז איר אלץ געוואָרן שוועראָר און שווערער „קבוץ" האָט נעאַרפט זוכן אן אַנדער סטאַנציע... איז דער הסכם צווישן בידע רבנים געבליבן, אז אַנשטאָט די אכט בחורים זאלן פארן צום ראש הישיבה, זאל דער ראש הישיבה בעסער פּאַרן צו זיי. ווי אזוי זשע טוט מען דאס? גאנץ פשוט! — מ'דארף נעפינען אן אָרט אין דעם געגנט, וואו די בחורים'ס עלטערן וואוינען, וועט דער „קבוץ" דאָרטן לערנען און די בחורים וועלן זיין מיט זייערע עלטערן. וועט נאָר בלייבן צו באזארגן מיט סטאַנציע דעם ראש הישיבה'ס צווי בחורים, — ווייסט די נאנצע וועלט, אז ס'איז גרינגער צו באזארגן צווי אויסער אָכט. דאס איז דער אויסציקער און בעסטער פּלאן, און אזוי דארף מען טאָן.

נייע סטאַנציע, געלט און א נאָמען „בית מדרש לרבנים"

אָבער אז ס'איז נעקומען צום טאָן, איז עס נאָר ניט נעווען אזוי גרינג, ווי מ'האָט נעמיינט. דאכט זיך אזא קלייניקייט ווי נעפינען אן אָרט אין א שוהל וואו דער רב מיט זיין „קבוץ" זאל לערנען, און ס'איז ניט נעווען צו נעפינען. „מ'עט דאך ניט נעמען און אָפּנעבן א נייע שוהל וואס האָט אָפּנעקאָסט „מיליאָרדן" און מאכן פון איר א הפקר", — האָבן די שוהל-בעלי בתים נע'טענה'עט. מיט די „אנשי כנסת ישראל" איז דער „קיבוץ" נעווען א שטיקל מחותן. זייער רב'ס בחור'ל האָט נעלערנט אין קבוץ, האָט מען צו זיי נעהאָט א גיכערן צוטריט ווי צו אַנאַנדער שוהל. דאָן האָט הרב אפרים עפשטיין מיט זיי יעדן טאָג נעלערנט אין

of "connection" with the "Ansha Knesses Israel". The Rabbi's young son studied with the 'circle.' They accordingly had a better chance here than with any other synagogue. The Rabbi talked it over with them, and the Yeshiva moved over to the office of the Anshe Knesses Israel. For a few months Rabbi Epstein taught them, and his wife cooked dinner for them. Afterwards, Rabbi Rubenstein traveled from his home in South Chicago and taught the boys, and they really studied with great diligence. Only one thing did the "circle" lack as time went by — money. America is a "business" country. A little boy sells papers and earns $5 or $6 a week; a youth, a student, earns more. Now if a boy devotes all his time to Torah, he is certainly entitled to receive a weekly stipend. "We should not permit a Yeshiva student to undergo the trial of losing money in a land like America where 'money talks' " — thus decided the officers of the "circle." Further, they said, the instructor is in no wise obligated to spend his own car-fare and teach the "circle" daily without any tuition fees. The officers came to the conclusion that it was necessary to have money for the support and development of the "circle." One day during Hol Hamoed Sucoth (1916) the officers gathered in Rabbi Ephraim Epstein's Sucah and decided that the "circle" should declare itself an independent Torah institution, on a higher level than Etz Chaim, and should

זיין שוהל און די רבי'ציין פלעגט פאר זיי קאכן מיטאגס, כדי זיי זאלן זיך ניט מבטל זיין פון לערנען. אזוי האט אנגעהאלטן א פאר זומער חדשים.

דער ראש הישיבה האט שוין געזען אלע אינדערפרי, אז ער זאל האבן די פאלע סענט פור־געלט פון זיין היים אין סאוטה שיקאגא און צוריק. און מ'האט טאקע געלערנט גאנץ געשמאק. מער ניט, איין זאך האט דעם „קיבוץ" מיט דער צייט אנגעהויבן פעלן — „געלט". אמעריקא איז א לאנד פון „ביזנעס". א אינגל פארקויפט צייטונגען, מאכט ער אויך זיינע 5-6 דאלער א וואך. א בחור א סטודענט מאכט מער. היינט אז דא נעמט א בחור און גיט אוועק אינגאנצן זיין צייט פאר תורה, דארף ער דאך אוודאי קריגן וואכנגעלט. מ'טאר ניט בריינגען א ישיבה־לערנער צו א נסיון פון געלט־פארלוסט אין אזא לאנד ווי אמעריקא וואו אומעטום איז „געלט רעדט"—האבן די ממונים פון „קבוץ" צווישן זיך באשלאסן. עס איז געווען בא זיי א הייליגער פרינציפ אז דער ישיבה בחור אין אמעריקע מוז קריגן וואכנטלאכע שכירות אום צו פאראינטערעסירן אים מיט פארפליכטונג צו דער ישיבה. די ראשי הישיבה זעלבסט האבן אייגענעצאלט פאר זייערע קינדער אין דער קאסטע, כדי די קינדער זאלן וויסן אז זיי זיינען אפהענגיג פון דעם בית מדרש לרבנים. און דער ראש הישיבה איז אויך ניט מחויב, זאגן זיי, אויסצוגעבן זיין אייגענע פור־געלט און קומען אלע טאג אין „קבוץ" לערנען אן שכר־למוד. אחת לאחת האבן די פירער פון „קבוץ" באשלאסן, אז מ'דארף האבן געלט אופצוהאלטן און טאקע אויך פארגרעסערן דעם „קבוץ", זיינען די פירער איינמאל, אין א חול־המועד סוכות, ((1916) זיך צונויפגעקומען צו רבי אפרים עפשטיין אין סוכה און האבן באשלאסן, אז דער „קבוץ"

appeal to Chicago Jewry for financial support. The name for the institution would be "Beth Medrash Lerabonim." It mattered not that there were only ten students. Every worthwhile undertaking among Jews starts off very modestly, and with God's help it grows bigger and bigger.

At this time it occured that in the synagogue where the boys studied some "standers" were broken. They had fallen down and broken a leg. The sexton declared that "standers" do not fall by themselves, "standers fall only when some one throws them down. And when they are broken that shows that they were not merely upset but were violently thrown around. And this was done," he said, "by none other than the Yeshiva students." The members began to cry out that "the synagogue was being demolished." "They'll break it into bits." "If we want to save the synagogue from destruction, the Yeshiva must move out."

The upshot was that the Yeshiva moved out of the "Anshe Knesses Israel." With the permission of Dov Ber Morris, president of the Grenshaw Talmud Torah, which belonged to the synagogue and to Shaare Torah, the Beth Medrash Lerabonim moved over there on the top floor, which was vacant. On the inside (but not on the outside) they had a sign with large letters "Hechal Yeshiva," and they even had an office there. In the course of time the number of students increased to twenty, among them a few excellent students from

זאל זיך דערקלערן פאר א זעלבסט־שטענדיקן תורה אנשטאלט, א העכערע מדרגה פון ישיבת עץ חיים, און זיך וועגן צו שיקאגער אידן פאר גענלט־שטיצע. און א נאמען זאל מען דעם תורה־אנשטאלט געבן „בית מדרש לרבנים". ס'מאכט ניט אויס, וואס ס'זיינען מער ניטא ווי צען בחורים. יעדע וויכטיקע אונטערנעמונג פיי אידן הויבט זיך אן קליין, און דער אויבערשטער העלפט און ס'ווערט גרעסער און גרעסער.

דערווייל טרעפט זיך א מעשה, אז אין שוהל וואו די בחורים האבן געלערנט, זיינען צעבראכן געוואָרן א פאָאר שטענדערם. אומגעפאלן און אויסגעוויכניעט א פוס. זאגן בעלי בתים, אז שטענדערם פאלן ניט אליין. שטענדערם פאלן נאר, אז מען וואַרפט זיי אום. און אז זיי זיינען צעבראכן איז א סימן, אז דא איז געווען ניט בלויז א וואַרפענישׂ; דא איז טאקע געווען א שלידערנישׂ, און געטאן האבן עס, זאגן זיי, ניט קיין אנדערע נאר די ישיבה בחורים... האבן בעלי־בתים אנגעהויבן שרייען, אז „די שוהל ווערט צעבראכן", — מ'עט זי נאר צענעמען אויף שפענדלאך אויך", ווייל מען פארהיטן די שוהל פון א חורבן, מוז די ישיבה זיך ארויסקלייבן פון דאנען. און שרייען פלעגן זיי אויף קולי קולות „זעט וואס זיינע רבנים טוען אפ". דאס האבן זיי געמיינט דעם רב עפשטיין.

די בעסערע פון די בעלי בתים האבן אבער געהאט אזויפיל נחת וואס אמעריקאנער קינדער זיצן טעג און נעכט און לערנען, אז זיי האבן איינגאנצן פארקוקט אויף די גרויסע „עולות" פון די ישיבה בחורים און די ישיבה איז געבליבן אין שוהל.

וועז די פאראיניגטע תלמוד תורה פון די „אנשי כנסת ישראל" שוהל מיט די „שערי תורה אנשי מערב" האט זיך אריינגעקליבן אין דער געבויד אויף גרענשאו סטריט, האבן

Lithuania, who came here by way of Japan, and also a few older students of Etz Chaim. The students received their weekly stipends regularly. In addition to Rabbi Rubenstein there were two other instructors, in Talmud Rabbi Winograd and Rabbi Sillman, and Leb Levin taught other subjects. The instructors were paid salaries, and the budget, $5,000 a year, was raised by the Rabbis.

"ETZ CHAIM" BECAME JEALOUS

In the city it was said that "Etz Chaim" was a business-men's Yeshiva, and "Beth Medrash Lerabonim" was a rabbinical accomplishment. The supporters of "Etz Chaim" were somewhat irked.

When the officers of Etz Chaim felt that their Yeshiva was well enough recognized to attract students of the Talmud Torahs and financial support from the business men, they began to maintain that it was not necessary to have any Yeshiva other than Etz Chaim. If there were "some older boys who needed a bit more Gemorrah, there could be a class for them in Etz Chaim." Their claim was strengthened when the Jewish neighborhood, where the Yeshiva was located, began to empty out, and the Yeshiva opened a branch at Douglas and Homan, in the same neighborhood in which was the Beth Medrash Lerabonim. The officers of Etz Chaim considered the Beth Medrash Lerabonim as a competitor. There

די רבנים פון ישיבה אנגעהויבן פלאַנעווען צו פארנעמען דאָרט א שטענדיקן אָרט פאר דער ישיבה. האָט זיך דער „בית מדרש לרבנים" אהינצו אריינגעקליבן, אפן אויבערשטן גאַרן, וואס איז געשטאַנען לידיק. אינעוויניק (ניט אין דרויסן) האָבן זיי געהאַט אן אויפשריפט מיט גרויסע אותיות „היכל הישיבה", און האָבן שוין דאָרט אפילו אן אפים געהאַט. אינם משך פון צייט איז די צאָל בחורים פארגרעסערט געוואָרן ביז צוואַנציק, צווישן זיי זיינען געווען גוטע לערנער פון ליטע, אריינגעקומען אהערצו דורך יאַפאַן, און אויך עלטערע תלמידים פון „עץ חיים" זיינען אריבער אין „היכל הישיבה". די בחורים האָבן געקראָגן פינקטלאַך זייער וועכנטלאכע געלט־שטיצע. צו הרב רובינשטיין זיינען שוין געווען נאָך צוויי ראשי ישיבות, די רבנים ווינאַגראַד און סילמאן, און לייב לעווין — לערער. מ'האָט זיי שוין געצאָלט שכירות, און דער בודזשעט פינף טויזנט דאלאר א יאר אויף הוצאות, איז געשאַפן געווארן דורך די רבנים.

„עץ חיים" ווערט אייפערזיכטיק

אין שטאָט האָט עס געהייסן, אז „עץ חיים" איז א ישיבה פון בעלי־בתים און „בית מדרש לרבנים" איז א רבנות'שער אויפטו. זיינען די בעלי־בתים פון „עץ חיים" געווארן אייפערזיכטיק.

וועז די פירער פון „עץ חיים" האָבן דערפילט, אז זייער ישיבה איז שוין אנערקענט נענוג צו קריגן תלמידים פון די תלמוד־תורה'ס און איר בודזשעט פון די בעלי־בתים, — האָבן זיי אנגהויבן טענה'ן, אז מ'דארף ניט קיין אַנדער ישיבה אויסער „עץ" חיים". אויב ס'זיינען יע פאראַנען עלטערע תלמידים, קען מען אין „עץ חיים" גופא עפענען א קלאַס פאר זיי. זייער טענה איז נאָך געווארן קרעפטיקער

was a repetition of the old quarrel that the Yeshiva leaders years ago engaged in with the Ridvazists, but with greater fury and venom.

YESHIVATH RABBI ISAAC ELCHANAN AND BETH MEDRASH LERABONIM

In its struggle with Beth Medrash Lerabonim Etz Chaim with Rabbi Album at its head had on its side two powerful allies who did not want the Beth Medrash Lerabonim to go on. One was the local orthodox paper under its new editor, and the other was the Isaac Elchanan Yeshiva of New York. The situation was such that the officers of Etz Chaim did not themselves have to carry on the struggle — there was someone to do that without them. And the motive behind the struggle was more than a matter of leadership. The Isaac Elchanan Yeshiva held that no Torah institution in America other than itself should ordain Rabbis. For that reason it could not tolerate a Yeshiva with the name "Beth Medrash Lerabonim."

The name played a very important role. There were Yeshivas in other cities, some not far from New York, but none of them had aroused the ire of the Isaac Elchanan Yeshiva as the "circle" in Chicago had done. This was because no other Yeshiva called itself "Beth Medrash Lerabonim" — a Yeshiva where one studies to become a Rabbi.

Actually in the beginning the name was entirely accidental. It is understood that later when the Torah-institution in question

דאָ, ווען דער אידישער געגנט, וואו די ישיבה איז געווען, האָט זיך אָנגעהויבן אויסלויפיקן און די ישיבה האָט געעפנט א אָפּטיילונג אויף דאונלאָאם און האָמאָן, אין דעם זעלבן געגנט וואו דער „בית מדרש לרבנים" איז געווען. די פירער פון „עץ חיים", האבן געקוקט אויפן „בית מדרש לרבנים" ווי אויף א קאָנקורענט. דא האָט זיך אויסגענטלאָך איבערגעשלאָגן די אלטע מחלוקה וואס די ישיבה פירער האָבן צוריק מיט יארן געהאָט געגן די רידבזיסטן, אָבער מיט מער פייער און מער פּאַרטיטערטקייט.

ישיבת ר' יצחק אלחנן און בית מדרש לרבנים

אין קאָמף געגן „בית מדרש לרבנים" האָט די ישיבה „עץ חיים", מיט הרב אלבום ז"ל בראש, געהאָט אויף איר זייט גאר גרויסע כחות, וועלכע האָבן ניט געוואלט דערלאָזן אז דער „בית מדרש לרבנים" זאל זיין. איין כח איז געווען די היגע אָרטאָדאָקסישע צייטונג מיט איר נייעם רעדאקטאָר, און דער צווייטער כח איז געווען די ישיבה ר' יצחק אלחנן פון נויארק. ס'איז דערגאנגען אזוי וויט, אז די פירער פון „עץ חיים" האָבן שוין אליין איז קאָמף ניט געדארפט זיין, ס'איז שוין געווען ווער ס'זאל פירן דעם קאָמף אן זיי. ישיבת ר' יצחק אלחנן האָט געהאלטן, אז אויסער איר טאָר קיין תורה־אָנשטאלט אין אמעריקא ניט געבן קיין סמיכות אויף רבנות. דערפאר האָט זי ניט געוואלט דערלאָזן א ישיבה מיט א נאָמען „בית מדרש לרבנים".

דער נאָמען האָט דא געשפּילט זייער א גרויסע ראלע. ישיבות זיינען דאן שוין געווען אויך אין אָנדערע שטעט, און בפירוש ניט וויט פון נויארק, דאך האָט קיינע פון זיי ניט ארויסגערופן קיין אייפערזוכט ביי ישיבת ר' יצחק אלחנן, ווי ס'האָט פאסירט מיט דער ישיבה אין שיקאָגא. דאס איז

grew, the name was no longer an accident. Then everybody agreed that the name „Beth Medrash Lerabonim" was quite suited to such an advanced religious school, and the Isaac Elchanan Yeshiva (New York) recognizing the authority of the Chicago Torah center, engaged in a series of debates with it.

All this took place later. In the beginning, however, the founders of the Beth Medrash Lerabonim had no special intention concerning the name that should be of any concern at all to the Isaac Elchanan Yeshiva, and certainly did not mean, heaven forbid, to deprecate its worth.

When the Rabbis sat in the Sucah on Hol Homoed Sucoth (1916) and sought a name for their "circle," there was suggested along with other names that of Beth Medrash Lerabonim. Truth to say the Rabbis accepted the name, but they felt rather dubious about it. In the place where the "circle" studied there still remained the sign "Yeshiva palace" (every one may call his home a "palace"). This fact, as all other incidents in the developments of the present recognized advanced institution for Torah, is an indication that the founders were not only careful in their doings, but that they dared not take a forward step unless circumstances forced them to. Against strong opposition did the Torah institution climb to its present height. The outward press from the opposition cemented the will of the Rabbis, (Rabbi Green-

געווען דערפאר, ווייל קיין איין ישיבה האט זיך ניט געהופן מיט אזא נאמען וואס זאל דירעקט אנדייטן אויף א רבנות שטודיום.

פאקטיש איז אבער דער נאמען פון שיקאגאר ישיבה „בית מדרש לרבנים" געווען אינגאנצן א צופעליקער. פארשטייט זיך, אז דערנאך וועז דער דאזיקער תורה־אנשטאלט האט זיך צעוואקסן, איז שוין דער נאמען ניט מער געווען קיין צופעליקער. דאן האבן אלע מודה געווען, אז דער נאמען „בית מדרש לרבנים" פאסט פאר דעם אינהאלט פון אזא רעליגיעזער הויכשולע, און ישיבת ר' יצחק אלחנן (נויארק) אנערקענענדיק דעם אויטאריטעט פון שיקאגאר תורה־צענטער, איז געווען פארטראטן אין די עפנטלאכע תורה־און־וויסנשאפטלאכע געשפרעכן, איינגעארדנטע דורך די דאזיקע בירדע תורה־צענטערס אין אמעריקא. — דאס איז געווען שוין דערנאך. אבער אין דער התחלה, האבן די גרינדער פון „בית מדרש לרבנים" קיין באזונדער כוונה אין דעם נאמען ניט געהאט, וועלכע זאל האבן א געוויסע שייכות צו דער „ישיבת ר' יצחק אלחנן"; און שוין אפגערעדט צו מינדערן, חלילה, איר וויכטיקייט.

בשעת די רבנים זיינען געזעסן חול המועד סוכות (1916) אין סוכה און געזוכט א נאמען פאר זייער ישיבה, איז צווישן אנדערע פארגעשלאגענע נעמען אויך געווען דער נאמען „בית מדרש לרבנים". זיי האבן דעם נאמען אנגענומען, אבער אמת זאגנדיק האבן זיי אין דער התחלה זיך געפילט אפילו שוועריאך מיט אים. אין דער דירה, וואו די ישיבה האט געלערנט, איז נאך אלץ געבליבען די אלטע שילד „היכל הישיבה" (אין אידיש היישט עס: „ישיבה פאלאץ". יעדער קען דאך רופן זיין דירה — „פאלאץ"). דער דאזיקער פאקט, ווי אלע אנדערע

berg, Rabbi Silver, Rabbi Mushkin, Rabbi E. Epstein, Rabbi Cardon and Rabbi Rubenstein.)

VICTORY AND UNION OF "ETZ CHAIM" WITH "BETH MEDRASH LERABONIM" AND BETH MEDRASH LATORAH BECOMES THEIR NAME

With a solemn ceremony ("Kabbolas Kinyam" with Rabbi Cardon's handkerchief) they resolved with tears in their eyes that no one of them would desert the "front" in the battle for Torah, until the glorious triumph would be attained. And so it was with the development of its curriculum. In the face of ceaseless opposition this advanced Torah institution found the golden mean for God and humanity.

In 1920 there took place the union of Etz Chaim with the Beth Medrash Lerabonim. On Monday March 1 the lot on which the present building stands was purchased for $17,000. They had $6.000 from the sale of the Etz Chaim building at 100 Johnson Street, $2,000 was raised thru donations, and the balance was guaranteed by Shlome Levin, then president of the Etz Chaim. The lot was made over in his name until the balance should be paid.

With this union there came to a close one phase in the rise of the Torah institution — it had secured the recognition of the city. What was the attitude of the local orthodox paper, the Courier? In an editorial on March 7, 1920 there appears "In Chicago we have two Yeshivas, Etz

פֿאסירונגען אין דער אַנטוויקלונג פון דעם איצט אַנערקענטן העכערן תורה־אַנשטאַלט, איז א באוויז, אז זייַנע גרינדער זייַנען געווען ניט נאָר באַשיידן אין זייערע ארויסטרעטונגען, נאָר זיי האָבן אפילו ניט געוואגט צו מאַכן א טריט פֿאראויס ביז געוויסע אומשטענדן האָבן ניט געצוואונגען דערצו.

ענדגילטיגער נצחון און די פֿאַר־אייניקונג פון „עץ חיים" מיט „בית מדרש לרבנים", און „בית מדרש לתורה" ווערט זייער נאָמען.

דורך שווערע געגנערשע אטאקעס, האָט דער תורה־אַנשטאַלט אויפגעשטיגן צו זיין איצטיקער הויך. דער אויסערלאכער דרוק מצד די געגנער האָט „אויסגעצעמענטעוועט" דעם שטאַרקן רצון ביי די רבנים (גרינבערג, זילבער, מושקין, א. עפשטיין, קאַרדאַן, רובינשטיין). דורך א קבלת־קנין (מיט הרב קאַרדאַן'ס פאַטשיילע), האָבן זיי מיט טרערן אין די אויגן אויף זיך געזומען, אז קיינער פון זיי טאָר ניט פֿאַרלאָזן דעם פראָנט פון דער דאזיקער מלחמת התורה, ביז עס וועט דערגרייכט ווערן דער ענדגילטיקער נצחון. און אזוי איז געווען אויך מיט זיין אינהאַלט און פראָגראַמאַטישע אַנטוויקלונג; — דורך דער אומאויפהערלאכער אויסערלאכער קריטיק האָט דער דאזיקער העכערער תורה־אַנשטאַלט געפונען זיין שביל הזהב צו גאט און צו לייט.

אין 1920 איז פארגעקומען די פֿאַראייניגונג צווישן „עץ חיים" מיט דעם „בית מדרש לרבנים".

מאַנטאָג, דעם 1־טן מאַרטש, איז דער פּלאַץ פון דעם איצטיקן בנין געקויפט געווארן פאר 17 טויזנט דאָלאר. 6,000 דאָלאר האָבן זיי געהאָט פון דעם פארקויפטן „עץ חיים" בנין. 2,000 דאָלאר זיינען געווען נדבות און אויפ'ן איבעריקן האָט גוט

Chaim and Beth Medrash Lerabonim, where study is carried on diligently. Local Yeshivas are supported by their own communities but the central Isaac Elchanan Yeshiva must be supported by the entire American Jewry." From these lines we can see the attitude of the paper. It still talks of "two" Yeshivas. (That was also the wording of the paper's news items on February 19 and March 3 which reported the purchase of the lot on which the building now stands.) And it is also noted that the "two" Yeshivas are merely local and have no central influence.

That was the issue between the newspaper editor and the Rabbis who supported the Yeshiva. Neither of the opposing parties was lacking in sharp words to argue with the enemy. In the end the Rabbis won out, but to appease the other side it was agreed to call the institution "Beth Medrash Latorah," in which are housed the Beth Medrash Lerabonim with the Etz Chaim Yeshiva as a preparatory department.

After the controversy was settled, the Jewish Daily Courier along with its publisher, M. Ph. Ginsburg, became the wholehearted supporters of the Hebrew Theological College. The newspaper has remained one of the prime factors in the rise of the institution to its present high position. The aid of the Jewish Daily Courier has always been all-embracing and sincere conclusive evidence of its honest intentions even when it was in the camp of the opposition.

Among the Jewish-English weeklies the Jewish Chronicle (pub-

געזאגט דער פרעזידענט פון „עץ חיים", שלמה לעווין, אויף וועמענם נאמען דער פלאץ איז געקויפט געווארן, אלס פארזיכערונג בין מ'האט דעם חוב באצאלט.

מיט דער פאראייניגונג איז דערווייל פארענדיקט געווארן איין פאזע אין דער דערגרייכונג פון דעם תורה־אנשטאלט; — ער האט געקראגן די אנערקענונג פון „שטאט". ווי איז אבער געווען די שטעלונג פון דער היגער ארטאדאקסישער צייטונג, „דער אידישער קוריער"? אין א לייט־ארטיקל (מארטש 7, 1920), וועלכע געזאגט: „אין שיקאגא האבן מיר צוויי ישיבות „עץ חיים" און „בית מדרש לרבנים" וואו עס וועלט פליסיק געלערנט. לאקאלע ישיבות וועלן אויסגעהאלטן פון זייערע געמיינדעם אבער די צענטראלע ישיבת ר' יצחק אלחנן מוז אויסגעהאלטן ווערן פון גאנץ אמעריקאנער אידנטום". פון די דאזיקע שורות איז צו זען די שטעלונג פון דער צייטונג. זי רעדט נאר אלץ פון „צוויי" ישיבות. אזוי איז אויך דער נוסח אין די נאטיצן פון דעם 19־טן פעברואר און 3־טן מארטש, אין דער זעלבער צייטונג, וואו עס וועלט געמעלדעט די קניה פון דעם פלאץ, וואו דער אנשטאלט שטייט איצט. און עס וועלט באטאנט, אז די „צוויי" ישיבות זיינען לאקאלע און ניט קיין צענטראלע.

דאס איז געווען דער שטרייט־פונקט צווישן דעם רעדאקטאר מיט די רבנים פון דער ישיבה־לייטונג. קיין איינעם פון די שטרייטנדע צדדים האט חלילה ניט געפעלט קיין שארפע וועלטער זיך אויסצו'טענה'ן מיט זיין געגנער. דער סוף איז געווען, אז אויסגעפירט האבן די רבנים, אבער כדי צו מהנה זיין דעם צווייטן צד אויך, איז באשלאסן געווארן, אז דער אנשטאלט זאל הייסן „בית מדרש לתורה", וואו עס קאנצענטרירן זיך דער "בית מדרש

lished and edited by Hymen L. Meites) excelled in its devoted support of the Hebrew Theological College.

Rabbi Saul Silber, president of the Hebrew Theological College and actively responsible for its leadership, emphasizes greatly the value of the support of the press as described above.

START BUILDING THE PRESENT FINE QUARTERS

Only then when peace was made with the newspaper editor, and the united Yeshiva-front was strengthened, did they betake themselves to building the present structure. Mr. Eisenstein was in charge of the contracting. This resulted in a saving of $25,000 in the cost of the building, and Ben Zion Laserowitz busied himself with the task of gathering funds.

On Hol Hamoed Sucoth, 1921, the cornerstone was laid. The entire treasury consisted of $2,000, donated by Ben Zion Laserowitz. But they started to build, the community donated money for the building, and the Yeshiva already had enough for its expenses during the year in which the building was being put up. The building cost $120,000, and the mortgage was only $35,000. On Hol Hamoed Sucoth 5682 (1922) the dedication of the building was celebrated under the chairmanship of Joshua Ginsburg. The celebration lasted for two weeks. Thousands of people brought donations, and that together with the proceeds of a bazaar brought $10,000 into the treasury. This was a good start to insure the yearly budget, which then totaled

לרבנים", מיט ישיבת „עץ חיים" אלס מכינה.

נאכדעם איז דער „אידישער קורער", דורך זיין ארויסגעבער, משה פישל גינזבורג, געווארן אן אויפריכטיקסטער שטיצער פון „בית מדרש לתורה". צו יעדן נויטיקן מאמענט איז אין דער צייטונג געווען געדרוקט לייט־ארטיקלען, באריכטן און נאטיצן לטובת דעם „בית מדרש לתורה".

זינט דאן איז „דער אידישער קורער", די אלע יארן אן קיין איבערריס, צווישן די וויכטיקסטע פאקטארן, א דאנק וועלכע דער הויכער תורה־אנשטאלט האט דערגרייכט צו זיין גרויסער מדרגה. די שטיצע פון דער צייטונג איז שטענדיג אלזייטיק און עם ווערט נעמאן מיט אן ערנסטער אי־בערגעבנקייט. דאס באוויזן אויך, אז דעם „קוריער"ס כוונה איז געווען אן ערלאכע אויך דאן, ווען מיט זיין גאנצער אויטאריטעט און גרויסע ווירקונג איז ער געווען אין דעם לאגער פון די געגנער.

ער האט זיך נאר געדארפט איבערצייגן אין דער נערעכטיגקייט פון דעם צווייטן צד און טאקע אויך דערזען וואוהין די געזעלשפאטלאכע מיינונג איז געגאנגען (די היסטארישע פארזאמלונג אף גרענשאו סטריט), — איז ער געווארן און ער איז דער געטרייער פריינט פון דעם תורה־אנשטאלט.

דער פראנטוואלטליכסטער פירער פון „בית מדרש לתורה", הרב שאול זילבער, באטאנט שטארק די דאזיקע פריינטשאפט, ווי די פריינטשאפט פון דער אידיש־ענגלישער פרעסע, איבערהויפט דער „דזשואיש קראניקל" דורך זיין רעדאקטאר ־ ארויסגעבער, היימאן ל. מייטעס, וועלכער האט זיך אלעמאל אויסגעצייכנט מיט זיין געטרייער מיטהילף צום תורה־אנשטאלט.

מ'חויבט אן בויען דעם איצטיקן גרויסן בנין.

דער פארייניקטער ישיבה־פראנט איז באפעסטיקט געווארן, איז מען צוגעטראטן צו בויען דעם איצטיקן בנין. אלעקם אייזענשטיין האט אויפגעפאסט אויפ'ן בויען (וואס האט צוליב דעם געקאסט בילינגער מיט 25,000 דאלאר), און בנציון לייזעראוויטש איז ארומגעלאפן שאפן געלט.

חול המועד סוכות, תרפ"א (1921)

about $15,000 and towards which they had only $6,000, which the "Federated Charities" paid annually to Etz Chaim. Among the later large donations later on were $6,000 from Nathan Fox, $3,000 from Mrs. Bernstein in memory of her deceased husband, Louis, and $3,000 from B. Cohen, (Grand Rapids, Mich.) who was influenced to do this by Rabbi Silver.

At that time there studied in the Beth Medrash Latorah 175 pupils, among them 35 from the Beth Medrash Lerabonim. The first directors were: N. H. Bolotin, A. Blumenthal, A. M. Goldberg, D. Gortchakoff, Rabbi Saul Silver, B. Laserowitz, S. Levin, Rabbi Mushkin, Rabbi Ephraim Epstein, Rabbi Ezriel Epstein, S. P. Platt, Rabbi Cardon, I. Rabuchin, A. G. Schulman, I. Schechtman, S. I. Shapiro and Rabbi J. Greenberg, principal, and M. Perlstein, sec'y.

Here this Torah institution ended its second phase. From the "red book" (a constitution which happened to be bound in red covers, in which there was a provision that a Jew who desecrated the Sabbath could not become a member of the board of directors of the Yeshiva) the Beth Medrash Latorah became that which it should have become, a ladder whose rungs lead the students to ordination and to a knowledge of Jewish culture in the spirit of traditional religious Judaism. Graduates also of secular universities, the ordained Rabbis of the Beth Medrash Latorah are fit spiritual leaders for the young as well as for the old. The same

איז געלייגט געוואָרן דער ווינקלשטיין. זייער גאנצער פארמעגן איז דאן בא־שטאנען פון צוויי טויזנט דאלאר, געגעבן דורך לייזעראוויטש'ן. אז מען האָט אנגעהויבן בויען, האָט דער עולם אנגעהויבן געבן געלט, און דערווייל האָט שוין די ישיבה געהאט איר אויס־קומעניש פארן גאנצן יאר, וואס דער בנין האָט זיך געבויט. 120 טויזנט דאלאר האָט די געבוידע געקאָסט, און א מאָרטגעדזש איז בייַ זיי געבליבן איינגאנצן אויף 30 טויזנט. מיט גרויס פרייד איז חול המועד סוכות, תרפ"ב (1922), געפראוועט געוואָרן דער חנוכת הבית, וואו יהושע גינזבורג איז געווען טשערמאן. די שמחה האָט זיך געצויגן צוויי וואכן נאכאנאנד. טויזנטער מענטשן האָבן געפראכט געלט, און אינאיינעם מיט דער אויס־נאמע פון דאמאלסדיקן באזאר איז אין קאסע אריינגעקומען א צען טויזנט דאלאר. דאס איז געווען א גוטער אנ־הויב צו פארזיכערן דעם יערלאכן בודזשעט, וואס האָט אנגעטראפן א 15 טויזנט דאלאר און געהאָט האָבן זיי נאָר זעקס טויזנט, וואס די „פעדעריייטעד טשאריטים" פלעגט צאָלן יערלאך פאר דער ישיבה „עץ חיים". (צווישן די שפעטערדיקע גרע־סערע נדבות, זיינען געווען 6,000 דאלאר פון נייטהאן פאקס ע"ה, 3,000 דאלאר פון מרת בערנשטיין, אין אנדייַנק פון איר פארשטארבענעם מאן, לואיס, און 3,000 דאלאר פון ב. קראהן, פון גרעגנד רעפידס, מישיגען, געגעבן דורך דער ווירקונג פון הרב זילבער.

צו יענער צייט האָבן „בית מדרש לתורה" געלערנט א 175 תלמידים, צווישן זיי — 60 פון „בית מדרש לרבנים", און די ערשטע די־רעקטארן זיינען געווען: נ. ה. באלאטין, א. בלומענטהאל, א. מ. גאלדבערג, דוד גאָרטשאקאף, הרב שאול זילבער, ב. לייזעראוויטש, ש. לעווין, הרב מושקין, הרב אפרים עפשטיין, הרב עזריאל

fundamental principles were followed in preparing men and women teachers for the Talmud Torahs, (a department which was later eliminated), and in the whole educational program for the hundreds of pupils who cared not to be Rabbis or teachers but who wanted to remain Jews in America.

GREAT GROWTH OF THE TORAH INSTITUTION

Rabbi Saul Silber, president of the Beth Medrash Latorah since 1922, undertook to carry out this great task. Thanks to his organizing ability and parliamentary methods, and also to the liberal leanings of the principal, Rabbi Jacob Greenberg, this institution for Torah and Scholarship developed to its present well-deserved greatness. Special departments for "Jewish science" are started from time to time, under such recognized scholars as Dr. Abraham Schechter, Dr. Meyer Waxman and Dr. B. M. Levin. There is engaged as the Chief Rosh Yeshiva Rabbi Nissan Yablonsky, of blessed memory, formerly Rosh Yeshiva in Slabodka during the time of the German occupation. His successor was Rabbi Chaim Itzchak Korb (1928).

Students come to the Yeshiva from Europe, America, and Canada. The students receive monthly stipents ranging from $15.00 to $50.00. The budget becomes $50,000 a year. The institution starts (1923) sending collectors thruout the country, who raise one-fifth of the budget, and directors in Chicago do ex-

עפשטיין, ס. פּ. פּלאטט, הרב קאדאן, י. ראבוכין, א. נ. שולמאן, י. שעכטמאן, ש. י. שפירא, הרב י. גרינבערג—מנהל און מ. פּערלשטיין—סעקרעטאר.

דא האט דער תורה־אנשטאלט אויך פאראנדיקט מיט זיין צווייטער פאזע:—מיט דעם „רויטן ביכעלע", א קאנסטיטוציע וואס איז צופעליג געווען געבונדען אין רויטע טאוועלאך, וואו עס איז געווען א תקנה, אז א איד ניט קיין שומר שבת טאר ניט זיין אין דירעקטאָרן באָארד פון ישיבה. דער „בית מדרש לתורה" איז געווארן דאס וואס ער האָט געדארפט ווערן — א לייטער וואס זיינע שטאָפּלען ברייננגען זיינע תלמידים ביז סמיכה אויף רבנות וחכמת ישראל אין גייסט פון טראדיציאנעל־רעליגיעזע אידישקייט. און זיין ענדיק אויך דיפלאָמירטע פון אלגעמיינע הויכשולן ווערן די מוסמכים פון „בית מדרש לתורה" די גיסטיקע פירער פאר די עלטערע ווי פאר די יונגערע. די זעלבע גרונד־ליניע איז דא אויך געווען ביים צוגרייטן לערער און לערערינס פאר תלמוד־תורה'ס, (א געביט וואס איז נאכהער אנולירט געווארן), און איז דער נאנצער דער־ציאונגס פראָגראם פאר די הונדערטער און הונדערטער תלמידים, וואס וועלן ניט זיין קיין רבנים אדער לערער, אבער אידן אין אמעריקא וועלן זיי זיין.

דער ערשטער פרעזידענט פון בית מדרש לרבנים אויף גרענשאו סטריט איז געווען הרב אפרים עפשטיין. אין 1921 איז בנציון לייזעראָוויטש געווען פרעזידענט פון בית מדרש לתורה.

גרויסער אלזויטיקער זואוקם פון תורה אנשטאלט

זינט 1922 ווערט הרב שאול זילבער פרעזידענט פון „בית מדרש לתורה". א דאנק זיינע ארגאניזאטאָרישע פיי־איגקייטן און פּאָלאמענטאָרישע מע־טאדן, און א דאנק די ליבעראלע טענ־דענצן פון מנהל הישיבה, הרב גרינ־

cellent work for the good of this Torah institution. Various auxiliaries are organized ("Beth Medrash Latorah," "Gan Shmuel" (in memory of Rabbi B. Z. Margolin's son Samuel), "Lawndale Women of B. M. L.", "Lazecher Abraham Blumberg", "Machazike Torah", "Malbish Arumim", "A. B. A. Juniors" and the "Sustenance League"). A student loan-fund was organized, to advance money to the boys on the monthly stipends they received from the Yeshiva. Mrs. Sarah Aaronson gave the first $200 for the fund and Mr. & Mrs. Jacob Shimon Silber gave $500. In time it grew to $2,000. A thousand loans amounting to $10.000 were made.

According to the 1929 report, the number of students was 400, among whom were 13 from Canada, 1 from Cuba, 3 from Lithuania, 3 from Palestine, 1 from Poland, 1 from Switzerland. 1 from Czecho-Slovakia and 56 from various states in America, from the Atlantic to the Pacific. At that time the Beth Medrash Latorah had a membership of 11,429, an income of over $109,-000 and expenditures in excess of $111,000. In that year they also began to build a home for the thousands and thousands of book in various langagues dealing with Jewish literature, which had been collected in the Yeshiva. Among them are some rare books which are not to be had any place else. It is a wonderful library. It is necessary to have a home for it — if not the rare treasure will become worthless. It was also necessary to have more class

בערג, איז דער אנשטאלט פאר תורה און ווייסנשאפט אויסגעוואקסן צו זיין איצטיקער פארדינטער גרויס.

אין 1923 ווערן געשיקט משולחים אויסערהאלב שיקאגא, טוען גוטע ארבעט לטובת דעם תורה-אנשטאלט.

א ספעציעלע קאטעדרע פאר „חכמת ישראל" ווערט פארשידנצייטיק אנגע-פירט דורך אנערקענטע ווייסנשאפטס-לייט, ווי דר. אברהם שעכטער, דר. מאיר וואקסמאן און דר. ב. מ. לעווין. הויפט ראש הישיבה ווערט הרב ר' נישן יאבלאנסקי ז"ל, געווען ער ראש הישיבה אין סלאבאדקע אין דער צייט פון איר דייטשער אקופאציע. נאך דער פטירה פון הרב יאבלאנסקי ז"ל איז ארויסגערופן געווארן הרב קארב צו פארנעמען דעם אמט פון הויפט ראש ישיבה. עם קומען אן ישיבה בחורים פון איראפא, אמע-ריקע און קאנאדע. די תלמידים הויבן אן באקומען פון 15 ביז 50 דאלאר א חודש. דער בודזשעט האלט שוין בא 50 טויזנט דאלאר א יאר. עם ווערט ארויסגענעבן א העברעאיש - ענגלישער זשורנאל, „המעין", א זאמל-בוך „אוהל מועד" און אנדערע ליטעראריש אויסנאבן. עם ווערן ארגאניזירט פארשיידענע „אוקזילערים": („בית מדרש לתורה" „גן שמואל", אין אנדיינק פון הרב ב. ז. מארגאלין'ס זון, שמואל, „לאונ-דיל פרויען פון ב. מ. ל.", „לזכר אברהם בלומבערג", „מחזיקי תורה", „מלבוש ערומים", „א. ב. א. יונגע" און סטופענדיום פאראיין"). ס'ווערט אויך געגרינדעט א „גמילת חסד" פאנד פאר די בחורים, ארויסצוהעלפן זיי מיט אן הלואה ביז זיי באקומען זייער מאנאטלאכן טשעק פון ישיבה-קאסע. די ערשטע 200 דאלאר פאר דעם פאנד האט געגעבן מרת שרה ארנסאן און 5 הונדערט דאלאר האבן געגעבן יעקב שמעון און זיין פרוי אסתר פייגא זילבער.

מיט דער צייט איז דער גמילת חסד פאנד אויסגעוואקסן ביז 2,000 דאלאר. עם זיינען אויסגעטיילט ג-

rooms for the increasing number of students. Rabbi Silber called a meeting, and a banquet was held in the home of I. Balaban. In one evening more than $100,000 was raised for the purpose. Barney Balaban (incidentally he donated $30,000) was chairman of the undertaking, and they started to erect a $200,000 structure, a beautiful library which is among the very few of its kind in Jewish America. The building was put up, but they were not able to finish it. The depression came along and put a stop to it. Now that times are improving, the loyal workers hope that Jewry will complete the library building.

The crisis also had its effect on the loan fund treasury. But in this connection the problem was solved. In 1930 the Yeshiva opened a restaurant where the students eat three meals daily. The supervisor of the restaurant is Jacob Bitensky.

VERY IMPORTANT

If there are doubters in the camp of Orthodox Jewry who wonder with sorrow-laden eyes if there will be a perpetuation of traditional Judaism in America — let them be led, these doubters, by the hand to the shining tower of Torah. Beth Medrash Latorah, and let there be opened for them its record-book, the history of its origin and growth, and let us speak to them in this wise:

"In a time of heavy darkness and black ignorance, a few

ווארן א טויזנט גמ"ח אויף 10,000 דאלאר.

לויט דעם באריכט פון 1929, גע־שריבן פון עקזעקוטיוו דירעקטאר, רבי שמואל סיגל, האט דאן די צאל פון תלמידים דערגרייכט ביז 400, צוויישן וועלכע עס זיינען געווען 13 פון קאנא־דע, 1 פון קיובא, 3 פון ליטע, 3 פון ארץ ישראל, 1 פון פוילן, 1 פון שוויץ, 1 פון טשעכאסלאוואקיע און 56 פון פארשיידענע סטעיטס אין אמעריקא, פון אטלאנטיק ביז פאסי־פיק. א מיטגלידערשאפט האט דער „בית מדרש לתורה" דאן געהאט פון 11,429. הכנסה — איבער 109 טויזנט דאלאר און הוצאה — איבער 111 טויזנט. יענעם יאר איז מען אויך צוגעטראטן בויען א היים פאר די טויזנטער און טויזנטער ספרים אויף פארשיידענע שפראכן און געביטן אין דער אידישער ליטעראטור, וועלכע האבן זיך אנגעזאמלט אין די ישיבה זינט איר נייע היים. דא געפינען זיך זעלטענע ספרים־אנטיקן. ס'איז א ביבליאטעק אן אוצר. דארף מען פאר איר האבן א היים. אניט — וועט פון אט דעם זעלטענעם אוצר ווערן א חורבן. מ'האט אויך געדארפט האבן מער קלאס־צימערן פאר דער פארגרעס־סערטער צאל תלמידים. האט הרב זילבער געדופן א ספעציעלען מיטינג„ און א מאלצייט איז געפראווען געווארן ביי י. באלא־באן אין דער היים. אין איין אוונט איז געשאפן געווארן פאר דעם ציל אריבער הונדערט טויזנט דאלאר. בארני באלאבאן (אגב אים אליין האט געקאסט א 30 טויזנט דאלאר) איז געווען טשערמאן פון דער אונטערנע־מונג און מ'האט זיך געשטעלט בויען א בנין פון צווי הונדערט טויזנט דאל. א שיינקייט פון א ביבליאטעק, וואס איז צוויישן די געציילטע איבער דער אידישער אמעריקא. דער גאנצער בנין איז אויפגעשטעלט געווארן, אבער ענ־דיקן אים האט מען ניט געקענט. דער

Jewish people, poor and alone but steadfast and courageous faced the chaotic conditions that existed and with a strong desire for "let there be light" they began and brought to completion a source of Torah for traditional Jews here and everywhere."

A few decades of intensive work on the part of a few people — and what is the result? Over a thousand young Jewish souls have armed themselves in the Beth Medrash Latorah with Jewish knowledge, heart and strength, and they become the active workers in American Jewry. They create not only the **atmosphere** of the traditional-Jewish existence but also the perpetuation of this existence. At the head of this spiritually armed battalion march the young Rabbis, ordained by the Beth Medrash Latorah, university graduates. In their respective communities in America and Canada they toil in the spirit of the "light of the Torah" and with aid of secular knowledge to win over the minds and hearts of both the young and old in American Jewry. Unceasingly, without a pause there is created day in, day out the whole community.

There is no room for a doubter. There is a place for those who say "no" and for those who say "yes." Those who say "yes" are now being put to the test, to show thru active cooperation with the Beth Medrash Latorah how fast they cling to the eternal ways of Judaism.

קריזיס איז געקומען און די שמחה צושטערט. איצטער אז די צייט ווייזט אויף בעסער האָפט מען, אז אידן וועלן זיך א נעם טאָן ארויסצועגדיקן דעם גרויסן ביבליאָטעק־בנין.

דער קריזיס האָט זיך אויך אריינגעמישט אין דער „גמילות חסדים" קאַסע. אָבער דא האָט מען זיך אָן עצה געגעבן. 1930 האָט די ישיבה געעפנט א קיך, וואו די בחורים באָהגן זייערע מאָלצייטן, דריי מאָל א טאָג. יעקב ביטענסקי איז דער ממונה איבער די מזונות.

זייער וויכטיק

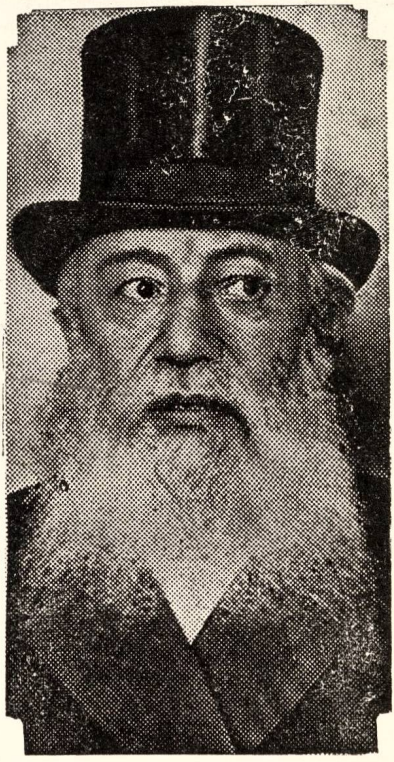
און אויב עס זיינען פאראן צווייפלער אין דעם אידיש־אָרטאָדאָקסישן לאָגער אין אמעריקא, וואס נישטערן מיט אומעט־פארלאָפענע אויגן „צי ס'איז פאראן אן אנהאלט פאר'ן טראָדיציאָנעלן אידישקייט אין אמעריקא? — דארף מען זיי נעמען, אט די צוויייפלער, ביי דער האָנט און זיי צו פירן צו אָט דעם ליכטיקן תורה־טורעם, „בית מדרש לתורה", און אויפעפענען פאר זיי זיין „מגלת היוחסין", די היסטאָריע פון זיין אנטשטייאונג און אנטוויקלונג, און זאגן צו זיי אזוי:

אין א צייט פון גראָבע פינצטערניש און פינצטערע גראָבקייט, האָבן איינצעלנע געציילטע אידישע מענטשן, ארימע און עלנטע, אבער ערלאבע און מוטיקע, זיך איינגעגראבן אין דער דאמאלסדיקער גרויער כאָאטישער ווירקלאכקייט, און מיט א שטאַרקן ווילן פון „ליכטיק זאל ווערן", האָבן זיי אנגעהויבן און פארטיג געמאכט די קרוין פון תורה פאר'ן טראדיציאנעלן אידנטום דא און איבעראל.

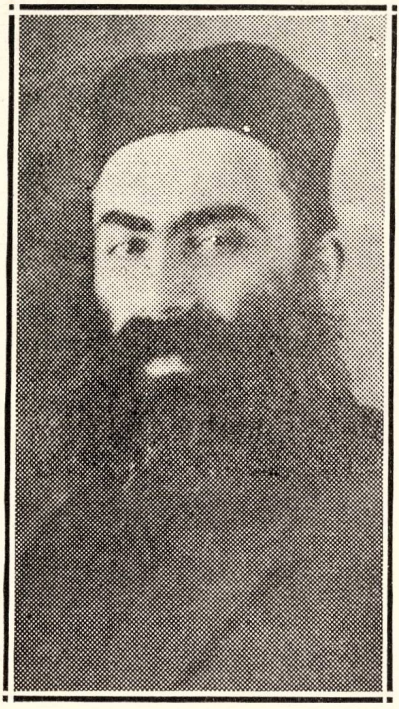
א פאָאר צענדליק יאָר אינטענסיווע ערלאבע אַרבעט פון איינצעלנע געציילטע, און וואס איז דער סך הכל? איבער טויזנט יונגע אידישע קרעפטן האָבן זיך דא, אין בית מדרש לתורה

באַוואָפנט מיט אידיש וויסן — האָרץ — און קראָפט, און זיי ווערן דאָס אָקטיוו אינם אַמעריקאַנעם אידנטום. זיי שאפן דאָס ניט בלויז די אָ ט ־ מ אָ ם פ ע ר ע פון אידיש־טראַדיצ־ יאָנעלן קיום, נאָר טאָקע די פ אָ ר ט ־ ז ע צ ו נ ג פון אָט דעם קיום. און אין פאַראויס פון אָט דער גייסטיק באַוואָפנטער מחנה מאַרשירן די יונגע רבנים, די מוסמכים פון בית מדרש לתורה, די אוניווערזיטעט גראַדואיר־ טע, און פון זייערע רבנות אַמטן אין די פארשיידענע שטעט איבער אמע־ ריקא און קאַנאַדאַ, ווירקן זיי אינם גייסט פונם אידישן „מאור שבתורה" און מיטן פאַרמעגן פון אלגעמיינע וויסנשאפט, איבער די מחות און די הערצער פון יונג און אלט אין דעם אמעריקאַנער אידנטום. און אָן אויפ־ הער, אָן שום הפסקה ווערט די תורה שאַפונג פון א תורת חיים פאר דעם גאנצן כלל טאָג־טעגלאר געשאפן.

איז איצט ניטא קיין אָרט פאר קיין צווייפלער. עם איז יע דא אן אָרט פאר „נייז זאָגער" און פאר „יע זאָגער". — אט די דאזיקע „יע זא־ גער" שטייען פאר א פרואוו צו באַ־ ווייזן דורך פראַקטישע קאַאפּעראַציע מיט דעם בית מדרש לתורה ווי ווייט האלטן זיי אין דעם אייבּיקן וועג פון יהדות...

הרב ר' יהודה ליב גראַדאַן ז"ל
ערנפּרעזידענט „בית מדרש לתורה"

הרב ר' ניסן יאַבלאָנסקי ז"ל
ערשטער הויפּט ראש הישיבה

RABBI SAUL SILBER
President

Born 1881 in Alexandrovsky, Kovno, Lithuania, to Aaron Michel and Minna Deborah (Shur) Silber. At age of 3 his parents moved to Dvinsk, where he studied in the Yeshivas under supervision of Rabbi Yomtov Lipman and Rabbi Nohum Feferman till 17. From 17 to 20 he studied in the Lieder Yeshiva under the personal supervision of Rabbi Isaac Jacob Reines, who influenced him strongly. Torah, the Rabbinate, communal work — these became the way in life — the life task for his national-social activities.

Came to America 1900. Married 1903 Sarah Kaplan, New York, who bore two children, Esther and Herzl. His first position as spiritual leader was in Columbus, O. and Youngstown O., where he already displayed his great speaking ability and his desire to work for Jews and Judaism. 1911 he delivered his first sermon in Anshe Sholom Synagogue, and thenceforth he became in fact the tribune of Orthodox Jewry. There is no national-communal undertaking (in the spirit of traditional Judaism) in which he is not an active leader. The Beth Medrash Latorah, of which he has been pres. since 1922, is the crowning glory of his work. His lectures in homiletics are a fine example for the rabbinical students. He is the guiding spirit of the Torah institution. He is written up in detail in the history (Sefer Hazikoron) of Anshe Sholom, in which he has a lifetime rabbinical contract.

הרב שאול זילבער
פּרעזידענט פון „בית מדרש לתורה"

געבוירן 1881 אין אלעקסאנדראָווסקי, קאָוונע. זון פון אהרן מיכל און מיני־דבורה (שור) זילבער. ווען ער ווערט 3 יאָר אלט האָבן זיינע עלטערן איבערגעצויגן קיין דווינסק, וואו ער לערנט אין די ישיבות אונטער אויפזיכט פון הרב ר' יום־טוב ליפּמאן פעפערמאן ז"ל.

אין עלטער פון 17 ביז 20 לערנט ער אין באָרימטער לידער ישיבה מיט פּערזענליכער אויפזיכט פון ר' יצחק יעקב רוינעס ז"ל, פון וועמען ער ווערט שטאַרק באַאיינפלוסט. תורה און דרך ארץ, רבנות און עסקנות ווערט דער לעבנסווענ אין זיין פאַרצוויגטער נאַציאָנאַל־געזעלשאַפטליכער טעטיגקייט.

1900 קומט ער קיין אַמעריקא, 1903 הייראט ער שרה קאַפלאַן, ניו יארק, און האָט מיט איר 2 קינדער אסתר און חיים־הערצל. זיין ערשטער אמט אלס גייסטיגער פיהרער איז אין קאַלאַמבוס — יונגסטאַון און עס ווייזט זיך גלייך ארויס זיין גרויסע רעדנערקראַפט און וויטע אַמביציעס צו אַרבעטן פאר אידן און אידישקייט. ראש השנה 1911 האלט ער זיין ערשטע דרשה אין „אנשי שלום"" שוהל, און פון דאַן־אָן ווערט ער פאקטיש דער טריבּיון פון דעם אָרטאָדאָקסישן אידנטום. ס'איז ניטא איין ווייכטיקער נאַציאָנאַל־געזעלשאַפטליכער גרעפּיט (לויט'ן אידיש־טראַדיציאָנעלן גייסט) וואו ער זאָל ניט זיין אָנפּיהרנדיג טעטיג. דער „בית מדרש לתורה", וואו ער איז פּרעזידענט זינט 1922, איז דער „שיר השירים פון זיין פאַרצוויגטער טעטיגקייט. זיינע לעקציעס אין דרוש זיינען אָ מוסטער פאר די שטודירענדיגע רבנים. ער איז דער לייכטנדיגער זייל פאר דעם הויכן תורה־אנשטאלט. אויספירליך איז וועגן אים געשריבן אין דער היסטאָרי (ספר הזכרון) פון „אנשי שלום", וואו ער האָט זיך אַרויסגעהויבן אין זיין פאַרפּליכטונג אלס רב, אויף לעבן צייט.

RABBI JACOB GREENBERG

Dean of the College

Born (5639) to his parents Solomon and Beila (Yanvitz) Greenberg, in Antopoly, Grodno, Poland. His father was a lumber merchant and a great Talmudical scholar. At 12 young Greenberg studied by himself, greatly influenced by Rabbi Hirsch Rabinovitz, well versed in mathematics and astronomy. Ordained at 18. Well versed in Hebrew and Russian literature, specialized in physics. Studied 2 years under the Gaonim David Karliner, Chaim Busker, Elya Pruziner, Zalman Sender Maltscher.

In 5660 he married Esther, daughter of Aaron Samuel of Pinsk, became a "Porush" for 3 months in Kovno, and was ordained by Rabbi Herschel Kovner and Rabbi Moses Slabodker. Went to Germany, Mitweide, Saxony, for 4 years studied electrical and mechanical engineering in the famous polytechnic, also attended the polytechnic in Karto and Stutgart, and practiced in Chemnitz, Saxony.

Came to Chicago (1905), worked for Western Electric and the Edison Company. Quit because of Shabbos. Did not wish to be a practicing Rabbi and devoted his scholarship to Jewish education. Became dean of Beth Medrash Latorah. Original thinker and mathematician, especially intersted in Einstein's theory. Published "Porashath Hamoadim" and other works. He has 3 sons Isaac, Louis and Moses.

הרב יעקב גרינבערג

געבוירן (תרל"ט) בײַ זײַנע עלטערן ר' שלמה און בײַלע (ינביץ) גרינבערג, אין אַנטאָפּאָלי, גראָדנע, פּוילן. דער פּאָטער איז געווען א וואלד־סוחר אבער א גרויסער למדן. צו צוועלף יאָר לערנט שוין דער יונגער גרינבערג פּאָר זיך, זייענדיק שטאַרק באַאײַנ־פלוסט פונם רב, ר' הירש ראַבינאָוויץ, גרויס אויך אין מאַטעמאַטיק און אין אַסטראָנאָמיע. צו 18 יאָר איז ער שוין א מומחה. ווייט געלערנט אויך אין העברייאישער און רוסישער ליטע־ראַטור, איבערהויפּט אין פיזיק. 2 יאָר פּאַרבראַכט בײַ די גאונים ר' דוד קאַר־ליינער, ר' חיים בריסקער, ר' אליו פרוזינער, ר' זלמן סענדער מאַלטשער.

אין תר"ס הייראַט ער אסתר ב"ר אהרן שמואל ליפשיץ פון פינסק, ווערט א פרוש אויף 3 חדשים אין קאָוונע און קריגט אויך סמיכה פון ר' הירשל קאָוונער און ר' משה סלאָ־באָדקער. דאן פּאָרט ער קיין דייטש־לאַנד, מיטווייִדא, זאַקסן, שטודירט 4 יאָר עלעקטריק און מאַשינען־בּוי אינם באַוואוסטן פּאָליטעכניקום, באַווכט אויך די פּאָליטעכניקום אין קעניגאַ און שטוטגאַרד, און פּראַקטיצירט אין כעמניץ, זאַקסן.

קומט קיין שיקאָגא (1905), ארבעט בײַ די „ווסטערן עלעקטריק" און בײַ עדיסאָן קאָמפּ. און הערט אויף צוליב שמירת שבת. ווײל ניט זײַן פּראָפּעס־יאָנעלער רב און ווידמעט זיין גרויס געלערזאַמקייט פּאַר דער אידישער דערציאונג, און ווערט דער „דין" אין בית מדרש לתורה. גרויסער מחדש אין הויכער מאַטעמאַטיק, איבערהויפּט אין ער אינטערעסירט אין איינשטיינס טעאריע. פּאַרפאַסער פון דעם ספר „פּרשת המועדים", א. א. — ער האָט 3 זין יצחק, אליעזר און משה.

הרב אפרים עפשטיין

ערשטער פרעזידענט „בית מדרש לרבנים"

געבוירן תרל"ו. זון פון הרב ר' צבי חיים און בײלא־חנה ז"ל (באקסט) עפּשטיין. פאטער געווען תלמיד פון ר' יוסף־בער ז"ל, מחבר כתב־יד הלכה ודרוש. ברודער, ר' משה מרדכי ז"ל געווען ראש הישיבות סלאבאדקע און חברון.

תרס"ב געהיראט הנא ב"ר ישראל־אליו איזראילאוויץ. קהלה־פירער פלונ־גיאן, ליטע. געלערנט אין ישיבות מיר, סלאבאדקע, א. א. וו. א מוסמך (תרס"ד) פון ר' אליו־ברוך קאמאי, ז"ל, ר, יחיאל־מיכל עפשטיין, ז"ל, און ר' יצחק־יעקב רייגעס, ז"ל.

תרס"ט (1909) געקומען קיין אמעריקע. זינט 1910 רב אין „אנשי כנסת ישראל", רוסישע שוהל, שיקאגא. געווען וויס־פרעז. אגודת הרבנים דאמריקע וקנדה און סענטראל רעליף. געווען מיטגליד 1־טן און 2־טן איד. קאנגרעס און „ועד תראשי מזרחי", געווען טשערמאן שיקאגאר ועד החנוך און ועד הישיבות, געווען מיטגליד פרעזידיום משרד און מרכז הרבנים, געווען באארד־דירעקטאר פעדעראיטעד טשאריטיס, א. ד. נ.

זיינע קינדער: הרב צבי - חיים, „אהבת אחים" שוהל, אטלאנטא, גא. שמעון אייזיק, עמנואל, בייל־חנא און צביה.

אין 1929 איז זיין זון הקדוש אהרן דוד ז"ל, אומגעקומען על קדוש השם בשעת'ן לערנען צוזאמען מיט די 24 קדושים תלמידים פון דער חברון'ער ישיבה, ביים ארבישן פאגראם.

RABBI EPHRAIM EPSTEIN

Born 5636 to Rabbi Zvi Chaim and Beila-Chanah (Bakst) Epstein. Father student of Joseph-Ber, author of manuscript in Halacha and homiletics. Brother Moses Mordecai was Rosh Hayashiva in Slabodka and Hebron.

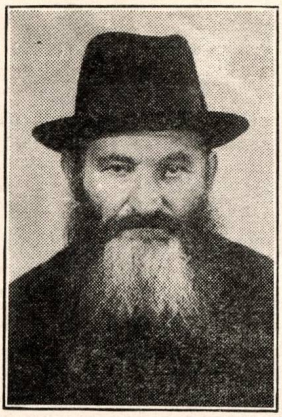
Married 5662 Hannah, daughter of Israel Isrolovitch, leader of community in Plungian, Lithuania. Studied in Yeshivas of Mir, Slabodka, etc. Ordained (5664) by Elya-Boruch Camay, Yechiel Epstein and Isaac Jacob Reines.

5669 (1909) came to America. Since 1910 Rabbi of Anshe Knesses Israel, Russian Congregation, Chicago. Former vice-president of Agudath Horabonim of Am. & Can. and of Central Relief. Member of 1st and 2nd Jewish Congress and Mizrachi Executive. Former chairman of Chicago Vaad Hachinuch and Vaad Hayeshivoth. Member of presidium of Misrod and Mercoz Horabonim. Former member of board of directors of Federated Charities, etc.

Children: Rabbi Harry Epstein, "Ahavas Achim" congregation, Atlanta, Ga.; Simon, Manuel, Ann and Sylvia.

In 1929 his son, David, was martyred while studying, together with 24 other students of the Hebrew Yeshiva.

RABBI CHAIM I. KORB
Member of Faculty

Born 1874 in Piltin, Courland, where his father Rabbi Saul taught class in Talmud for youths. At 16 attended Rabbi Leizer's class in Telz. Studied there with distinction for 3 years. Spent one year in Torah debating with Rabbi Meir Simcha Dvinsker.

In 5656 married Leah Miriam, daughter of Rabbi Moses I. Rabbin, author of rabbinical books and a manuscript on Cabola. Ordained with title „Hagaon" by Rabbi Itzl Ponevezer, and took over his father-in-law's position, Rabbi in Palangin, Lithuania After evacuation during war (1914) Rabbi in Pawlograd, Ukrainia. During Kerensky regime, the wealthy Babrosker Rabbi Gotz (Visotzsky's son-in-law) wanted to found a Yeshiva with Rabbi Korb as its head, but at end of war the Jews returned to Lithuania and Rabbi Korb became Rabbi in Zager for 4 years. Elected Rabbi in Beth Medrash Hagodol of Harlem, then one of the finest congregations in New York. There he published first volume of his great Rabbinical book "Nesivoth Chaim", of which subsequent volumes are ready for publication.

In 5688 he was called to be head of Talmudical department of the Beth Medrash Latorah, where in addition to daily lectures in Talmud and Codes, he delivers a weekly Pilpul for the two highest classes.

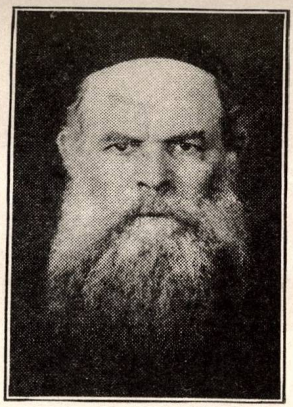
הרב ר׳ חיים יצחק קאָרב

געבוירן (1874) אין פּילטין, קורלאַנד וואו זיין פאָטער הרב ר׳ שאול ז״ל האָט געוואַנט דעם שיעור פאר די בּחורים. צו 16 יאָר קומט ער אַן אין ר׳ לייזער׳ס שיעור אין טעלז, לערנט מיט גרויס אויסצייכענונג 3 יאָר. א יאָר פאַרברייננט ער אין תורה ביי ר׳ מאיר שמחה דווינסקער ז״ל.

אין תרנ״ו הייראט ער לאה מרים בת הרב ר׳ משה יצחק ראבין ז״ל, מורה הוראה אין פאנעוועז, ליטע, מחבר פון רבנות׳שע ספרים און א כתב יד אויף קבלה. ר׳ איצל פאַנעוועזער ז״ל איז אים מסמיך מיט׳ן טיטל „הרב הגאון". רב אין פאַלאַנגין, ליטע. נאָכ׳ן מלחמה גירוש (1914) רב אין פאוולאַגראד, אוקראינא. בימי קערענסקי וויל דער באַברוויסקער רב און הגביר גאָץ (וויסאָצקי׳ס איידעם), גרינדן א ישיבה און האָבן איינגעלאדן הרב קאַרב אלס ראש הישיבה. נאָר דער מלחמה קערן זיך די אידן אום צוריק צו זייערע היימען אין ליטע און הרב קאַרב איז 4 יאָר רב אין זאָגער. פארעכנט צוויישן גדולים פון ליטא און פוילן. ווערט רב אין דעם בית מדרש הגדול דהארלעם, דאן פון די שענסטע קהלות אין נויארק. דערט דערשיינט דער ערשטער חלק פון זיין גרויסן רבנות׳שען ספר „נתיבות חיים", וועמענס ווייטערדיקע חלקים זיינען שוין אויך גרייט צום דרוק.

אין תרפ״ח ווערט ער ארויסגערופן צו זיין דער הויפּט ראש הישיבה פון בית מדרש לתורה.

זיינע קינדער: שלמה, רב, איידעם פון קאַוונער דיין, הרב ר׳ שמואל רודנער; דבורה, דאָקטאָר, פרוי פון דר. מאיר העגקין, ת״ח וי״ש; פייגע, פרוי פון הרב לוי קויפמאַן; משה, שוחט; חנה, שילערין גימנזיע יבנה; דוד לייב, תלמיד ישיבות טעלז סלאַבאַדקא, מוסמך בית מדרש לתורה; יהודית. שילערין.

RABBI CHAIM ZVI HALEVI RUBINSTEIN
Member of Faculty

Born 5635 to Israel and Denah, Slonim, Poland. Studied in Slonim and Valozin under "Hanaziv" and Rabbi Chaim Brisker. Ordained in Valozin at 20. One year later married Zarah, daughter of Asher Cohen, famous Rabbinical family in Lithuania and Poland. Rabbi Zadok Cohen of Lublin was her uncle.

Went to Palestine, where he was Rosh Yeshiva in Etz Chaim (Jerusalem) for 5 years and principal of Talmud Torah and Yeshivath Shaare Torah (Jaffa) for 13 years. Came to Chicago 1912 and served as Rabbi in South Chicago (8 years).

First founder of the study circle which developed into Beth Medrash Lerabonim,, now Beth Medrash Latorah. Since 1921 Rabbi in Shaare Tefilah B'nai Reuben. and Rosh Yeshiva in Beth Medrash Latorah.

Children — Judith, married to M. Silverman, principal Marks Nathan Home; Rachel married to Rabbi Schochet. teacher Marks Nathan Home; Rabbi Zadok, Milwaukee; Rabbi Isaac Avigdor; and Samuel, business man.

הרב ר' חיים צבי הלוי רובינשטיין

געבוירן תרל"ה. זון פון ר' ישראל און דינה. סלאָנים פוילן. געלערנט אין סלאָנים און וואלאָזשין בימי הנציב און ר' חיים ברִיסקער זצ"ל. צו 20 יאָר קריגט ער סמיכה פון וואלאָזשין. שפעטער מיט א יאָר חירַאט ער חיה שרה בת ר' אשר הכהן. באוואוסטע רבנות'שע פאמיליע אין ליטע און אין פוילן. ר' צדוק הכהן מלובלין איז נעווען איר פעטער. נאכהער פארן זיי אריבער קיין ארץ ישראל, וואו הרב רובינשטיין איז 5 יאָר ראש ישיבה אין „עץ חיים" (ירושלים) און 13 יאָר מנהל אין ת"ת וישיבה „שערי תורה" (יפו). 1912 קומט ער קיין שיקאגא און ווערט רב אין סויטה שיקאגא (8 יאָר). דער ערשטער גרינדער פון קבוץ פון וועלכן ס'איז צו שטאנד געקומען דער בית מדרש לרבנים, איצטיקער בית מדרש לתורה. זינט 1921 איז ער רב אין „שערי תפלה בני ראובן" און איינער פון די ראשי ישיבות פון בית מדרש לתורה.

זייַנע קינדער: יהודית, מרת מ. סילווערמאַן, פרינציפאל פון מארקס נייטהעז האום; אסתר, אשת הרב זאב ווין, רב אין אדעססער שוהל; רחל, מרת הרב שאחאט, לערער אין מארקס נייטהעז האום; הרב צדוק, מילוואקי; הרב יצחק אביגדור און שמואל, א געשעפטסמאַן.

RABBI CHAIM DAVID REGENSBERG

Member of Faculty

Born 1895 in Zambrova, Pol. Descendant of illustrious family. "Baal Halevushim", "Chacham Zevi", Knesses Yechezkel", etc. His father Rabbi Dov Menahem, Zambrova Rabbi, considered one of leading men of his generation. His mother, Sheina Mindel, was the daughter of famous Rabbi Yum-Tov Lipman Chaim Cohen, Rabbi in Zambrov and Lomza.

Studied in Yeshivoth of "Chofetz Chaim", Telz and Slabodka. Ordained (at 20) by Rabbi Moses Mordecai Epstein and the Lomza Rabbi, Yehuda Leib Gordin.

In 1916 (still a youth) he founded a Yeshiva in Zambrova, which still exists today. He and his brother-in-law, Shnadover Rabbi, A. J. Kleppish, were the instructors and the principal was Samuel Finkel, son of Nathan Hirsch, founder and principal of Slobodka Yeshiva.

In 1920 married daughter of above-mentioned Lomzar Goen, (Chicago), Masha, versed in languages. Went to Germony and studied in universities of Berlin and Giessen.

Came to Chicago in 1922 and helped found Misrad Horabonim.

הרב חיים דוד רעגענשבערג

געבוירן (1895) אין זאמבראווא, פוילן. שטאמט פון גדולי ישראל: „בעל הלבושים", „חכם צבי", "כנסת יחזקאל" א. א. זיין פאטער הרב ר' דוב מנחם, זעמבראווער רב, פאר דעכנט אלס איינער פון די גדולי הדור און זיין מוטער, שיינע מינדל ע"ה, טאכטער פון בארימטן גדול ר' יום־טוב ליפמאן חיים הכהן ז"ל, רב אין זאמבראוו און אין לאמזע.

געלערנט אין ישיבות פון „חפץ חיים", טעלז און סלאבאדקע. מוסמך (צו 20 יאר) פון ר' משה מרדכי עפ־שטיין ז"ל און פון לאמזער רב, ר' יהודה ליב גארדאן ז"ל. אין 1916 גרינדעט ער (בחורוויז) א ישיבה אין זאמבראווא, עקזיסטירט נאך איצט. ער און זיין שוואגער, הרב ר' אהרן יעקב קלעפפיש, שנאדאווער רב, געווען ראשי הישיבה און מנהל ר' שמואל פינקל, זון פון ר' נטע הירש, מנהל גרינדער פון סלאבאדקער ישיבה.

אין 1920 היראט ער טאכטער פון דערמאנטן לאמזער רב, באקאנט אלס „לאמזער גאון", מאשע, א מלומדת אין שפראכן. פארט קיין דיוטשלאנד, שטודירט אין די אוניווערזיטעטן פון בערלין און גיססען.

קומט אין 1922 קיין שיקאגא, העלפט גרינדן דעם משרד הרבנים. אין יאר 1923 ווערט ער דער ראש הישיבה פאר פוסקים אין בית מדרש לתורה. און 1929 קריגט ער „מאסטער דיגרי" פון „יוניווער־סיטי אף שיקאגא". ער דרוקט זיינע ווייסנשאפטליכ־תלמודישע אפהאנד־לונגען אין „אוהל מועד", „דגל התורה" אין „סענטינאל".

ער האט 2 קינדער שרה חנית און אהרן.

In 1923 became instructor in Codes in Beth Medrash Latorah. In 1929 received M. A. from University of Chicago. He published his scientific-Talmudic researches in "Ohel Moed", "Degel Hatorah" and "Sentinel".

He has two children, Sarah and Aaron.

הרב זעליג סטאַר

געבוירן (1896) בא זיינע עלטערן דוד און גוטע (פעלדמאַן) סטאַר אין יאַנאַווע, לעבן פינסק, פוילן. זיי שטאַמען פון א באַוואוסטע רבנישע פאַמיליע אין יענעם געגנט.

אין די אינגערע יארן געלערנט אין נאַוואַראַדאַק און טעלז, צו 17 יאר קומט ער אַן אין סלאַבאַדקער ישיבה, „כנסת ישראל".

אין 1921 קריגט ער סמיכה פון הרב ר' משה מרדכי עפשטיין, אויך פון ר' שלמה דוד כהנא (ווארשע).

אין זעלבן יאר קומט ער קיין שיקאַגא, גלייך באַטרעט ער די שטעלע אין פערסאַנאל פון די ראשי ישיבה אין „בית מדרש לתורה", גלייכצייטיק מאַכט ער דורך וועלטלאַכע בילדונג אין „שיקאַגא יוניווערסיטי" און ער קריגט צוויי דיפלאַמאַס, פה. ב. און מ. א. געשריבן א דיסערטאַציע אין ענגלישע היסטאָריע.

אין 1924 הייראַט ער פערל קאהן, אן אקטיוע געזעלשאַפטלאכע טוערן.

אין 1931 ווערט ער רב אין „עם עולם" שוהל אויף 8006 קאטעדוש גראַוו עוועניו, שיקאַגא.

אין אוהל מועד איז געדרוקט זיין באַלערנדער ארטיקל אין ענגליש: „היסטאָרישע און געגנווערטיקע אידישקייט".

ער האַט 2 קינדער שיינע-חיה און שרה-רחל.

RABBI ZELIG STARR

Member of Faculty

Born (1896) to his parents David and Gute (Feldman) Starr in Yanaveh, near Pinsk, Poland. They were descendants of a well known Rabbinical family.

In his early years he studied at Navaradak and Telz. At 17 he came to Slobodka Yeshiva "Knesses Israel".

In 1921 ordained by Rabbi Moses Mordecai Epstein and by Rabbi Solomon David Cahana (Warsaw).

Came to Chicago in same year. Immediately became member of faculty of Beth Medrash Latorah. At same time he pursued his secular studies at University of Chicago and received degrees of Ph. B. and M. A. Wrote dissertation in English history.

In 1924 married Pearl Cohen, an active social worker.

In 1931 elected Rabbi of "Am Olam", 8006 Cottage Grove Ave., Chicago.

His scholarly article in English „Historical and present day Judaism", is published in the Ohel Moed.

He has two children: Jean and Rashelle.

DR. MEYER WAXMAN
Member of Faculty

Born in Slutzk. Son of Mordecai and Sarah, was educated in Yeshives among them the Yeshiva of Mir, and received Rabbinical ordination at the age of 19 from the Rabbi of Lilian. In 1905 he came to this country and began his literary activity both as correspondent for the "Hazman" of Vilna and writer in the N. Y. Hebrew weekly "Haleom." He received the degrees of B. A. from N. Y. University in 1911 and that of M. A. from Columbia in 1912 and that of Rabbi from the Jewish Theological Seminary, New York, 1913. In 1916 he received his Ph. D. from Columbia, his thesis being "The Philosophy of Don Hasdai Crescas" published by the Columbia University Press. From 1913—17 he was Rabbi of the Jewish communities in Sioux City, Ia. and Albany, N. Y.

From 1917—20 he was principal of the Mizrachi Teacher's Institute in N. Y. and from 1920—24 general secretary of the Mizrachi Organization of America. In 1924 he became professor of Bible, Jewish History and Philosophy in the Hebrew Theological College of Chicago. He is the author of the following works: Dor Dor U-Mechanchov Part I (History of the Philosophy of Education); Simeon ben Zoma; Mishle Yisroel, an Encyclopedia of Proverbs and quotations culled from the entire Hebrew Literature in Hebrew; and "A History of Jewish Literature," in three volumes in English, two of which have already appeared and the third is on press. He also contributed many learned acticles to the "Hadoar," "The Haolam," "The Jewish Quarterly Review," "The National Encyclopedia and to other leading periodicals.

דר. מאיר וואקסמאן

זון פון מרדכי און שרה. סלוצק. לערנט אין מיר'ער ישיבה. צו 19 יאר מוסמך פון לילי'אנער רב.

1906 געקומען קיין אמעריקע. שרייבט „מכתבים מאמריקה" אין „הזמן". שטענדיקער מיטארבעטער (א יאר) אין נויארקער „הלאום". 1911 קריגט ער דיפלאמא ב. א. פון נויארק יוניווערסיטי. 1912 מ. א., און 1916, פה. ד. פון קאלומביא אוניווערזיטעט. 1913 געענדיגט מיט אויסצייכנונג איר. טהעלאג. סעמינאר, נויארק. זיין דאקטארס טעזיס — „די פילאזאפיע פון דאן חסדאי קרשקש" — געדרוקט אין „קאלומביא יוניווערסיטי פרעס" 1913-17 געווען רב אין סיו סיטי, אייאווא און אלבאני, נ. י. געשריבן אין אלע העברעאישע צייטונגען אין אמעריקע.

1917-20 פירער פון „בית מדרש למורים מזרחי", 24-1920 גענ. סעק. פון „מזרחי", אמעריקע. זייט ענדע 1924 פראפעסאר פאר תנ"כ, אידישע פילאזאפיע און היסטאריע אין בית מדרש לתורה. מחבר פון „דור דור ומחנכיו", ח"א; שמעון בן זמא"; היסטאריע פון אידישע ליטעראטור, ח"א, 1930 און ח"ב, 1933, אין ענגליש). "משלי ישראל" — ענציקלאפעדיע פון משלים, אפאריזמען פון העברעאישער ליטעראטור אין אלע צייטן. מיטגעארבעט אין „הדואר" און „העולם". „דושואיש קוואטערלי רעוויו" אין „נאשאנאל ענציקלאפעדיע". זיין ח"ג „היסטאריע פון איר. ליטעראטור" איז פערטיק צום דרוק.

RABBI ABRAHAM E. DR. ABRAMOWITZ

Member of Faculty

Born October 17, 1891, Jerusalem. Son of Rabbi Bernard Abramowitz, Rabbi in New York and St. Louis. Founder of Mizrachi Organization of America, and Miriam Charlap. Graduated as Rabbi in 1911, Pri Etz Chaim Theological Seminary, Jerusalem. Married, 1911 to Nechama, daughter of Rabbi Reuben Gotfred, Rabbi in Jerusalem. Three sons, Joel Moishe, Raphael and Zerubabel. Arrived in the United States in 1914. Matriculated at Lincoln Jefferson University. Received Bachelor of Theology 1919 and Dr. of Theology 1920. Rabbi in Roumanian Congregation, St. Louis, 1914-15. Rabbi in Shreveport, La., 1915-18. Rabbi in Fort Worth, Tex., 1919-22. Director of Midwest Zionist Bureau in Chicago, 1922-25. Director of Jewish National Fund Bureau of America, 1925-28. Rabbi B. M. H. of Albany Park, Chicago, 1929-33. At present, Rabbi Bnai Israel of Austin Congregation, Chicago. Active Zionist and communal worker, member of Board of Directors and Executive Committee of the Hebrew Theological College, lecturer to the advance classes and Homiletics at the College. Author of "The Philosophy of Religion" 1920, and "History of the Jews in Babylonia," in manuscript. Editor of the Jewish Monitor, 1920-22, where many of the Midrashim were translated by the rabbi and published.

הרב דר. א. א. אבראמאָוויץ

געבוירן 1891, ירושלים. זיין פאָטער הרב ר' דוב־בער ז"ל, געווען רב נויאָרק און סט. לואיס; מזרחי גרינדער אין אמעריקא. זיין מוטער מרים חרל"פ (חייא ראש לגליל פוילן), יחוסבריף בין דוד המלך.

בין 1911 געלערנט אין „פרי עץ חיים" און „מאה שערים" וואו ער קריגט סמיכה אויף רבנות. געהיראט 1911 נחמה בת הרב ר' ראובן גוטפריד ז"ל, באַוואוסטער מורה הוראה ירושלים און האָט מיט איר 3 זין — יואל, משה, רפאל און זרובבל.

קומענדיג 1914 קיין אמעריקא, ווערט ער רעגיסטרירט אין לינקאָלן־דזשעפערסאָן אוניווערסיטעט, וואו ער קריגט זיין טה. ב. דיפלאָמא (1919) און טה. ד. (1920). 15-1914 רב אין רומענישע שוהל, סט. לואיס; 1915 1918 רב אין שרייוועפארט, לואיזיאנא; 1919-22 רב אין פאָרט וואָרטה, טעקסעס; 1922-25 דירעקטאָר מידוועסטערן ציוניסטישע ביורא (שיקאגא); 1925-28 דירעקטאָר אמעריקאנער נאציאנאל־פאָנד ביורא פון אמעריקא (נויאָרק); 1929-33 רב בית מדרש הגדול דאלבאני פארק, שיקאגא, און איצט רב אין „בני ישראל" (5433 דזשעקסאן בולוו.) שיקאגא. אקטיווער ציוניסטישער און געזעלשאפטליכער טוער; באַארד־דירעקטאָר אין עקזעקוטיווע פון „בית מדרש לתורה"; ניט פאר די העכערע קלאסן לעקציעס אויבער מדרש. מחבר „פילאָסאפיע פון רעליגיאן" און א כתב־יד „די אידישע תקופה אין בבל". געווען רעדאקטאָר „דזשוניאר מאניטאָר" (טעקסעס) 1922-1920, געדרוקט דאָרטן זיינע ענגלישע איבערזעצונגען פון מדרש.

DR. SAMUEL I. FEIGIN

Member of Faculty

Born in 1893, son of Nahum-Joseph and Nihama-Henes, Kritchew, Mohilev, Russia. Studied Yeshivaths of Mir, Radin, etc. Subsequently began his general studies. From 1912-1916 he studied at and was graduated from the Teachers' Seminary at Jerusalem. After the war he taught at Jerusalem and studied religion, history, and Assyriology in the American School of Archeology.

In 1920 he came to America, and continued his studies in Assyriology, West Semitic languages, and Biblical Criticsim. At Yale University he was awarded two scholarships and a fellowship. In 1923 he received his Ph. D. degree (with a dissertation on "Early Babylonian Legal Transactions Dated in the Reign of Samsu-iluna"). He won the Tyer Fellowship in Archeology of $1,000. From 1923-1932 he taught at the Hebrew Teachers' Institute of Pittsburgh, Pa. In 1932 he came to the University of Chicago as the Assyrian Dictionary Research Assistant. At the Hebrew Theological College he is Professor of Semitic philosophy (1934).

Since 1920 he has published 72 Hebrew articles (400 pages), 27 Yiddish articles (260 pages) and 15 English articles (120 pages) in important journals in Palestine and America. His manuscript "Early Babylonian Contracts Dated in the Reign of Saman-iluna" has 97 plates and 560 cunieform contracts.

דר. שמואל י. פיגין

געבוירן 1893, זון פון נחום־יוסף און נחמה־העניע, קריטשעוו, מאהי־לעוו, רוסלאנד. געלערנט אין ישיבות מיר ראדין, א. א. וו., נאכדעם אנגע־הויבן שטודירן אלגעמיינע לימודים.

1912-16 געשטודירט און גראדו־אירט אין ירושלים'ער לערער סעמ. נאך דער מלחמה געווען לערער אין ירושלים און שטודירט רעליגיאן־גע־שיכטע און אסטראלאגיע אין דער אמעריקאנער שול פאר ארכעאלאגיע.

קיין אמעריקע געקומען אין 1920. פארטגעזעצט זיין שטודיום אין אסט־ראלאגיע, וועסט סעמיטישע שפראכן, און ביבל־קריטיק. געהאט אין יעיל 2 סקאלערשיפס און אין פעלאושיפ. 1923 געקראגן טיטל דר. פילאסאפיע (דיסערטאציע — „אלט באבילאנישע געריכטליכע טראנסאקציעס פון דער צייט פון סאמסו־אילונא"). געווען ארכעאלאגישן טאייער פעלאושיפ פון 1000 דאל. געווען לערער אין העברי־אישן לערער סעמינאר, פיטסבורג, (1923-32). אין „יוניווערסיטי אף שיקאגע", געהילף פראפעסער פאר אשורישן ווערטער בוך (1932). אין בית מדרש לתורה פראפעסאר פון סעמיטישער פילאלאגיע (1934).

זינט 1920 געדרוקט 72 העבר. ארטיקלען (400 ז.), 27 איד. (200 ז.) און 15 ענגלישע (120 ז.) אין ווייכטי־גע זשורנאלן אין ארץ ישראל, אמעריקע. זיין מאנוסקריפט „אלט באבילי־אנישע קאנטראקטן פון דער צייט פון סאמסו אלונא" ענטהאלט 97 פלאטן מיט 560 קאנטראקטן אין קוילשריפט.

RABBI ABRAHAM SCHULMAN
Member of Faculty

Born (5642) to his parents Menaham Mendel and Minna Schulman in Slutsk, Minsk, Russia. His father, a great Talmudical Scholar, and student of Rabbi Joseph Ber, gave him good training in Torah and Haskalah, and also his studies in the Lithuania Yeshivas influenced the young Schulman to make Jewish education his life's work.

At 18 he married Pearl, daughter of Nathan Wagner, a well known Jewish family, and in 5668 he became a teacher in Aaronson's Yeshiva in Kiev, and he moved there in the higher Jewish circles.

Because of the political developments in Russia he decided to go to America with his wife and children, William, Aaron and Minna. Passing thru Keshiniev (1920) he became instructor in the "Mogen David" gymnasium, under the supervision of Rabbi Zirelson. In 1921 he was instructor at "Tachkimoni", in Antwerp, under Rabbi Emial.

He came to Chicago in 1922. Since then he has been on the faculty of the Beth Medrash Latorah, teaching Bible, Grammar and Hebrew language.

His journalistic articles are published in Ohel Moed and in the "Hamayon."

ר׳ אברהם שולמאן

געבוירן (תרמ״ב) בא זיינע עלטערן, ר׳ מנחם מענדל און מיניע שולמאן, אין סלוצק, מינסק, רוסלאנד. זיין פאטער, א גרויסער למדן, תלמיד פון רב יוסף בער סלוצקער ז״ל, האט אים געגעבן א דערציאונג פון תורה השכלה, און אויך די לימודים אין די ליטווישע ישיבות האבן געווירקט אויף דעם יונגן שולמאן צו מאכן אידישע געלערזאמקייט אלס זיין לעבנס־בארוף.

צו 18 יאר היראט ער פערל בת ר׳ נטע וואגנער, א באוואוסטע אידישע פאמיליע און אין תרס״ח ווערט ער לערער אין ארנסאנם ישיבה אין קיעוו, און פארקערט דארט אין די העכערע אידישע קרייזן.

נאך די פאליטישע געשעענישן אין רוסלאנד, באשלוסט ער צו פארן מיט זיין פרוי און קינדער זאב, אהרן און מיניע קיין אמעריקא. דורכפארנדיק קעשענאוו (1920) ווערט ער לערער אין גימנאזיע „מגן דוד״, אונטער דער פירונג פון הרב צירלסאן. אין 1921 שטעלט ער זיך אפ אין אנטווערפן און ווערט לערער אין „תחכמוני״, געפירט פון הרב עמיאל.

אין 1922 קומט ער קיין שיקאגא און זינט דאן איז ער אין לערער פער־

סאנאל פון „בית מדרש לתורה״ פאר תנ״כ, דקדוק און העבריאיש.

זיינע פובליציסטישע ארטיקלען זיינען געדרוקט אין אוהל מועד און אין המעין.

SAMUEL SELIGMAN
Member of Faculty

Born in Most near Grodno. Son of Baruch and Rachel (Shapiro) Masovetzky, a prominent grain merchant. Received a strictly religious training in his childhood at the home of his uncle, famous Rabbi Chaim Leib Stavisker. Studied in the Yeshivahs of Lomza and Navahrdok. Later came under the influence of the Hebrew Pedagogical Courses in Grodno and began his earnest interest in Haskalah.

In 1905 Samuel Seligman comes to Chicago. Passes elementary and High School Courses and finally graduates from the University of Chicago in 1917 with the degree Ph. B. He then passes the City examination as High School teacher and is subsequently appointed teacher of Hebrew, and lastly of Algebra and Latin in the John Marshall High School

In 1914, he was married to Reva, daughter of Eliezer Greenspan. Two children, Pninah and Eliezer, were born of this union, and were brought up in a modern orthodox Hebrew manner.

In 1925 Mr. Seligman was also appointed instructor of Hebrew in the Hebrew Theological College.

Contributed to the Hal'om and Hayom published in New York, and is active in communal work. Was president of the Atereth Zion and is for many years teaching a class in Talmud and Reader of the Torah on Sabbaths.

יהושע זעליגמאן

געבוירן אין מאסט, גראדנע. זון פון ברוד און רחל (שפירא) מאזאוועצקי פון שטוצין, ליטע. דער פאטער האט געלערנט אין וואלאזשין, כל ימיו געווען א גרויסער תבואה סוחר, פון רבנות'שען יחוס.

נאכן פריצייטיקן טויט פון זיין פאטער ע"ה, האט זיך מר. זעליגמאן, אלם קינד, דערצויגן ביי זיין פעטער, ר' חיים ליב סטאוויסקער, ז"ל, אין א שטרייניג רעליגיעז־לומדות'שע אומגעבונג. נאכהער געלערנט אין לאמזער ישיבה, אין נאוואראדאקער קבוץ און שפעטער בעאיינפלוסט פון די העברעאישע קורסן אין גראדנע זיך עוסק געווען אין השכלה. תרס"ו קומט ער קיין אמעריקע. ארגאניזירט די „עבריה" און ווערט טעטיק אפן העברעאישן געביט. דורכגעמאכט די עלעמענטארע און די העכערע שולן. פון „יוניווערסיטי אף שיקאגא" קריגט ער (תרע"ז) זיין לערער דיפלאמא און ווערט גלייך לערער אין „מארשאל היי סקול", שיקאגא. אנגענגס פאר די העברעאישע קלאסן, נאכהער אלגעברא און לאטיין, וואס ער אונטערריכטעט אויך איצט.

תרע"ד געהיראט רבקה בת אליעזר הלוי גרינשפאן און האבן 2 קינדער, פנינה און אליעזר, דערצויגן מאדערנע רעליגיעז־העברעאיש.

תרפ"ו ווערט ער אויך לערער פון (תנ"ך העברעאיש) אין בית מדרש לתורה. געשריבן אין „הלאום" און אין „היום" פון נויארק און איז אויך געווען שאפטלאד טעטיק. געווען פרעז. „עטרת ציון" שוהל און זייט פיל יארן רבי פון חברה ש"ס און בעל קורא אין יענער שוהל, שלא על מנת לקבל פרס.

RABBI MORDECAI SCHULTZ

Member of Faculty

Born in 1903 in Luchowitz, Minsk, Russia. At an early age he entered the Yeshiva "Ohel Tara," Baranovitz, founded by the Gaon "Chofetz Chaim." He also studied in the Yeshiva of the "Chofetz Chaim" in Smilivitz headed by Rabbi Elchman Wasserman.

In 1921 he came to Chicago and completed his Rabbinic studies at the Hebrew Theological College. He was ordained and received his Smicha from the late Lomzer Gaon, Rabbi Gordon, in 1925. He also graduated from the University of Chicago. In 1926 he married Charlotte Paradise, the daughter of the well known Jonas Paradise of Chicago, a son Pennel Joseph was born to them in 1928. Rabbi Schultz occupied his first pulpit in Congregation Bnai Israel of Indiana Harbor, Ind., where he was Rabbi for four years. In 1928 he was called to join the faculty of the Hebrew Theological College to teach Talmud and Bible in the Yeshivath "Etz Chayim." He is also Rabbi of the Lawn Manor Community Center of Chicago.

הרב מרדכי שולץ

געבוירן 1903. זון פון יוסף־בער און מנוחה־העני, לעבאוויטץ, מינסק, רוסלאנד. געלערנט אין באראנאוויטש אין ישיבות „אוהל תורה" („חפץ חיים") און אין ר' יוזל'ס ישיבה „די נאוואראדקער". 3 יאר געלערנט אין סמילאוויטש אינם חפץ חיים'ס ישיבה ביי ר' אלחנן וואסערמאן.

געקומען קיין שיקאגא אין 1921, געלערנט אין „בית מדרש לתורה" און אין די אלגעמיינע שולעס. אין 1925 קריגט ער סמיכה פון „בית מדרש לתורה" און אויך פון לאמזער רב ז"ל, און א ב. א. דיפלאמא פון „יוניווערסיטי אף שיקאגא".

אין 1926 חיראט ער חסיה־דבורה, ר' יונה פרדם טאכטער, שיקאגא און געבוירן א זון פנואל־יוסף.

זיין ערשטע רבנות האלט ער אן 4 יאר אין „בני ישראל" שוהל, אינד. האַרבאר, אינד. פון דארט ווערט ער איינגעלאדן אין „בית מדרש לתורה" אלס רבי פון גמרא און תנ"כ אין „ישיבת עץ חיים" און איז אויך דער רב אין „לאון מענאר קאמיוניטי סענטער", שיקאגא.

MEMBERS OF FACULTY

RABBI N. BARR

Born in Vilkovisk, Lithuania. Studied in the Yeshivah of Myr and in the "Kolel of Kovno", in Eishishok. It is more than thirty years since he was ordained by the late Rabbi Zundel. In 1929 he was appointed as instructor of Talmud at the Yeshivah "Eitz Chaim" of the H. T. C.

RABBI H. KAPLAN

Born 1900 to Abrahm and Esther Kaplan, Baranovitz Minsk. Studied in Slobodka and in Jerusalem. Ordained as Rabbi 1925 by Rabbi A. J. Kook and Rabbi M. M. Epstein. Was accepted as instructor of Talmud in Yeshivath Etz Chaim of the H. T. C. in Chicago. Received a College education in Lewis Institute.

RABBI N. I. SAX

Born 1900 in Karklan, Lithuania. Studied in Telz and in 1925 was ordained by Rabbi Joseph Leib Bloch. Afterward he came to Chicago and in 1926 was engaged as instructor of Talmud in Yeshivath "Etz Chaim" of the H. T. C.

He also studied in Lewis Institute, Chicago, and since 1930 he is Rabbi of Congregation "Anshe Cobrin", Chicago.

הרב נחמן באר

געבוירן אין וואלקאוויסק, ליטע. געלערנט אין מירער ישיבה און אין קאוונער כולל פון איישישאק. צוריק מיט עטלאכע און דרייסיק יאר האט ער געקראגן סמיכה פון ר' זונדל ז"ל. תרפ"ט איז ער אויפגענומען געווארן אלס רבי פון גמרא אין ישיבת עץ חיים פון בית מדרש לתורה.

הרב נפתלי הערץ קאפלאן

געבוירן 1900, זון פון אברהם און אסתר קאפלאן, באראנאוויץ, מינסק. געלערנט אין סלאבאדקער ישיבה און אין ירושלים. אין 1925 קריגט ער סמיכה פון הרב קוק און פון הרב משה מרדכי עפשטיין ז"ל. דאן קומט ער קיין שיקאגא און ווערט אויפגענומען פון בית מדרש לתורה אלס רבי פון גמרא אין ישיבת עץ חיים. ער האט דא אויך גראדואירט א צוויי-יערלאכן קורס אין לואיס אינסטיטוט, שיקאגא.

הרב נחום יצחק זאקס

געבוירן אין קארקלאן, ליטע. געלערנט אין טעלז און אין 1925 געקראגן סמיכה אויף רבנות פון ר' יוסף ליב בלאך. דאן קומט ער קיין שיקאגא און אין 1926 ווערט ער אויפגענומען אלס רבי פון תלמוד אין ישיבת עץ חיים פון בית מדרש לתורה. ער האט אויך געשטודירט אין לואיס אינסטיטוט און זייט 1930 איז ער רב אין קוברינער שוהל אין שיקאגא.

RABBI SAMUEL S. SIEGEL
Executive Director

Born (1893) in Uzda, Minsk, Russia. Descendant of a famous chassidic family. His great, great, grandfather Simon, Parnas Hodesh of Minsk; great grandfather Rabbi Solomon Chapier, a pillar in the founding of the Koidenover Rebbi's dynasty. Grandfather, Noah, teacher of Rabbi Joseph Ber (in his youth). His father, Reb Simon Schochet, until the age of 90 raised money to distribute among the poor. Many wonders are told of Reb Simon Uzdar's good deeds. His mother Zirel was a kindly, pious woman.

Studied in Yeshivoth. Studied music under the famous Cantors Levinson, Birnbaum and Prof. Rubenstein. At 16 received Kabbolah for Schchitah, with merit in both theoretical and practical aspects. Has a broad knowledge of song and musical composition. Author of valuable Hebrew manual for music "Introduction to Music."

1912 married Sarah Deborah, daughter of Moses Chaim Magilensky, descendant on her mother's side from the "Schach." Came to America in 1913. Rabbi in prominent communities. Publisher and editor of Anglo - Jewish Journal "Trumpet." The "Light of Israel" (orthodox weekly, New York), cost him several thousand dollars and much energy. Worker for war relief, Jewish Congress and Hias. Executive director of Kansas City, Mo., Hebrew Schools and Institute, and since 1927 Executive Director of Beth Medrash Latorah.

His children: Bessie, married to Harry Semole, business man, Zirel, Noah Zevi, Ann and Chaim Mordecai.

רבי שמואל סיגעל

געבוירן (1893) אין אוזדא, מינסק, רוסלאנד. שטאמט פון א בארימטער חסידות'שער פאמיליע. זיין אור עלטער זיידע ר' שמעון פרנס־חודש אין מינסק; עלטער זיידע ר' שלמה טשאפליער, א זייל אין דער גרינדונג פון קוידענאווער רבי'שער דינאסטיע. זיידע ר' נח, רבי פון ר' יוסף בער ז"ל (אין זיין יוגנט). זיין פאטער ר' שמעון שוחט איז בין 90 יאר ארומגענאנגען קלייבן צדקה פאר באדערפטיקע. וואונדערליכע ווערט דערציילט ווענן ר' שמעון אוזדער'ס צדקות, אוין א פרומע גוטע נשמה איז געווען די מאמע צירל.

געלערנט אין ישיבות. געשטודירט חזנות מיט בלאט ביי די בארימטע חזנים לעווינסאן, בירנבוים אוין פראפ. רובינשטיין. צו 16 יאר געקראגן קבלה אויף שו"ב מיט גרויס אויסצייכנונג אין לערנען אוין אומנות, אוין א פאלקאמע קענטניש אין געזאנג אוין קאמפאזיציע, פארפאסט וויכטיקן העברע־אישן לער־בוך פאר מוזיק „מבוא לתורת הזמרה".

1912 הייראט ער שרה־דבורה ב"ר משה חיים מאגילענסקי פון איר מוטער פרייד אייזענשטאט'ס צד א אייניקל פון ש"ב. 1913 קומט ער קיין אמעריקע. גייסטיגער פיהרער אין אנגעזעענע קהלות, רעדאקטאר־אראיסגעבער פון אידיש־ענגלישן זשורנאל „טראמפעט". א סך טויזנטער אוין ענערגיע האט אים געקאסט „די אידישע ליכט" (ארטאדאקסישע וואכנבלאט, ניו יארק). — טויער פאר'ן מלחמה־רעליף, אידישן קאנגרעס אוין האיאס. עקזעקוטיוו דירעקטאר פון ועד העיר אין קענזעס סיטי, מיזורי, אוין זינט 1927 עקזעקוטיוו דירעקטאר פון בית מדרש לתורה.

זיינע קינדער: בתיה־מרים, פאר־הייראט צו חיים לייב סאמאל, סוחר. צירל, נח צבי, חנה, אוין חיים מרדכי.

BENZION LAZER

Born Rosh Hashonah 1859 in Boytik, Kovno, Lithuania, to Hirsch and Treina (after Vilna Gaon's mother). Her father Rabbi Zalmon Schochet was son of Rabbi Gershon, grandson of Rabbi Abraham, Vilna Gaon's brother. Studied in Yeshivas. Received Kabbolah for Schitah.

Purim 5649 m. Eithel Leah d. of Hirsche of Kelm. At behest of Leizeh Telzer, then Kelm Rabbi, Benzion became Gabbai of the Talmud Torah. 5651 he came to America, with blessing of Reb Leible Chosid "he should toil for the Torah and God would prosper him." So was it all his days. President 12 years of Moses Montifiora Talmud Torah, worker for Etz Chaim, and one of builders of Beth Medrash Latorah, Chicago and his 1st President.

Visited Jerusalem (1914) and founded study circle, composed of gifted students, 2 selected by Rabbi I. Diskin from each of the 6 Jerusalem Yeshivas. He donated $500, and sent money from America until outbreak of war. Gabbai 20 years of Jerusalem Orphan Home and of Meah Shearim. Used to donate $100 monthly for the best students in Slabodka. Treasurer of Beth Medrash Latorah. Children — Gabriel, George, Meyer, Hannoh, Riva & Frieda.

Died 27th day of Ab. 1934, at the age of 75.

ר' בנציון לייזער (אָוויטש)

געבוירן (ראש השנה 1859) אין בּאָטיק, קאָווּנע, ליטע. זון פון ר' הירש און טרייַנע ע"ה. (א נאָמען נאָכ'ן ווילנער גאון'ס מוטער) איר פאָטער ר' זלמן שוחט זון פון ר' גרשון'ל'ע איניקל פון ווילנער גאון'ס ברודער ר' אברהם'ל'ע. געלערנט אין ישיבות. געקראָגן קבלה אויף שחיטות.

פורים, תרמט, געהייראט איטא-לאה ב'ר הירשע פון קעלעם. לויט פאר-לאָנג פון ר' לייזער טעלזער, דאָן קעלמער רב, ווערט ר' בנציון גבאי ת"ת. תרנ"א קומט ער קיין אמעריקא מיט א ברכה פון ר' ליבעלע חסיד זצ"ל „ער זאָל טאָן פאר דער תורה וועט אים דער אויבערשטער העלפן" און אזוי איז כל ימיו. פרעזידענט „משה מאנטעפיאָרי ת"ת, גרינדער פון ישיבת עץ חיים און איינער פון די בויער פון בית מדרש לתורה, שיקאגא, וואו ער איז געווען פרעז. 1921.

ער באזוכט (1914) ירושלים און גרינדעט א קבוץ אין מוצא פון די גרעסטע לומדים וואָס ר' ירוחם דיסקין קלייבט אויס צו 2 פון יעדער פון די 9 ירושלים'ער ישיבות. ער לאָזט איבער $500 און פון אמעריקא שטיצט ער זיי מאנאטליך ביזן מלחמה אויסברוך. 20 יאָר גבאי פון ירושלים'ער בית מחסה ליתומים און ישיבת מאה שערים. פלענט שיקן $100 א חודש פאר די בעסטע בחורים אין סלאבאדקער ישיבה. ער איז טרעזשורער פון בית מדרש לתורה.

זייַנע קינדער: גבריאל, גרשון, מאיר, חנה, חיענע-ריווע און פרוידא.

דינסטאג אוונט כ"ז מנחם, התרצ"ד איז ר' בנציון געשטאָרבן אין עלטער פון 75 יאָר.

SIMON LEVIN

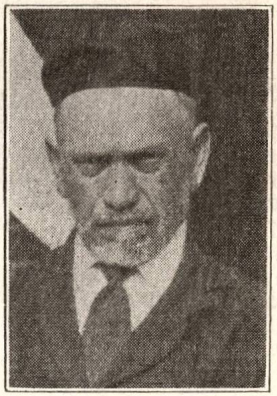
Was one of the pioneer Gemarah teachers of the Yeshivath Etz Chaim of Chicago. He served in that capacity 22 years until his decease on August 16, 1924. In his honor and memory the Beth Medrash La Torah adopted a Resolution to dedicate his classroom in his name.

Born (1867) in Bootenn, Grodno, Poland son of Yitzchok Aryai and Sarah. His father was a well known Hebrew and Talmudic scholar and teacher. Mr. Levin acquired his Hebrew and Talmudic education by attending his father's classes and later at the then well known Yeshivah at Rozonoi. He was also self-educated in Russian and while serving in the Russian army obtained the highest rank a Jew was able to recieve in the then Czarist days.

Mr. Levin was a well known and distinguished Hebrew and Talmudic teacher in Sventa-Volia and Telechan, Minsk, Russia. He came to America in 1900 and in 1906 brought his wife and then nine year old son to Chicago. His wife, Mollie, is the daughter of Reb Sender and Beyleh Tzyrrel Gottlieb. On her father's side Mrs. Levin is a grandchild of Benyomin Zditover and on her mother's side of Shmuel Feivel Siemenovitcher.

Their only son, I. Archer Levin, is a prominent practicing attorney in Chicago. President of the Etz Chaim Alumni; Vice Pres., The Decalogue Society of Lawyers of Chicago, and active in Jewish social, communal and religious institutions. He acquired his Jewish and Talmudic education from his father and other teachers in the Chicago Yeshivah.

Mr. Simon Levin was Gabai for over ten years of Congr. Knesses Israel. His only sister, Anna Bromberg, is also active in Jewish affairs.

ר׳ שמחה לעווין ע״ה

פון די ערשטע גמרא מלמדים אין ישיבה 24 יאר, בין ער איז געשטאַרבן 1924. אין זיין אהרע האָט דער בית־מדרש לתורה באשלאָסן אָנצופן זיין קלאַס־צימער אויף זיין נאָמען.

געבוירן (1867) אין באָטען, גראָדנע, פוילען. זון פון יצחק אריי און שרה. געלערנט בא זיין פאָטער, באַוואוסטער גמרא־מלמד, און אין דאָזאנאיער ישיבה. געווען אנערקענטער גמרא־מלמד אין סוועניטי־וואלי און טעלעבאן, מינסקער גוב. 1900 געקומען קיין אמעריקא און אין 1906 אריבערגעבראכט זיין פרוי מלכה און זייער בן יחיד פון 9 יאר. מרם. לעווין איז די טאכטער פון סענדער און ביילע־צירל גאטליב, איניקל פון בנימין זדיטאוער און שמואל־פייוויל סימענאוויטשער.

זייער זון י. ארטשער לעווין איז דאָ א פראמינענטער לאיער, פרעזידענט ישיבה־אלומני און געזעלשאפטליך אקטיוו. געלערנט אין ישיבה בא זיין פאטער א. א.

ר׳ שמחה איז געווען צען יאר גבאי אין כנסת ישראל. זיין איינציגע שוועסטער, נחמה־דבורה בראמבערג, איז אויך געזעלשאפטליך טעטיג.

MOSES PERLSTEIN

Born 1860 to Benjamin and Pesha-Ida, in Nesviz, Minsk, Russia. Studied in Yeshivas (Minsk, Mir.) afterwards for himself in Novoradak, where he also studied Haskalah.

Married (1887) Rose, daughter of Pinchas Silverman, a "Chovev Zion," who came to America to become a colonist and propagandize for Jewish land settlement in North Dakota.

Perlstein came to America with his wife and child in 1887 and became Hebrew teacher, till he entered business and became successful. For a while active partner in Redelheim Matzos Co.

An idealistic Maskil in the old country, he was first pioneer in Chicago for Jewish education. Due to his efforts the local orphan home was founded, provided for in the will of Marks Nathan, of which he is an executor. He is secretary of Beth Medrash Latorah since its founding and principal of Beth Rachel-Leah Talmud Torah since 1924.

Children: Benjamin, Ida married Dr. A. Levinson, Chicago, Jenny married Dr. A. I. Levy, Pal.; Meyer former student of Beth Medrash Latorah and now practicing medicine in Chicago.

ר׳ משה פערלשטיין

געבוירן 1860. זון פון בנימין און פעשא־חיה, נעסוויז, מינסק, רוסלאנד. געלערנט אין ישיבות (מינסק, מיר), נאכהער אין נאוואהראדאק פאר זיך, וואו ער לערנט אויך השכלה.

אין 1878 הייראט ער רייזעל ב״ר פנחס זילווערמאן, א חובב ציון, וואס פארט קיין פאלעסטינא און קומט אין אמעריקא ווערן א קאלאניסט און דער־מוטיקן אידישע לאנדווירטשאפט אין נארד דאקאטא.

אין 1887 קומט פערלשטיין מיט זיין פרוי און קינד צום שווער אין אמעריקא, אבער ער ווערט העברעאי־שער לערער ביז ער נעמט זיך צו מסחר און ווערט דערפאלגרייך. א צייט איז ער אקטיווער שותף אין רעדעלהיים מצה קאמפאני.

אלס א משכיל, אידעאליסט נאך פון דער אלטער היים, איז ער דער ערשטער חנוך פיאנער אין שיקאגא. אדאנק זיין מיה איז דער היגער ,,בית מחסה ליותומים״ צושטאנד געקומען, לויט מארקס נייטהען׳ס צוואה, פון וועלכער ער איז אפוטרופוס. ער איז סעקרעטאר פון ,,בית מדרש לתורה״ זינט זיין גרינדונג און מנהל פון ,,בית רחל לאה ת״ת״ זינט 1924.

זייגע קינדער: בנימין; אידא, פרוי פון ד״ר. מעדיצין א. לעווינסאן, שיקאגא; דזשעני, פרוי פון ד״ר. א. י. לעווי, פאלעסטינא; מאיר פערלשטיין, געווען תלמיד פון ,,בית מדרש לתורה״ און איצט ד״ר. מעדיצין אין שיקאגא.

JACOB BITENSKY

Son of Ber and Rosil of Motele, district Grodno-Lithuania. Educated and reared traditionally-Jewish. In 1902 he married Miryam Leah, daughter of Mordechai Ber and Anna Neiditz, a known Chasidic family in Pinsk, Lithuania.

In 1905, he came to Chicago, and since then he is engaged in business, and works for the welfare of the community. Gabai of Talmud Torah and "Bikur-Cholim of Jerusalem since 1918; National Director of the Spivak Sanitarium, Colorado, since 1911; Gabai of the Yeshivath "Chofetz Chaim". of Radin, Lithuania. Establisher of the "Motele" Congregation in Chicago, and Gabai of its Chevro "Shas" and Chevro Mikro since 1906. Affectionate worker for the "Beth-Medrosh Latorah", was the first to donate to purchase ground for its building on Douglas Boulevard, and governor of its House and Restaurant committee. Mr. and Mrs. Bitensky support all the important institutions here and abroad.

יעקב ביטענסקי

זון פון דוב־בער און ראסיל, מא־
טעלע, גראָדנער גוב. ליטע. געלערנט
און דערצויגן פרום־אידיש. אין 1902
געהיראט מרים־לאה, טאָכטער פון
מרדכי־בער און חנה ניידיטש, א בא־
וואוסטע חסידישע פאמיליע אין פינסק
ליטע.

אין 1905 געקומען קיין שיקאגא.
זינט דאָן באשעפטיגט אין מסחר און
ארבעט לטובת הכלל. גבאי פון ת"ת
וב"ח (ירושלים) זייט 1918, באפאל־
מעכטיגט צו פארוואלטן מיט די גע־
דער. נאציאָנאלער דירעקטאָר פון
ספיוואק סאניטאריום זייט 1911. גבאי
פון ישיבת חפץ חיים (ראדין, ליטע).
גרינדער פון מאָטעלער שוהל אין שי־
קאגא, וואו ער איז גבאי פון ש"ס און
חברה מקרא זייט 1906. ארבעט געטרי־
פאר „בית מדרש לתורה". דערמאָנט
מיט פרייד אז זיין נתינה איז געווען די
ערשטע צו קויפן דאָס פלאץ פון במ"ל
אף דאָגלאס בולוואַרד. ער איז גאָווער־
נער פון דער הויז־און רעסטאָראן־
קאָמיטע פון במ"ל. ער און זיין פרוי
שטיצן אלע וויכטיקע אידישע אנש־
טאלטן דא און פון יענער זייט ים.

JACOB KRAUS

Son of Noftoli Hertz and Roshe, in Steike, near Orodishe, Minsk. Reared in traditionally Jewish atmosphere. His father was acknowledged citizen who possessed a fine library of Jwiesh lore.

Until the agee of sixteen, Mr. Kraus learned in the regional schools and in the Minsk "Yishivi". At eighteen, he came to Chicago. Here he soon became a member of the Hebrew Literary Society "Sofa Brura". At that time he became engaged in the tobacco and cigar business where he still remains a recognized manufacturer in that field. In 1897 he married Rebecca, daughter of Pinchus and Broche Silberman. She bore him five sons: Harry, Meyer, Aaron, Paul, Albert and a daughter Essie, who were reared in the Jewish tradition — learned Hebrew and pursued a general cultural education. These children were the first pupils of the Lawndale First Progressive Hebrew School of which Mr. Kraus was one of the early founders.

Mr. Kraus is a director of the Hebrew Theological College, Kehilath Jacob Hebrew School and a member of the executive of the Zionist Organization, Hebrew Society, "Bnai Brith", National Fund and many other worthy ardent supporter.

In 1929 Mr. and Mrs. Kraus visited Palestine.

יעקב קראוז

געבוירן (1873) אין סטאיקע, נעבן האראדישטש, מינסקער גוב., רוסלאנד. זון פון נפתלי־הערץ און ראשיע, אן אנגעזעענע באלעבאטישע פאמיליע מיט שאפעם ספרים און אידישע טראדיציעס.

ביז 16 יאר האט דער יונגער יעקב געלערנט אין חדרים און אין מינסקער ישיבה. צו 18 יאר (1891) איז ער געקומען קיין שיקאגא. דא האט ער זיך באלד אנגעשלאסן אין דעם העברעאישן פאראיין „שפה ברורה", דער צענטער פון משכילים אין יענער צייט. גלייכצייטיק האט ער זיך אנגעהויבן באשעפטיקן מיט האנדל (סיגארן און סיגאר־בלעטער) יואו ער איז עד היום פון די אנגעזעענסטע געשעפטס־לייט.

אין 1897 האט ער געהיראט רבקה זילבערמאן, טאכטער פון פנחס און ברכה. זי האט אים געבוירן פינף זין: נפתלי, מאיר, אהרן, פנחס, אברהם און א טאכטער חסיה, וועלכע האבן געלערנט אין דער ערשטער „פראגרעסיוו היברו סקול", אין לאנדעיל געגנט, וואו זייער פאטער איז געווען פון די גרינדער.

מר. קראוז איז א דירעקטאר אין בית מדרש לתורה, אין קהלת יעקב תלמוד תורה אין עקזעקוטיוו פון דער היגער ציוניסטישער ארגאניזאציע און נאציאנאל פאנד, מיטגליד אין דער העברעאישער הסתדרות, אין בני ברית, און א באוואוסטזיניקער נדבן. אין 1929 האט ער און זיין פרוי באזוכט ארץ־ישראל.

OFFICERS

Rabbi Saul Silber, President
Rabbi A. I. Cardon- Vice-president
Wm. Lavin, Vice-president
Samuel Levin, Vice-president
Rabbi E. R. Muskin, Vice-president
Adolph Braude, Financial Secretary
M. Perlstein, Recording Secretary
Samuel Broida, Treasurer.
Rabbi Jacob Greenberg, Dean
Rabbi Samuel S. Siegel, Executive Director.

EXECUTIVE COMMITTEE

Rabbi A. Abramovitz, Jacob Bitensky, Wolf Cohen, Alex Eisenstein, Rabbi Ephraim Epstein, Samuel Ginsburg, M. T. Horwich, Jacob Kraus, S. P. Platt, Adolph Robin, Joseph Rolnick, D. M. Rubin, M. Sevin, Max Shulman.
Chairman

DIRECTORATE

Ald. Jacob M. Arvey, Barney Balaban, Louis Brosilow, H. D. Bubman, Rabbi B. A. Daskal, Rabbi Ezriel Epstein, Wm. Farber, David Fink, Ben Friedman, M. Ph. Ginsburg, A. M. Goldberg, A. Goldblatt, I. M. Greenberg, H. Hackman, M. Heichman, Nathan Hirschfield, M. Jaffe, Rabbi D. Kaminker, Jacob Kraus, Rabbi Louis J. Lehrfield, Louis Levitetz, Isadore Liederman, Jacob May, I. Mackevich, I. H. Metzger, Max Provus, M. Salk, S. Schrero, David Schaffner, H. Schaffner, Jacob Schwartz, Jacob Shapiro, M. Shlensky, M. Skolnick, Samuel Steiner, Rabbi Morris Teller, L. J. Wilk, Geo. Winsberg, S. Welensky, Isadore Zuckerman.

ADVISORY BOARD

H. Berkson, N. H. Bolotin, Emil Braude, I. T. Feingold, Max Goldberg, David Gorchakoff, Albert Gorchoff, Gershon Guthman, H. Halper, A. Z. Halperin, Harry Hoffman, A. H. Horwich, H. Kliff, S. Kunim, Wm. Laser, Chas. Mishkin, Joshua Mishkin, Oscar Nudleman, I. Rabouchin, Paul Rissman, Geo. Rosenberg, Ike Rubin, S. H. Simon, Alexander Weingart, Hyman Zeleznick.

Besides the directors among whom there are contributors of large sums of money for the H. T. C.; here are also mentioned the following persons who graciously contributed to the institution since its establishment:

Balaban Bros., Hyman Berkowsky, A. Bernstein, L. Bernstein, Benjamin Berris, A. H. Blank, Harry H. Blum, Chas. Bobinsky, Louis Bomash.

Mrs. H. E. Callner, Milton Callner, B. Cohen & Sons, Cohen Bros., Isadore Cohen, L. S. Cohen, S. H. Cohen, R. J. Cohen.

James Davis, Dr. B. DeKoven, Mr. and Mrs. Drucker.

Mrs. Mildred S. Elliott, H. Etchokin.

A. G. Feldman, Judge and Mrs. Harry Fisher, Mrs. Emma K. Friend, Friedlen Bros., Judge Michael Feinberg.

Mr. Jacob Gidvitz, Mrs. Joshua Ginsburg, Leo Ginsburg, L. E. Golan, Henry Goldblatt, David Gorchakoff, Louis Graff, Sol K. Graff, Great Western Laundry Co., Grawoig Family, M. E. Greenbaum, S. L. Greenstein, Wm. Gumbiner.

Nate Harris, J. S. Hoffman, Governor Henry Horner, B. Horwich, Hymen Bros.

Sam Isenstein, Chas. Izenstarck.

Jameson Bros., Joseph Bros. Lumber Co.

Harry Katz, M. Katz, Katz Bros. Superior Tanning Co., Edward Katzinger, H. N. Kohn, S. B. Komaiko, Kosher Star Sausage

Co., Harry Kramer, Geo. B. Kurzon, Morris Kurzon.

Jacob Lanski, B. Laser, Meyer T. Laser, Sol Lazar Sausage Co., L. Levin, Benjamin Levitan, Levitas Bros., Liberty Trust and Savings Bank, A. M. Liebling, Ben Lindheimer, Meyer W. Lippman.

Samuel Mann, Mrs. Rose B. Malkes, B. Manishewitz & Co., Edward Matthew, Samuel Muscat.

Herman H. Newberger.

Osherwitz Bros.

Sam Palmer, Jacob Passman, Patinkin & Pinkovitz, Israel Perlman, M. Perlman, People's Iron & Metal Co., T. Piser, Samuel Phillipson, Louis Platt.

Ritholtz Bros., Mitchel Robin, George Rosen, Louis Rosen, Harold Rosenberg, Michael Rosenberg, Moe Rosenberg, Mrs. Amelia Rubens, L. M. Rubens, Ida Rubin.

I. Samuels, Samuel Sandel, Chas. Schaffner, Israel Schectman, Benj. Schiff, Harry Sex, Simon Schneider-Battinus, Leo Shafton, Nathan Shure, A. L. Silvian, Sinai Kosher Sausage Co., Matthew Sklamberg, Rochel Lea Sklamberg, David Slepyan, Louis Sokelsky, B. Sopkin & Sons, Louis Sopkin, Herman Spivak, Sam Steinberg, A. L. Stone (Los Angeles, California).

Turner Bros.

Mrs. Leon M. Waldman, Jos. Weil, David Wein, John Weinberg, Meyer Weiner, Jacob Weinstein, Simon Wexler.

Joseph T. Yavitz, B. Yellin.

ACTIVITIES OF THE LADIES' AUXILIARIES

In the early part of 1930, the College Ladies' Auxiliaries sponsored a huge elaborate Bazaar for the benefit of the Building Fund for the new Library. Under the efficient chairmanship of Mrs. Benjamin Schiffman, chairman of the Women's Division, and Messrs. Sol Rosenbloom and H. Spivak (deceased), co-chiarmen of the Men's Division, the entire undertaking was most successful and was a grand achievement for all concerned. The proceeds of this Bazaar equalled more than fifteen thousand dollars.

The following organizations participated:

A. B. A. Juniors—Miss Provus, Miss S. Robinson, Miss F. Hoffman, president.

Gan Shmual—Mesdames Kaplan, Greenberg, Shapiro, Lipner, Miller. Mr. M. Hoffman, president.

Lawndale Ladies — Mesdames Ephraim Epstein, B. Solovetzik, Edna Ross, Weisbrod, Wonsofsky, Wolfson. Mrs. Sarah Aronson, president.

Lezecher Abraham Blumberg—Mrs. Rabbi Saul Silber, Mrs. Rabbi Fannie Alshvang, Mesdames Reznick, Mollie Goldberg, Elisberg, Blumberg. Mrs. Lena Lashkovitz, president.

Mahazike Torah—Mesdames A. Goldberg, L. Cohen, Mrs. Sarah Saunders, president.

Mollie Goldblatt Mansfield—Mesdames A. Goldblatt, H. J. Goldblatt, J. Passman, N. R. Feldman, Doris Singer, M. L. Shapera, J. L. Shapiro. Mrs. Fred Abrams, president.

Leon Waldman Scholarship Society (founded by Mrs. Waldman and at present the Students' Aid)—Mesdames Ike Rubin, Wm. Lavin, Israel Balaban, Jacob Schiff, Eva Katz, Rosenbloom, Samuel Phillipson, A. Fink, J. Weinstein, Mrs. Jacob Shapiro was acting president.

South Side Group—Mesdames J. Mirensky, Abe Goldman, Moses Van Buren, Joseph Snyder, H. Shapiro, Miss Celia Stein. Mrs. Max Goldberg was president.

Sistres of Rebecca—Mrs. J. Glasser, Mrs. Wolf, Mrs. Chas. Shapera, and Mrs. I. Benjamin, president.

RABBI B. A. DASKAL

Chicago, Ill.

Born 1894 to Hirsch and Slava Daskal in Chicago. Studied in Yeshivath Etzchaim and ordained Rabbi (1914) by Rabbi S. H. Album and Rabbi J. Greenberg, and immediately elected Rabbi in Green Bay, Wis. Later Rabbi in Gary, Ind., and since 1918 Rabbi of Rodfei Zedek, south side of Chicago.

Studied at University of Chicago and received B. A. in 1928 and D. D. this year.

In 1917 married Tillie Levin, daughter of local schochet, Judah Levin.

Frequent contributor to the Sentinel and one of the co-editors of the Encyclpedia of Jewish Knowledge. Former president of Yeshiva Alumni of Beth Medrash Latorah. Edits weekly column in the Jewish Courier of Chicago, member of Chicago Rabbinical Association and Chairman of Youth Division of Jewish Day, 1934.

Children: Herzl, Melvin and Judith.

הרב אלידע דוב דאסקאל

געבוירן 1894. זון פון הירש און סלאווא דאסקאל, שיקאגא. געלערנט אין ישיבה עץ חיים און געקראגן זיין סמיכה 1914 פון הרב צ. ש. אלבום או הרב י. גרינבערג און גלייך ווערט ער רב אין גרינבעי, וויסקאנסין, נאכ־ הער אין גערי, אינדיאנא, און זינט 1918 אין די רודפי צדק שוהל, אין סויטה סייד, שיקאגא.

הרב דאסקאל האט אויך שטודירט אלגעמיינע ווייסנשאפט אין די „יוני־ ווערסיטי אף שיקאגא", ווואו ער בא־ קומט זיין ב. א. דיפלאמא אין 1928, און דעם יאר דאקטאר דיוויניטי.

אין 1917 הייראט ער טיללי לעווין, טאכטער פון הינן שוחט ר' יהודה לעווין.

ער איז אן אפטער בייטרעגער אין „סענטינאל" און אייגער פון די מיט־ רעדאקטארן פון „ענציקלאפעדיע אויף דזשואיש נאלעדזש". געווען פרעזי־ דענט פון די ישיבה־אלומני פון בית מדרש לתורה. שרייבט א וועכנטליכן קאלום אין „אידישן קוריער", שיקא־ גע, טשערמאן פון דער וואגנט־דיוויזיע באם „אידישן טאג", 1934.

קינדער: הערצל, משה צבי און יהודית.

RABBI MAX DOBROW
New York

Son of Rabbi Jacob Baruch and Miriam of Zdunskawola, Poland; born 1901. Received his early Jewish education under the guidance of his father. At the age of 13 he entered the Yeshivah of Sochatshov, Poland, where he studied till 1916. He then continued his studies under the supervision of the famous Rabbi Ezekiel Lipschutz of Kalisz, author of Hamidrash V'hamaaseh.

In 1918, he was appointed instructor of Talmud at the seminary in Leipzig, Germany, under the direction of Rabbi, Dr. David Feldman.

In 1920, he came to the United States and entered the Hebrew Theological College at Chicago, Ill., where he received his ordination in March, 1925.

He was then chosen as Rabbi of the Agudath B'nai Israel Congregation of Lorain, Ohio. In Lorain he succeeded in uniting all the various Jewish groups, and by their combined efforts a magnificent center was erected, housing in it all the Jewish organizations under Rabbi Dobrow's spiritual leadership.

In January, 1934, he accepted the position as Rabbi, and principal of the Hebrew school, of the Kingsbridge Young Israel Synagogue, Bronx, New York, while continuing his studies at Columbia University.

הרב מנחם דאברא

געבוירן 1901, זדונסקאוואלא, פוילן, האט געקראגן זיין פריהסטע ערציאונג פון זיין פאטער הרב ר' יעקב ברוך ז"ל. זיין מוטער מרים שטאמט פון דער פאמיליע פיק. צו 13 יאר אנגעקומען אין בארימטער ר' אברהם'עלע סאכאטשאווער'ס ישיבה, וואו ער לערנט ביז 1916. נאכהער געלערנט אונטער דער השגחה פון ר' יחזקאל ליפשיץ, ז"ל, קאליש, בעל המחבר פון ספר המדרש והמעשה.

אין 1918 געווען לערער פון תלמוד אין לייפציגער סעמינאר, אין דייטשלאנד, אונטער דער דירעקציע פון הרב דר. דוד פעלדמאן.

קומענדיק קיין אמעריקא אין 1920, איז ער אריינגעטראטן אין בית המדרש לתורה, שיקאגא, אוז גלייכצייטיק שטודירט אין לואים אינסטיטוט קאלעדזש. ער האט געקראגן סמיכה פון בית־המדרש לתורה אין 1925.

אין אפריל, 1925 ווערט ער רב פון אגודת בני ישראל קאנג., לאריין, אהייא, וואו ער האט ערפאלגרייך אנגעהאלטן זיין שטעלע 9 יאר (אפריל 1925 — יאנואר 1934). עס איז אים געלונגען אויפצוויעז דעם דאר־טיקן צענטר, אוועקשטעלן די אידישע ערציאונג אויף א הויכע שטופע און פאראייניגן אלע אידישע ארגאניזאציעס און אנשטאלטן אונטער זיין גיימטיגע פירערשאפט.

אין יאנואר, 1934, ווערט ער רב און פרינציפאל פון דער ת"ת, בייי די יאנג איזראעל אין קינגסבריזש, בראנקס, נויארק; גלייכצייטיק פארטזעצנדיק זיין שטודיום אין קאלומביא אוניווערזיטעט.

RABBI LOUIS J. LEHRFIELD
Chicago, Ill.

Born 1902. Son of Israel and Gitel Lehrfield, Chicago. Raised in a strict orthodox environment. Strongly influenced by the late Rabbi Kramer. A student in the „Yeshivath Etz Chaim" from childhood days. Was one of the first five students who composed the nucleus of the „Hebrew Theological College", when it was first founded by Rabbi Rubinstein; pursued the full course of study at the „Hebrew Theological College", receiving his ordination in 1925; he has also been ordained by the late Lomszer Gaon, Rabbi Judah Leib Gordon. Holds a Bachelor of Science degree from Lewis Institute and a Master of Arts degree from the University of Chicago.

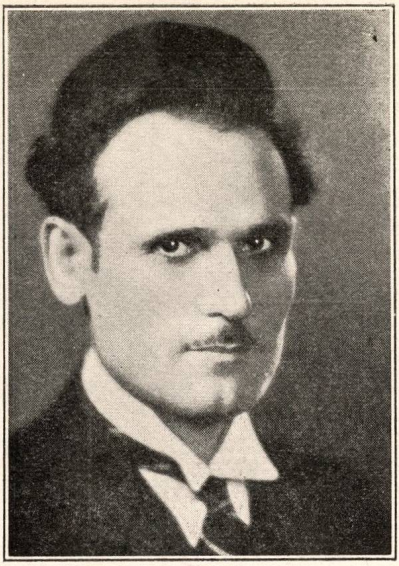
In 1925 he married Etta Rabuchin, Chicago. Has two children — Joel and David. His first position (two years) was with the Shomrei Hadas Congregation of Kensington; for the next five years he was Rabbi of the Bnei Israel Congregation of Jackson Boulevard, Chicago; at present, he holds a life-long contract with the Austin Community Center of 116 S. Central Ave., Chicago. He is a member of the Board of Directors of the Hebrew Theological College and is President of the Rabbinical Association dent of the Alumni Association of the H. T. C. He is active in local and national communal projects.

הרב ל. י. לעהרפעלד

געבוירן 1902. זון פון ישראל און גיטל לעהרפעלד, שיקאגא. דערצויגן פרום־אידיש. שטארק באאיינפלוסט פון הרב קרעמער, לערנט ער קיינד־ווייז אין „ישיבת עץ חיים", געיוען פון די ערשטע 5 תלמידים באַ׳ם אַנ־פאַנג פון „בית מדרש לרבנים", באַ הרב רובינשטיין; געלערנט די נאַנצע צייט אין בית מדרש לתורה, וואו ער קריגט סמיכה, 1925, און אויך פון לאַמזער רב ז״ל. גלייכצייטיק ענ־דיגט ער די ענגלישע סקוהלס אין קריגט א „בעטשלאר אף סייענס" דיפלאַמא פון לואים אינסטיטוט, און א „מאסטער אף ארטס" דיפלאַ־מא פון „יוניווערסיטי אף שיקאגא".

1925 הייראט ער עטטא ב׳ר ישראל ראבוכין, שיקאגא, און האט מיט איר 2 קינדער יואל און הוד. זיין ערשטער רבנות אמט האלט ער (2 יאר) אין „שומרי הדת" שוהל, נאכער 5 יאר אין בני ישראל שוהל, דושעקסאן בול־ווארד, שיקאגא, און איצט האט ער א לעבענסלענגליכן כתב רבנות פון שוהל אין „אוסטין קאמיוניטי סענטר' 116 סויטה סענטראל עוועניו אין שיקאגא, ער איז א מיטגליד אין דירעקטארן - באארד פון בית המדרש לתורה, פרעזידענט פון הסתדרות הרבנים פון במ״ל, און אקטיוו אין וויכטיגע לאקאלע און נאציאנאלע טעטיגקייטן.

RABBI ISRAEL MILLER

Hammond, Ind.

Born Plonsk, Poland, May 5, 1896; S. Hyman and Toba (Zaiontz) Miller; studied six years at Rabbinical Coll. at Radin, Poland and Slabodka, Luthuania; marired Hadassah Blachman of Plonsk, Poland, March 4, 1919; one son, Joseph; came to U. S. 1921; naturalized 1927; enrolled Hebrew Theological College, Chicago, 1921; prep. Eng. Edn. Medill High School, Chicago; Principal, Hebrew School, Rock Island, Ill. 1924-26; student Augustana Coll., Rock Island, Ill. 1924-26; studied Lewis Institute Coll., Chicago, 1926—28; ordained from the Hebrew Theological College in 1925, where he was Instructor of Talmud and Bible 1926—1928.

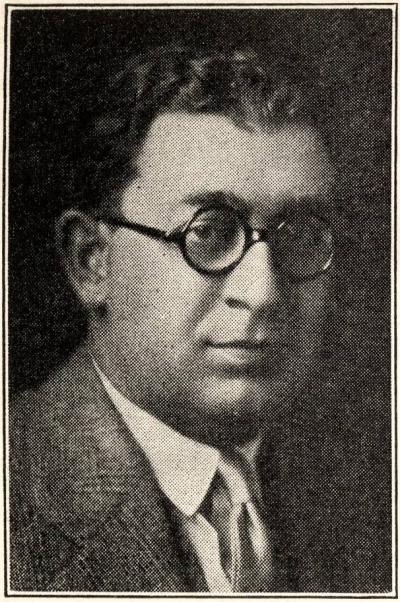
Rabbi of Kneseth Israel Cong., Hammond, Ind. since 1929; President of America Lodge 901 (Bnai Brith) Hammond, Ind. 1933-34. Rabbi Miller is now busy preparing his manuscript in homiletics for the press.

הרב ישראל מילער

געבוירען פּלאָנסק, פּוילען, 1896; עלטערן, חיים און טויבע (זאיאנץ) מילער; געלערנט דריי יאר אין ראדין און דריי יאר אין סלאָבאדקע; געהייראט הדסה בלאכמאן, פּלאָנסק 1919; איין זוהן יוסף; געקומען אין אמעריקא 1921; נאטוראליזירט 1927; אריינגעטראָטען אין בית המדרש לתורה, שקאָגא 1921; עלעמענטאַרע ענגלשע בילדונג, מעדיל היי־סקול, שיקאָגא; פּרינציפּאל פון ת״ת ראק איילאנד, איל., 26-1924; סטודענט אונוסטאָגא קאָלעדזש, ראק איילאנד, איל., 26-1924; שטודירט אין לויאים אינסטיטוט - קאָלעדזש אין שיקאָגא, 28-1926; קריגט סמיכה פון בית מדרש לתורה אין 1925, וואו ער איז אינסטראָקטאָר אין תלמוד און תנ״ך, 28-1926; איז רב אין שוהל בית כנסת ישראל, העמאנד, אינד. זינט 1929; פּרעזידענט פון בני ברית לאָדזש נום. 901, העמאנד, אינדיאנא, 34-1933.

הרב מילער איז באשעפטיגט צו צוגרייטן צום דרוק זיין כתב-יד אין דרוש.

RABBI JOSEPH KRIKSTEIN
Salt Lake City ,Utah

Born 1890 to Aaron & Hannah (Levinson) Krikstein, Alita, Suwalk, Lithuania. His father, a schochet in Philipsberg, Pa., studied in the Kovno Kollel, and is the author of several works in Halacha on Zeroim and Moed in manuscript form. His grandfather Israel Chaim Meritzer, famous preacher, author "Deroshoth Mahryach". Great - grandfather Yudel Radiner Rabbi in Radin and Meah Shearoim, Jerusalem.

Rabbi Krikstein studied Torah and Haskalah under his father till age of 14. Afterward studied in Lida, influenced by Rabbi Reines and Pinchas Schiffman.

Came to America 1914, studied 3 years at Rabbi Isaac Elchanan Yeshiva, N. Y., and 3 years at Beth Medrash Latorah, where he was ordained (1925). Engaged in secular studies and received B. A. and M. A. at University of Utah. Thesis — "Hebraic Influences in American Civilization". First Rabbinical position in Spokane, Washington. Since 1927 Rabbi in Montifiore Congregation, Salt Lake, City, U.

Mar. (1928) Hadassah, daughter of Jonah and Hannah Levin. Jonah Levin is the son of Moses Boesker.

Rabbi Krikstein has 2 children — Betty Jeanne and Herbert Israel.

הרב יוסף עבער קריגשטיין

געבוירן (1890). זון פון ר' עוזר אהרן און חנה טויבא (לעווינזאן) קריגשטיין, אליטא, סובאלק, ליטע. זיין פאטער איז שו"ב אין פילייפס־בורג, פא. געלערנט אין קאוונער כולל. האט א כתב יד פון חדושי תורה אויף סדר זרעים־מועד. זיין זיידע ר' ישראל חיים מעריצער ז"ל, פון די גדולי הדרשנים, מחבר „דרשות מהריח". זיין עלטער זיידע ר" יודל ראדינער ז"ל, געווען רב אין ראדין און אין מאה שערים, ירושלים.

הרב קריגשטיין האט בין 14 יאר געלערנט תורה און השכלה אונטער זיין פאטערס אויפזיכט. נאכהער געלערנט אין לידע באאיינפלוסט פון הרב רייגעס ז"ל און אין השכלה פון פנחס שיפמאן.

אין 1914 קומט ער קיין אמעריקא, לערנט א 3 יאר צייט אין ישיבת ר' יצחק אלחנן, נויארק, און 3 יאר אין בית מדרש לתורה, שיקאגא, וואו ער קריגט זיין סמיכה 1925. גלייכצייטיק שטודירט אלגעמיינע וויסנשאפט אין ענגליש און באזוכט צווי דיפלאמאס ב. א. און מ. א., זיין טעזיס אין „העברעאישע הינטערגרונט פון אמעריקאנער ציוויליזאציע", זיין ערשטער רבנות־אמט איז אין ספאקעין, וואש. און זינט 1927 איז ער רב אין קהלת מאנטעפיארי, סאלט לייק סיטי, יוטא.

1928 הייראט ער הדסה ב"ר יונה און חנה לעווין. ר' יונה איז ר' משה בויסקער'ס זון.

הרב קריגשטיין האט 2 קינדער בתיה־חיה און ישראל חיים.

RABBI SIMON G. KRAMER
New York

Born in Berhometh, Bucowina, Roumania (formerly Austria), in 1903. Father's name Mechel; mother's name Bella (nee Surkis). Came to the U. S. A. and settled in Chicago, Ill., in September, 1913.

Studied in public schools and high schools and in the Yeshivoth Etz Chaim, of Chicago. Received B. A. degree from the University of Chicago in 1924 and Semichah from the Hebrew Theological College and from the late Lomzer Gaon, Rabbi Yehudah Leib Gordon, in the spring of 1925 (first graduating class); M. A. degree from the University of Chicago, in philosophy, 1926; Ph. D. examinations and requirements in 1928 in the same institution.

In "Ohel Moed" (H.T.C. Publication of 1927 was printed his discaurse "Judaism and Spenoza's Philosophy."

Rabbi of Congregation Knesseth Israel, Hammond, Ind., from 1924-1928; Temple Beth-El, Gary, Ind., from 1928-1931; Hebrew Institute of University Heights, New York City, since 1931.

Married Tirza Nelson of Gary, Ind., in 1932. Address—1940 Andrews Avenue, New York City.

הרב שמעון ג. קרעמער

געבוירן 1903. זון פון מיכל און בייקא (סורקים) קרעמער, בוקאוויגא, עסטרייך (איצט רומעניע). געקומען קיין שיקאגא אין סעפטעמבער 1913. אנגעקומען אין ישיבת „עץ חיים" און גלייבצייטיק שטודירט אין די עננלישע סקולס. אין 1924 האט ער באקומען זיין ב. א. דיפלאמא פון „יוניווערסיטי אף שיקאגא" און אין פרילינג 1925 האט ער (מיטן ערשטן סמיכה קלאס) געקראגן זיין סמיכה אויף רבנות פון בית מדרש לתורה און פון דעם לאמזער גאון רב, ר' יהודה ליב גארדאן, ז"ל. פארטזעצנדיק וויטער זיין העכערן שטודיום האט ער אין 1926 אין דער־מאנטן אוניווערסיטעט געקראגן א מ. א. דיפלאמא אין פילאזאפיע און אין 1928 זיך צוגעגרייט צום טיטל דר. פילאזאפיע.

אין „אוהל מועד" פון 1927 איז געדרוקט זיין אפהאנדלונג (אין ענגלישן) „אידנטום און שפינאזא'ס פילאזאפיע".

אין די יארן 28-1924 איז ער גע־וועז רב אין „כנסת ישראל" שוהל, העמאנד, אינד. אין 31-1928 — אין טעמפל „בית אל", גערי, אינד. און זינט 1931 איז ער רב פון „חיפרו אינסטיטוט", אין יוניווערסיטי היטס, נויארק.

אין 1932 האט ער געהיראט טירזא נעלסאן פון גערי, אינד. זיי זיינען זייער אקטיוו אין אלע אידישע ענינים, פון לאקאלן ווי פון נאציאנאלן געביט.

RABBI URI MILLER

Omaha, Neb.

Son of Samuel and Esther (Ingber) Miller, born 1905 New York. On mother's side family is descended from the Tosfos Yom Tov and Rabbi Yechezkel Landau (Node B'yehudoh). Studied in Yeshivat Etz Chaim and Beth Medrash Latorah, receiving his Smicha in 1927. Received B. S. in arts and literature in 1929. Occupied pulpit of B'nai Abraham Synagogue, Terre Haute, Ind., 1927-1932. In 1923 elected Rabbi of United Orthodox Synagogues of Omaha, Neb. Has contributed articles on Jewish subjects to various periodicals. Is past president of Rabbinical Association of Hebrew Theological College 1929-1933, 'Gon Eden Lodge, No. 110, B'nai Brith, chairman, National Fund Middle West Region 1931. Is member Executive Committee Mizrachi Organization of America, United Orthodox Synagogues of America and active in cultural and philanthropic work.

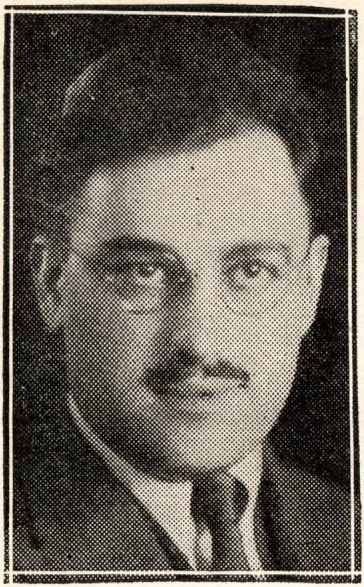
הרב אורי מילער

געבוירן 1905. זון פון שמואל און אסתר (אינגבער), נויארק. די מוטער שטאמט פון נודע ביהודה און תוספות יום טוב.

געלערנט אין ישיבת עץ חיים און אין בית מדרש לתורה, וואו ער קריגט סמיכה אין 1927. גלייכצייטיק שטודירט ער אין די ענגלישע סקולס און אין 1926 האט ער באקומען זיין או-ניווערסיטעט ב. ס. דיפלאמא.

זיין ערשטע רבנות אמט (1927-32) איז געווען אין „בני אברהם" שוהל אין טערע־הוט, אינד., אין יאנואר, 1930 וועלט ער דערוויילט אלס רב פון ועד הקהלות פון אלע ארטאדאקסישע שוהלן אין אמאהא, נעבראסקא. ער באטיליקט זיך מיט ארטיקלען אין פארשיידענע פעריאדישע אויסגאבן. 4 יאר געווען פרעזידענט פון דער הסתדרות הרבנים פון במ"ל. עקזעקוטיוו מיטגליד פון מזרחי, „וניאן אף ארטאדאקס דושואיש קאנגרעגיישאנס אף אמעריקא". געווי. טשערמאן פון נאציאנאל פאנד אין מיטל וועסט רידזשיאן. געווי. פרעזידענט פון „גן עדן" לאדזש, 110 בני ברית און איז טעטיג אין אלע לאקאלע און נאציאנאלע אנגעלעגנהייטן.

RABBI ISRAEL GERSTEIN
Chattanooga, Tenn.

Born 1904 to Mordecai Menahem and Esther Rebecah, Lodz, Poland. Reared in Chassidic atmosphere. Studied in Yeshivas. Came to Chicago at 16, and attended Beth Medrash Latorah, by which he was ordained Rabbi in 1927. During same period studied in public schools and in the University of Chicago.

Elected Rabbi of Ohave Zedek congregation, Denver, Colo., 1927. Received M. A. from University of Denver. His dissertation was a philosophical study of Chassidism. Member of National executive of Mizrachi and afterwards chairman of Zionist district.

1930 married Hannah, daughter of Rabbi Duber Swirsky of Kovner Synagogue, Chicago, and elected Rabbi of Agudath Achim congregation, Shreveport, La. Editor of Yeshiva journal Ohel Moed, for which he also wrote a historical study based on the Responsa of the Rivash, and Novellae in Halacha. Publishes his articles from time to time in other journals. State chairman of Bnai Brith, member of executive of Tex-La. Zionist Org., member of executive of Rabbinical Association, etc. In August, 1934, he was elected Rabbi of Cong. "B'nai Zion," Chattanooga, Tenn.

Daughter—Hadassah Deborah.

הרב עזריאל גערשטיין

געבוירן 1904 זון פון ר' מרדכי מנחם ע"ה און אסתר־רבקה, לאדז, פוילן. דערצויגן אין חסידות, געלערנט אין ישיבות. צו 16 יאר קומט ער קיין שיקאגא און גלייך אנגעהויבן לערנען אין בית מדרש לתורה, וואו ער קריגט סמיכה אויף רבנות אין 1927, און גלייכצייטיק געשטודירט אין די סקוהלס און אין יוניווערסיטי אף שיקאגא.

1927 ווערט ער רב אין „אוהב צדק" שוהל, דענווער, קאלאראדא, און אין „יוניווערסיטי אף דענווער" קריגט ער זיין „מאסטער אף ארט" דיפלאמא. זיין דיסערטאציע איז געווען א פילאזאפישע אפהאנדלונג וועגן חסידות. געווען א חבר פון דער נאציאנאל עקזעקוטיווע פון „מזרחי און נאכער טשערמאן פון ציוניסטישן דיסטריקט.

1930 הייראט ער חנה בת הרב דובער סווירסקי פון קאוונער שוהל, שיקאגא, און ווערט רב אין „אגודת אחים" שוהל אין שריוופארט, לואיזיאנא. געווען רעדאקטאר פון ישיבה־זאמלבוך „אהל מועד", וואו ער איז אויך פארטראטן מיט א היסטארישער אפהאנדלונג באזירט אויף תשובות הריב"ש, און אויך מיט חדושי תורה. פון צייט צו צייט דרוקן זיך זיינע ארטיקלען אויך אין אנדערע זשורנאלן. ער איז סטעיט טשערמאן פון בני ברית, מיטגליד פון עקזעקוטיוו פון „טעקסאס לואיזיאנא זויאניסט צעדעריישאן", מיטגליד פון עקזעקוטיוו פון „הסתדרות הרבנים" א. א. א. אין אויגוסט 1934, ווערט ער רב אין „בני ציון" שוהל, טשאטאנוגא, טען.

ער האט א טאכטער הדסה־דבורה.

RABBI CHARLES B. CHAVEL
Louisville, Ky.

Born in 1906, son of Isaac and Feiga Rosa, Ciechanow, Poland. Raised and received his early education in a Chassidic atmosphere. In 1919 came with his parents to America, and entered immediately the "Beth Hamedrash LaTorah," while attending at the same time regular schools of secular knowledge. In 1928 received his Ph. B. degree from University of Chicago, with special mention of honor in the Department of Philosophy. In 1928 received his "Smicha" from the Hebrew Theological College, and was called to the pulpit of Cong. Anshei Sfard, Louisville, Ky. In 1931 received his M. A. degree from the University of Louisville. Thesis, "Josephus as an Historian."

In 1933 married Miss Florence Kvasna of Brooklyn, N. Y., active in Jewish national circles.

Participated in "Ohel Moed" magazine with a discussion on a Talmudic legal subject. At present occupied with a special study of the Second Commonwealth.

President of Louisville Mizrachi Organization, 1931-33. Spoke in name of Alumni Organization at the Yeshivah Commencement of 1934. Active in local and national organizations.

1933 הייראט ער פֿלאָרענס ב"ר בנימין קראָסנא, ברוקלין, נ. י. אק־טיוו אין אידישע לאקאלע און נאציא־נאלע טעטיקייטן.

אין ישיבה־זשורנאל, „אוהל מועד" איז געדרוקט זיינער א פֿלפּול „ד' אמות שכותבים בתרשאה" און איצט איז ער באשעפטיקט מיט א באזונדער שטודיום וועגן „בית שני".

געוו. פֿרעזידענט פון לואיזוויל־ער מזרחי 33-1931. ביים חג הסמיכה (1934) פון בית מדרש לתורה, איז ער געווען דער רעדנער אין נאמען פון דער אלומני. ער איז אקטיוו אין לא־קאלע און נאציאנאלע ארגאניזאציעס.

הרב חיים דוב חעווצל

געבוירן 1906. זון פון יצחק און פֿיגא רויזא, טשעכאנאוו, פּוילן. גע־וואקסן און געלערנט אין א חסידות־שער אטמאספערע. קינדווייז האָט אים זיין פאטער מיטגענומען צום אלעק־סאנדרער רבין אויף יום־טוב.

1919 איז ער געקומען מיט די על־טערן קיין אמעריקע און באלד אנגע־הויבן לערנען אין בית מדרש לתורה, און אויך שטודירט אין די ענגלישע סקולס. 1928 באקומט ער זיין פה. ב. דיפּלאָמא פון „יוניווערסיטי אף שיקאגא" מיט ספעציעלע ערן־באצייכ־נונג. 1929 קריגט ער זיין סמיכה פון בית מדרש לתורה און זינט דאן איז ער רב אין שוהל „אנשי ספרד" לואיז־ווילֿ, קענטאקי. 1931 קריגט ער א מ. א. דיפּלאָמא פון „יוניווערסיטי אף לואיזוויל" אויף טעזיס „יוסיפון אלס היסטאריקער".

RABBI CARL L. MANELLO
Youngstown, Ohio

Born in Wloszczowa, Poland: Feb. 15, 1907. Parents: Samuel and Beila (Mintz) Manello. Was reared in a chasidic atmosphere.

Came to Detroit, Mich. in 1920, with his parents. Entered the Hebrew Theological College in 1923, and at the same time attended the secular schools. Was co-editor of the Yeshiva Publication "Ohel Moed". Received the degree B. A. from Northwestern University in 1929, and the Smicha from the Hebrew Theological College, and also from Rabbi Elijah Lipshitz of Poland.

In the same year was married to Anne Finkelstein, daughter of David and Rose Finkelstein of Detroit. Has one son, Joseph Benjamin.

Upon graduating from the Hebrew Theological College, he became the Rabbi of Temple Emanu-El in Youngstown, Ohio, which position he occupies at present.

He is a member of the Zionist organization of America, the B'nai Brith, the American Jewish Congress, and the Secretary of the Vaad Horabonim of Ohio.

He is the author of Embryology in the Talmud (Mahoning County Medical Journal, 1934).

אהייא. ער איז א מיטגליד פון דער ציוניסטישער אהגאניזאציע, פון „בני ברית" פון אמעריקאנער אידישן קאנגרעס און דער סעקרעטאר פון "ועד הרבנים" פון אהייא סטויט. ער איז דער פארפאסער פון „עמבריאלאגיע אין דער גמרא", (מאהאנינג קאונטי מעדיקאל דזשוירנאל, יאנואר, 1934).

הרב קלמן ל. מאנעלא

געבוירן (1907) ביי זיינע עלטערן, שמואל און בוילא (מינץ) אין וולאש־צאווע, פוילן. געלערנט אין חדרים און בית מדרש און דערצויגן אין א חסידות'שער אטמאספער.

אין 1920 קומט ער מיט זיינע עלטערן קיין אמעריקא, דעטראיט, און אין 1923 הויבט ער אן לערנען אין „בית מדרש לתורה", באזונדעריק אויף די שולעם פון לאנד. געווען מיט־רעדאקטאר פון דער ישיבה־אויסגאבע, „אוהל מועד". אין 1929 באקומט ער זיין דיפלאמא ב. א. פון „נארטוועס־טערן" אוניווערסיטעט און זיין סמיכה אף רבנות פון „בית מדרש לתורה" און אויך פון ר' אליהו ליפשיץ, אין זעלבן יאר היראט ער נחמה פינקעל־שטיין, א טאכטער פון דוד און רויזע פינקעלשטיין אין דעטרויט, מישיגאן און געבוירן א זון יוסף בנימין.

אין 1929 ווערט ער דער רב פון טעמפל „עמנואל" אין יאנגסטאון,

הרב כתריאל ליפמאן מישקין

געבוירן 1907. זון פון זלמן און שרה דינה (זילבערמאן) מישקין, אין גיוויע, לעבן קאוונע, ליטע. פון 6-טן יאר לערנט ער אין ווייסרוסלאנד, וואו ער האט זיך געפונען אין דער חסידות'שער חב"ד אטמאספערע פון קובלניצער רב ר' שאול הכהן בלאק, און נאכהער איז ער אנגעקומען לער-נען אין ראמיילעם קלויז, ווילנא.

אין 1922 קומט ער קיין אמעריקא, 1923 אנגעקומען אין בית מדרש לתורה און גלייכצייטיק שטודירט אל-געמיינע לימודים. 1929 באקומט ער זיין רבנות סמיכה פון בית מדרש לתורה און א דיפלאמא ב. א. פון דעם לואיס אינסטיטוט.

1930 הייראט ער לאה יאבלאנסקי, די טאכטער פון נעוועזענעם הויפט ראש הישיבה פון בית מדרש לתורה, ר' ניסן ז"ל. זינט 1930 איז הרב מישקין אין ניו ארלינס, 2 יאר אלס „עדיוקיישאנאל דירעקטאר" פון דעם „מנורה אינסטיטוט" און נאכהער אלס רב פון קאנג. „בית ישראל".

הרב מישקין איז נעווען רעדאקטאר פון „היברו טהעאלאדזשיקאן", פונם בית מדרש לתורה, מחבר פון „ידיעה הפניני בדרשי און זיין צייט" (א טייל געדרוקט אין זשורנאל „רעפלעקס"). איצט איז ער באשעפטיקט אין שרייבן „א געשיכטע פון חכמת ישראל" און אנהערע ליטעראריש - ווייסנשאפטלא-כע אפהאנדלונגען, זייענדיק גלייכצייי-טיק אקטיוו איז ווייכטיקע לאקאלע און נאציאנאלע געזעלשאפטלאכע טעטיג-קייטן.

RABBI LEONARD C. MISHKIN
New Orleans, La.

Born to his father Schneur Zalman and Sarah Dinah (Zilberman) in Giviai, Lithuania. Received his early education at the old-fashioned Heder. Later studied with Rabbi Saul Bloch of Kublitz, and at Ramailes Talmudical academy of Wilna.

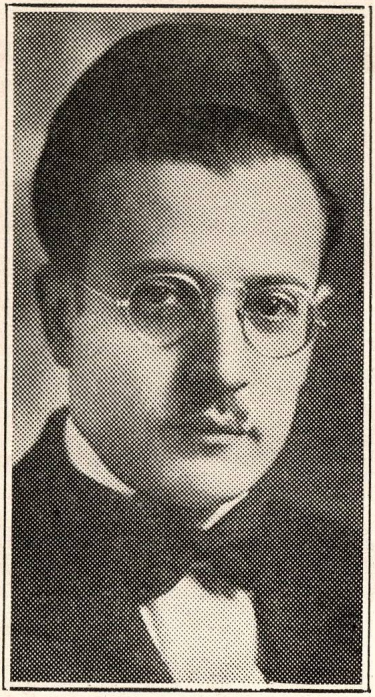
In 1922 he arrived in the United States, and a year later he entered the Hebrew Theological College of Chicago, attending at the same time the Lewis Institute where he followed a Bachelor of Arts course. He was literary editor of the Hebrew Theologican.

In 1929 he received his Rabbinical ordination, and appointed instructor of Bible, History and Hebrew in the Yeshivath Ez Hayim of the H. T. C.

In 1930 he accepted a call to become educational director of the Menorah Institute of New Orleans. In 1932 he becomes Rabbi of Congregation Beth Israel of New Orleans. In 1931 he married Leah Yablonsky, the daughter of the late Gaon Nisan Yablonsky, Rosh Methibta of the Hebrew Theological College.

Rabbi Mishkin is the author of a monograph in English "Jedajah Bedareshi — his Life & Time", part of which was printed in the Reflex. At present he is occupied with a work an "The Science of Judaism" and other related subjects.

RABBI LOUIS KAUFMAN
Waterloo, Iowa

Born (1907) Suwalk, Poland. Came to Chicago 1913 with parents, Bernard and Rose (Marcus) Kaufman. Studied in Talmud Torah, Etz Chaim Yeshiva and in Beth Medrash Latorah, and attended at the same time public school and later college.

Ordained Rabbi by Beth Medrash Latorah 1929, occupied pulpit of "Anshe Emet," Chicago, and then elected Rabbi in Chicago Heights. Married 1932 Dorothy Rosenblum, daughter of Denver Rabbi, and in December elected Rabbi of B'nai Jacob Congregation and Jewish Federation, Waterloo, Ia. Studying for his M. A. degree at Iowa State University.

Former sec. of North-West Side "Adas B'nai Israel", organizer and sec. of young men's club, for 10 years Pres. of Students' Organization of Beth Medrash Latorah, member of Journal staff, and Pres. of his graduating class. Active in B'nai Brith. In addition to his activity in pulpit and on the platform, he speaks over the radio and writes articles for the press.

הרב אריה לייב קויפמאן

געבוירן (1907) אין סובאלק, פוילן. 1913 קומט ער מיט זיינע עלטערן ברוד און ראזע (מארקוס) קויפמאן קיין שיקאגא. געלערנט אין תלמוד תורה, ישיבת עץ חיים און אין בית מדרש לתורה, און גלייכצייטיג געשטודירט אין סקוהלס און אין קאלעדזש. 1929 באקומט ער סמיכה פון בית מדרש לתורה, פארטרעט די בימה אין „אנשי אמת") שיקאגא, און נאכער רב אין שיקאגא האייטס. אין מאי 1932 הייראט ער דאראטי ראזענבלוים, דענווער רב'ס טאכטער, און אין דעצעמבער ווערט ער רב אין „בני יעקב שוהל" און אידישע פעדעראציע פון וואטערלאו, אייאווא, און ער לערנט פאר א. מ. דיפלאמא אין סטעיט יוניווערסיטי פון אייאווא.

געווען געגנער סעקרעטאר פון נאדדוועסט סייד „עדת בני ישראל", אראגאניזאטאר און סעקרעטאר פון „יאנג מענס פראגרעסיוו קלוב 10 יאר. פרעזידענט פון סטודענטן ארגאניזאציע אין בית מדרש לתורה, מיטגליד פון איר רעדאקציע־קאלעגיום און פרעזידענט פון זיין „סמיכה קלאס". ער איז אקטיוו אין „בני ברית" און זיין ווירקונג איבט ער אוים ניט נאר פון דער בימה און פלאטפארם, נאר אויך דורך זיינע פארטראגן דורך דער ראדיא און ארטיקלען אין דער פרעסע.

RABBI MILTON ROSEN

Oklahoma City, Okla.

Boren 1906 to Shabsai and Ida Rosinsky, Vilna, Poland. Came to Chicago with parents in 1907 and in 1911 went with them to Palestine. Studied till 14 in Etz Chaim Yeshiva and in Meah Sheorim. Came to Chicago in 1920, attended Beth Medrash Latorah and public schools. 1921—23 studied at Isaac Elcharan Yeshiva, N. Y., and then returned to Beth Medrash Latorah.

1928 received secular degree from Lewis Institute. 1929 ordained by Beth Medrash Latorah. Married daughter of Joseph Rozin, Chicago Schochet. First Rabbinical position in Dayton, O.. 1930 elected Rabbi of Congregation Emmanuel, Oklahoma City, where he is active in B'nai Brith and in other organizations.

His child Shabsai (named after father) is 3 years old.

הרב מיכאל ראזין

געבוירן 1906. זון פון ר' שבתי און חיה־ראשע ראזינסקי, ווילנא, פוילן. אין 1907 קומען זיינע עלטערן מיט אים קיין שיקאגא און אין 1911 פארן זיי מיט אים קיין ארץ ישראל. דארט לערנט ער אין די ישיבות „עץ חיים" און „מאה שערים" ביז אין עלטער פון 14 יאר. אין 1920 .ומט ער קיין שיקאגא און הויבט גלייך אן לערנען אין בית מדרש לתורה, שטודירנדיג אויך אין די היגע ענגלישע סקוהלס. פון 1921 ביז 1923 לערנט ער אין ישיבת ר' יצחק אלחנן, נויארק, און דאן קומט ער צוריק אין בית מדרש לתורה.

אין 1928 קריגט ער זיין א. א. דיפלאמא פון „לואיס אינסטיטוט", שיקאגא, און 1929 באקומט ער סמיכה פון בית מדרש לתורה און הייראט שרה ב'ר יוסף ראזין, שוחט אין שיקאגא. זיין ערשטער רבנות אמט איז אין דעיטאן, אהאיא און 1930 ווערט ער רב אין קאנגרעגעישאן עמנואל, אין אקלאהאמא סיטי, וואו ער איז אויך אקטיוו אין „בני ברית" און אין אנדערע וויכטיגע אירישע טעטיגקייטן.

זיין קינד, שבתי (א נאמען נאך זיין גאטזעליגן פאטער) איז 3 יאר אלט.

RABBI HARRY SHAPIRO

Duluth, Minn.

Born 1906 to Rabbi Mordecai Shapiro and Ethel, in Jerusalem. Studied in Jerusalem "Etz Chaim" and in Rabbi Cook's Yeshiva. Studying for the Rabbinate, he also received "Kabollah" from Rabbi Cook and Rabbi Sonenfeld. In 1924 he came to Chicago, where he studied in the Beth Medrash Latorah and in the secular schools.

Ordained 1927 by the Beth Medrash Latorah. First position in Bismark, N. D., where he was also secretary of the B'nai Brith. Treasurer of the Yeshiva Alumni. Following year became Rabbi of Beth Jacob Congregation, Madison, Wis. Continued his study at University of Wisconsin. 1930 elected Rabbi of "Agudath Achim" Congregation, Hibbing, Minn. Graduated from Hibbing College.

In 1934 became Rabbi and principal in Jewish Center, Duluth, Minnesota. His excellent work on "Beth Yoseph" is published in the Ohel Moed of the Beth Medrash Latorah.

הרב צבי שפירא

געבוירן (1906), א זון פון הרב מרדכי שפירא און איטא, ירושלים. געלערנט אין ירושלים'ער „עץ חיים" און ישיבת הרב קוק. לערנענדיק אף רבנות, קריגט ער אויך קבלה פון הרב קוק און פון הרב זאנענפעלד ז"ל. אין 1924 קומט ער אין שיקאגא, לערנט אין בית מדרש לתורה און אויך אין די ענגלישע שולעס.

אלול, 1927, קריגט ער זיין סמיכה פון בית מדרש לתורה און זיין 1-טער אמט אין אין בישמארק, נאָרד דא־קאטא, זייענדיק אויך סעקרעטאר פון דארטיקן „בני ברית" און טרעשורער פון דער ישיבה־אלומני. אויף'ן 2-טן יאר ווערט ער רב אין „בית יעקב" שוהל, מעדיסאָן, וויסקאנסין, און ער האלט אן זיין סטודיום אין „יוניווערסיטי אף וויסקאנסין". אין 1930 ווערט ער רב אין „אגודת אחים" שוהל, היבבינג, מינעסאטא. און גראדואירט פון דעם היבבינג קאלעדזש.

אין 1934 ווערט ער רב און פרינציפאל אין אידישן צענטער, דולוט, מינעסאטא. זיין ווייכטיקע אפהאנדלונג וועגן „בית יוסף" איז געדרוקט אין „אוהל מועד" פון בית מדרש לתורה".

RABBI IRVING A. WEINGART

Fort Wayne, Ind.

Born 1907 in Chicago to Samuel and Sima. Reared in a religious Jewish atmosphere. .Studied in Etz Chaim Yeshiva, then in Beth Medrash Lerabonim on Grenshaw St., and in Beth Medrash Latorah, where he was ordained as Rabbi in 1933. Attended secular schools, received A. A. degree from Crane College, and Ph. B. degree from University of Chicago in 1929.

First Rabbinical position in Milwaukee, Wis., Beth Israel (Russian Congregation). 3 years Rabbi in Yanaver Congregation. Chicago, 1933 elected Rabbi of B'nai Jacob, Fort Wayne, Ind.

Married 1934 Hilda, daughter of Rabbi Judah Leib Graubart, former Stashiver Rabbi, author of Rabbinical work "Chavolim Baneyimim" (4 v.) and other books. Former Chief Rabbi of St. Louis and now Chief Rabbi of Toronto, Canada.

Rabbi Weingart is active in all local and national Jewish undertakings.

הרב אברהם אייזיק ווינגאַרט

געבוירן 1907, שיקאַגאָ. זון פון שמואל יצחק ע"ה און סימע. געוואקסן אין א פרום־אידישע סביבה. געלערנט אין ישיבת „עץ חיים", נאכדער אין „בית מדרש לתורה", וואו ער קריגט זיין סמיכה, 1933. גלייכצייטיק געשטודירט אין די אלגעמיינע סקולס, אין קרעין היאלעדזש, וואו ער קריגט זיין דיגרי „אסאשיאייט אף ארט" און פון יוניווערסיטי אף שיקאגא, 1929, קריגט ער זיין „בעטשלאר אף פילאסאפי" דיגרי.

זיין ערשטע רבנות אין בית ישראל (רוסישע שוהל) מילוואקי, ווי סקאנסין. 3 יאר רב אין יאנעווער שוהל, שיקאגא, און אין 1933 ווערט ער אויפגענומען אלס רב אין „בני יעקב", פארט וועין, אינדיאנא.

1934 הייראט ער הינדה בת הרב ר' יהודה ליב גראובארד, געווען רב פון סטאשעווער רב, מחבר פון חדושי תורה „חבלים בנעימים", 4 טייל און אנדערע לומדות'שע ספרים, געווען רב הכולל אין סט. לואים און איצט רב הכולל, טארנטא, קאנאדא.

הרב ווינגאַרט איז געזעלשאפטליך טעטיג אין אלע לאקאלע און נאציאנאלע טעטיגקייטן.

RABBI MORRIS CASRIEL KATZ

Montgomery, Ala.

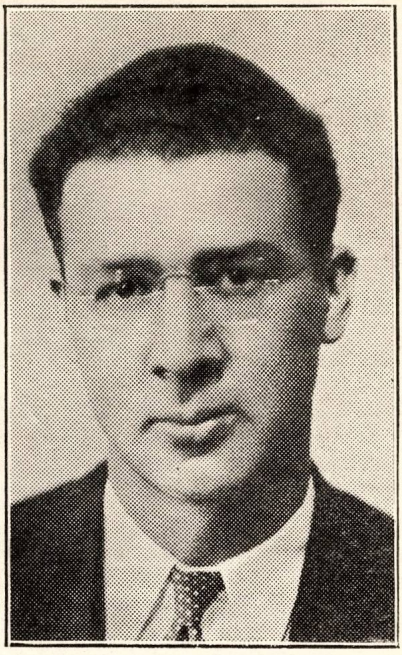
Born September 9, 1909, in Chicago, Ill. In his early youth he studied Jewish subjects by himself. He asked the scholars of Kehillath Jacob congregation, where he and his father davened, to teach him, and one of them, a Schochet, undertook to do so. He was thus prepared to enter Etz Chaim Yeshiva. Received rabbinical degree from Hebrew Theological College in 1932.

Graduated from Crane College in 1929 and attended Lewis Institute, both of Chicago. First rabbinical position, Petersburg, Va.

Since 1934 rabbi of Agudath Israel Congregation of Montgomery, Ala., member of Executive Board Jewish Federation of Montgomery, member of Executive Board of Southern Young Judaea Association, chairman of committee on Jewish Music of Southern Young Judaea, leader of Young Judaea in Montgomery, member of B'nai Brith. Address, 346 Sayre St., Montgomery, Ala.

לעדזש (1929) און באזוכט דעם לואים אינסטיטוט אין שיקאגא.
זיין ערשטער רבנות אמט איז געווען אין פעטערסבורג, ווירדזשיניא. 1934 ווערט ער רב אין „אגודת ישראל שוהל", מאנטגאמערי, אלאב. עקזעקוטיוו מיטגליד פון דארטיקער אידישע פעדעראציע, סאוטהערן יהודה הצעיר פאראיין, וואו ער איז טשערמאן פון קאמיטעט פאר אידישע מוזיק. פירער פון יהודה הצעיר אין מאנטגאמערי און מיטגליד פון „בני ברית".

הרב מאָרים כתריאל כץ

געבוירן 1909 אין שיקאגא. אין זיינע קינדער יאָרן האָט ער אליין זיך געזוכט א וועג ווי צו לערנען. ער פלעגט דאוונען מיט זיין פאטער אין „קהלת יעקב" שוהל, האָט ער געבעטן בײַ די לומדים פון דארטן, זיי זאלן מיט אים לערנען, איינער, א שוחט, האָט זיך געמומען צו דעם און האָט מיט אים געלערנט בין ער האָט דערגרייכט די נויטיקע לימודים, אנצוקומען אין ישיבת עץ חיים — אזוי האָט ער געשטיגן בין ער האָט ענדיקט דעם גאנצן קורס פון בית מדרש לתורה, וואו ער האָט (1932) געקראָגן זיין סמיכה אויף רבנות. ער האָט אויך גראדואירט פון קריין קא-

RABBI SOLOMON ZAIMAN
Indiana Harbor, Ind.

Born 1910. Son of Rabbi Zivi Hirsh and Pesia Zaiman, Lithuania. Raised until the age of 13 in the Lithuanian "Beh-Medrash." Came to America in 1922 and entered Yeshivah Rabbi Isaac Elchanan, New York, where he studied for five years. After that he transferred to the Beth Medrash Latorah of Chicago, Ill., where he was ordained in 1932. He also is a graduate of the Lewis Institute, Chicago, Ill., and is now continuing graduate work at the University of Chicago.

While in the Yeshiva he was the editor of the Yeshivah publication "Hamayan," and at present is the vice-president of the Alumni Association of the Yeshiva.

His first position was in Syracuse, N. Y. At present he is the Rabbi of Indiana Harbor, Ind.

הרב שלמה צוימאן

געבוירן 1910 זון פון הרב ר' צבי ז"ל און פּעסיא צוימאן, וואלקעניקע, ליטע. געלערנט אין זיין געבורטס־שטאָט ביז 13 יאָר, דאָן אָנגעקומען אין ישיבת ר' יצחק אלחנן נויאָרק. געלערנט דאָרט 5 יאָר. אין 1928 קומט ער אַן אין בית מדרש לתורה, וואו ער לערנט ביז 1932 און באקומט זיין סמיכה אויף רבנות. גלייכצייטיק שטודירט ער אלגעמיינע וויסנשאַפט אין די סקולס און קריגט זיין דיפּלאָמאַ ב. ס. פון לואיס אינסטיטוט, שיקאָגאָ.

זיין ערשטע רבנות אמט פארטרעט ער אין סיראַקיוז, נ. י. און איצט איז ער רב אין אינדיאַנאַ האַרבאָר, אינד. געווען רעדאקטאָר פון ישיבה זשורנאַל „המעין". אַקטיוו אין ציוניסטישער אָרגאניזאַציע, מיטגליד פון בני ברית. וויים פּרעזידענט פון דער ישיבה אלומני. איז טעטיק אין אַלע לאָקאַלע און נאַציאָנאַלע אונטערנעמונגען.

Upper Row—Right to Left: Nahum Schulman, Leo Brener, Jacob M. Brown, and David L. Korb.
Lower Row: David S. Shapiro, Joseph A. Gorfinkel, Carl Kopple Castle, and Louis Milgrom.

RABBI LEO BRENER

Born 1909 in New Orleans, La., to Elias and Fanny (Lew) Brener. Went to Chicago in 1924 to study at Beth Medrash Latorah. Received Ph. B. degree from University of Chicago 1928, M. A. in 1930. Dissertation subject—"Palestine Under the British Administration."

Ordained Rabbi by Beth Medrash Latorah in 1934.

RABBI JOS. GORFINKLE

Born in Pahost, Minsk; father, Solomon; mother, Jochebed. Studied in Yeshiva at Telz; helped found Yeshiva at Montray, Switzerland; one of the first teachers there; studied at Lewis Institute in Chicago; studied in Hebrew Theological College since 1928.

Ordained in 1934.

RABBI DAVID LEO KORB

Born in Lithuania. Son of Rabbi Chaim I. Korb of the Hebrew Theological College, Chicago. Completed his secular education at Crane College and Lewis Institute. Studied in Telz and Slabodka. Studied at the Hebrew Theological College since 1928 and was ordained in 1934.

RABBI KOPPLE CASTLE

Descended from a long line of Rabbis. Son Mordecai and Nechе-Raitze. Pilvishker, Iluy, Rabbi Kalman of Zagar, is the uncle of his father. Twice he received scholarships from H. T. C., where he was ordained in 1934. B. S. degree from Louis Institute. Has tendered english translation of Midrash to Oriental Institute of U. of C.

RABBI DAVID S. SHAPIRO

Born in Philadelphia, Pa. Father, Rabbi Solomon Shapiro, now of Denver; mother, Dinah. Studied at Crane College, University of Chicago, Lewis Institute, studied in Yeshivath Etz Chaim and H. T. C.; contributor to Jewish Daily Courier. Ordained in 1934.

הרב לעאָ ברענער

געבוירן 1909, זון פון אלא און פייגא (ליו) ברענער, ניו אָרלינס, לויזיאנא. 1924 אָנגעקומען אין בית מדרש לתורה, שיקאגא, און געקראָגן סמיכה אין 1934. זיין פה. ב. דיפלאָמא (1928) און מ. א. (1930) קריגט ער פון „יוניווערסיטי אף שיקאגא". זיין דיסערטאציע איז געווען „פאלעסטינא אונטער דער בריטישער אדמיניסטראציע".

הרב אברהם יוסף גארפינקל

געבוירן אין פאהאסט, מינסקער גובער. זון פון שלמה ע"ה און יוכבד. געלערנט אין טעלזער ישיבה, אנטייל גענומען אין דער גרינדונג פון דער ישיבה אין מאנטרע, שווייצאריע, געווען איינער פון די ערשטע לערער דאָרט; שטודירט אין לואים אינסטיטוט; געלערנט אין בית מדרש לתורה זינט תרפ"ח, וואו ער האָט געקראָגן זיין סמיכה אין 1934.

הרב דוד ליב קאָרב

געבוירן אין ליטע. זון פון ריש מתיבתא פון בית מדרש לתורה שיקאגא. געשטודירט אין קרעין קאָלעדזש און לואים אינסטיטוט. געלערנט אין טעלזער און סלאָבאדקער ישיבות. געגנומען אַן אקטיוון אנטייל אין דער ארטאָדאָקסישער יוגענט-באָוועגונג אין ליטע. געלערנט אין בית מדרש לתורה זינט תרפ"ח און געקראָגן סמיכה אין 1934.

הרב יעקב קאָפּעל קעסעל

שטאָמט פון דורות רבנים. זון פון מרדכי און נעכע-רייצע, שיקאגא. פילוויישקער עלוי, ר' קלמן פון זאגער, ליטע, איז זיין פאָטער'ס פעטער. צוויי מאָל באָקומען אויסצייכנונג-סקאָלערשיפּס דורך בית מדרש לתורה, וואו ער קריגט זיין סמיכה אין תרצ"ד. אין 1931 געקראָגן ב. ס. דיפלאָמא פון לואים אינסטיטוט. צוגעשטעלט זיין מאָנוסקריפט פון מדרש רבה אין ענגליש צום אָריענטאָל אינסטיטוט פון שיקאגא יוניווערסיטי.

הרב שלמה שפירא

געבוירן אין פילאָדעלפיע, פאַ. זון הרב זלמן שמואל און דינה, דערווער, קאָלאָראדאָ. שטאָמען פון „נודע ביהודה". שטודירט אין קרעין קאָלעדזש, לואים אינסטיטוט און אין „שיקאגא יוניווערסיטי". בייטרעגער צום „אידישן קוריער". געלערנט אין ישיבת עץ חיים און בית מדרש לתורה. געקראָגן סמיכה אין 1934.

RABBI NAHUM SCHULMAN

Born in Warsaw, Poland; father, Sholom Abraham; mother, Chaya. Studied at Crane College and Lewis Institute; studied at H. T. C. since 1928; author of dissertation, "Spanish Jewish Life in Time of Asheri." Ordained in 1934.

RABBI LOUIS MILGRON

Born in Ozirow, Poland; father, Samuel; received B. S. at Lewis Institute in 1930; studied at H. T. C. since 1923 and was ordained in 1934.

RABBI JACOB M. BROWN

Born in Ostrov, Poland; father, Sholom; mother, Shaine. Studied in Polish Yeshivoth. Took on active part in Orthodox Jewish Youth movements in Poland. Studied at H. T. C. since 1928. Graduated Crane College in Chicago. Engaged during last few years in various educational and literary endeavors. Ordained in 1934.

הרב נחום שולמאן

געבוירן אין ווארשא, פוילען. זון פון שלום אברהם און חיה. שטאמען פון ווילנער גאון און „בתר המלך". שטודירט אין קרעין קאלעדזש און לוריים אינסטיטוט, שיקאגא. זיין דיסערטאציע „דאס שפאנישע אידענטום אין ציט פון ר"ש". געלערנט אין בית מדרש לתורה זינט תרפ"ח און געקראגן סמיכה אין 1934.

הרב אלעזר מילגרום

געבוירן אין אזיראוו, פוילן. שטודירט אין קרעין קאלעדזש און אין לוריים אינסטיטוט, שיקאגא, וואו ער קריגט זיין דיפלאמא ב. ס. געלערנט אין בית מדרש לתורה זינט תרפ"ג און געקראגן סמיכה אין 1934.

הרב יעקב בראון

געבוירן אין אסטראוו, פוילן. זיינע עלטערן, שלום און שיינע. געלערנט אין דארטיגע ישיבות. געווען טעטיק צווישן דער ארטאדאקסישער יוגנט אין פוילן. 1928 אנגעקומען אין בית מדרש לתורה וואו ער קריגט סמיכה אין 1934. גראדואירט קרעין קאלעדזש, שיקאגא.

TEACHER GRADUATES 1925 (Lady)

Lillian Bashkin Goroff
Teacher at Logan Square Hebrew School

Naomi Michlin Futorian
Teacher at B'nai Israel of Austin

Lillian Yablonsky Mishkin
Teacher at the Menorah Hebrew School, New Orleans, La.

Esther Freedman
Teacher in Green Bay, Wis., Kneseth Israel

Graduates 1926

Bernice Greenberg
Secretary of the Kehillah, Chicago

Anna Lansky

Sarah Skidelsky Friedman
Teacher at the B'nai Zion, Chicago.

Dora Meckoff

Graduates 1927

Matilda Alchuler

Lola Eisenstein Wasserman
Teacher at the Washington Boulevard Temple

Anna Eisenstein Ginelis

Dorothy Pikovsky Drachler
Teacher at Temple Milzpah, Chicago

Graduation 1932

Betty Goodman

Florence Rosenberg

Lillian Wolf

Ruth Robinson

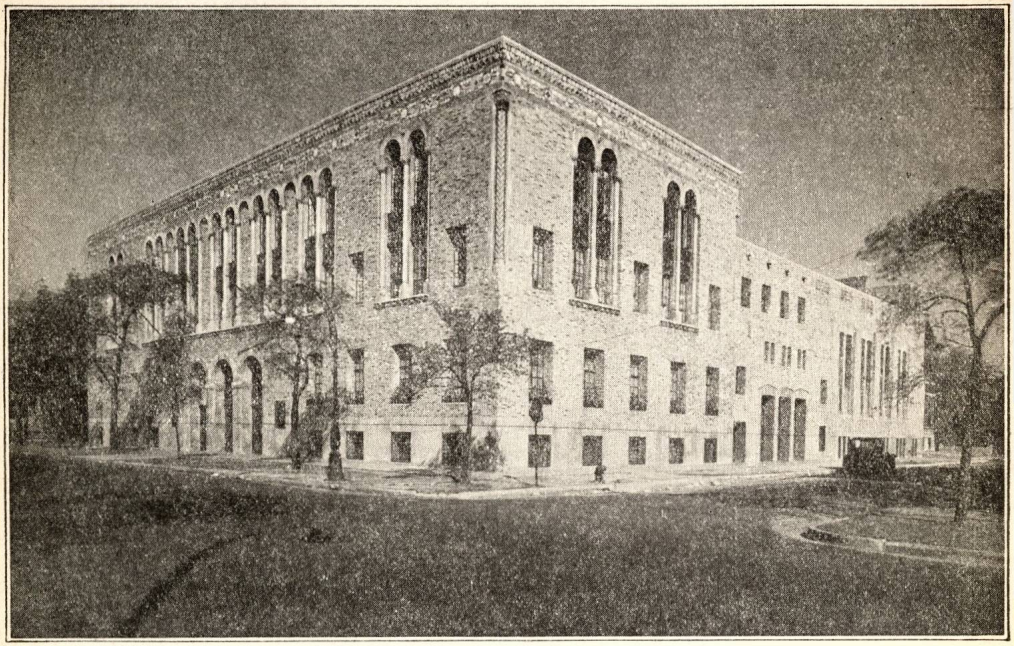
Minnie Morgan

Latti Lavin

Bella Love

Jewish People's Institute (J. P. I.) in Chicago

(3500 DOUGLAS BOULEVARD. ORGANIZED IN 1903)

Lawndale Building

אידישער פאָלקס אינסטיטוט אין שיקאגא

Like a magic tower is this wonderful, monumental edifice! It is not merely a huge center where a vast variety of Jewish social activities are concentrated — but something much vaster. This imposing million dollar building, that is a model of the most beautiful achievement in architecture, represents a world of Jewish ambition, energy, and accomplishment.

If one wishes to gain a conception of the extent, to which Jewish

ווי א מאַגנעטישער הויכפונקט איז דער דאזיקער וואונדער־שיינער מאָנומענטאַלער בנין, און עס איז ניט בלויז א אנשטאַלט פון א גיגאַנט פאַרנעם, וואו עס קאָנצענטרירן זיך אלערלייי אידיש געזעלשאַפטליכע אקטיוויטעטן — עס איז נאָך גרעסער. די אימפּאָזאַנטע מיליאָנענדיקע געביידע, וואָס איז א מוסטער פון שענסטער דער־גרייכונג אין ארכיטעקטור, שטעלט מיט זיך פאר א וועלט מיט אידישער אמביציע, ענערגיע און אויפטו.
וויל מען האָבן א באגריף ווי ווייט

achievements in America in the social field has been attained, or if one needs to see the ideal of a community center, one should visit the J.P.I. in Chicago.

Such a visit is absolutely necessary for all social workers of the country, who are interested in the problems of the community centers, Y.M.C.As, etc.

עס האָט דערגרייכט די השגה, דער פארנעם פון די אידן אין אמעריקע אויפן געזעלשאפטליכן געביט אין אל־געמיין, און ווייל מען זען ווי עס דארף אויסזען א צענטראלער פונקט פון מענטשליכן צוזאמענקונפט, מוז מען באזוכן דעם „דושיי פּי איי" אין שיקאגא.

אזא באזוך איז בוכשטעבליך נויטיק פאר אלע געזעלשאפטליכע

Evening in the Lobby

In any excursions made by various groups, a definite time should be accorded to study the J.P.I., and an acquaintanceship with its director is equally necessary, in the sense of his significant influence in the development of this extraordinary social hive. Yes, it is as

טוער איבערן לאנד, וועלכע אינטערע־סירן זיך מיט דער פּראָבלעם פון א „קאָמיוניטי סענטער", „וואי עם העיטש איי" א. ד. ג.

אין די עקסקורסיעס פון פארשי־דענע קרייזן מוז א באדייטנדע צייט באשטימט זיין צו שטודירן די „דושיי פּי איי" און אומבאדינגט אויך צו בא־

busy as any beehive—at the J.P.I.

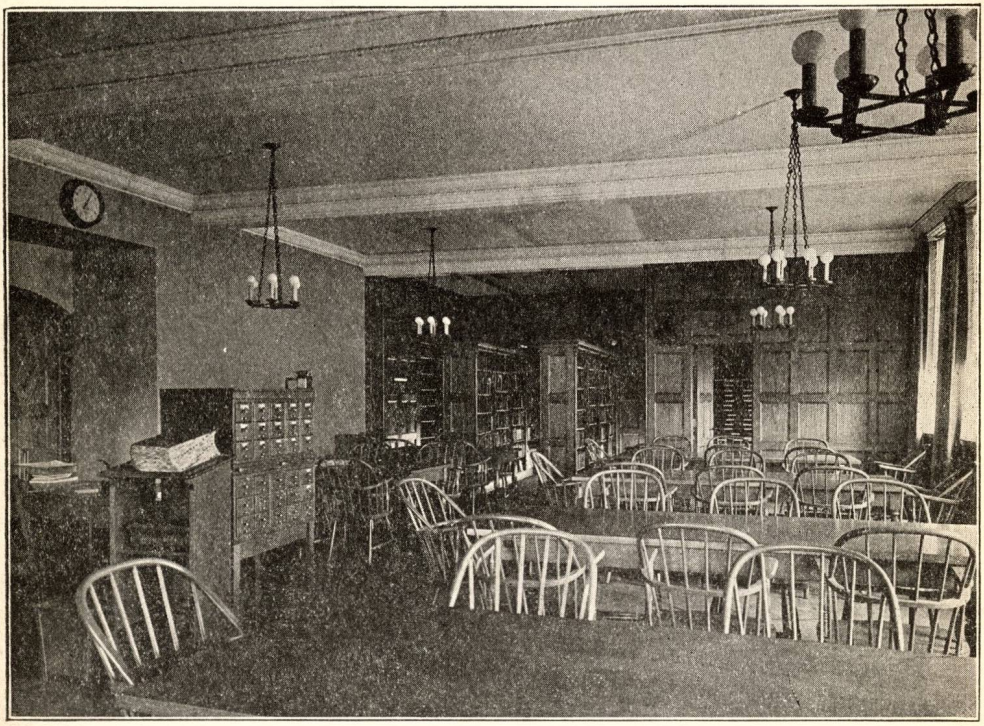
213 societies have their meetings here, every day except Friday evening and Saturday. Thousands of persons attend. An average Sunday includes 6,000 visitors. According to the director's report for 1934, the Institute during that year was visited by 1,490,693 persons; 100,000 visited the library, 25,000 the dramatc and musical activities, 518,000 the higher and elementary schools (the splendid Herzliah School, Einstein Physics and Botanical laboratories, Maimoides Chemical laboratories); 200,000 visited the various museums, the social lounges, the gym-

קאָנען זיך מיט'ן דירעקטאָר, וואס איז דער וויכטיקסטער פאקטאָר אין דער אנטוויקלונג פון אזא אויסטערלישן געזעלשאפטליכן בינשטאָק.

יע, ווי אין א בינשטאָק, אזוי רוּדערט זיך דאָ.

213 פאראיינען האלטן דאָ אָפּ זייערע פארזאמלונגען. יעדן טאָג (אָחוץ פרייטאָג־צונאכט און שבת) קומען אהערצו טויזנטער פערזאָנען, אין א געווייגליכן זונטאָג — 6,000.

לויט דעם דירעקטאָרס באריכט פאר 1934, איז אין יענעם יאָר דער אינסטיטוט באזוכט געווארן פון 1 מיליאָן, 490 טויזנט מיט 693 פערזאָן. (א הונדערט טויזנט האָבן באזוכט די ביבליאָטעק; 25,000 — די דראמאטישע און מוזיקאלישע אקטיוויטעטן:

Herman Schur Reference Library

nasium and roof garden ; more than 180,000 visited the clubs, special recreation and group activities; 175,000 visited the service department (restaurant, billiard room, etc.) and 300,000 visited the various mass activities.

The doors of the Institute are open about fifteen hours a day.

The active membership amounts

איבער 518,000 — די העכערע און עלעמענטארישע שולעס (די מוסטער־האפטע העבריאישע הערצל שולע, די איינשטיין פיזיק און באטאנישע לאבאראטאריעס, די מיימאנידעס כע־מישע לאבאראטאריע) ; א 200,000 האבן באזוכט די פארשידענע מוזיי־אומס, פארווילונגס צימערן, דזשימ־נייזיאומס און דאד־נארטן ; איבער 180,000 האבן באזוכט די קלובן,

The Einstein Physics and Botany Laboratories

to about 15,000. More than 3,000 of the members come there to study, and 11,000 to enjoy the various other activities. 10,000 of these are natives of America.

According to their ages, the members of the groups that enjoy

ספעציעלע אונטערנעמונגען און קרייז־אקטיוויטעטן; 175,000 האבן באזוכט דעם „סוירווים דעפארטמענט" (רעס־טאראן, ביליארד־צימער א. א.) און א 300,000 האבן באזוכט די פארשי־דענע גרעסערע אלגעמיינע פארווי־לונגען.

the various activities in the Institute may be divided as follows: 6,829 under eighteen years of age; 6,631 between eighteen and thirty; 3,165 are of the age of thirty or more.

Their occupations are as follows: 7,478 are students; close to 800 are clerical help; 271 are clothing workers; 75 are ladies' dressmakers; 85 are engaged in millinery work; 2,441 are mothers; 700 are stenographers, and the rest are physicians, teachers, social workers, peddlers, painters, locksmiths, bricklayers, bookbinders, chauffeurs bakers, butchers, leather workers, printers, goldsmiths, factory workers and unskilled workers.

In addition to the varied program that the Institute offers indoors, an intimate and humanely fascinating piece of work is being done in the summer camp that the Institute conducts in Antioch, Illinois, and in the conducting of the Junior College, the only school of higher learning in a community center in the United States. This is one of the most significant achievements of a Jewish center in the country. It is of historic importance.

In this "Book of Memories," the fact will be immortalized, that the Institute which is a crown of glory in Jewish achievement the world over, and people elsewhere of all creeds can learn much from this achievement — was built upon the foundation, laid originally by the young membership of Kadimah.

די טירן פון אינסטיטוט זיינען אפן פאר אלעמען 15 שעה אין מעת לעת. אקטיוויטעט מיטגלידער נאענט צו 15,000 האט דער אינסטיטוט. איבער דריי טויזנט פון די מיטגלידער קומען אהינצו לערנען און מער פון 11,000 ענינסן דארט פון אנדערע אקטיוויטעטן. צען טויזנט פון זיי זיינען נעבוירן אין אמעריקע.

לויט זייער עלטער זיינען די מיטגלידער פון די גרופעס, וועלכע ענינסן פון די אקטיוויטעטן אין אינסטיטוט, איינגעטיילט ווי פאלגט:

6,829 אונטער אכצן יאר אלט, 6,631 צווישן אכצן און דרייסיק יאר אלט, און 3,165 זיינען אין עלטער פון 30 יאר און מער.

זייער באשעפטיגונג איז ווי פאלגט: 7,478 סטודענטן, נאענט צו 800 געשעפטס-אנגעשטעלטע, 271 ארבעטער בא קלייד ער, 75 פרויען שניידער, 85 ארבעטער בא פרויען היטלען 2,441 מוטערס, א 700 סטענאגראפערינס און די איבעריקע זיינען דאקטוירים, לערער, ארבעטער בא געזעלשאפטליכע טעטיגקייטן, פעדלער, פארבערס, שלאסערס, מולירס, אייניבינדער, שאופערס, בעקערס, קצבים, ארבעטער ביי לעדער, סתם ארבעטער, דרוקערס, גאלדשמידן און פאבריק ארבעטער.

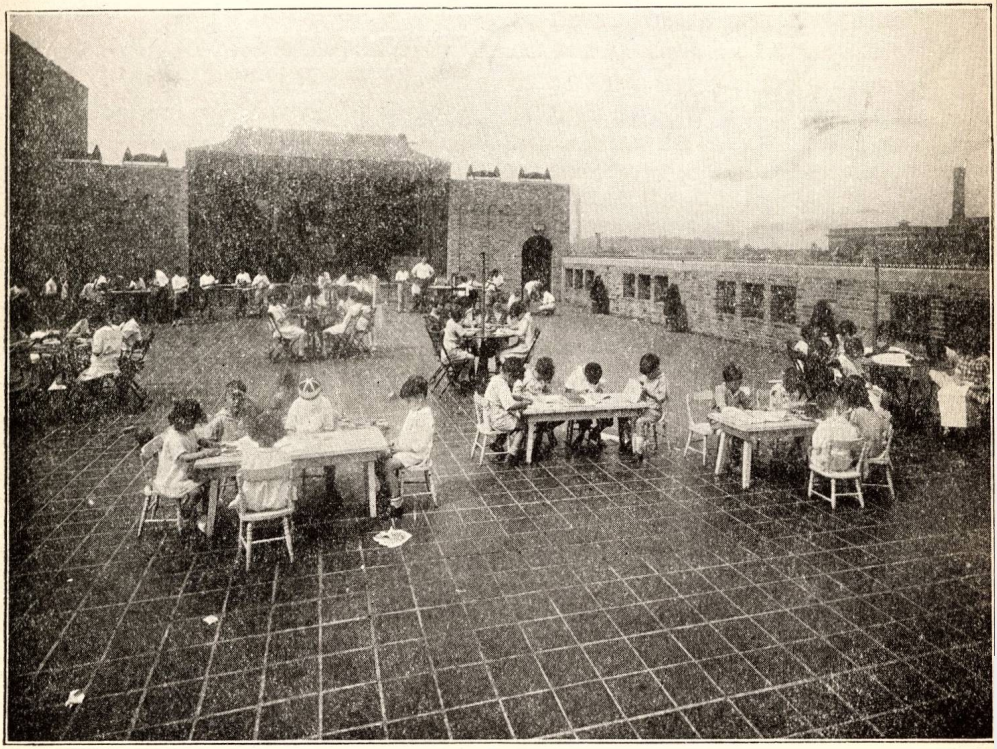
אויסער דער פילפארטוויגטער ארבעט פון אינסטיטוט אינווייניג, ווערט געטאן אויך א ליבע-לעבעדיקע ארבעט אין די זומער-פלעצער, וואס דער אינסטיטוט האט אין אנטיאך, אילינאיז, און אין דער אנפירונג פון דעם „דזשוניאר קאלעדזש", וואס דער אינסטיטוט האט ארגאניזירט ביי זיך נאכדעם ווען דער „קריין קאלעדזש" איז צוליב די עקאנאמישע קריזיס יארן פארמאכט געווארן.

אין 1934 איז דער „דזשוניאר קאלעדזש" אנערקענט געווארן פון די יוניווערסיטי אף אילינאיז. זיין רעגיסטראציע האט דאן געציילט 428

סטודענטן. לעצטן זומער האָט זי דער־
גרייכט 955 סטודענטן.

אין 1936, ווען דורך דער מיטהילף
פון דער רעגירונג זיינען אין שיקאגא
געעפנט געוואָרן דזשוניאָר קאָלעדזשעס
האָט דער אינסטיטוט אנערקענט פאר
ניט נויטיג צו האָבן א באזונדער קא־
לעדזש.

און אין „ספר הזכרון" ווערט דאָ
פאראייביגט דער פאקט אז אזא אינ־
סטיטוט, וואָס איז א קרוין־מוסטער
פון אידישן אויפטו איבער דער גאַנצער
וועלט און אויך גרופן פון אנדערע
פעלקער האָבן פונם אויפטו וויכטיגם
צו לערנען, — אָט דער אינסטיטוט
איז געבויט געוואָרן אויף דעם פונדא־
מענט, וואָס א גרופע יוגענטליכע מיט־
גלידער פון „קדימה" האָט אוועקגע־
לייגט ביי זייער גרינדן (1903) דעם
דאמאלסדיקן „היברו אינסטיטוט" ווי
עם ווערט דאָ אויפגערגעגעבן (אין
ענגלישן) אין די פאלגענדע כראניקס:

On the Herzl Roof Garden—A Summer Recreation and Play School—North View

In 1889, 1902 and 1903 the president of hte Kadimah Gate of the Knights of Zion, an organization of young men, at their place of assembly, the West Chicago Club, 50 S. Throop St., started a subscription fund totaling $250.00 in donations of from $5.00 to $25.00 each, for the purpose of developing the type of Center that could meet the expanding needs of the Jewish community.

In 1903 (12th of November) upon an application prepared and forwarded by Nathan D. Kaplan, a member of the Kadimah, a charter was issued by the Secretary of the State of Illinois for the incorporation of the Chicago Hebrew Institute.

The first offices of the Institute were at 458-460 S. Ashland Blvd., under the presidency of R. L. Halperin.

In 1904-1907 the headquarters of hte Institute was a rented four-story building at 1224 Blue Island avenue for a rental charge of $55 a month.

1905 — Herman L. Reiwitch elected president of the Institute.

1907—Mr. Harry Lipsky appointed as Superintendent of the Institute, under the presidency of Nathan D. Kaplan.

1908—Dr. Blaustein appointed Superintendent of the Institute.

1909 — Lecture Forum begun. (Now called the Wednesday Night Forum). Nationally and internationally known speakers talk on topics of the day.

1910—Hebrew Institute Players Club orgasized by Miss Bertha Loeb, under the presidency of Julius Rosenwald.

1911—Dr. Joseph Pedott appointed as Superintendent of the Institute.

1912—Julius Rosenwald donates $50,000 for the erection of a new gymnasium building.

1912—Jacob M. Loeb elected President of the Institute.

1913—Dr. Philip L. Seman appointed Director of the Institute.

1916—Evening High School opens. Accredited by the University of Illinois, 1926; by the North Central Association of Colleges and Secondary Schools, 1929.

1920—Two Institute members represent the United States in the Olympic Games at Brussels. Win Third Place in Wrestling.

1920—Camp Chi, the Institute Girls' Camp at Antioch, Illinois, established.

1922—The name of the Chicago Hebrew Institute changed to the Jewish People's Institute.

1924—Penny Milk Station opened.

1925—Win International Boys' Club Federation Championship, signifying supremacy in indoor and outdoor sports. More than 65 organizations competed, including some from Australia and Hawaii. Won again in 1927, 1928, 1929, 1931. A record of five out of eight years of competition.

1926—Albert Stein Scholarship Fund for Higher Education established.

1926—Herman Schur Reference Library established.

1926—Five O'Clock Jewish Forum starts. (Weekly meetings from November through April.)

1926—Weekly Musicales open. (First given on Thursdays, now on Saturdays.)

1927—The Institute moves into the new Lawndale Building at 3500 Douglas Boulevard.

1927—Rosa Raisa Scholarship for Higher Musical Education established.

1930—Institute Players win Edith Rockefeller McCormick Cup. By winning this cup also the following two years, the Players have now permanent possession of it.

Sixteen amateur groups competed. 1931—Senior Women win Amateur Athletic Federation Volleyball Championship. Repeat in 1932 and 1933.

1932—Day Camp for children opened on Roof Garden.

1932—Victorious in the Olympics, athletic competition among twenty-three Jewish Centers sponsored by the Jewish Welfare Board of New York City. Won again in 1933.

1932—Amateur Athletic Union outdoor swimming crown won.

1932—Win International Boys' Club Federation Swimming Championship. Again in 1933, seventy organizations competing.

1933—Joseph Michaels elected President of the Institute.

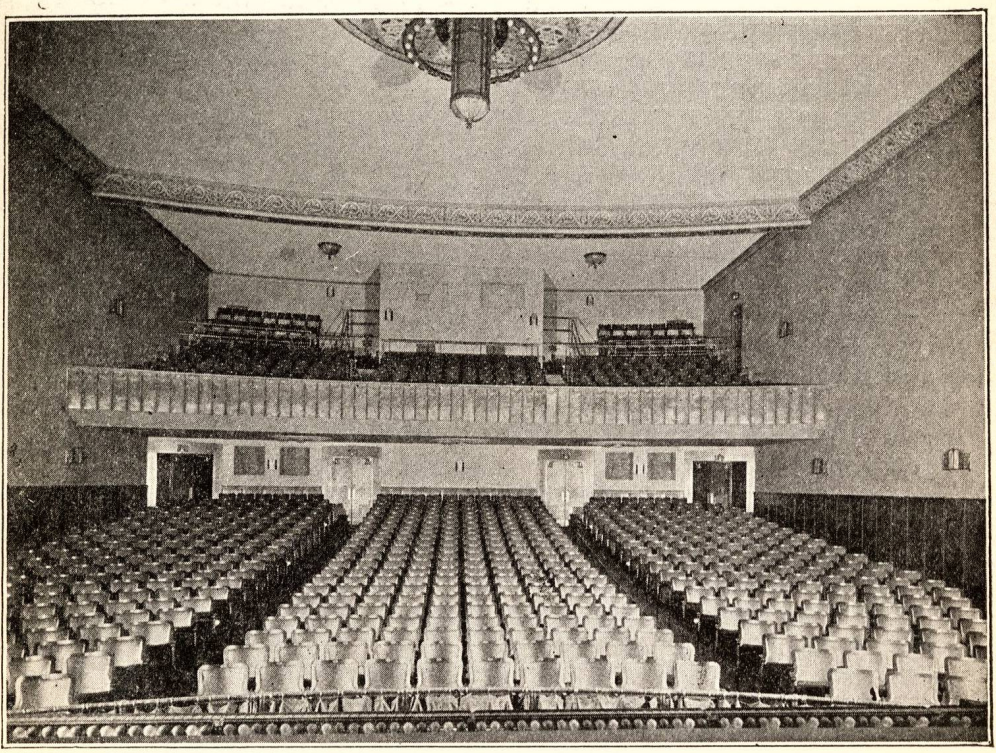
1933—Junior College opened.

1933—Music School Student wins contest sponsored by the American Society of Musicians, also first prize in National School Orchestra Contest.

1934—The Institute Players have received unanimous acclaim in the presentation of "Girls in Uniform" at the Blackstone Theatre. Critics have hailed the artist who plays the lead (Shaindel Kalish) a member of the Institute Players since thirteen years of age, as a potential leading actress of America.

1935—The old Institute building on Taylor Street was sold to the United States Government for $100,000 in the interest of the Jane Addams Federal Housing Project.

1936 — Charles Aaron elected President of the Institute.

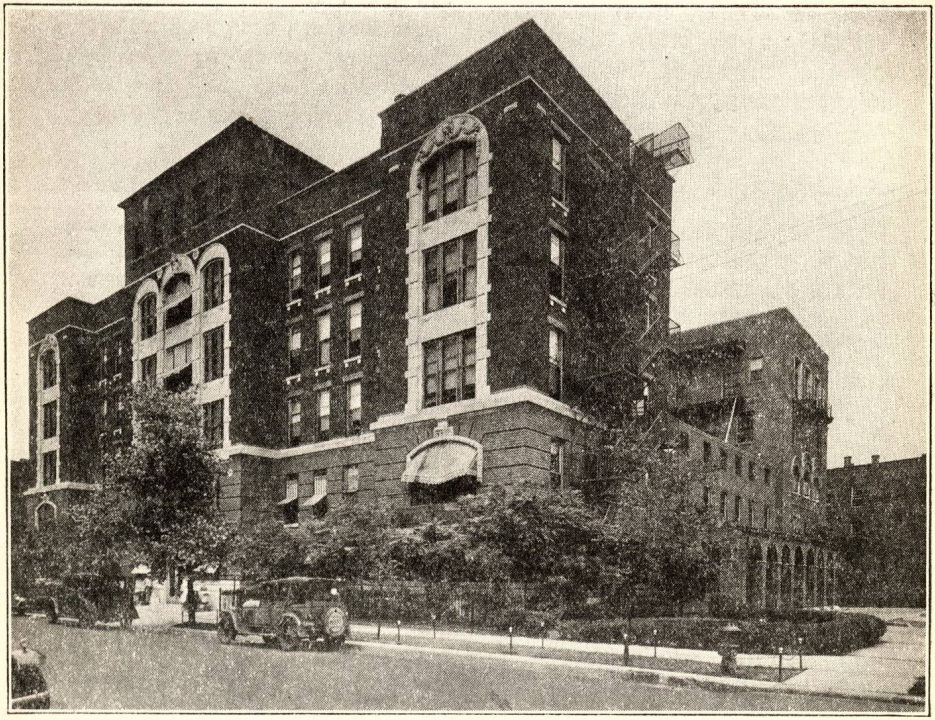
A view from the Stage of ths People's Playhouse

מאונט סיני האספיטאל, שיקאגא

MOUNT SINAI HOSPITAL, CHICAGO, Ill.

California Ave. and 15th Place

(Organized as the "Maimonide Hospital" in 1910 and reorganized as "Mount Sinai in 1919)

The hospital occupies a tract of land, 200 ft. on California Ave. opposite Douglas Park, 260 ft. on 15th Place and with the Nurses' Home, an additional 185 ft. on 15th Street. It is reputed to be one of the best hospitals in the city, and is furnished with 200 beds and the most modern equipment in medicine, surgery, obstetrics, etc. Its general and clinical staff of physicians numbers 135.

דער האָספּיטאל פֿארנעמט א שטח פון 200 פוס אויף קאַליפֿאָרני עוועניו, אנטקעגן דאָגלאס פּארק, 260 פיס אף 15־טן פּלעיס און אויף 15־טע גאַס, די נוירסעס היים, 185 פיס. ער איז פארזעכנט צווישן די בעסטע אין שטאָט. ער איז אויסגעשטאַטעט מיט 200 בעטן און מיט די נייעסטע מאַ־דערנע אייניריכטונגען פֿאר מעדיצין, כירורגיע, אַבסטעטריקס א. ד. ג. 135 דאקטוירים זיינען אין סטעף און אין די קליניקס.

The new building addition was built with foundations and general service features, permitting for the ultimate erection for 6 additional stories, thus making the hospital a 12 story building with complete facilities for 500 patients.

The heads of the departments and a number of the attending physicians and assistants on the staff are instructors in the leading medical colleges of Chicago.

It has a staff of 14 internes and resident physicions, 115 nurses (75 students). It annually graduates 25 nurses and 8 internes.

According to the 1935 report, "day-service" was offered to 50,776 patients, 17,031 of these without the charge of any fee. 73,532 patients were attended in the dispensary that year.

The hospital is administered by a Board of Directors, composed of prominent Jews of the city. It is supported by the Jewish Charities and its own auxiliaries. Since 1930, the Executive Director has been Maurice Dubin, an experienced hospital executive, formerly administrator of the Bronx Hospital of New York and of the Mount Sinai in Philadelphia.

PATHOLOGICAL LABORATORIES

These famous laboratories are supervised by the well-known pathologist Dr. Israel Davidsohn. One may find here the best modern equipment for the exact determination of diseases. Here also is carried on medical research, where considerable work on the problem of blood diseases has been done by Dr. Davidsohn. This de-

די נעפיידע איז געבויט געוואָרן מיט א פונדאמענט און אלגעמיינע באדינונגען, וועלכע ערמעגליכן ארויפצובויען אין דער הויך נאך 6 פלאָרס, אזויארום וועט דער האָספיטאל זיין א 12 גאָרנדיקער, מיט פלאץ פאר 500 פאציענטן.

די הויפט דאָקטוירים פון זיינע דעפארטמענטס און אויך מאנכע פון די מיטווירקער און געהילפן זיינען פראָפעסאָרן אין פראָמינענטע מעדיצינישע שולעס און קאָלעדזשעס אין שיקאָגא.

14 אינטוירנס און רעזידענט דאָקטוירס, 115 נוירסעס (75 שילערינס). יערליך גראדואירן פון מאָנט סיני, 23 נוירסעס און 8 אינטוירנס.

לויטן באריכט פאר 1935 איז דא געגעבן געוואָרן „דעי סערוויס" צו 50,776 פאציענטן, פון זיי 17,031 אן געצאָלט. אין דיספענסערי זיינען יענעם יאָר באדינט געוואָרן 73,532 פאציענטן.

דער האָספיטאל ווערט געפירט פון א באָארד אף דירעקטאָרס, פראָמינענטע אידן אין שטאָט. ווערט געשטיצט פון די היגע „פראַייניגטע אידישע צדקה'ס" און אייגענע אוקזיליעריס. זינט 1930 ווערט ער פארוואלטעט פון מאָרריס דובין, אן ערפארענער האָספיטאל טוער מיט א סך ווייזן, געווען פארוואלטער פון מאָונט סיני אין פילאדעלפיע און פון בראָנקס האָספיטאל אין ניויאָרק.

פאַטהאָלאָגישע לאָבאָראַטאָריעס

די באריימטע לאבאראטאריעס ווערן אויפגעפאסט פון באוואוסטן מעדיציניש־פאָרשער, דר. ישראל דאווידסאָן. דאָ געפינען זיך די סאמע וויכטיגסטע מאָדערנע אפפאראטן אויסצוגעפינען די סאמע העכסטע פראָצענטן פון א סאָן זיין פאטהאָלאָגישע פארשונגס־ארקראָנקהייט. און דאָ טוט דר' דאווידסאָן א זעלטענער מוזעאום אויפן געביט בעט.

partment has a rare museum in pathology open to the physicians of the city. A school for laboratory technicians is conducted in accordance with the requirements of the American Society of Clinical Pathologists.

X-RAY DEPARTMENT

The well-known Berlin X-ray specialist, Dr. Max Cohn, is the head of this department. He was invited to join Mount Sinai, together with his assistants, Dr. Gerhard Danelius and Dr. Erna Lewin, when Jewish scientists were excluded from participation in their specialties in the land of Hitler.

The X-ray Laboratory with its most modern equipment is considered one of the best in the city. It possessess an apparatus very rare in this country whereby an X-ray picture of a diseased organ can be taken while visualizing the diseased portion through the fluoroscope. Another unusual apparatus permits the taking of both exposures for a stereoscopic view automatically within one half a second. The equipment of the X-ray department makes possible the producing of a finished X-ray picture in twenty minutes.

In addition to the work of healing, basic research is being conducted here and in a special seminar for physicians in Roentgenology.

CONSULTATIONS, LECTURES AND LIBRARY

The hospital contains an auditorium for medical conferences

פון פאטהאלאגיע איז דא פאראן, אפן פאר אלע דאקטוירים אין שטאט צו באנוצן זיך מיט דעם. דא ווערט אויך אנגעפירט א שולע צוצוגרייטן לאבאראטאריע-טעכניקער. געגנווארט איז זי די אייניציקע שולע אין שטאט, גוטגעהייסן פון דער „אמעריקאן סאסייעטי אף קליניקאל פאטהאלאדזשיסט".

עקס רעי דעפארטמענט

דער באוואוסטער עקס-רעי ספעציאליסט פון בערלין, דר. מאקס קאהען, איז דער הויפט פון דעם דעפארטמענט. ער איז איינגעלאדן געוואָרן אין מאונט סיני מיט זיינע מיטארבעטער, דר. ה. דעניעלס, און דר. ערנא לוין, נאכדעם ווי פאר אידישע ווייסענשאפטלער איז געווארן אוממעגלעך צו פראקטיצירן אין היטלער לאנד.

די עקס-רעי סטאנציע מיט אירע סאמע מאדערנסטע אפפאראטן, איז פאררעכנט צווישן די בעסטע אין לאנד. דא איז פאראן אן אפפאראט, דער אייניציקער אין שיקאגא, דורך וועלכן מע געפינט אויס פונקטליך דאס קראנקע אָרט ביי דעם פאציענט צו נעמען פון דארט די עקס-רעי פילם. אין א האלבער סעקונדע ווערן דאָ 2 עקס-רעי בילדער געמאכט מיט אמאל דורך איין אפפאראט. ארויסצופארטיקן א פילם געדויערט דאָ ניט מער ווי 20 מינוט.

צוזאמען מיט דער רעטונגס ארבעט ווערן דא אויך געמאכט גרונטלעכע פארשונגן אויספירנדיג פונקציעס פון א ספעציעלן סעמינאר פאר רענטגענאלאגישע שטודיומס פאר דאקטוירים

קאנסולטאציעס לעקציעס און ביבליאטעק

דא איז פאראנען א זאל פאר מעדיצינישע באראטונגען און לעקציעס. יעדן פרייטאג קומען אהער די דאקטוירים פון דאנען צו באריכטן, דיסקוסירן און באלייכטן וועגן וויכטיקע

and lectures. There is held here a weekly meeting to discuss the events of the past week of interest in medical and surgical practtice. Photographic and microscopic slides of diseases treated are shown during the conferences and both the condition of the patient and the nature of the treatment to be given are outlined.

The nature of this meeting is such as to constitute the very best results of a consultation. The interest which these lectures have for the physicians of the whole community is so great that there is rarely room sufficient to accommodate all guests in the large hospital auditorium.

The institution also possesses a significant pathological-anatomical museum.

An adjoining room lodges the reference library of the hospital. Physicians may here consult im portant medical works and any one of 50 medical periodicals are regularly received.

In addition arrangements with the Chicago Public Library permits the circulation of books among hospital patients.

CLINICS

Here patients are received that require no hospitalization. Patients, unable to afford medical attention by a private physiciaan, on inquiry through the Social Service Department have arrangements made for examination and treatment by the proper specialists as indicated by their condition. Emergency cases are treated at all hours in the emergency room. The Social Service De-

פֿאסירונגען אין מעדיצינישער אָדער כירורגישער פּראַקטיק, וואָס דאָקטוירים איז דא אויסגעקומען צו פּראַקטיצירן אין דער פּארנאנגענער וואָך. פּאַטאָגראָפּישע ספּעסימענטס פון די באַהאַנדלטע קראנקהייטן, ווערן געווייזן בשעת די לעקציעס. דורך דעם ווערט באַצייכענט די לאַגע פון פּאַציענט און די באַהאַנדלונג, וואָס ער דארף ווייטער האָבן.

פּאר די סטעף־דאָקטוירים איז עס א העכסטע דיסטאַנץ פון א קאָנסולטיום. דער אינטערעס צו די לעקציעס ביי די דאָקטוירים פון דעם געגנט איז אזוי גרויס, אז ס'איז ניטאָ אין דעם גרויסן זאל גענוג פּלאַץ פּאר אלע געסט.

אין א דערפֿייאיקן זאל איז דא די דעפּרעסנס ביבליאָטעק פון האָספּיטאל. דאָקטוירים קריגן דא אלערלייי מעדיצינישע ביכער און אויך 50 פּארשידענע מעדיצינישע פּעריאָדישע זשורנאלן.

לויט געוויסע ארענדזשמענטס מיט דער שיקאָגער פּאָבליק ליברערי, איז דא אויך פּראַנען א באַזונדער שאָפע ביכער פּאר דעם געברויך פון די האָספּיטאל פּאַציענטן.

אין קליניק

דא ווערן אויפגענומען קראנקע, וועלכע דארפן ניט קיין האָספּיטאל אויפזוכט. זיי דארפן נאָר אָנפּרענגן אין וואס פּאר א צייט צו קומען זען דעם דאָקטאָר־ספּעציאליסט פּאר זייער קראנקהייט. אויב א קראנקער נויטיגט זיך אין א באלדיקער באַהאַנדלונג, ווערט ער גלייך אויפגענומען אין דעם „עמוירדזשענסי" צימער.

א אָנגעלטיקער פּאַציענט באזוכט דארט די „סאשעל סוירוויס דעפּארטמענט" און ער ווערט באַהאַנדלט פּריי. אין נויט־פאלן פּארהאַנדלט דער האָספּיטאל מיט וואָלטעטיקע אָנגענטורן, צו אויפּפּאסן אויף דעם קראנקענ'ס הויזגעזינד אויב ער דארף געזומען ווערן אין האָספּיטאל.

partment also contacts the other social service agencies in the community necessary to help with the household or other needs of the patient.

In the clinical drug department, patients may have their prescriptions filled at the lowest costs or without charge. This is equally true of laboratory or X-ray service, of the fitting of eye-glasses or earphones, etc.

HOSPITAL PATIENTS

The hospital wards are divided by corridors. A nurse's station is at the center, where signals are received from patients requiring attention, which is instantly given.

In addition to the convenient roof garden, there are several social rooms, where convalescent patients may spend their time in entertainment and the like.

There is a special department for children patients. For such as may freely move about, there is a toy-room, where they can enjoy themselves until such time as they may leave the hospital.

The case history of each patient is kept permanently in the institution's archives.

CONFINEMENTS, INFANTS AND CIRCUMCISIONS

The Lying-in wards include 44 beds. The new-born infants are attended by nurses specializing in care of infants. There are baby incubators for such births as require special attention.

In this department there is a special room with large windows facing Douglas Park. Mothers, who can move about, meet here

צו הויט און וועגערישע קראנק־הייטן אדער צוקער קראנקהייט, וועלכע דארפן א דויערהאפטע באהאנדלונג, אזוי מאנכע מאל ווי עטלאכע אין הויזגעזינד, ווידמעט דער האספיטאל באזונדערע אויפמערקזאמקייט.

אין קליניק־אפטעק באקומען די פאציענטן זייערע רעצעפטן פאר בילליקע פרייזן אדער אן געלט. דאס זעלבע איז אויך ווען א פאציענט נויטיגט זיך אין דער באדינונג פון די לאבאראטאריעס אדער עקס־רעי, צי ער דארף האבן ברילן, הער־רערלאך אדער אנדערע זאכן.

האספיטאל קראנקע

די אפטיילונגען פאר די האספיטאל־קראנקע זיינען געבויט קאריידאר מעסיק. אין זייער צענטער איז א נוירס־סטיישאן, וואו עס באקומען זיך די שטיל עלעקטרישע סיגנאלן פון די פאציענטן, וועלכע דארפן א באדינונג; צו דער סעקונדע קריגט ער עס.

אויסער דעם באקוועמען דאך־גארטן, זיינען דא אויך פארשען פאר וויילונגס זאלן, וואו די קראנקע וואס דערהאלטן זיך פארבריינגען דארט.

דא איז אויך פארשען א באזונדער אפטיילונג פאר קינדער־פאציענטן. זיי האבן דא אויך א צימער מיט שפיל זאכן. קינדער וואס מעגן שוין ארומגיין, אבער זיינען נאכנישט געזונט גענוג צו פארלאזן דעם האספיטאל, שפילן זיך דארט מיט זייערע שפיל־צייג.

די קראנקהייטס היסטאריע פון יעדן פאציענט ווערט דא אפגעהיט אין ארכיוון פאר אלעמאל.

געזונערינס, קינדער און בריתן

די אפטיילונג פאר געזונערינס איז אויסגעשטאט מיט 44 בעטן. די ניי־געבארענע קינדער ווערן אויפגעפאסט פון באזונדערע אויפזעערינס. דארט געפינען זיך אויך „אינקיובייטארס" פאר קינדער, וועלכע דארפן ספעציעל באהאנדלונגען.

and spend their time together or alone in this ornamental hall.

An expectant mother who wishes to be treated at Mount Sinai Hospital, registers there and until the time of her confinement visits the hospital monthly, where she is given an examination and instructions.

For 18 months after birth, mother and child are under the supervision of the hospital. She visits the hospital monthly for medical examination.

When there is a circumcision operation at the hospital, it is a gay Jewish occasion.

THE KITCHEN AND ITS MANAGEMENT

The kitchen is under the constant supervision of graduate dieticians. Meals are prepared for patients according to the definite diet prescribed by the physicion's order.

Two kitchens, kept distinctly apart, one meat, the other dairy, are conducted under the direction of a special supervisor and even non-Jews may eat their dishes, only in the Kosher fashion.

All other service departments like the laundry, the linen-supply, the heating and lighting plants are alike under the supervision of specialists. There are shops where repairs of supplies are made. The budget required to run the whole, runs of course into tens of thousands of dollars. The administration sees to it that all is judiciously spent and accounted for.

דא איז אויך פאראן א באזונדער זאל מיט ברייטע ליכטיקע פענסטער צו דאלאם פארק. די געווינערינס וועלכע קענען שוין ארומשפאצירן, פארברייננען באזונדער אדער צוזאמען אין יענעם פארפוצטען זאל.

א שוואנגערדיקע פרוי, וואם באשלוסט צו באהאנדלט ווערן אינם מאונט סיני האספיטאל, רעגיסטרירט זיך דארט, און ביז דער צייט פון איר אנטבינדונג קומט זי יעדן מאנאט אין האספיטאל, וואו זי ווערט באטראכט און קריגט אינסטרוקציעס.

אין א פארלויף פון 18 מאנאטן נאכן געבורט, איז די מוטער מיט'ן קינד אלץ אונטער דער אויפזיכט פון האספיטאל. יעדן מאנאט קומט זי מיטן קינד פאר אונטערזוכונג.

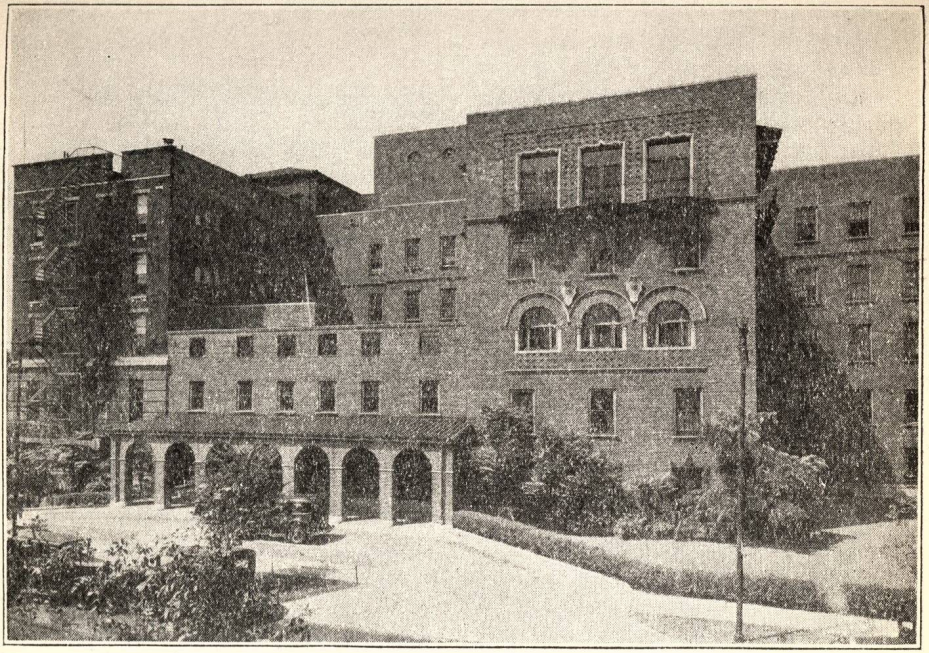
און אז ס'איז א ברית אין האספיטאל, איז עס א אידישע שמחה.

די קיך און די ווירטשאפט

די קיך איז דא אונטער דער שטענדיגער אויפזיכט פון גראדואירטע דיעטישענס. געקאכט פאר פאציענטן מיט א באשטימטער דיעטע, ווערט פארפערטיקט לויט א דאקטארס אנווייזונג.

2 באזונדערע קיכן, פלייישיקע און מילכיקע, זיינען דורך א ספעציעלן משגיח אפגעהיט און אפילו ניט־אידן עסן דא נאר בשר געקאכט.

אויך די אנדערע אפטיילונגען אין דער גרויסער באלעבאטישקייט ווי די וואשערי, דער סחורה־לאגער, די באהיצונג אהג. ווערן דא אויפגעפאסט דורך ספעציאליסטן. דא זיינען אויך פאראנען ווערקשטאטן צו פארריכטן זאכן וואם זיינען מיט דער צייט קאליגעווארן, אבער מ'קען זיי נאך צורעכטמאכן. דא ווערט געפירט א ווירטשאפט אין די פילע צענער טויזנטער דאלאר א יאר, און יעדער דאלאר ווערט דא גוט אפגעהיט. דערויף גיט שוין אכטונג די אדמיניסטראציע.

THE HISTORY OF THE HOSPITAL

The movement to establish a Kosher Hospital began about 30 years ago on the West Side. The district was then the one point of concentration in the city of 100,000 Eastern Jews.

A group of workers was formed known as the "Maimonides Kosher Hospital Committee." Little is known of the plans or achievements of this Committee. A report is extant of the Old People's Home (made January 10, 1909, by Mrs. Benjamin Davis, Secretary), that in November, 1918, this institution received a communication from the Maimonides Kosher Hospital Committee, and that a special Directors' meeting, a committee of three, were appointed

די היסטאָריע פון האָספיטאל

א פאקטישע באַוועגונג צו גרינדן א כשר'ן האָספיטאל, האָט זיך דאָ אָנגעהויבן צוריק מיט א 30 יאָר. אויף דער וועסט סייד. דאָן איז דאָ געווען דער אייניציקער קאָנצענטרירטער ישוב פון מזרח־איראָפּייאישע אידן, מיט איבער הונדערט טויזנט אידישע נפשות.

עם האָט זיך פארמירט א גרופּע אונטערן נאָמען „מיימאָנידעס כשר האָספיטאל קאָמיטע". וואָס די קאָמיטע האָט געפּלאַנעווט צו טאָן און וואָס זי האָט געטאָן אין די ערשטע צייטן, איז ניט באַוואוסט. מ'וויסט נאָר (פון א באריכט פון מרת בענר־זשאמין דעוווים, סעקרעטאר פון בית מושב זקנים", צו זייער יערליכן מיטינג, דעם 10־טן יאנואר, 1909) אז אין נאָוועמבער (1908) האָבן זיי באַקומען א צושריפט פון מיימאָנידעס כשר האָספיטאל קאָמיטע, און נאָך א

to inform th Maimonides Kosher Hospital that there were then legal and financial obstacles to a program which would permit the Old People's Home to relinguish a portion of its property to the establishment of another institution.

On the 10th of January, 1910, a mass meeting was held in the Jewish People's Playhouse (Roosevelt Road and Blue Island Avenue) at the call of the Hospital Association, of which Judge Harry M| Fisher was then president. A movement was started to inaugurate entertainments and the like to create funds for the proposed hospital. That the movement was one of great prestige may be gathered from the action of the directors of the Old People's Home, who postponed their own fund-raising campaign until the Hospital movement had achieved its purpose.

It was not easy, however, to attain this end. There were inseperable difficulties.

The 3rd of December, 1911, in the Hebrew Institute at Taylor and Lytle Streets, a convention was held of delegates of Jewish organizations and orthodox synagogues, and after a great deal of effort the first important step was taken and the lot where the Mount Sinai Hospital now stands was purchased.

The building went rapidly forward beginning on the 22nd of June, 1912, the Maimonides Hospital was opened with Dr. B. H. Breakstone as chief of the medical staff and David Fine, as Superintendent.

The first officers and directors

זיצונג פון זייערע דירעקטאָרן און שפּעטער בא א ספּעציעלן מיטינג איז אָנגענומען געוואָרן א רעזאָלוציע, אז א קאָמיטע פון 3 זאָל באַשטימט ווערן צו אינפארמירן די מיימאָנידעס כשר האָספּיטאל קאָמיטע, אז געגנווארטיק זיינען פאראן לענאלע און פינאנציעלע שוועריגקייטן, וועלכע ערלויבן ניט דעם בית מושב זקנים אָפּצולאָזן א טייל פון זיין לאנד פאר קיין אנדער אנשטאלט.

דעם 10־טן יאנואר, 1910, איז אין דעמאָלסטדיקן אידישן פּיפּעלס טעאטער (רוזוועלט רד. און בלוואיילענד) אָפּגעהאלטן געוואָרן א גרויסע פאראזאמלונג איינגערופן פון דער האָספּיטאל אסאָציאיישאן מיט דזשאָדזש העררי מ. פישער אלס פּרעזידענט. עס האָט זיך אָנגעהויבן א באַוועגונג פון אונטערנעמונגען צו שאפן געלט פארן געפּלאַנטן האָספּיטאל. אז די באַוועגונג איז געווען א גרויסע קען מען דריגען דערפון, וואָס פילע פון די דירעקטאָרן פון בית מושב זקנים זיינען געווען בא דער מיינונג אָפּצוזאָגן מיט זייערן א געלט־קאמפיין ביז די האָספּיטאל אקציע וועט פארפירט.

די אקציע האָט זיך אבער אזוי גיך ניט געקענט ענדיקן. עס זיינען געווען קאָלאָסאלע שווערישקייטן.

דעם 3טן דעצעמבער, 1911, איז אין דאמאָלסטדיקן היברו אינסטיטוט (טעילאָר סטריט) אָפּגעהאלטן גע־ווארן א קאָנווענשאָן פון דעלעגאטן פון אידישע ארגאניזאציעס און אָרטאָדאָקסישע שוהלן, און נאָך פיל מיה און אנשטרענגונג איז געשאפן געוואָרן דער ערשטער נויטיקער סכום און מ'האָט גיקויפט דעם פּלאַץ וואו דער „מאָונט סיני" שטייט.

מ'האָט זיך נענומען פּלייסיק צום בויען, און דעם 22־טן יוני, 1912 איז דער מיימאָנידעס האָספּיטאל געעפנט געוואָרן מיט דר. ב. ה. ברעקסטאָן אלס הויפּט פונם דאָקטוירים

were: Isaac Lurye, president; Sam Jacob Rosenblatt and Max M. Korshak, vice-presidents; Morris Joseph, treasurer; Meyer Linker, secretary and Dr. B. H. Breakstone, Rabbi N. Budzinsky, Rabbi A. I. Kordon, Judge Harry M. Fisher, Dr. H. A. Frankel, Adolph Goldberg, Dr. R. L. Halperin, B. Horwich, Philip Klafter, Harry A. Lipski, S. Miller, Judge Hugo Pam, Col. Edwin Romberg, Nathan Rosenzweig, A. J. Sabath, Judge Joseph Sabath, Louis Zamkowitz, Rabbi Saul Silber, William R. Singer and A. I. Winetz, directors.

"The Federated Orthodox Jewish Charities" accepted responsibility for the budget at the time, but regretted its action 8 months later. The growing deficit was a burden it was unable to carry along.

There were internal troubles, besides. The directors having invited a new superintendent, Dr. H. J. Moss from the New York Mount Sinai Hospital, the old medical staff resigned. A new staff with Dr. H M. Richter as head was then formed.

President Lurie became ill and the administration passed into the hands of Mr. Rosenblatt. He tried his luck once more with the Federated to aid him in his troubles. Thanks to the efforts of Judge Harry M. Fisher and Minie F. Low and according to the recommendation of a committee that had James Davis at its chairman, the Federated agreed to accept the responsibility for the Hospital for one year, on condition that the officers and directors resign and new ones be appointed under

סטעף און דוד פיין — פארוואלטער.

די ערשטע באאמטע און דירעקטאָרן זיינען געווען: יצחק לוריע, פרעזידענט; שמואל יעקב ראזענבלאט און מאקס קארשאק, וויצע פרעזידענטן; מאַררים דזשאזעף, קאסיר; מאיר לינקער, סעקרעטאר און דר. ב. ה. ברעקסטאָן, הרב נ. בודזינסקי, הרב א. י. קאַרדאָן, ערווארד קאָהען, הרב אפרים עפשטיין דזשאָדז העררי מ. פישער, הרב מ. פישער, דר. ה. א. פרענקל, אדאלף גאָלדבערג, דר. ר. ל. האַלפערין, ב. האָרוויטש, פיליפ קלאפטער, העררי א. לִיפסקי, ס. מיללער, דזשאָדזש הוגא פאם, קאָלאָנעל ערווין ראָמבערג, נאטהאן ראזענצווייג. א. דזשיי סאבאטה, לואים זאמקאָוויטץ, הרב שאול זילבער, ווילִיאם ר. סינגער און א. י. ווינעטץ — דירעקטאָרן.

די „פעדעריייטער אָרטאָדאָקס דזשוישׁ טשאריטיעס" האָט געגומען דעם בודזשעט פון האָספיטאל אונטער איר שוץ. עס זיינען אָבער פאראיבער איניגאנצן אכט חדשים און די „פעדעריייטער" האָט חרטה געקראגן אויפן שידוך. זי האָט זיך ארומגעקוקט, אז ס'ניט פאר אירע כוחות צו טראָגן א דעפיציט וואָס האָלט אין איין וואקסן.

און אויך פון אינעווייניג איז געווען צרות. די דירעקטאָרן האָבן אראָפגעבראכט א נייעם פארוואלטער, דר. ה. דזשיי מאָסס, פון נויאָרקער מאונט סיני האָספיטאל, האָבן אלע דאקטוירים פון סטעף רעזיגנירט און א נייער דאקטוירים סטעף איז צוגעקליבן געווארן מיט דר. ה. מ. ריכטער אלס הויפט.

פרעזידענט לוריע איז קראנק געווארן און די פירערשאפט איז אריבער צו ראָזענבלאטן. ער האָט נאָכאמאל נעפרואווט מזל בא די פעדעריייטער, זי זאָל רחמנות האָבן. א דאנק דער באמיהונג פון דזשאָדזש פישער און מיני פ. לאָו האָט, לויט א רעקאָמענדאציע פון א קאָמיטע מיט דזשעימס דעיוויס אלס הויפט, די פעדעריייטער

the direction of the Federated.

Mr. Rosenblatt alone survived in this wholesale resignation. Such was the pleasure of Julius Rosenwald. November 1, 1913, a new administration was formed with Charles Shaffner, president; Lee J. Lesser, vice-president; H. M. Harrison, treasurer; Mrs. Julius Stone, secretary, and Barnett Faroll, Miriam Kalinsky, David Kolb, Morris Kurtzon, Paul Lackritz, Julius Quasser, Mrs. Edwin Romberg and S. J. Rosenblatt, directors.

With the aid of Federated there began an active campaign to create funds for the hospital, but the public was not responsive. The Federated again declined all responsibility and the hospital closed its doors.

S. J. Rosenblatt and M. Kurtzon traveled far west to see Abraham Slimmer. The latter living far away in a small western town was asked to save the sick kosher hospital of Chicago, the second largest city in America. The Hospital had already cost him about $38,000. He, nevertheless, promised further support on condition that the Jews of Chicago shall pay for the hospital's upkeep in the future.

A hard effort was now made to obtain the $53,000 debt of the hospital, lest it be sold in auction.

But it was of no avail. Among the local orthodox Jews, many of whom were quite wealthy, there were not to be found ten or twenty persons who were ready to unloosen their purses and provide the necessary funds to redeem the one Kosher Hospital of Chicago. The unexpected happened and

מסכים געווען צו מאכן נאכאמאל א פראבע אויף איין יאר, אנצוגעמען דעם האספיטאל אונטער איר שוץ, בתנאי, אז די באאמטע און דירעקטארן זאלן רעזיגנירן און נייע אויף זייער ארט זאלן אויסגעקליבן ווערן, אונטער דער אויפזיכט פון דער „פעדעריייטער".

פון אלע רעזיגנירטע איז נור איין ראזענבלאט פארבליבן. אזוי האט געוואלט דזשולייוס ראזענוואלד. דעם 1-טן נאוועמבער, 1913, איז א נייע אדמיניסטראציע געווארן:

טשארלס שעפנער, פרעזידענט; לי דשעי לעססער, וויצע פרעזידענט; ה. מ. הערישאן, קאסיר; מרת דזשוליוס סטאון, סעקרעטאר און בארנעט פארראל, מרים קאלינסקי, דוד קאלב, מאררים קוירטצאן, פאול לאקריטץ, דזשוליוס קוואססער, מרת עדווין רומבערג און ש. י. ראזענבלאט — דירעקטארן.

מ'האט זיך א נעם געטאן, מיט דער הילף פון דער „פעדעריייטער", פלייסיק צו שאפן געלט פארן האספיטאל; דער עולם האט זיך ניט אפגערופן. די פעדעריייטער האט זיך ווידעראמאל אפגעזאגט פונם האספיטאל, און דער האספיטאל האט זיך געמוזט צומאכן.

ש. י. ראזענבלאט און מ. קוירטצאן זיינען אוועק אינם קלייניעם שטעטל אין דער ווייטער וועסט, צו זען זיך מיט אברהם סלימער. ער, דער איד פונם קלייניעם שטעטל, זאל ראטעווען דעם קראנקן כשרן האספיטאל פון שיקאגא, די צווייטע גרעסטע שטאט אין אמעריקע. דער האספיטאל האט אים שוין ביז דאן געקאסט אכט און דרייסיק טויזנט דאלער, פונדעסטווענייגער האט ער זיי ווידראמאל צוגעזאגט שטיצע בתנאי, אויב די איד אין שיקאגא וועלן העלפן אויסהאלטן זייער אייגענעם האספיטאל.

must be recorded in "Seifer Hazikoroin": The "Maimonides Hospital was sold with all its equipment to satisfy the creditors.

The accosion seemed a disaster to the idealistic workers of the Hospital. One of them could not endure what had taken place. He was Morris Kurtzon, neither an orthodox nor a reformed Jew, but a modest young man of 43; not a millionaire but rich in credit. He told no one of his purposes or plans but purchased the hospital himself and called it the "Mount Sinai." He then called a meeting of the Directors of this "sold" hospital and informed them that he is the owner of the establishment and all its appurtenances and that he had done it to save what belonged to the community; all that had to be paid was the interest due on his borrowings, until the hospital was able to pay the principal.

The news flashed like lightning through the Jewish community as if inspired, new streams of workers and contributors flocked to aid the new organization, the "Mount Sinai Hospital" which then and since has been established on a sure foudation.

The new administration included: I. Bernard, president; Mrs. E. Romberg, vice_president; Mrs. I. J. Reis, secretary; M. Jackobowsky, treasurer and J. M. Arvey, M. Helstein, Mrs. M. Helstein, Mrs. J. G. Grossberg, H. Kalven, A. Korr, M. Kurtzon, Mrs. I. J. Kusel, H. C. Levinson, J. Loeser, Dr. H. M. Richter, H. L. Rissman, Rabbi T. Schanfarber and I. M. Schwartz — directors.

די אקטיוע טוער האָבן אנגעהויבן האַרעווען מיט אָנגעשטרענגטע קרעפטען צו קריגן ערגעץ 53 טויזנט דאלער, צו באצאָלן די חובות פון דעם האָספּיטאל, ער זאָל ניט פארקויפט ווערן אין אוקשאָן.

עם האָט אָבער ניט געהאָלפן, צווישן די היגע אַרטאָדאָקסישע אידן, וואָס אסך פון זיי זיינען שוין געווען גאָר רייכע, האָבן זיך ניט געפונען א צען צוואַנציק פּערזאָן, וואָס זאָלן געווען עפענען זייערע אייגענעשנורע־ווערטע טאשן און געבן די נויטיקע עטלעכע טאָלער, אויסצולייזן דעם אייניציקן כשרן האָספּיטאָל אין אזא שטאָט שיקאָגא.

און פּאסירט האָט דאָס אונערוואַרטעטע, וועלכע ווערט דאָ אין „ספר הזכרון" פאראייביקט אויף דורות, פאר יעדערן צו ווייסן און צו לערנען:

דער „מיימאָנידעס האָספּיטאָל" מיט אלע זיינע אייניריכטונגען איז פון די קרעדיטאָרן פארקויפט געוואָרן.

דער מאָמענט איז געווען א שרעקליכער, א קאטאסטראפאלער פאר די אידעאָליסטישע טוער פון האָספּיטאָל. איינער פון זיי האָט עס טאָקע ניט געקענט אריבערטראגן. דאָס איז געווען מאָרים קוירטצאָן. ניט קיין אָרטאָקס און ניט קיין רעפאָרמער, נאָר א באשיידענער אידישער יונגערמאן פון א יאָר 43 געווען; ניט קיין גביר, נאָר א בעל־פּרנסה מיט א גרויסן קרעדיט. איז ער אוועק, אָט דער מאָרים קוירטצאָן, אז קיינער זאָל ניט ווייסן, ניט ביי קיינעם געפרעגט און ניט קיינעם דערציילט, און האָט אָפּגעקויפט דעם האספּיטאָל און אים א נאָמען געגעבן „מאונט סיני".

ערשט דאן האָט ער צונויפגערופן די דירעקטאָרן פון דעם „פארקויפטן" האספּיטאָל, און האָט זיי דערציילט, אז ער איז איצט דער אייגנטימער פון האספּיטאָל מיט אלע זיינע אייניריכ־

In 1919 the Mount Sinai Hospital was opened with 50 beds and no dispensary.

In 1920 the following adminisrtation was elected :

Morris Kurtzon, president ; ed: Morris Kurtzon, president; Mrs. Edwin Romberg, vice president; Sam Adelman, treasurer; Mrs. Mamie D. Neufield, secretary; W. S. Neyman, financial secretary. As directors were chosen Louis Adler, L. E. Berger, Harry Blum, Louis Cohn, Isador Cohn, Sidney S. David, Harry Elman, Edward Greenstone, Mrs. J. G. Grossberg, Max Herkowitz, M. M. Jacobs, Edward Katzinger, Irving N. Klein, Leopold Kling, Harry Levinson, Louis Levitetz, Julius H. Meyer, H.S. Pflaum, S.P. Platt, Dr. H. M. Richter, Mrs. B. Schiffman, Rabbi Saul Silber and David Zork.

The hospital had 90 beds and an organized school for nurses.

In 1921, the Hospital was accredited by the American Medical Association, the American College of Surgeons and the American Hospital Association.

The Mount Sinai Hospital was affiliated with the Jewish Charities in May, 1923. At that time, the first installment from the Jewish Charities of their annual contribution of $35,000 was made to the hospital. In 1922, a drive was inaugurated to raise money for building purposes and with an organization of more than four hundred workers, proceeded to raise $500,000. for building purposes. After an expenditure of $16,000. in the interest of this drive, the Mount Sinai Hospital was asked to

טונגען, און אז געטאָן האָט ער דאָס נאָר כדי צו ראטעווען דאָס פארמעגן וואָס געהער צו קהל; און פאר דעם געלט, וואָס ער האָט באצאָלט, וועט מען נאָר דארפן צאָלן דאָס פּראָצענט וואָס עס קאָסט אים, ביז דער אויסגע־לייזטער האספיטאל וועט דעם חוב קענען אומקערן.

ווי א בליץ האָט די פּלוצלימדיקע ניים א לייכט געטאָן צווישן דער גאַנ־צער אידישער באפילקערונג. באַניים־טערטע האָבן אָנגעהויבן שטראָמען נייע מיטהעלפער און ביישטייערער פאר דעם ניי־ארגאניזירטן „מאונט סיני" האָספיטאל, וואָס איז זינט דאן אוועק געשטעלט געווארן אויף א זי־כערן באדן.

אין 1919 איז דער „מאונט סיני" האספיטאל געעפנט געוואָרן מיט 50 בעטן אָן א דיספענסערי.

אין 1920 איז אויסגעקליבן געוואָרן פאָלגנדע אדמיניסטראציע:

מאָרים קורטצאָן, פּרעזידענט; מרת עדווין ראָמבערג, וויצע פּרעזי־דענטין; סעם אדעלמאָן, קאסירער; מרת ה. ניופעלד, סעקרעטארין; וו. מ. נעימאָן, פינאַנס סעקרעטאר און דירעקטאָרן זיינען געווען: לואים אד־לער, ל. י. בערגער, העררי בלום, לואים קאָהן, איזידאר קאָהען, סידני ס. דעי־וויד, העררי עלמאָן, עדוואָרד גרינ־סטאָון, מרת דזשיי. דזשי. גראָסבערג, מאָקס הירשקאָוויטץ, מ. מ. דזשיי־קאָבס, עדוואָרד קאַטצינגער, אויר־ווינג נ. קליין, לעאָפאָלד קלינג, הערי לעווינסאָן, לואים לעוויטעטץ, דזשול־יום ה. מעיער, ה. ס. פּפלאום. סעם פּלאָטט, דר. ה. מ. ריכטער, מרת ב. שיפּפמאָן, הרב שאול זילבער און דוד זארק.

דאן האָט דער האָספיטאל שוין גע־האט 90 בעטן און ארגאניזירט א שולע צוזוגרייטן נוירסעס.

אין 1921 איז דער האספיטאל גוט־געהיסן און אנערקענט געוואָרן פון

postpone their drive because of a drive being organized by the various charities and the Chicago War Relief Fund. After negotiating with the following members of the United Drive Campaign — Judge Harry M. Fisher, Marcy Berger, James Davis, president of the Federated Jweish Charities, Sol Kline, vice-president of the Associated Jewish Charities, Jacob Loeb, president of the Hebrew Institute, Julius Rosenwald, honorary president of all organizations and J. Becker of the National War Relief Committee — the Mount Sinai Hospital joined forces with the United Drive Campaign, to help raise the money for the War Sufferers. In the Building Drives of 1923, of $3,000,000. and in 1925, of $5,000,000. conducted by the Federated Jewish Charities, the Mount Sinai Hospital received $1,150,000 towards building purposes. Prior to the organizing of the Mount Sinai drive, a pledge was obtained from Mr. Edward Katzinger in the amount of $50,000 towards the building fund. There were also a number of others encouraging the hospital leaders to go on with their work.

Board of Directors for 1936 are Morris Kurtzon, President; Leop. Kling, VicePres.; Mrs. Mamie D. Neufield, Gen. Secretary; Wm. Reiss, Fin. Secr.; Maurice Goldblatt, Treasurer; Barney Balaban, A. Epstein, Samuel B. Epstein, Judge Hugo M. Friend, Aaron Halperin, Bruno Heller, Walter M. Heymann, Dr. S. S. Hollender, Milton H. Friend, Edward Katzinger, Irving N. Klein, David S. Komiss, Samuel P. Platt, Mrs. Edwin Romberg, Mrs. Ben Schiffman, Rabbi Saul Silber, Maurice Dubin, Executive Directors.

די „אמעריקען מעדיקאל אסאסיאיישאן", „אמעריקען קאלעדזש אף סוירדזשאנס" און „אמעריקען האספיטאל אסאסיאיישאן" אנהאלטנדיק זייערע שטייגערס.

אין 1923 איז דער האספיטאל אנגעשלאסן געווארן מיט די „רזשואיש טשאריטים אף שיקאגא". דאן איז אפגעצאלט געווארן דער חוב פאר דער האספיטאל געבויעט, און די צייט איז רייף געווארן אנצוהויבן אן אקציע צו פארגרעסערן די האספיטאל געבויעט. איינצופירן מערער מעדיצינישע מאדערנע אויסשטאטונגען, און אויך אין דער ווירטשאפט אייניפירן אלע מאדערנסטע באקוועמליכקייטן, ווי עס פאסט פאר אן ערשטקלאסיקן האספיטאל.

אין 1925 האט דער האספיטאל באקומען א מיליאן מיט הונדערט און פופציק טויזנט דאלער פאר זיין בוי-פראגראם פון דעם „רזשואיש טשאריטים בילדינג פאנד דראיוו" און דעם 15-טן אויגוסט, 1927, איז פארטיק געווארן דער איצטיקער אנערקענטער און געשעצטער „מאונט סיני" האספיטאל.

AUXILIARIES

The hospital is also assisted in its work through several auxiliaries and aids in some special phases of its work. The Mount Sinai Hospital Service Club in its budget to the hospital provides for special nursing care to free patients medically in need of same. Also eye glasses, appliances and blood transfusions for needy patients. It also provides funds for several social workers.

The Children's Aid of Mount Sinai Hospital assists in providing supplies and equipment for the children's department. The Infant's Aid Society supplies the nursery with layettes. The United Order of True Sisters, Lincoln No. 22, conducts library service for patients, doctors and nurses. The Mount Sinai Hospital Workers interest themselves in the needs for the maternity department.

First Medical Staff of Mount Sinai Hospital duly appointed April 20, 1919:

G. Abelio, R. Arens, M. L. Arkin, I. E. Bishkow, J. S. Cohn, E. A. Fischkin, E. B. Fheilich, A. H. C. Goldfine, L. E. Gordon, B. Grushkin, L. Handelman, G. B. Hassin, A. S. Hershfield, C. M. Jacobs, E. B. Jacobs, M. Jampolis, A. E. Kanter, M. J. Kaplan, H. Katz, G. Kolischer, M. H. Lebensohn, A. Levinson, M. Lewison, J. Lifschutz, J Meyer, C. Newberger, H. M. Richter, G. Rubin, W. H. Rubovitz, N. Schoolman, V. L. Schrager, A. A. Straus, I. M. Trace.

Medical Staff of 1936:

S. Abelson, Emil Aison, Carl Apple, Philip L. Aries, Aaron Arkin, Morris L. Arkin, Edward Aron, Reuben Bard, H. H. Bass, Joseph Beck, H. S. Bezman, M. P. Borovsky, Harold M. Brill, H. N. Brown, Henry Buxbaum, Morris Buyer, Meyer H. Cahan, H. I. Chapman, B. V. Chern, I. M. Cobin, Geroge Coe, Hardin Coen, D. Cohen, Max Cohn, Oscar H. Comess, T. Cornbleet, Harry Cotell, Martin S. Croft, Nathan Crohn, Israel Davidsohn, Betty Delson, I. H. Deutsch, M. Dorne, S. S. Dubovy, L. Edidin, Nathan Falk, E. Falstein, Louis Feldman, Chas. Finkelstein, M. Fisher, Jacob S. Fishman, Jerome Fishman, N. Flaxman, Nicholas I. Fox, N. H. Fox, G. Freedman, Ellis B. Freilich, Peter Gaborman, B. Gasul, Jos. T. Gault, M. A. Glatt, H. M. Golden, B. Goldfield, A. H. C. Goldfine, Frank Goodman, Richard Gordon, J. M. Greene, Earl Green, S. Greenberg, Benjamin J. Greenburg, Harry Greenstein, Harry Gussin, M. R. Guttman, Louis E. Handelman, A. R. Hollender, J. Hork, Harry J. Isaacs, C. M. Jacobs, A. H. Jenkins, Abraham S. Kanne, Aaron Kanter, Herman Kamin, Philip Kaplan, Samuel Kaplan, Irving E. Kaufman, Arthur H. Klawans, Bernard Kleinman, Alfred J. Kobak, G. Kolischer, M. D. Kramer, S. Krumholz, A. F. Lash, A. M. Lazar, Leonard O. Leader, J. E. Lebensohn, M. H. Lebensohn, Francis L. Lederer, B. H. Lerner, David G. Lerner, S. Levadi, I. M. Levin, Harry J. Levine, A. Levinson, Julius G. Levy, Maurice Lewison, Alfred Lewy, M. Liederman, J. Lifschutz, Leonard E. Markin, Morton G. Marks, L. A. Maslow, Leo F. Miller, Louis J. Miller, J. M. Mora, S. Morwitz, A. Neiman, Charles Newberger, D. Omens, J. Paskind, Ben Pearlman, Samuel Perlow, J. Prohovnik, O. B. Ragins, S. I. Richmond, H. C. Rolnick, S. Rosenberg, Wm. Rothman, I. Rubell, H. I. Rubenstein, J. Rabens, I. A. Rabens, L. Rudolph, H. A. Sacks, H. Sarnoff, P. A. Sahlins, Bernard Sayre, I. E. Schapiro, M. Schneider Noah Schoolman, V. L. Schrager,

B. E. Schwarcz, Ellis Schweid, S. Schweid, Edward Seidman, Harry Sered, L. Willard Shabat, Henry Shacoff, L. Sherwin, Henry A. Siegel, Irving Siegel, Harold E. Silverman, M. Sinay, A. A. Smolen, M. Solomon, Sam Solomon Jr., Herman M. Soloway, Louis Steinberg, Milton Steinberg, Alfred A. Strauss, Siegfried Staruss, Emanuel Taft, Wm. Tannenbaum, Isador M. Trace, S. J. Turner, Maxwell Wacker, David A. Willis, L. Wexler, S. Wick, Samuel I. Weiner, Samuel Young, S. Zakon, Max C. Zapler.

Maurice Dubin
Ex. Director

Morris Kurtzon
President

Hospital Lobby

ADAS BNEI ISRAEL

Organized in 1912, now at 3515 Douglas Boulevard.

עדת בני ישראל

The Adas is regarded as the "Favorite Son" to Chicago's Orthodox Jewry. Its platform is nationalistically religious, so originally conceived for the special purpose of "Sabbath Observance" some twenty years ago the senior students of the "Yeshivath chaim" (now the preparatory of the Hebrew Theological College).

Among the original founders were: S. Shulman, David Sacks, Meyer Weiner, Selig Gedweiser, Meier Lazar, M. Rosenbloom, Sam Rabinowitz, Efraim Shub, Meier Handlesman, the late Nahum Behr Fishbein and others. Its first president was S. London. Their first meeting transpired in the Yeshivah Building and their regular meeting place was at the Talmud Torah of Wood and Taylor streets whose president, the late Benzion Leiserowitz, gave them special permission.

Within the year, they organized self-educational classes to study the Pentateuch, the Prophets and Talmud.

They were fifty members in all. Some of them were such as to be forced to work, in order to materialize their parents' livelihood, but who desisted from working on the

די „עדת" ווערט פאַרעכנט אַלס א „בן יקיר" אינם היגן אָרטאָדאָקסישן אידנטום. איר פּלאַטפאָרם איז א רעליגיעז־נאַציאָנאַלע, אָרגאַניזירט, ספּעציעל פאַר שמירת שבת, צוריק מיט עטלעכע יאָר, דורך די עלטערע תלמידים פון ישיבת עץ חיים (איצטיגע מכינה פון בית מדרש לתורה). צווישן די ערשטע גרינדער זיינען געווען ש. שולמאַן, דוד סאַקס, מאיר ווייַנער, זעליג געדווייזער, מאיר לאַזאַר, מ. ראָזענבלום, ש. ראַבינאָוויץ, אפרים שוב, מאיר האַנדעלסמאַן, נחום־בער פישביין ע"ה, א. א. זייער ערשטער פּרעזידענט איז געווען ש. לאָנדאָן.

זייער ערשטן מיטינג האָבן זיי געהאַט אין ישיבה, און זייער זאַמלפונקט פאַר א גאַנץ יאָר איז געווען אין תלמוד־תורה (וואוד סטריט לעבן טעיילאָר) מיט דער ערלויבעניש פון דאַמאַלסדיגן ת"ת פּרעזידענט, ר' בנציון לייזעראָוויטש ע"ה. אינם משך פון דעם יאָר האָבן זיי אָרגאַניזירט קלאַסן צו לערנען פאַר זיך אַלע שבת חומש, עשרים וארבע און במדבר. 50 מיטגלידער זיינען זיי געווען, צווישן זיי אַזעלכע וואָס האָבן מיטגעהאָלפן זייערע עלטערן אין פּרנסה אָבער שבת האָבן זיי ניט געארבעט, איז זייער צענטער געווען זייער מקום קדוש, וואוהין זיי פלעגן קומען לערנען בחברותה.

איז אַזוי אַווענק יאָר נאָך יאָר. די

Sabbath. Their center thus became "a place of sanctity," where-in to come to study and learn, conveniently. This passed one year after another, these boy founders were growing up into adults and with them grew also their favorite organization by numbers and influence.

Newly added strength acomed to Adas by new youth arrivals as Yudel & Samson Matthew, Pesach Stein, M. Perez, S. Kremer, Louis Kremer, Joseph Robinson, Isidore Kaplan, The Tuchman Brothers, A. Abrams, Masliansky and others. And Adas branched out its activities outside of the boundries of its center at 1113 So. Ashland Boulevard.

In 1913, the childrens organization "Tifereth Bochwreem" (Glory of Youth) of the near Northwest side (around Ashland and Division) joined the Adas, the former having previously been organized by the late Rabbi Kremer of yeash-students as Ezekiel Lehrfeld, Isidore Kaplan, David Winchester, Notch Newberger, Joshua Bezalel Kaplan, Moses and Israel Sutz, Notch Fin and other boys, ages 10 to 12.

In 1915 a branch of Adas was organized in the Douglas Park District by Joe Rolnick, I. Lipshitz, H. Medowsky and others.

It's to be regretted that adequate records of minutes of their early years of activity were not preserved as to when to have conclusively arrived at segregating themselves in an impious environment and thus create, spontaneously, for themselves and their kindred their own child-atmos-

גרינדער־קינדער פון „עדת" זיינען געוואקסן און אוים געוואקסן, און איינאיינעם מיט זיי איז זייער ליבלינג־ארגאניזאציע געוואקסן אין צאל און אין וויכטונג. עס זיינען צוגעקומען נייע יונגענטליכע אקטיוויע טוער: יודל און שמשון מעטהיו, פסח שטיין, מתתיו פרץ, ש. קרעמער, ל. קרעמער, יוסף ראבינסאן, י. קאפלאן, די ברי־דער טוכמאן, א. אייבראמס, מאס־לאנסקי א. א. די „עדת האט פאר־צווייגט איר טעטיגקייט. זי האט אוים־געשפרייט אירע אפטיילונגען איבער'ן שטאט, און איר הויפט קוואַרטיר איז געווען אויף 1113 סאוטה אשלאנד בולוואַרד.

אין 1913 האט זיך אן די „עדת" אנגעשלאסן די „תפארת בחורים". א קינדער־ארגאניזאציע פון דער נא־ענטער נארדוועסט (אשלאנד און די־ווישען), וועלכע הרב קרעמער ז"ל האט אין 1911 ארגאניזירט פון די ישיבה־תלמידים: יחזקאל לעהרפילד, איזידאר קאפלאן, דוד ווינטשעסטער, נטע ניובערגער, יהושע־בצלאל קאפ־לאן, משה און ישראל זוטץ, נטע פין און נאך קינדער אין עלטער פון 10־12 יאר. אין 1915 איז ארגאניזירט געוואָרן א צווייג פון „עדת" אין דאגלאס פארק געגנט דורך יוסף ראל־ניק, י. ליפשיץ, ה. מידאווסקי א. א.

צום באדויערן זיינען אויך ביי „עדת" ניט פארבליבן קיין פראטא־קאלן אדער ארכיוו־מאטעריאלן פון די ערשטע יארן, בשעת זיי האבן באשלאסן אפצוגרעניצן זיך פון דער ארומיגער ניט דעליקאטער קינדער־סביבה און ספאנטאן באשאפן פאר זיך און זייער גלייכן אן איינגענע קינ־דער־וועלט, וואו ס'זאל אפגעהיט ווערן די ירושת אבות.

אין ארכיוו פון „ספר הזכרון" גע־פינט זיך א אויסשניט פון זש. לייב־נער'ס אן ארטיקעל, געדרוקט אין „קוריער" זונטאג דעם 6־טן אויגוסט,

phere by which their heritage might be preserved. . . .

The "Sefer Hazikoren" archives hold an extract from an article by J. Loebner in Chicago's Daily Courier as of Sunday August 6th, 1922, in conjunction with their ten year anniversary, then celebrated in prominence by Jewish Orthodox in Chicago.

The contents as related word for word are: "They (the Adas Bnei Israel) consist mainly of Jewish Youths and girls who adore and respect the ideals and principles of the Torah and Jewish Religion. Throughout their existence, they not only aimed at improving themselves but what they spread the Gospel in their surroundings to young and to those older than themselves and, whenever they went their standard bearer "Jewish Tradition" went with them and calling to Jewry for the Renovation of Zion.

This Adas Bnei Israel conduct in their mainquarters and branches classes for studying the Bible, Talmud, Jewish History, the Hebrew Language and Literature as also classes in English. Under their sponsorship, lectures on Jewish Topics are held on various vicinities. In each of their branches are to be found reading rooms. And above all they strive to provide jobs to young fellows and young ladies descent who can, in no way, accustom themselves to desecrate the Sabbath and do any manual labor on that Holy Day

Neither are they lacking in action toward the Jewish National Fund. Through them, fair sums are realized for this fund." . . .

1922, אין פארבינדונג מיט'ן צען יערליכן יובילעאום וואס די „עדת" האט דאמאלט געפראווען מיט גרויס אנזען ביי דער היגער ארטאדאקסיע. דא ווערט דער אויסשניט איבערגעגעבן בוכשטעבליך ווי פאלגט:

„זיי (די עדת בני ישראל) באשטיין מיינסטענס פון אידישע יונגעלייט און מעדכנן, וועלכע אכטן אוו שעצן די אידעאלן אוו פרינציפן פון דער אידישער תורה אוו אידישער רעליגיאן. אין דער צייט פון זייער עקזיסטענץ, האבן זיי ניט אנגעפירט זייער פראפאגאנדע נור אונטער זיך, נור זיי זיינען מיט איר געגאנגען אויסער זייער קרייז, צו אינגערע אוו עלטערע פון זיך, אוו איבעראל וואוהין זיי זיינען געגאנגען מיט זייער פראפאגאנדע פון די אידישע טראדיציעס, האבן זיי מיטגעפירט מיט זיך די אידישע פאהן אוו גערופן אידן צו העלפן בויען ציון.

„די דאזיגע עדת בני ישראל פירן אן אין זייער הויפט-קווארטיר אוו ברענטשעס, קלאסן אין תנ"ך תלמוד, אידישע געשיכטע, העבריאישע שפראך אוו ליטעראטור, ווי אויך קלאסן אין ענגליש. אונטער זייער אויפזיכט ווערן אפגעהאלטן אין פארשידענע געגנטן פון שטאט לעקטשורס וועגן אידישע קולטור אוו אידישע ענינים. אין יעדערן פון זייערע ברענטשעס געפינען זיך לעזע-צימערן אוו אחוץ דעם אלעם, באזאהנן זיי מיט שטעלעס אזעלכע אידישע יונגלייט אוו מעדכנן, וועלכע קענען זיך ניט צוגעוואוינען מחלל צו זיין דעם היליגן טאג אין וואד, וועלכע האלטן שבת.

„אויף'ן אידישן נאציאנאלן געביט, בלייבן זיי אויך ניט היינטערשטעליג. אדאנק זיי, ווערן געזאמלט גרויסע סכומים געלט פאר דעם נאציאנאל-פאנד".

אין 1925 האט די „עדת" אפגע-

The Adas Building on Douglas Blvd. was acquired in 1925 for twenty - one thousand dollars. Between times, after removing from Ashland Boulevard, they rented headquarters at Roosevelt and Spaulding, thereafter at Sawyer and 13th and then at Turner and 16th Street.

When remodelled, the house-opening of their clubhouse building was therefore celebrated amidst special hiliarity and inspired happiness.

Their twenty - year anniversary was celebrated there also quite enthusiastically. For that occasion they issued a special anniversary souvenir booklet which, in addition to other reading matter, contained a declaration of principles, some of which are as follows: "The Street-environed atmosphere brought Jewish youth about to turning a cold shoulder toward Jewish Tradition, Jewish Ideals and Observance. The golden chain of Sacred Jewish Life-events whose links had been smelted piecemeally through the several thousand years of Jewish existence as a nation, came to breaking points. . . . The Jewish Youth growing up without benefit of guidance of the Torah or Ethics, shed from itself all responsibility toward the tenets of the Torah and Tradition and began assuming forms of an alien life — a life of utter indifference toward what is dear and sacred to a traditional Jew."

"But there were some lads who having absorbed all ideals of Judaism to the point of self-sacrifice, foresaw the sorrowful thorny

קויפט איר איצטיגע געביידע פאר 12 טויזנט דאלער. אין דער צווישנצייט, נאכן ארויסקלייבן זיך פון אשלאנד בולוואדר, האבן זיי געהאט זייער הויפט-קוואהטיר אין א געדהנגענעה דירה פריער אויף רוזוועלט ביי ספאלדינג, דערנאך אויף סויער ביי דער 13-טער און נאכער אויף טוירנער עוועניו ביי דער 16-טער. די חנוכת הבית פון זייער איצטיגער געביידע איז דערפאר געפראווט געווארן מיט באזונדערע באגיסטערונג און שמחה.

מיט גרויס ענטוזיאזם איז דא אויך געפייערט געווארן דער 20-יערליכער יובילעאום פון „עדת", יוני 1933, וועו זיי האבן ארויסגעגעבן א ספעציעלע אויסגאבע „ספר היובל", וואו צווישן אנדערע מאטעריאלן איז אויך אפגעדרוקט זייער פרינציפין-דערקלערונג, פון וועלכע עם ווערן דא איבערגעגעבן פאלגענדע שטעלן:

„די ווירקונג פון גאס (אין אמעריקא) האט געפירט, או די יוגנט זאל אוועקשטיין פון דער אידישער טראדיציע, און פון אידישע אידעאלן און פון אידישע פליכטן. די הייליגע גאלדענע אדישע קייט, וואס איז געווענדט געווארן פאר יאר-טויזנטע זייט די אידן זיינען געווארן א פאלק, האט געהאלטן דא אין נייעם לאנד ביים איבערריסן זיך. די אידישע יוגנט, וואקסנדיג ללא תורה וללא דרך ארץ, האט אויסגענאמען זיך דעם עול התורה והמסורה און האט גענומען פירן זיך א נייעם ארט לעבן — א לעבן פון אינדיפידענץ צו אלעם וואס ביי אידן איז מער געווען הייליג און טייער".

„זיינען אפער געווען יונגעלייט, וועלכע האבן געהאט אין זיך איינגעזאפט אלע הייליגע אידאלן פון אידישקייט, פאר וועלכע אידן זיינען תמיד געווען גרייט זיך מוסר נפש זיין. האבן זיי דערזען דעם טרויריקן וועג, אויף וועלכן די אידישע יוגנט לאזט זיך — א וועג פול מיט דערנער און

path treaded by Jewish Youth and, so deliberating, determined;" that means must be taken to bring Jewish Youth to themselves in the spirit of Judaism and the Holy Torah." And with the slogan-call "salvage Youth to God and our People" these youths brought forth the organization of "Adas Bnei Israel" whose aims are to uphold Spiritual Judaism within Jewish Youth."

One of the main Adas issues was the strengthening of Sabbath Observance.

They did not rely upon propaganda alone. Her active workers solicited the Jewish stores in their neighborhoods and being prevailed upon some yielded in closing their stores for the Sabbath.

They've co-operated fully also with Rabbi Schraibman when the latter visited here in the interests of Sabbath Observance.

The anniversary booklet, heretofore mentioned, also brings out the Adas conviction that "a real Judaic upbringing plus a Judaistic atmosphere is possible of realization in the midst of Jewish American life. The medium is a number of schools provided to teach, both, general curriculum, like in the public schools as also Jewish study subjects which would, indirectly, serve the vehicle to affecting a Jewishly religious atmosphre."

"For this reason, the Adas took an initial lead in the organization of the first Jewish Parochial school in Chicago." A special committee consisting of M. Perez, J. P. Stein and other active Adas members with Rabbi Malach in

שטרויכלונגען — און זיי האבן באשלאסן, אז עס מוזן אנגענומען ווערן מיטלען ארויפצובריינגען די יוגנט אויף דעם אידישן וועג — דער וועג פון אונזער תורה הקדושה. מיט דעם רוף „מען מוז ראטעווען די אידישע יוגנט פאר אונזער נאט און פאלק" האבן אט די יונגעלייט געשאפן די ארגאניזאציע עדת בני ישראל, וועלכע האט זיך געשטעלט אלס היליגע אויפגאבע אויפצוהאלטן דעם אידישן גייסט ביי דער אידישער יוגנט".

איינע פון אירע הויפט אויפגאבן איז געווען איר קאמף פאר שמירת שבת, אבער אין איר אקטיוויטעט פאר שמירת שבת, האט די „עדת" זיך ניט באנוגנט מיט פראפאגאנדע אליין. אירע אקטיוות מיטגלידער זיינען ארומגעגאנגען צווישן די אידישע קלייטן אין דער אידישער נאכבאר־שאפט, און דארט וואו עס האט זיך געלאזט, האבן זיי געפועלט אז די קראמען זאלן געשלאסן זיין אום שבת. א באזונדער קאמפראציע האט די „עדת" געגעבן צו הרב שרייבמאן פון ארץ ישראל, וועלכער איז געווען אין שיקאגא מיט זיין מיסיע צו אגיטירן פאר שמירת שבת.

אין דעם דערמאנטן יובילי נומער ווערט אויך ארויסגעבראכט די איבער־צייגנדע מיינונג פון „עדת" — „אז אן עכטע אידישע דערציאונג אין אן עכטע אידישע אטמאספערע איז מעגליך אויך ביי אונז אין אמעריקא. עס קענען געשאפן ווערן א רייע סקולם וואס זאלן זיין ביידעם — אי פאר לערנען אלגעמיינע וועלטליכע לימודים ווי אין פאבליק סקול, אי לערנען אי־דישע לימודים און דערצו נאך זאל טאקע די אטמאספערע זיין אן עכטע אידיש־רעליגיעזע". דערפאר איז די עדת געווען איינע פון די איניציאטארן און מיטהעלפער אין דער גרינדונג פון דער ערשטער פראקיעל סקול אין שיקאגא". א ספעציעלע קאמיטע

their midst were charged to provide for the budget of the Parochial school.

"The problem of helping to rebuild Palestine is one of the most important aims of Adas. It works hand in hand with the Mizrachi Organization. It also formed a group whose chief aim is to settle in Palestine for enabling themselves to live according the spirit of the Judaic code." The preamble of principle served the ladrs and members of Adas through all the years of their existence, as now, as a spiritual outline for its manifold activities as also a pillar of fire to illuminate the way of converted Jewish youth into living in the future.

And for them, there's no other way but the Traditionally Jewish and many an adolescent boy and girl (many of whom are now married) were so inspired through the potency of Adas, many a Jewish home restored whereby the historic Jewish Web is spinning on by destining the newly born to an upbringing on the defined path. . . . The Adas, thus, became exemplary to other youth organizations to pattern upon.

Consequently, this organization eased out into two divisions, a senior and a junior. The junior division numbers now about 150 members of both sexes in the age of 8 to 18. A special director (in the person of Sidney Mossman, Theology College Student) was engaged in March 1935 to supervise all the youthful activities in matters of education.

Such youthful educational work is subdivided for eight classes

(מתתיהו פרץ, יוסף ראבינסאן און פסח שטיין) מיט דער הילף פון אלע אקטיוע מיטגלידער אין „עדת" ובתוכם הרב מלאד, זאהגן פאר'ן בודשעט פון דער פארקיעל סקול.

„די פראבלעמע פון בנין ארץ ישראל איז ביי די „עדת" איינע פון אירע וויכטיגסטע אויפגאבן, און ארבעט האנט אין האנט מיט דער מזרחי אהגאניזאציע. אין „עדת" האט זיך אויך אהגאניזירט א גרופע מיט א שטרעבונג צו באזעצן זיך אין ארץ ישראל און לעבן דארט על-פי תורת ישראל".

און די פרינציפן-דערקלערונג איז פאר די פירער פון „עדת" געווען די אלע יארן פון איר עקזיסטענץ און אויך איצט, דער גייסטיגער פלאן פאר אלע אירע פארצוויגטע טעטיגקייטן, און איז ביי זיי אויך דער פייערדיגער זייל צו באלייכטן פאר דער אידישער צוגעקומענער יוגנט דעם וועג פון זייער אידישער געערגקייט אין דער צוקונפט. און פאר זיי איז קיין אנדערר וועג ניטא נאר דער אידיש-טראדיציאנעלער, און אין דעם גייסט זיינען דורך דער „עדת" באזעלט געווארן א סך אידישע יונגעלייט און מיידלאד, וועלכע האבן געהיראט אין אידישע היימען אויפגעשטעלט וואו דער אידישער היסטארישער פאדים וועלט וויטער געשפינט, דערציהענדיג זייערע געבארענע אויף דעם אויבן אנגעצייכענטן וועג. די עדת בני ישראל איז געווען א מוסטער פאר אנדערע יוגנטליכע אהגאניזאציעס וועלכע זיינען מיט דער צייט אהגאניזירט געווארן.

נאטירליכערווייזע זיינען אין דער אהגאניזאציע געווארן צווי צווייגן, אן עלטערער און א יונגערער. דער יוגנטליכער צווייג האט זיך צעוואקסן און ציילט שוין א 150 חברים און חברות אין עלטער פון 8 ביז 18 יאר. אין מערץ, 1935, איז אויפגענומען

where instructors (usually students of the Theological College) deliver courses, every Saturday, in Jewish Literature, History and Talmud while others take Hebrew language instructions through week days also. They have their social entertainment from time to time.

They even conduct their own prayer house in the Adas Building.

On special occasions, they sometime serve host to the senior body, but on the whole, they're independent in their actions from the seniors — masters of their domain. They're a manly youthful group, particular in the observance of the Sabbath and, always finding time from their tasks in greeting a guest with a hearty handshake and offering to be of assistance.

As their work is progressing into wide scope, the building is becoming too small for their needs. The Juniors need room accommodation for their eight classes and the seniors (from 15 to 20 in number) for their five classes for higher subjects. They need room, bsides, for their own group meetings as well as for allied organizations as Mizrachi, Merkaz Horaboneen etc. The building for this reason, was remodelled again with attempt to accomodating increased space needs. Taking into consideration that outside of the activities, heretofore mentioned, the Adas interests itslf also with all other important Jewish enterprises or understandings, interrelated with her ideology, it becomes apparent why the Adas

געוואָרן א ספּעציעלער דירעקטאָר (סידני מאָססמאַן, א תּלמיד פון בית מדרש לתורה) אויפצופּאַסן אויף די טעטיגקייטן פון די יונגטליכע קלובן אין „עדת". זיי זיינען אינגעטיילט אין אַכט קלאַסן וואו לערער (תּלמידים פון בית מדרש לתורה) לערנען מיט זיי יעדן שבת אידישע ליטעראַטור, היסטאָריע און גמרא. אויך אין מיטן דער וואָך לערנען אַנדערע פון זיי לשון קודש און זיי האָבן אויך זייערע אַנדערע פּאַרווייַלונגען און אפילו א „מנין" צום דאַוונען, האָבן זיי אויך זייערן אַן אייגענעם אין דער געבוידע פון „עדת". פּאַרשטייט זיך אַז בייַ געוויסע אונטערנעמונגען קומן צו זיי אויך די עלטערע, די אַזוי גערופענע „סיניאָר עדת", צו גאַסט. אָבער די יונגטליכע פירן זיך זייער אייגענע מלוכה, זעלבסט שטענדיג און פלאַנמעסיג. א באַזונדער וועלט פון קינדער שומרי שבת, וואָס קענען זיך פּאַרגונען מפסיק זיין זייערע א פּאַרווייַלונג און געבן א אידישן „שלום עליכם" א אידן אַן אורח און אים פרעגן „מיט וואָס קענען זיי אים באַהילפיג זיין".

מיט דער פּאַרצוויגונג פון דער טעטיגקייט אין „עדת", איז, נאַטירליך, די גרויסע געבוידע געוואָרן קליין פאַר זיי. די יונגטליכע דארפן האָבן פלאַץ פאַר זייערע אַכט קלאַסן, און די עלטערע — פאַר זייערע פינף קלאַסן (פון 15 ביז 20 אין א קלאַס) מיט זייערע העכערע תורה־למודים. און א חוץ דעם דארף מען דאָך האָבן א גראָם אָרט פאַר פּאַרזאַמלונגען פאַר זיך און פאַר אַנדערע קרובה'שע קערפּערשאַפטן ווי די מזרחי, מרכז הרבנים א. א. — האָט מען טאַקע ווידעראַמאָל דעם בנין גרעסער געמאַכט, אַז פאַר אַלעמען זאָל דאַרטן זיין אָרט בהרחבה.

און וועו מע נעמט אין אַנבאַטראַכט אַז צוזאַמען מיט די אויבנדערמאַנטע

holds as prominent a position in the Jewish social life in Chicago.

The following were presidents and vice-presidents of the Adas Bnei Israel during the Center-period on Douglas Blvd.: Rabbi Abba Abrams, I. Kaplan, Dr. D. Sacks, L. Broday, Al. Levinson, Samson, Matthew, M. Perez, P. tein and Joseph Robinson.

Present officers are: Dr. D. Sacks, president; S. Shulman vice-president; Joe Robinson, treasuer; S. Eastman, recording secretary; Miss M. Charniss, cor. sec.; M. Rosenblum, Fin. sec.; L. Cohen, S. Reitzik, R. Novak, trustees; Ed. Mattew, S. Matthew, I. Kaplan, M. Weiner, P. Stein, A. Patinkin, L. Brody, W. Klein, M. Peretz, S. Himelfarb and I. Itkin, directors;

טעטיגקייטן איז די „עדת" אקטיוו אין אלע וויכטיגסטע אידישע אונטערנעמונגען, וועלכע זיינען אין אנקלאנג מיט אירע אידעאלן. ווערט באזדיים־ליך פאר ווען די „עדת" פארנעמט דא אזא אנגעזעענע פאזיציע אינם געזעלשאפטליכן לעבן.

די פאלגענדע זיינען געווען פרעזידענטן און וויים־פרעזידענטן פון עדת בני ישראל אינם פעריאד פון זייער צענטער אויף דאגלאס בולווארד:

י. קאפלאן, דר. סאקס, לואים בראדי, אלחנן לעווינסאן, שמשון מעטהיו מ. פרץ, פסח שטיין, יוסף ראבינסאן. און רבי אבא אייבראמס.

Instructors in Talmud: Rabbi B. Kantor for 15 years, Albert Patinkin for 10 years and Rabbi N. Barr, 4 years.

בית יצחק שוהל, אַלבאני פּאַרק

CONG. BETH ITZCHOK, ALBANY PARK

(4645 N. Drake Ave., founded 1916)

The first Orthodox House of Worship in Albany Park came into existence when a home loving and religious minded class of Jews settled in Albany Park, the new North Side section of Chicago. Soon the familiar sign of "Bosser Kogher" appeared on a plate glass window on Lawrence Avenue. Jewish words spoken between individuals meeting on this business thoroughfare became more common and the typical topics of discussion were heard—a Synagogue, a Hebrew School and a Rabbi to whom one might turn for final decision on Jewish laws and activities. One could also see the familiar symbols of Judaism appearing on doors—"mezuzes." Thus came into existence a new Jewish center on the North Side of Chicago which has grown until today it numbers amongst its Jewish population more than thirty thousand persons.

All this took place in the year 1916, during the world war. The Jewish community grew in Albany Park; streets were less congested; new homes and apartment buildings of modern designs were coming up daily. Something, however, was lacking. That was the real spirit of Jewish life and activity.

The older Jewish communities

א אידישער ישוב אויף אַלבאַני האָט זיך אָנגעהויבן ערשט דאָן, ווען א „הוימישער" עולם האָט זיך דאָ אָנגעהויבן באַזעצן. עם האָט זיך באַווייזן אויף א קלייט אין לאָורענס עוועניו א שילד פון „בשר כשר", עם האָט זיך אָנגעהויבן הערן א אידיש ווארט אין גאַס. אידן זיינען געגאַנגען אויפן טראָטוואַר און גערעט בפרהסיא אידיש, און גערעט האָבן זיי וועגן א שוהל, וועגן א „תלמוד תורה", וועגן א שאלה, וואָס האָט זיך געמאַכט אויף אן עוף און מ'דארף פאַרן מיילן־ווייז צו א רב פרעגן צי ס'איז כשר; ס'האָבן זיך אָנגעהויבן באַווייזן מזוזות אויף די נייע שיינע אויסגעבויטע הייזער אין אַלבאַני פּאַרק, — אט פון דאמאלסט אן האָט עם פאַקטיש אָנגעהויבן וואַקסן דער אידישער ישוב אין דעם נייעם געגנט אויף דער „נאָרד סאיד", וועלכער ציילט איצט אן ערך פון 30 טויזנט אידישע נפשות.

אָנגעהויבן האָט זיך עס אין 1916. אידן זיינען געקומען זיך באַזעצן אין דעם נייעם געגנט פון אַלבאַני פּאַרק, וואו די גאַסן זיינען שענער, די הייזער דייכער, מערער צוגעפאַסט צו די נייע עקאָנאָמישע באַדינגונגען. אַבער איין זאַך האָט דאָ גע פעלט — אידישקייט. די „וועסט סיד", וואָס זיי האָבן נאָר וואָס פאַרלאָזן, האָט איינגעפונדע וועטע שוהלן פון אַלערלייי נוסחאות, דארטן זיינען דאָ, תלמוד תורה'ס, וואו הונדערטער קינדער לערנען, דארט קען מען הערן א גוטע דרשה, שבת ביי טאָג, פון א רב, פון א מגיד; דארט איז אלעס פאראנען און דא, איז

from whence these pioneers had come, such as the West and North West side, had long established institutions loved and required by every true Jew. These settlers were accustomed to their respective Synagogues where one could visit on the Sabbath and hear discourses by familiar and learned Rabbis and visiting lecturers. They missed their Hebrew Schools where Young Judea could recieve proper Jewish training. These institutions of Jewish culture and spiritual training were missing in Albany Park.

Thus, when a Jewish minded group met, it was decided that sufficient Jewish families having permanently established themselves in this Community, it was desirable to organize a "Minyan" and conduct the usual prayer services daily and on the Sabbath. The only house of Jewish Worship then existing in Albany Park was a Reformed Jewish Temple where Sabbath Services were conducted but at which service the Orthodox Jew could not feel at ease.

The first group which organized the institution which has thus grown to its present position were the following: Perlstein, Weiss, Elison, Weinstein A. Karasik and others. The first "Minyan" was held in the home of Mr. Perlstein. One of the household of Mr. Perlstein had in his possession a holy "Seifer Torah" which was used at their services. Later an additional "Seifer Torah" was loaned to this group by the Cong. Tiferath Zion. Thus the Congregation was named "BETH ITZ

דעם נייעם נעגנט אויף אלבאני פּארק, איז קיין זאד ניטא.

אזוי האבן זיך באקלאגט די נייע אידישע איינוואוינער פון אלבאני פּארק, וועז זיי האבן זיך באגעגנט אינמיטן גאס, אדער וועז זיי זיינען געקומען מיט א ווייזיט אייגער צום צוויטן. ביז זיי האבן באשלאסן, אז ס'איז קיין תכלית ניט ארומגיין אט אזוי־א. און זיך האלטן אין איין באקלאגן. אידישע פאמיליעס זיינען שוין דא פאראנען, קיין עין הרע, א צען פופצן, דארף מען נעמען און מאכן א „מנין", און אנהויבן דאוונען אלע טאג און שבת בציבור.

אזוי האבן זיי צווישן זיך אפּגערעט, און דערווייל, האבן זיי נאר אלץ „געמוזט" גיין אלע שבת אין דעם טעמפּל „בית ישראל", וואס איז א גאנצע וואג פּארשלאסן. קיין אנדער שוהל, איז נאר דאן אויף אלבאני פּארק ניט געווען, און אין טעמפּל האבן זיי זיך ניט געפילט בעקוועם, ס'איז זייער שווער געווען זיך צוצופאסן צו די פיהראכצן פון א רעפארם טעמפּל.

האט עס אזוי לאנג געדויערט ביז יוסף פּערעלשטיין ע"ה, לואים ווייס, יוסף עליסאן, לואים ווינשטיין, א. קאראסיק — און אנדערע האבן זיך אנגענומען מיט כח, און זייער אייגענעם מנין געמאכט. צום אלעם ערשטן האבן זיי געדאוונט ביי יוסף פּערעלשטיין ע"ה אין הויז. עס האט זיי גראדע אויך אפּגענאלטן, וואס ביי פּערעלשטיינען אין א צימער האט געוואונט א שנייידר, האט ער זיין אייגענם פארמאגט א ספר־תורה, וואס איז געווען ביי אים אין א שאפע; האט דערווייל דער נייער מנין געהאט אין וואס צו לייענען. נאכהער האבן זיי אויך אנטליהען א ספר־תורה פון „תפארת ציון" שוהל, און זיי האבן דעם מנין א נאמען געגעבן: „בית יצחק" אויפן נאמען פון פּערעלשטיינס זון, וועלכער איז געַ

CHOK" in memory of the departed son of Mr. Perlstein.

The Congregation then leased a Hall on Lawrence Avenue to conduct their services and elected its first officers: Elison, President; Weinstein, Vice President; and Weiss, Treasurer. To assist this group, there also organized a Sisterhood and Mrs. Louis Weiss was elected its first President. The membership grew and in 1919 under the presidency of Kaufman, the Congregation obtained the services of Dr. Isaac Millner as its first Rabbi and teacher of the Hebrew School which had been organized. During that year, the site for the Synagogue was purchased at the cost of Four Thousand Dollars.

In 1920 under the Presidentcy of Perlstein, a drive was made in the interest of constructing the proposed Synagogue Structure. In 1921 under the Presidency of Kaufman, and M. H. Skolnick, then Vice President, plans to build materialized and the building of the Synagogue started. The committee in charge and supervision of the work were the following: M. H. Skolnick, Chairman, I. Strahl, I. Zukerman, M. H. Jacobson, Weinstein, Kaufman, Kahn, Goldberg, Perlstein and Lewis.

In April 1922 the corner stone of the Synagogue was laid. Services were continued during the period of construction in a leased Hall on Kimball Ave. near Lawrence, and the High Holidays of 1922 were celebrated in the new Synagogue.

That winter, was inaugurated a

שטאַרבן אין זיינע יונגע יאָרן.

פון דאַרטן האָבן זיי זיך אריבער־געקליבן אין א געדונגענעם זאַל אויף לאָורענס עוועניו, אוּן דאַרטן האָבן זיי שוין אויסגעקליבן זייערע ערשטע באאמטע: דזשאָו עלישאָן, פּרעזידענט; לואיס ווײַנשטיין, ווײס־פּרעזידענט; אוּן לואיס ווײס, טרעזשורער. זיי האָבן דאַן שוין געהאַט אויך אַן אַרגאַניזירטע „סיסטערהוד", וואָו מרת לואיס ווײס איז געווען די ערשטע פּרעזידענטין.

1919, וואָן פּרעזידענט איז געווען מאיר קויפמאַן האָבן זיי אויפגענומען רבי אייזיק מילנער אלס גייסטיגער פיהרער, וועלכער איז טאַקע געווען אויך דער לערער אין זייער נײַ־געגרינדעטער „תלמוד תורה", אוּן אין יענעם יאָר האָבן זיי שוין געקויפט דעם פּלאַץ, וואָו עס שטייט איצט זייער שיינע שולזאל אויף דרעיק עווע. דער פּלאַץ האָט זיי דאַן געקאָסט 4 טויזנט דאָלער אוּן אינגעצאָלט האָבן זיי האַנט־געלט 2 טויזנט.

אין 1920, וואָן יוסף פּערלשטיין ע״ה איז געווען פּרעזידענט, האָבן זיי שטאַרקער געשלאָסן זייערע רייהען, אוּן אַנגעזאַמלט מערער געלט, אוּן אין 1921, וואָן מאיר קויפמאַן איז געווען פּרעזידענט אוּן מ. ה. שקאַלניק וויס פּרעזידענט, האָבן זיי באשלאָסן אַנצוהויבן בויען זייער שולזאל אוּן ס׳איז אויסגעקליבן געווארן די פּאָלגענדע בוי־קאָמיסיע: מ. שקאַלניק (טשערמאַן), י. שטראָל, איזידאָר צוקערמאַן, מ. ה. דזשייקאָבסאָן. לואיס ווײַנשטיין, מ. קויפמאַן, סעמועל קאַהן ע״ה, העררי גאָלדבערג, יוסף פּערלשטיין ע״ה אוּן יוסף לואיס ע״ה.

אין אפּריל, 1922, איז געלעגט גע־ווארן דער ווינקלשטיין פּון שולזאל.

אוּן דערווײַל האָבן זיי נאָך גע־דאַוונט אין א געדונגענעם זאַל, אויף קימבאָל נאָם לעבן לאָורענס עוועניו. צו ענדע פּון יענעם יאָר, איז די שולזאל

Late Friday Night Sabbath Service, in English and in Hebrew, commencing at 8 P. M., for the benefit of those who found it impossible to attend the regular Friday night Sabbath Service.

In the same year, the Synagogue established a "Chevra Mikra" to read Jewish Literature. The present instructor of the "Chevra Mikra" is Rabbi Moishe Goelman. The same period saw the founding of a Sunday School which is attended by children who are not active students of our Hebrew School.

During the years 1923-1927 Mr. M. H. Skolnick, was President and assisted as Vice President by the following: 1923, Goldberg; 1924-26, Glickman and 1927, by M. H. Jacobson. During this period a Young Men's and Young Ladies Club was organized. Aaron Kritz was the Cantor (1923-30) and the Spiritual Leader was Rabbi Englander (1926-30).

In 1926 was organized the Junior Congregation of the Beth Itzchok and full Orthodox Services have since been conducted on the Sabbath exclusively by the students of the Hebrew School. In honor of the memory of its leader who departed this life at the age of sixteen, this Junior Congregation has been named Hillman L. Jacobson Junior Congregation of Beth Itzchok.

In the same year, the Congregation purchased its own burial plot at the cost of Fifteen Thousand Dollars. The first Superintendent was Goldberg. He was followed by Wax and M. H. Jacob-

פּאַרטיק געוואָרן און ס'איז געפֿראָווועט געוואָרן א גרויסע חנוכת הבית.

זינט דאַן אין ביי זיי איינגעפֿירט א שפּעטערדיקער מנין אין די ווינטערדיקע פֿרייטאָגצונאַכטסן פּאַר די וואס קענען נית קומען צו ליכט בענטשען. ביי יענעם מנין זיינען די תּפֿלות ווי אין אַלע אָרטאָדאָקסישע שוהלן, אָבער רעדעם ווערן געהאַלטן אין ענגלישׁ, כדי דער יונגער דור זאָל הערן און פֿארשטיין. די פֿיהרער באַטאָנען, אז די „בית יצחק" שוהל איז געווען די ערשטע אָרטאָדאָקסישע שוהל אייַנצופֿירן אזא מנהג. יענעם יאָר איז אויך געגרינדעט געוואָרן זייער „חברה מקרא", וואו א רבי לערנט מיטן עולם יעדן טאָג און שבת ויום־טוב פּארשידענע תּורה־למודים (איצט איז דער רבי פון דער „חברה מקרא" ר' משה גואלמאן). דאַן איז אויך אָרגאַניזירט געוואָרן זייער זונטאָג־שולע פּאַר אזעלכע קינדער, וועלכע באַזוכן נית די „תּלמוד תּורה".

פון 1923 ביז נאָך 1927 איז דער פֿרעזידענט פון שוהל געווען מ. ה. שקאַלניק. אינם משך פון זיין אמט זיינען געווען פֿאַלגענדע וויים־פֿרעזידענטן: הערר גאָלדבערג (1923). פֿיליפּ גליקמאַן (1924-26) און כ. ה. דזשייקאָבסאָן (1927). אין יענעם פֿעריאָד האָבן זיי געהאַט א „אָנגמען און לעידים קלאָב" (פון 1923 ביז 1928). האָבן אויפֿגענומען חזן אהרן קריץ (1923-30) און הרב ענגלענדער אלס זייער גייסטיקער פֿיהרער (1926-30), און האָבן אָרגאַניזירט (1926) די „דזשוניאָר קאָנגרעגיישאָן", וואו אלע שבת און יום־טוב קומען זיך צונויף די קינדער, וואָס לערנען דא אין „תּלמוד תּורה", און אונטער דער פֿיהרערשאַפֿט פון זייער לערער דאוונען זיי מיט זייערע אייגענע „חזנים" און אייגענע „בעלי קורא'ס". די „דזשוניאָר קאָנגרעגי-

son and the present Superintendent is M. H. Skolnick.

In 1927 they enlarged the Synagogue. The task was placed in charge of the following committee: Lewis, Chairman; M. H. Jacobson, Secretary and Treasurer; M. H. Skolnick; H. Root; H. Goldberg; H. Weinberg; H. Berger and L. Adelman. The North and South Walls were removed and wings were built extending to the lot lines of the Synagogue Property; these wings were raised in the appearance of balconies and set aside for the exclusive use of the women.

During the years 1928-1930 M. H. Jacobson was President and M. Astrahan Vice President, and in August, 1930, was organized the "Hillman L. Jacobson Gemillas Chasodim".

In 1931 M. H. Jacobson was elected Honorary Life President Beth Itzchok and H. L. Brody was President from 1931 to 1933. He was assisted as Vice President in 1931 by I. Zukerman; and in 1932 by Pritikin and in 1933 by B. Fisher. In 1931, Rabbi Isaac Siegel became the spiritual leader, in 1932 Tevele Cohen, the Cantor and Philip Glickman, Sexton.

During the administration of I. Zukerman, as President, and B. Fisher as Vice President in 1934, the membership of BETH ITZCHOK increased by almost one-third the meetings of the membership are well attended: the Hebrew School under the direction of Rabbi Siegel and Levy as Teacher, and M. H. Jacobson as Superintendent gives Jewish train-

שאן" צייכט איצט איבער 100 מיטגלידער און זינט נאכן אומקומען פון זייער באליבטן שול־חבר, דער 16־יאריגער הילמאן אליעזר דזשייקאבסאן ע"ה, רופט זיך די „דזשוניאר קאנגרעגיישאן" מיטן נאמען „די אחי הילמאן".

אין 1926 האבן זיי אויך געקויפט א „בית עולם" פאר 15 טויזנט דאלער, וועמענס ערשטער אויפזעהער איז געווען הערר נאלדבערג, דער צווייטער — דזשעק וואקס, נאכהער — מ. ה. דזשייקאבסאן און איצט — מ. ה. שקאלניק.

1927 האבן זיי פארגרעסערט די שוהל־געביידע. פאר דעם צוועק איז אויסגעקליבן געווארן פאלגענדע בויקאמיסיע: יוסף לואים ע"ה (טשערמאן), מ. ה. דזשייקאבסאן (סעקרעטאר און טרעזורער), מ. ה. שקאלניק, ה. רוטה, ה. נאלדבערג, ה. וויינבערג, ה. בערגער און ל. עדעלמאן. מיט דעם צו־בוי פון די צווי גרויסע פלייגעלן פון ביידע שוהל־זייטן (דרום און צפון), איז דארטן געווארן א שיינע באזונדערע וויבערשע שוהל.

פון 1928 ביז נאר 1930 איז מ. ה. דזשייקאבסאן געווען פרעזידענט, און מ. אסטראכאן—וויים פרעזידענט. און אין אויגוסט, 1930, איז ארגאניזירט געווארן די „הילמאן ל. דזשייקאבסאן גמילת חסדים".

פון 1931 ביז 1933 איז פרעזידענט געווען הייאמאן ל. ברוידע, מ. ה. דזשייקאבסאן אין ערווהלט געווארן (1931) לעבענסלאנג ערן־פרעזידענטן און וויים־פרעזידענטן זיינען געווען איזידאר צוקערמאן (1931), זאב־וואלף פריטיקין (1932), און בען פישער (1933). אין דעם פעריאד האט די שוהל צוגעקראגן ווירקנדיגע, ציוהענדיגע קרעפטן: — אין 1931 האבן זיי אויפגענומען אלס נייסטינגן פיהרער, הרב יצחק סיגעל, און אין 1932 — חזן טעווילע כהן, און די

ing and education to 135 boys and girls in six separate grade classes and the Sundey school under the tutelage of eight volunteer women and young ladies and under the supervision of Rabbi Siegal and M. H. Skolnick as Superintendent serves two hundred fifty Jewish boys and girls from six to fifteen years of age.

Three separate "Minyans" are conducted each morning in the first floor auditorium, where afternoon and evening services are also held. In the morning hours of each day, except Sabbath, there can always be seen a Jew at the table with his "Tillem". Near him is always his treasured charity box where free will offerings are given by those who desire and these funds with additional sums are given daily to the transient seeking relief at the Synagogue. The keeper of this typical Jewish charity is Mr. Eleazer Lieberman.

In addition to this type of charity, BETH ITZCHOK, through its financial support assists every other known Jewish Activity, and any other worth while charity which comes to its attention.

At a meeting of the Synagogue held in February 1935, it was moved and carried that the history of Congregation Beth Itzchok of Albany Park be perpetuated in the SEIFER HAZIKOROIN and the Committee chosen for this task were the following: Honorary Life President M. H. Jacobson, Past President M. H. Skolnick, Ex-Officio President I. Zukerman and Attorney Samuel L. Freedman.

Passover, 1935, Alderman H. L. Brody was elected as President and B. Shein Vice President.

שמשות ווערט געפירט פון פילפ גליקמאן.

אין 1934 — ווערט פרעזידענט איזידאר צוקערמאן (ב. פישער וויים פרעזידענט), זיינען צוגעקומען נייע 40 מיטגלידער. מיט דער ענערגיע פון י. צוקערמאן און דזשעק וואקס, איז רעארגאניזירט געוואָרן דער „יאנגמען און לעדיס קלאב" (מ. מען פרעזידענט; ה. מילער, וויים פרעזידענט; לואי לאבעלסקי, סעקרעטאר און דזשעק וואקס, טרעזשורער). די מיטגלידער פון שוהל ווערן גוט באזוכט, אין תלמוד תורה, וואו הרב סיגעל איז פרינציפאל, הויפט לערער — נייטהען ליוואי און אויפזעהער — מ. ה. דזשייקאבסאן, לערנען 135 אינגלאד און מיידלאד, וועלכע זיינען אייגעטיילט אין 6 כתות. אין דער זונטאג־שולע, וואו דער אויפזעהער איז הרב סיגעל און טשערמאן איז מ. ה. שקאלניק, זיינען באשעפטיקט 8 וואלענטירן־לערער, וועלכע לערנען מיט 250 אינגלאד און מיידלאד אין עלטער פון 6 ביז 15 יאר.

אין בית מדרש, אונטן, דאווענען 3 מניינים, איינס נאכן אנדערן, אינדערפרי, און ביים טיש דארט אין מערב־וואנט זיצט א איד איינגעבויגן איבער א תהילים'ל און לעבן אים שטייט א בלעכענע קווערטעלע. אט איז דעם קווערטעלע ווארפן עם צדקה, די אידן און אידענעם וואס קומען אהער דאווענען בציבור. פון דעם וועלן דא טענליך נעגעבן נדבות צו דורכנייענדיקע ארעמע לייט וואס קומען אהער. דער גבאי פון דער צדקה קווערטעלע איז לייזער ליבערמאן.

אויסער נדבות צו יחידים, וועלן דא נעגעבן גרעסערע סכומים פאר ציוניזם בית מדרש לתורה, אייראפיאישע ישיבות, האיאם, קהלה, מעות חיטים און אנדערע צדקות.

פסח, 1935, איז אלדערמאן ה. ל. בראדי ערוועהלט געוואָרן פרעזידענט און ב. שיין וויים־פרעזידענט.

HILLMAN L. JACOBSON GMILAS CHASODIM
(FREE LOAN SOCIETY)

The "Gmilas Chasodim" whose function it is to loan money without interest to deserving people, is considered one of the most valuable organizations in Chicago. It was established August 7, 1930, at the burial of Hillman Eliezer, 16 years old the only son of Morris H. and Sarah Jacobson. Hillman was deeply beloved by all, particularly at the Beth Itzchok Synagogue, where he grew up nobly in Jewish traditional spirit, was very active in the Talmud Torah and was President of the Junior Congregation, now named in his memory: "Acheai-Hillman" (Brothers of Hillman).

The foundation capitol was $566, contributed by his admirers. The initiators were Rabbi Moishe Goelman of the Chevra Mikra, who donated the first $10; Mr. and Mrs. M. H. Jacobson; M. Skolnick; Louis Gladstone; W. Pritikin; J. H. Wax; Ed. Lowy; Joseph Lewis, deceased; Philip Glickman; H. Berger; B. P. Schwartz; B. Goldenson; Dr. H. Elfenbaum; Dr. A. Elfenbaum; and William Elfenbaum.

Since then 450 loans were granted in a total sum of $22,000. The Society now has 350 members paying $2 per year.

The present officers are: M. H. Jacobson, President; J. H. Wax, Vice President; M. Skolnick, Treasurer; Isidore Wax, Secretary. The members of the Board of Directors are: H. Berger; Dr. H. Elfenbaum; B. Fisher; P. Glickman; B. Goldenson; Ed. Lowy; S. Levine; W. Pritikin; and B. Schwartz. I. Yoffee, trustee.

הילמאן ל. דזשיקאבסאן
גמילות חסדים פון
בית יצחק שוהל

די „גמילות חסדים" איז פארעכנט אין שיקאגע צווישן די אנגעזעענסטע חברות, וועמענס אויפגאבע ס'איז צו פארלייהען געלט אן פראצענט.

די „גמילות חסדים" איז ארגאניזירט געווארן דעם 7-טן אויסגוסט, 1930, ביי דער לוויה פון הילמאן אליעזר ע"ה, דער 16 יאריגער בן-יחיד פון משה-חיים און שרה דזשיקאבסאן, וועלכער איז אומגעקומען א טאג נאך תשעה באב, 1930. הילמאן איז געווען באליבט ביי אלעמען, איבערהויפט אין „בית יצחק" שוהל, וואו ער איז געבעלי-אידיש אויפגעוואקסן געווארן. געווען זייער אקטיוו אין דער דארטיקער „תלמוד תורה", און פרעזידענט פון דער „דזשוניאר קאנגרעגיישאן", וועלכע הופט זיך איצט אויף זיין נאמען — „די אחי הילמאן".

דער גרינדונגס קאפיטאל איז באשטאנען פון 566 דאלער, וואס די פארעהרער פון הילמאן ע"ה האבן בייגעשטייערט. די איניציאטארן זיינען געווען: ר' משה גולמאן, דער רבי פון „חברה מקרא", און זאב פריטיקין, וועלכע האבן פארגעשלאגן צו פאראייביגן הילמאן'ס נאמען מיט

Every Wednesday evening a business meeting is held, where the officers recieve all those who come, some to make payments on old loans, others, with two endorsers, to obtain new loans. But all, whether coming to give or to receive are greeted in the same friendly spirit.

There is a homelike family atmosphere at these meetings, but a real holiday spirit prevails at the general membership meetings once every two months, when the members come to hear a report of activities of the previous period. On the large table, at which the officers are seated, lies the memorial book, in which are inscribed the names of deceased members, for whom memorial services are held every holiday and the ten days of Atonement. Among the assembled, there is a pleasant calm and a holiday feeling during the entire meeting. After the business part of the meeting is over, refreshments are served to all by various members at their own expense. Rabbi Siegel delivers a talk, Cantor Tevele Cohen, accompanied by a pianist, enlivens the evening with song. It is worth while to attend these meetings.

דער גרינדונג פון א גמילות חסדים.

די ערשטע ביישטיערער זיינען געווען: משה־חיים אוז שרה דזשוי־קאבסאן, משה־חיים שקאלניק, לואים גלעדסטאן, דזשיי ה. וואקס, עד. לאווי. יוסף לואים ע"ה, פיליפ גליק־מאן, ה. בערגער, ב. פ. שוואַרץ. ב. נאלדענסאן, דר. ה. עלפענבוים, דר. א. עלפענבוים אוז וויליאם עלפענ־בוים.

זינט דאז זיינען אויסגעטיילט גע־ווארן 450 גמילות חסדים אויף א סכום פון 22 טויזנט דאלאר. די חברה האט איצט 350 מיטגלידער. דער מיטגלידם־אפצאל איז 2 דאלער א יאר.

יעדן מיטוואך אוונט, איז ביי זיי א געשעפטלאכער מיטינג. איינער קומען מיט זייערע איינצאהלונגען אויפן חשבון פון דעם גמילות חסד וואס זיי האבן באקומען, אוז אנדערע קומען מיט א צעטל פון צווייי גוט־זאגער, צו קריגן א גמילות חסד. אבער סיי די וואס קומען נעבן נעלט אוז סיי די וואס קומען נעמען נעלט, ווערן פון די באאמטע אויפגענומען מיט דער זעל־בער פריינטלאכער אויפנאמע.

עס פיהלט זיך א היימישע פאר־מיליען אטמאספערע ביי דיזאזינע געשעפטליכע מיטינגען, אוז נאר יום־טוב'דיג זיינען ביי זיי די אלגעמיינע חברה־מיטינגען, איינמאל אין צוויי חדשים. דאז קומען זיך צוזאמען די מיטגלידער, פרויען אוז מענער, יונג אוז אלט, אויסצוהערן א באריכט פון דער אפגעטאענער ארבעט פאר די פארנאנגענע מאנאטן. אופן גרויסן טיש, וואו די באאמטע זיצן, שטייט דער „מעמאריעל בוק". אין דעם בוך זיינען פארשריבן די נעמען פון די פארשטארבענע מיטגלידער, נאר וועמען מע מאכט „הזכרות", יעדן יום טוב אוז ספעציעל אין „עשרת ימי תשובה". די גמ"ח האט גראפעלט א ס"ת, שמואל דוד הכהן קאפלאן האט זי געוואונען.

צווישן די פארזאמלטע הערשט אן אנגענעמענע שטילקייט אוז א יום־טובדיקע שטימונג, די גאנצע צייט פון דעם מיטינג. דערנאך הויבט זיך אן דער ביבודים־טייל פון דעם אוונט. צו יעדן אזעלכן חברה־מיטינג זיינען שוין דא אזעלכע מיט־גלידער, וועלכע סארווירן, אויף איי־גענע קאסטן, טיי אוז פארבייסענם פאר'ן גאנצן עולם. דערביי האלט דער רב — רבי יצחק סיגעל אוז אנדערע געסט א רעדע, אוז דער חזן טעוועלע קאהן מיט דער באגלייטונג פון א פיאניסטן איז דעם עולם משמח מיט נעזאנג.

RABBI ITZCHOK SIEGEL

Born in 1894 in Yashum, Vilno. Son of Chaim-David and Braine. Grandson of Rabbi Itz'l Dayon of Covarsk, Kovno; nephew of the well known (for their charity and hospitality) Pinchos and Pesi-Libe Jaffe of Birmingham.

His father, a well known shoichet in the old country is now shoichet in Birmingham, Alabama, for the last 15 years.

In his youth Rabbi Siegel studied Talmud in the "Yeshiboth" of Vilno and Dvinsk. At the age of 17, being proficient in two "S'dorim" Talmud with its comentaries, he entered the Eshiboth "Rabbi Itzchok Elchonon", of New York, where after four years of study, he was ordained a Rabbi.

Rabbi Siegel also attended the Universities of Illinois and Wisconsin. In 1915 he wrote a paper about "Chasidism and Haskalah," for which he recieved a price from the B'nai-Brith". He was Rabbi in Houston, Texas; South Bend, Indiana; and since 1931, he is Rabbi at the Congregation "Beth Itzchok". He was Vice President of the Zionist organization of Texas; and is Vice President of the "Mizrochi" of Chicago. His wife Molley is active in various social organizations. They have three children: Israel, Deborah and Janett.

הרב יצחק סגל

געבוירן ז' סיון, תרנ"ד (1894) אין יאשון, ווילנע. זון פון ר' חיים־דוד און בריינא. זיין פאטער איז אנערקענטער שוחט פון דער אלטער חיים און זייט 15 יאר איז ער שוחט אין בירמינגהאם, אלאבאמא.

הרב סגל איז אן אייניקל פון ר' איצקל דיין פון קאווארסק, קאוונע און א פלימעניק פון די באוואסטע מכניסי־אורחים ר' פנחס און פעסי־ליבא יאפע פון בירמינגהאם, אלא.

אינגלוויין האט הרב סגל געלערנט אין ווילנער ישיבות און אין קהל'שן בית המדרש אין דווינסק. 17 יאר אלט, האבנדיק בקיאות אין צוויי סדרים גמרא מיט תוספות (לויט א בריף פון אוטיאנער רב, דעם פתחי תשובה'ס זון, צו הרב דר. קליין) איז ער אנגעקומען אין „ישיבת ר' יצחק אלחנן", נויארק, וואו ער האט גע־לערנט 4 יאר און באקומען סמיכה.

באזיצנדיק א אוניווערזיטעט בילי־דונג, האט ער (1915) אין „יוניווער־זיטי אוו איללינאיז", חורך די פאנדן פון „בני ברית", געוואונען א פרייז פאר אן אפהאנדלונג איבער חסידות און השכלה.

געווען רב אין יוסטאן, טעקסעס. סאוטה בענד, אינדיאנא און זינט 1931 אין „בית יצחק". געווען וויים־פרעזידענט פון דער ציוניסטישער ארגאניזאציע פון שטאט טעקסאס און איז וויים־פרעזידענט פון מזרחי אין שיקאגא. אויך זיין פרוי, מלכה, איז געזעלשאפטליך טעטיג. זיי האבן 3 קינדער — ישראל, דבורה און שיינא.

CANTOR TEVELE COHEN

Born in Yekaterinoslav, Russia. Son of Yehuda-Z'vi and Elke Cohen.

For a period of thirty years his father was cantor in Yekaterinoslav. At the age of eight, Tevele began to sing in his father's choir, and so as a wonder child he used to give concerts in the large cities.

After the pogroms, the family came to America and Tevele, possesing a wonderful voice, gave concerts in various cities in which he was very successful. After his voice changed, to a tenor, he served with his brother Cantor A. Cohen (at present in Cleveland), and meantime continued his studies in the American Consevatory of Music with professor Songer. Harmony and theory he studied with professor Garfinkel, during which time he obtained a great knowledge in Jewish music and liturgy.

His first position as a yearly cantor he served at the south side congregation "Ohave Emuno Beth-Hachodosh" for three years; seven years he served as cantor at the Logan Square Congregation "Sh'are Tzedek", and since 1932, he is cantor at the "Beth Itzchok" Congregation of Albany Park.

His wife Helena Feingold; Anna Bella, Jordan and Beverly, are their children.

חזן טעוועלע קאהן

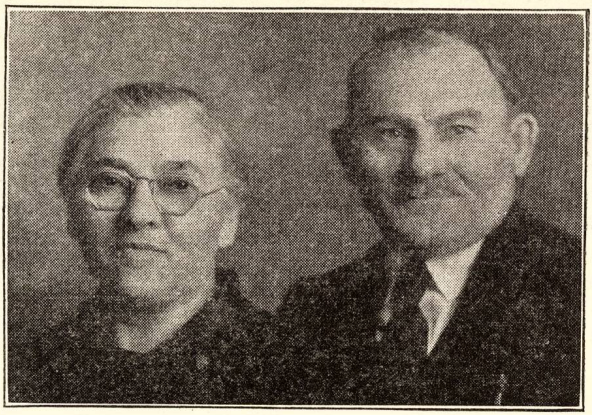
געבוירן אין יעקאטערינאסלאוו, רוסלאנד. זון פון ר' יהודה צבי און עלקע כהן.

30 יאר איז זיין פאטער געווען חזן אין יעקאטערינאסלאוו. אין עלטער פון 8 יאר האט טעוועלע אנגעהויבן זינגען אין זיין פאטערס כאהר און אלס וואנדערקינד פלעגט ער דאוונען שבתים אין די גרעסטע שטעט פון יענעם געגנט.

נאך די דארטיגע פאגראמען קומט די חזנות'שע פאמיליע קיין אמעריקא און טעוועלע מיט זיין בארימטער אלטען שטימע נאסטראלירט אלס חזן איבער'ן לאנד. וואו ער נעמט זייער שטארק אויס. וועז ער קריגט זיין צווייטע שטימע, טענאר, דאוונט ער בא זיין ברודער, חזן אהרן כהן (איצט אין קליוולאנד) און זעצט פאר זיין שטודיום אין „אמעריקאן קאנסויוואטארי אף מיוזיק" בייפראפ. סאנגער. הארמאני אין טעאריע לערנט ער טיפט ער זיך אין אידישע נגינה צ'.ב. ביי פאפ. גארפינקל, און בכלל זיך פארטיפט אין אידישע נגינה ותפלה.

זיין ערשטע שטעלע אלס יערליכער חזן, פארטרעט ער (3 יאר) אין סאוטה סיידער שוהל, „אוהבי אמונה בית החדש". 7 יאר דאוונט ער אין לאגאן סקווער שוהל „שערי צדק" און זינט 1932 איז ער חזן אין „בית יצחק שוהל" פון אלבאני פארק.

מיט זיין פרוי, העני פיינגאלד, האט ער 3 קינדער: יענטע־ביילע, יהורה־הערש און ברכה־ציפא.

MORRIS H. and ETHEL SKOLNICK

Son of Eliezer and Zepura, of Klintzi, Tchernigover province, Russia. His father was well known as a devoted worker in Jewish life. His grandfather, Reb Menachem Mendel, was the Head of the Yeshiva at Homli. His mother's father, Zvi Pinchas Lifschitz. was Rabbi of Klintzi for thirty years and then repaired to Jerusalem, where he became one of the most influential leaders in the orthodox settlement. Morris' parents engaged a special teacher of the Talmud for him and his brothers.

In 1893 he married a cousin, Ethel, daughter of Chaim and Nechoma Skolnick and in 1904 came to Philadelphia. Later he moved to Chicago, where he has been successfully engaged in business and active in Jewish communal affairs. He was one of the original founders of Beth Itzchok Synagogue, Grenshaw Street Talmud Torah, Anshei Mizrach Synagogue, Home for Wayfarers, and the Agudath Hakeiloth; Board of Directors of Hebrew Theological College; Board of Directors Sheltering Home; Vice President of the Kehilo; Vice President of the Albany Park Zionist Organization; and a supporter of all Jewish charities, in which Mrs. Skolnick is also active.

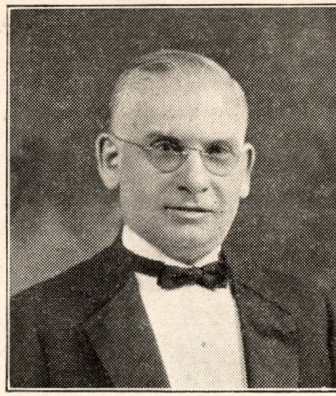
Their children, Emanuel, Louis, Meyer, Lila and Celia.

שקאלניק, משה-חיים און אסתר

זון פון אליעזר און צפורה פון קלינצי, טשערניגאווער גוב., רוסלאנד. זיין פאטער איז געווען באקאנט אלס א עוסק בצרכי ציבור באמונה. זיין פאטערס פאטער, רב מנחם-מענדל, איז געווען ראש ישיבה אין האמלי און זיין מוטערס פאטער, רבי צבי פנחס ליפשיץ, איז געווען א 30 יאר רב אין קלינצי און נאכהער האט ער עולה געווען קיין ירושלים, וואו ער איז געווען פון די ווירקנדיגע פערזענלעכקייטן אין דעם ישוב הישן. פאר משה-חיים'ן מיט זיינע ברידער האבן די עלטערן געדונגען א ספעציעלן גמרא-מלמד.

אין 1893 האט ער געהייראט א שוועסטערקינד, אסתר, טאכטער פון חיים און נחמה שקאלניק און אין 1904 זיינען זיי געקומען קיין אמעריקע (פילאדעלפיע) און נאכהער אייניגעמאנדנט זייער היים אין שיקאגא, וואו ער ווערט ערפאלגרייך באשעפטיגט אין האנדל און אקטיוו אין דישע אנגעלעגנהייטן. ער איז פון די ערשטע גרינדער פון „בית יצחק" שוהל, גרענשוויער תלמוד תורה. „אנשי מזרח" שוהל, פון „הכנסת אורחים" און פון אגודת הקהלות; באזונדער אף דירעקטאר פון בית מדרש לתורה. וויים פרעזידענט פון דער קהלה. באזונדער אף דירעקטאר פון הכנסת אורחים; וויים פרעזידענט פון אלבאני פארק ציוניסטישע ארגאניזאציע און א אנגעזעענער ביישטייערער צו אלע אידישע צדקה אנשטאלטן, וואו אויך מרת שקאלניק איז אלעמאל אקטיוו.

זייערע קינדער מנחם-מענדל, יואל, מאיר, נחמה או צפורה.

MORRIS H. and SARAH JACOBSON

Son of Samuel-Helman and Michli, a Charitable, religious family of Zager, Lithuania. Studied at Hebrew Schools and the Zager Yeshiva. Came to Manchester, England, in 1902. There he married Sarah, daughter of Moishe Aaron and Rose Elfenbaum, philanthropists and ready hosts to the Jewish needy. They were original members of the Central Synagogue of Manchester, and coming to Chicago, they were also original members of Beth Itzchok, to which they always contributed liberally.

The Jacobsons arrived in Chicago in 1913. On October 18, 1914, they were blessed with the birth of their only son, Hillman Eliezer, who developed physically and spiritually into a model of learning, fine manners and cordial behavior toward young and old. Even as a child he was leader and President of the Junior Congregation, graduated from Hibbard Junior High in 1929 into Roosevelt High School and gained a place on the honor roll in his third year at Roosevelt High.

In 1926 Mr. Jacobson spent five months visiting England, Latvia

דזשייקאָבסאָן, משה - חיים און שרה

זון פון שמואל־העלמאן און מיכלי, א וואויל־טעטיגע און פרומע פאמיליע אין זאגער, ליטע. געלערנט אין חדרים און אין זאגערער ישיבה. 1902 קומט ער קיין מאנטשעסטער, ענגלאנד. ער חיראט שרה, די טאכטער פון משה־אהרן און חיה־רייזעל עלפענבוים, ערשטע מיטגלידער פון דער „סענט־ראל שוהל" אין מאנטשעסטער, צדקה־געבער און מכניסי אורחים. קומען־דיג קיין אלבאני פארק, שיקאגא, זיי־נען זיי געווען פון די ערשטע מיטגלי־דער אין „בית יצחק" שוהל, וואו זיי זיינען אלעמאל געווען גוטע בייי־שטייערער.

אין 1913 קומען די דזשייקאבסאנס קיין שיקאגא. דעם 18־טן אקטאבער 1914, איז בייי זיי געבוירן געוואָרן זייער בן־יחיד, הילמאן אליעזר, וועלכער איז געוואקסן וואונדערבאר פיזיש און גייסטיק, א מוסטער אין לערנען, גוטע מידות און הארציגע באנעמונג צו יונגע און אלטע. זייענדיק א קינד, איז ער שוין געווען דער פיהרער און פרעזידענט פון „דזשוניאר קאנגרעגיישאן" פון „בית יצחק" גראדואירט „היבארד דזשוניאר היי" אין 1929 און איז אנגענומען אין „רוזוועלט היי סקול", וואו ער איז אויפן דריטן יאר קעווען פארשריבן אויף דער ערנליסטע.

אין 1926 האט מר. דזשייקאבסאן באראבט 5 מאנאטן אויף א באזוך

Lithuania and Palestine. Everywhere he gave to charity and he found heartfelt recognition of his great generosity. The Beth Itzchok Synagogue and the Zionist organization gave a banquet in his honor and his name was inscribed in the Golden Book of the Jewish National Fund.

To perpetuate the memory of his father and her father, Mr. and Mrs. Jacobson in 1928 donated four bronze wall candelabras for the East wall of the synagogue.

August 4, 1930, the gifted Hillman was drowned. This calamity was profoundly mourned by all. His parents, as religious Jews, found strength to survive their grievous loss and continued to perform all manner of good deeds in memory of their son.

Mrs. Sarah Jacobson is the founder of the auxiliary of the Daughters of Zion Day and Night Nursery, Albany Park Branch. After the death of their child, the Auxiliary decided to assume the name "Hillman L. Jacobson Auxiliary, and the Jacobsons are devoted workers in this organization. They are original founders of the Beth Itzchok Synagogue and have held high positions there. In recognition of their good deeds they were elected to the lifelong honorary presidency of the Brotherhood and Sisterhood of the Beth Itzchok Synagogue. They were also founders of the Free Loan Society, Gmilath Chasodim, of the Chevra Mikra, and are active workers in all congregational affairs. Their activities also include the Daughters of Zion Nursery, Independent Sisters of Charity, American Ladies Aid Society, Hadassah, Kehilla Executive Board, Eastern Star and support to individual poor. Mr. Jacobson is a member of the Masonic fraternity, B'nai B'rith, and Zionist organization.

אין ענגלאנד, לאטווית ליטע און פאלעסטינע, געווען אויף קבר־אבות אין פאלעסטינע, געטיילט צדקה און אומעטום האט מען אים געגעבן באגייסטערטע אנערקענונג. די "בית יצחק" שוהל און די היגע ציוניסטישע ארגאניזאציע האבן אין זיין עהרע געמאכט א באנקעט, און זיין נאמען איז פארשריבן געווארן אין גאלדענעם בוך פון „קרן קיימת". 1928 האבן זיי מנדב געווען 4 בראנזענע וואנט־לייכטער אויף דער מזרח־וואנט פון שוהל, אין אנדענק פון זיין פאטער און פון איר פאטער.

דעם 4־טן אויגוסט, א טאג נאך תשעה באב, 1930, איז זייער קינד דערטרונקען געווארן. דעם גרויסן אומגליק האבן אלע שמערצלאך באדויערט. די עלטערן, גלויביקע אידן, האבן זיך געשטארקט און טוען גוטע מעשים אין זייער קינדס אנדענק, זיי האבן אויך מנדב געווען אין זיין אנדענק 2 „נר תמיד", איינעם אין שוהל אוןאיינעם אין בית מדרש.

שרה דזשייקאבסאן איז די גרינדערן פון דער אוקזיליערי פון „בנות ציון דעי ענד נייט נורסערי", אלבאני פארק אפטיילונג. נאכן אומקום פון קינד, האט די אוקזיליערי באשלאסן צו רופן זיך: „די הילמאן ל. דזשייקאבסאן אוקזיליערי, וואו די דזשייקאבסאנס זיינען זייער אקטיוו. זיי זיינען פון די ערשטע גרינדער פון „בית יצחק" שוהל, האלטנדיק דארט אנגעזעהענע אמטן. אוים אנערקענונג פאר זייערע גוטע מעשים, זיינען זיי אויסגעקליבן געווארן אלס לעבנס־לאנג ערנפרעזידענטן פון בראדערהוד און סיסטערהוד אין „בית יצחק" שוהל. זיי זיינען פון די גרינדער פון „גמילות חסדים", „חברה מקרא" און זיינען זייער אקטיוו אין אלע שוהל אונטערנעמונגען. זיי זיינען מיטגלידער פון קהילה - עקזעקוטיוו. אינדעפענדענט סיסטערהוד אף טשאריטיעס, אמעריקאן ליידיס עיד סאסיעטי, איסטערן סטאר, הדסה און שטיצן אויך אויינצעלנע מענטשן.

מר. דזשייקאבסאן איז אויך א מיטגליד פון „מאסאניק", בני ברית", און ציוניסטישער ארגאניזאציע.

JOSEPH and ANNA LEWIS

Mr. Lewis was born in 1866 in Phillipova, Suvalk province, Lithuania. In 1888 he married Anna Bernstein of the same city, daughter of Jacob and Leah Bernstein, a prominent local family.

In 1889 they came to Troy, N. Y. and two years later, Mrs. Lewis' parents joined them there. They lived there five years, and together with their parents, carried on a peddlers' supplies business. From there they moved to La Salle, Illinois, where they established a large department store, and gained great prominence.

Coming to Chicago in 1916, they retired from active business, conducting a quiet Jewish life and loyally supporting all Jewish charities to which they belong. They were among the original founders of the Beth Itzchok Synagogue, Gemiloth Chasodim (Free Loan Society), and Chevra Mikra. Mrs. Lewis is Honorary President of the Beth Itzchok Sisterhood, active in the Daughters of Zion Day Nursery, Independant Sisters of Charity, etc.

Their married children, John, of St. Paul, Esther, of Chicago, and Ida, of Minneapolis. Mr. Lewis passed away Feb. 27, 1935, leaving an excellent reputation in the community.

לואיס, יוסף און שרה-עני

מר. לואיס איז געבוירן געוואָרן אין 1866 אין פּילִיפּאָווא, סובאלקער גוב. אין ליטע. 1888 האָט ער געהיראט שרה־עני בּאָרנשטיין פון דער זעלבּער שטאָט, א טאָכטער פון חנה־יעקב און איטא־לאה בּאָרנשטיין, א בּאָרטיגע אָנגעזעענע פאמיליע.

זיי קומען קיין טרוי, נויאָרק, און אויפן 2־טן יאָר זיינען אהין געקומען מרת לואיס'ס עלטערן. דאָרט האָבן זיי געוואוינט 5 יאָר און צוזאַמען מיט די עלטערן האָבן זיי געהאַט א געשעפט פון „פּעדלערס סופּלַיס". פון דאָרטן פּאָרן זיי אריבּער קיין לאסעל, אילינאָיז, וואו זיי אָרדענען אין א גרויסע דעפּאָרטמענט סטאָר, און דערגרייכן א רייכן אָנזען.

אריבערפּאָרנדיק, 1916, קיין שיקאָגא, באפרייען זיי זיך פון געשעפט און פירן א רוהיגן אידישן לעבן. שטיצנדיק געטריי אלע אידישע אָנשטאלטן וואו זיי באלאָנגען. זיי זיינען פון די ערשטע גרינדער פון „בּית יצחק שוהל", „גמילות חסדים" און „חברה מקרא". מרס לואיס איז ערן־פּרעזידענטין פון „בּית יצחק סיסטער־הוד". אקטיוו אין „בּנות ציון דעי נוירסעריי". אינדעפּענדענס סיסטערס אף טשאריטיס, א. ד. ג.

זייערע פּארהיראטע קינדער יונה, (סעינט פּאול). אסתר (שיקאגא) און חיה (מינעאפּאליס).

דעם 27־טן פעברואר, 1935, איז מר. לואיס געשטאָרבן, איבערלאָזנדיג א גוטן נאָמען אין דער געמיינדע.

ISADOR and ROSE ZUKERMAN

Son of Zev Wolf and Eve, orthodox religious parents. His father's parents, Abraham and Liba, of Horidok, and his mother's parents, Chaim Note and Leah Girshfeld, were respected religious families in their native towns. He studied in religious schools and also in a general school.

In 1906 he came with his father to his brother, Benjamin, in Chicago, and in 1907, their mother joined them. In 1910 he obtained employment with the Metropolitan Life Insurance Company, and since 1914 has risen to a prominent position with the New York Life Insurance Company.

In 1915, in Chicago, he married a cousin, Rose Kresner, from New York, a native of Bialistok, where she learned Yiddish and studied at the Malachovsky School.

Since then, he is active in various institutions, and since 1934, President of the Beth Itzchok Synagogue of which he was an original founder; director of Beth Medresh Lathorah; executive board member of the local Zionist organization; member of the Vaad Hakehilo; and supporter of all important Jewish activities. Mrs. Zukerman is President of the Bialistok Ladies' Auxiliary and devoted worker in other organizations.

Their children: Hilbert, Thelma and Leah.

צוקערמאן, ישראל-איסר און ליבע-רחל

זון פון זאב-וואלף און חוה ע"ה, פרומע פאלקסטימליכע עלטערן. זיין פאטערס עלטערן, ר' אברהמצי חזן און ליבע פון האריזאק, און זיין מוטערס עלטערן, ר' חיים נטע און לאה גירשפעלד, זיינען געווען פרומע געאכטעטע פאמיליעס אין דער אלטער היים. געלערנט אין חדרים און אין א אלגעמיינער שולע.

אין 1906 קומט ער מיט זיין פאטער צו זיין ברודער, בנימין, אין שיקאגא, און אין 1907 איז אויך די מוטער נעקומען. אין 1910 הויבט ער אן ארבעטן פאר דער מעטראפאליטן לייף אינשורענס קאמפאני, און זינט 1914 איז ער באשעפטיגט ביי דער נויארק לייף אינשורענס קא. וואו ער פארנעמט עד היום א אנגעזעענע מדרגה.

אין 1915 חיראט ער אין שיקאגא זיין קוזינע, ליבע-רחל קרעסנער, פון ניויארק, א נעקומענע פון ביאליסטאק וואו זי האט געלערנט אידיש, שטודירט אין מאלאכאווסקים שולע.

ער איז נעווען פון די ערשטע גרינדער פון "בית יצחק" שוהל, וויינסטרעז. און 1934 פרעז. דירעקטאר פון בית-מדרש לתורה, עקזעק. מיטגליד פון היינער ציונסטישער ארגאניזאציע. מיטגליד אין ועד הקהלה און ביישטערער צו אלע אידישע ענינים. מרת צוקערמאן איז פרעז. פון ביאליסטאקער לעידיס אוקזיליערי און איז אויך אקטיוו אין אנדערע ארגאניזאציעס זיי האבן 3 קינדער: הלל טאבע און לאה

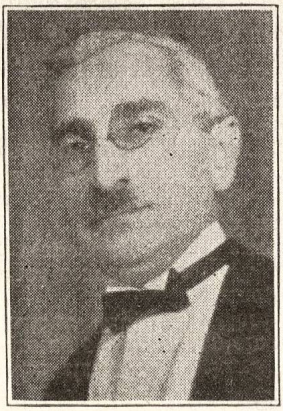
BEN AND BERTHA FISHER

Ben Fisher was born in Kalvari, Suvalk. Son of Hersh Leib and Roche-Zelde. At the age of one year his father died and his mother was left the sole supporter. She gave Ben a Hebrew education. At the age of ten, Ben began to work in order to help his mother. At the age of twelve (in 1897) he and his mother came to America, where because of ability, sincerety, and energy he succeeded in all his enterprises. He occupies an honorable place in communal life. He was Vice President of the "Beth Itzchok" Congregation of Albany Park. Contributes to all important Jewish causes. Mrs. Fisher is also interested in everything Jewish and in the same manner they reared their children: Harold, Perry and Rubin; Gladys, Sam, Sally Lily and Eva.

בען און ברײנע פישער

בען פישער איז געבוירן אין קאַל־וואַרי, סובאַלק. זון פון הירשע־ליב און רחל־זעלדע ע"ה. אין עלטער פון א יאָר איז ער געבליבן א יתום נאָך זײן פאָטער, און זײן מוטער האָט מיט אָנשטרענגונג געצאָלט פאר אים שכר־לימוד און אים געגעבן א גוטע אידישע דערציאונג. 10 יאָר אלט, האָט דאָס קינד, בען, אָנגעהויבן ארבעטן און געהאָלפן זײן מוטער אין פּרנסה. אין עלטער פון 12 יאָר איז ער געקומען (1897) מיט זײן מוטער קיין אַמעריקע.

א דאנק זײן פּיאָנקייט, ערלאַנגקייט און ענערגיע איז ער דא גענוואָרן דערפאָלגרייך אין זײנע אונטערנעמונגען און האָט דערגרייכט צו זײן איצטיקן אָרט אין דער געזעלשאפט. געווען ווייס־פּרעזידענט אין „בית יצחק" שוהל פון אלבאני פּאַרק און איז א בײשטייערער פאר אלע וויכטיקע אידישע ענינים. זײן פרוי איז אינטערעסירט אין אידישקייט. און אין זעלבן גײסט זײנען אויך דערצויגן זייערע קינדער: הערשע־ליב, פּסח שלמה און ראובן זעלונג; גאָלדי, שמואל, חנה־שרה, רחל־לאה און רבקה.

PHILLIP GLICKMAN

In 1891, at the age of seventeen' he come to America from Shavle, Lithuania. Son of Azriel and Miriam; grandson of the Rabbi Eliezer Levinthal of Kurtevyan. Attended the Yeshiva in Shavle where he studied with Rabbi Shloime.

In 1898 he married Rose, the daughter of Itzchok Yacheles, one of the founders of Ezrath Israel Congregation (north-west), where Mr. Glickman was the first secretary; he was successfully engaged 35 years in the furniture business. Since 1922, he lives in Albany Park, where he is socially active. 1925-28 Vice President of Beth Itzchok Cong., 1928-29, First Trustee; 1931, Secretary. Was President, 3 years and for the last 15 years secretary of Biconsfeld Lodge of "Modern Woodmen of America."

In 1932, he retired from his business and became Superintendent of Beth Itzchok Congregation.

Their Children: Leo, M. D. in Minneapolis; Esther Brasilow; Irving, attorney; Lawrence, Theodore, business men; Norman Student of Law; Chicago.

פיליפ גליקמאן

אין עלטער פון 17 יאר (1891) איז ער געקומען קיין אמעריקא פון שאוולע, קאוונע, ליטע. זון פון עזריאל און מרים גליקמאן, אן איניקל פון הרב ר' אליעזר לעווינטהאל פון קורטעוויאן. געלערנט אין שאוולער ישיבה ביי ר' שלמה'ן.

אין 1898 האט ער געהייראט (אין שיקאגא) ראזע ב"ר יצחק יאכעלעס, פון די גרינדער פון עזרת ישראל שוהל (נארדוועסט), וואו פ. גליקמאן איז געווען דער ערשטער סעקרעטאר. 35 יאר געווען באשעפטיגט מיט ערפאלג אין מעבל געשעפט. זינט 1922 וואוינט ער אין אלבאני פארק, וואו אויך דא איז ער געזעלשאפטליך טעטיג. 1925-1928 איז ער וויים-פרעזידענט אין בית יצחק שוהל, אין 1928 — ערשטער טראסטי און אין 1931 — סעקרעטאר. געווען פרעזידענט און איז איצט זייט 15 יאר סעקרעטאר פון ביקענספילד לאדזש פון „מאדערן וואודמען אף אמעריקא." 1932 באפרייט ער זיך פון זיינע געשעפטן און ווערט שמש אין בית יצחק שוהל.

זייערע קינדער: ליב (דר. מעדיצין אין מינעאפאליס), אסתר בראסילאוו, עזריאל-יצחק (אדוואקאט אין שיקאגא), אליעזר, תודרום (געשעפטס לייט) און נחום, סטודענט אין לאו סקול.

SISTERHOOD OF "BETH ITZCHOK SYNAGOGUE"

In the developement, activities and progress of the "Beth Itzchok Synagogue" the cooperative assistance and faithful devotion on the part of the sisterhood is ever-present.

The officers, the chairladies of the various committees, selected by the sisterhood, as also all the sisters of this organization, are always standing watch to provide necessary funds for the synagogue.

Throughout the run of her existence and ever since the formation of the synagogue, the sisterhood became an important factor in the acquiring of funds and in all other social undertakings for the benefit of the synagogue.

While the "Sefer Hazikoren" cites the history and accomplishments of the "Beth Itzchok Synagogue," it's to be common knowledge that everything, so accomplished, came to be by the assistance of the sisterhood whose devoted deeds, so rendered, are recognized with honor and esteem by all the officers and members of the synagogue.

The membership of the sisterhood grew with every passing year and numbers now to about 325 lady-members.

The following mesdames served as officers during their respective terms;

Ex-Presidents

L. Weiss, O. Kallick, S. Kriloff, W. Scharff, M. H. Jacobson and J. Lewis.

Present Officers

H. L. Brody, Pres.; B. Shein, H. Berger and J. Z. Levy, Vice-Pres.; K. C. Davis, Chairlady of the Board; Rose Phillips, Rec. Sec.; H. Horberg, Financial Sec.; C. Bernard, Corresponding Sec.; I. Tucker, Treasurer; I. Siegel, Chaplain; E. Seideman, Happy Day Chairlady; N. Schuman, Honor Chairlady of the Sick; B. Shein and M. Mann, Sick Committee; S. Flaxman, Publicity Chairlady; E. Goldman, Chairlady of Membership.

Trusties

F. Glassman, B. Fisher, M. Brostoff, T. Green, E. Cohen, A. Cohen, E. Goldman, B. Schwartz and R. Adelman.

In 1930 Mrs. M. H. Jacobson was elected Honorary Life President, and in 1932 Mrs. Joseph Lewis was also elected Honorary President.

די סיסטערהוד פון בית יצחק שוהל

אין דער אנטוויקלונג, טעטיגקייט און פראגרעס פון דער „בית יצחק" שוהל, איז אלעמאל אנזועענדיג די מיטהילף און געטרייע איבערגעבענקייט פון דער סיסטערהוד. די באאמטע, די מיטגלידערינס פון דער דירעקטארן־באארד, די טשערלידיס פון די פארשידענע קאמיטעס ווי אויך די סיסטערהוד האט פון זיך אויסגעטיילט אזוי אויך אלע שוועסטער פון דער דאזיגער ארגאניזאציע — זיינען אלעמאל גרייט אויף דער וואך צו שאפן נויטיגע פינאנסן פאר דער שוהל.

אינם פארלויף פון איר עקזיסטענץ, זייט די שוהל איז געשאפן געוואָרן, איז די סיסטערהוד א ווייכטיגער פאקטאר אין די זאמלונגען און אין אלע אנדערע געזעלשאפטליכע אונטערנעמונגען לטובת דער שוהל. לייענט מען „ספר הזכרון" די היסטאריע און די אויפטוענגען פון „בית יצחק" שוהל, דארף מען ווייסן אז אלעס איז געשאפן געוואָרן מיט דער מיטהילף פון דער סיסטערהוד, וועמענס געטרייע ארבעט ווערט מיט גרויס אכטונג און אפשאצונג אנערקענט פון אלע באאמטע און מיטגלידער פון שוהל.

די מיטגלידערשאפט פון סיסטערהוד איז יעדעם יאר געוואקסן, און איצט ציילט זי א 325 מיטגלידערינס.

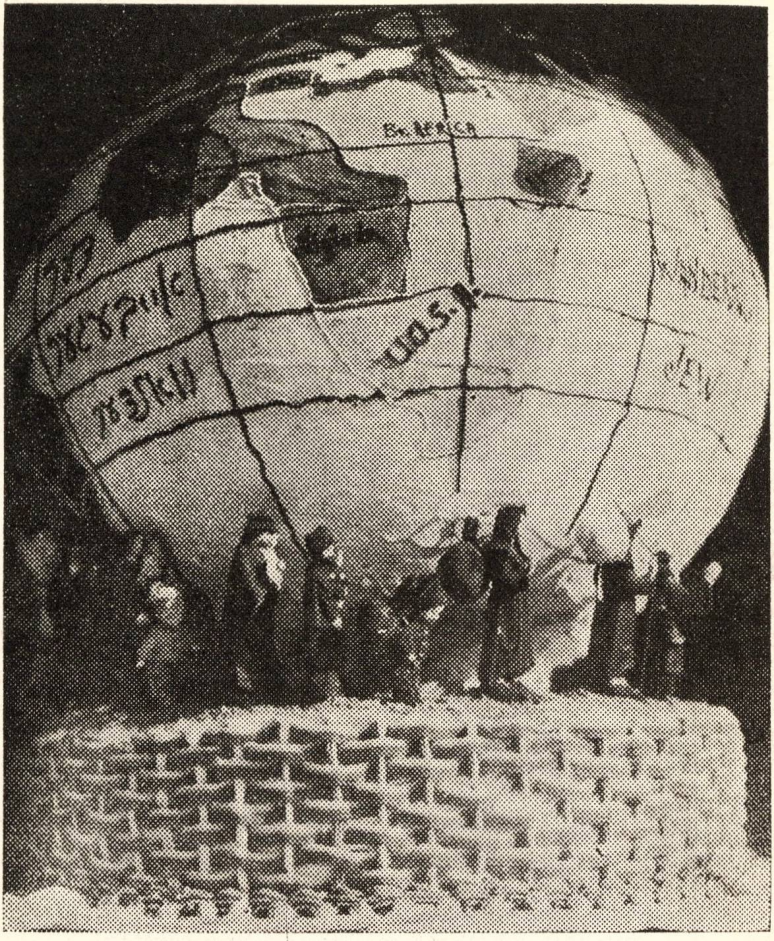
Mr. and Mrs. Charles Becker

Mr. Becker was born in 1898 in Bagaria, Rudom, Poland. Son of Leib-Note and Bluma. Came to Chicago, 1906. Attended Hebrew schools, sang with famous local cantors. At the age of 10 he liked to mold a candleholder, a "Mogen Dovid" etc., from dough in his father's bakery. He studied for druggist, but he was more inclined towards the artistic side of bakery products. — At the age of 16, he began to work in his father's bakery and became a great artist. His bakeries are famous all over the city.

In 1916, he married Sophia, daughter of Wolf and Priva Litvin, reared traditional - Jewish. Their children: Marvin, to whose "Bar Mitzva" the late world-famous cantor, Yosele Rosenblat, came as guest especialy from New York; Leonard, who became "Bar Mitzva" in Beth Yitchok Cong. with great parade; and tehir youngest son, Walter, are reared in a Jewish-traditional life. The family mingles with great artists, musicians and literary men.

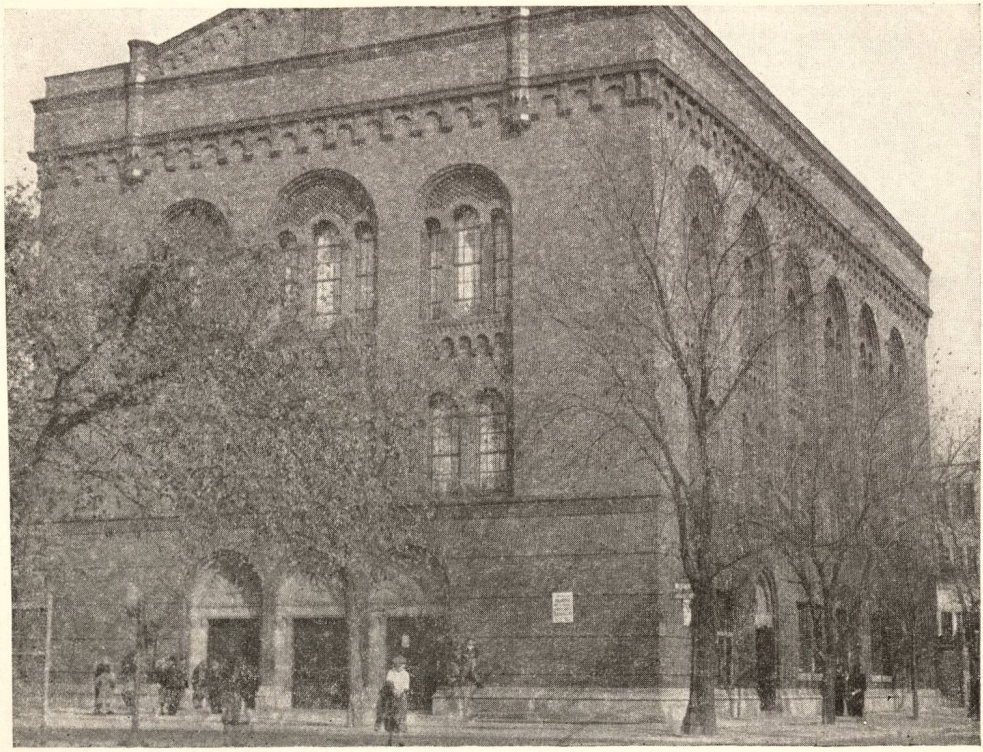
בעקער עקיבא און סאָפיע

זון פון לייב־נטע און בלומע, פרומע עלטערן, געבוירן (1898) אין באגאריע, רודאָם, פוילן. געקומען קיין שיקאגא אין 1906. געלערנט אין חדרים, געזונגען ביי גרויסע ארטיקע חזנים. צו 10 יאָר האָט ער שוין לויב געהאט אויס־צוקנעטן פון טייג א מנורה, א מגן־דוד, א. ד. גל. אין זיין פאָטער'ס בעקעריי. געלערנט צו זיין אן אפטייקער, אבער עס האָט אים געצויגן צו קונסט אין בעקעריי. צו 16 יאָר הויבט ער אן ארבעטן ביי זיין פאָטער, א שומר שבת, און ווערט גאָר א גרויסער קינסטלער. פון אלע געגנטן קומט מען צו דער „טשארלס בעקעריי" קויפן אלערלייי געבעקס. ער וויל וויסן ניט־אידן ווי א איד באָקט געבעקס. — אין 1916 הייראט ער סאָפיע, טאָכטער פון וואלף און פריוע ליטווין, דערצויגן פרום. זייערע קינדער: מרדכי־לייב, צו וועמענס בר־מצוה איז געקומען דער בארימטער חזן יאסעלע ראזנבלאָט ע"ה, ספעציעל אלס גאסט פון ניו־יארק; לייב־נטע, וועמענס בר־מצוה איז געווען אין בית יצחק שוהל מיט גרויס פאַרנעם; און זייער איינגסטער קינד, וואלף, זיינען אויך דערצויגן אידיש־טראדיציאנעל. — א וואויל־טעטיקע פאמיליע און פארקערט מיט גרויסע קינסטלער אין קונסט, מוזיק און ליטעראטור.

א בילד פון א סקולפטור־ארבעט, געמאכט פון לעקאד. א קונסט־ווערק אייגע אין דער וועלט. א מוסטער פון די וואונדער־געבעקס, פאר־טראכט און אויסגעארבעט פון גרויס־טאלאנטירטן עקיבא (טשארלס) בע־קער, 3548 לארענס עוועניו, שיקאגא, אילל.

A picture of sculpturey made of cake. A distinctive bit of artistry. A master wonder-cake, ingenuously designed by that skillful craftsman **Charles Becker,** 3548 Lawrence Ave., Chicago. **He is also the originator of the famous Bar-Mitzvah ornament.**

Beth Midrash Hagodol of Albany Park

Founded 1923

In 1921 there was in all of Albany Park but one very small congregation. In the summer of 1923 a second congregation was organized. It went by the name of "Congregation Beth Mordechai of Albany Park," and it was housed in a hall. The moving spirits in this new group were: P. Friedman, Pres.; R. Allen, Vice Pres.; B. Finkelstein, Treas.; D. B. Plotzinski, A. Fried, D. Arkin, Ph. Goldberg, H. Marver, L. Weiss, S. Zaretski, and Mr. Beli.

אין 1921 איז איבער גאנץ אלבאני פּאַרק געווען ניט מער ווי איין מנין. שבת נחמו, 1923, איז באנייט געווארן א צווייטער מנין (אויך אין א האל), וואס האט זיך גערופן „קאנגרעגיישן בית מרדכי ד'אלבאני פּאַרק". די גרינדער פון דעם צווייטן מנין זיינען געווען: פּ. פּריידמאן, פּרעזידענט; ר. עלען ע"ה, ווייס פּרעזידענט; ב. פינקעלשטיין, טרעזשורער; ד. ארקין, פּ. גאלדבערג, ה. מארווער, ל. ווייס, ס. זארעצקי און מר. בעלי.

דעם זעלבן ראש השנה האבן זיי געדאוונט אין א גרעסערן האל און

The services of the first Rosh Hashanoh were held in a somewhat large hall. An appeal for a Talmud Torah brought a response of $1,400. After Succoth the following were appointed to manage the affairs of the Talmud Torah: D. B. Plotzinski, Pres.; A. Fried, Vice Pres.; H. Feinberg, Treas.; and H. Marver, Sec. At this time, the Talmud Torah possessed 55 members and 36 pupils. The ladies auxiliary (of eleven members) was guided by the following officers: Mrs. S. Zaritsky, Pres.; Mrs. R. Allen, Vice Pres.; Mrs. A. Fried, Treas.; and Mrs. D. B. Plotzinski, Sec'y.

A short time later Rabbi B. Z. Margolin was elected to the spiritual leadership of the congregation. With the help of D. B. Plotzinski and B. Finkelstein, he organized a "Committee for the observance of Kashruth."

Before Rosh Hashanoh (1924), the congregation bought the present site of the synagogue at a cost of $19,400. By November 15 following, the first payment of $6,000 was made. The following composed the "Committee for Synagogue Site": D. B. Plotzinski, A. Fried, M. Weisberg, and D. H. Kontorovitz. At the same time a "Building Committee" was constituted of the following members: Taff, Hisch, A. Fried, M. Jaffe, J. M. Kalish, B. Finkelstein, H. Feinberg, D. H. Kontorovitz, S. Rubinstein, L. Sherman, K. Kanis, S. Bright, and D. B. Plotzinski. During that year A. Fried was president of the congregation.

The congregation did not yet

אן אפיעל פאר א תלמוד תורה האט אריינגעפראכט א סכום פון 14 הונ־דערט דאלאר. נאך סוכות זיינען אויס־געקליבן געווארן באאמטע: ד. ב. פלאצינסקי, פרעז.; א. פריד,, וויס־פרעז.; ה. פיינבערג, טרעזשורער און ה. מאווער, סעק.; צו יענעם מאמענט האבן זיי געהאט 55 מיטגלידער און 36 תלמידים האבן זיך רעגיסטרירט אין זייער תלמוד תורה. אין דער לייטים אוקזיליערי (11 מיטגלידעריגס) זיינען געווען פאלגנדע באאמטע: מרת זאריצקי, פרעזידענט; מרת ר. עלען, וויס פרעז.; מרת א. פריד, טרעזשורער און מרת ד. ב. פלאצינסקי, סעקרעטאר. הרב מארגאלין איז דאן אויפגענומען געווארן אלס רב פון דער שוהל. דורך אים, ד. ב. פלאצינסקי און ב. פינקעלשטיין איז דא אהנאנזירט געווארן דער „וער הכשרות".

בעפאר ראש השנה, 1924, האבן זיי געקויפט דעם איצטיקן שוהל־פלאץ פאר 19,000 דאלאר און דעם 15־טן נאוועמבער האבן זיי שוין געמאכט די ערשטע איינצאלונג, א 6 טויזנט דאלאר. אין דער קאמיטע צו קויפן דעם פלאץ זיינען געווען: ד. ב. פלאצינסקי, א. פריד, מ. וויסבערג און ד. א. קאנטאראוויטש. אין דער בוי קאמיטע זיינען ערוויילט געווארן: טעפט, הוירש, א. פריד, מ. יאפע, דזשעי מ. קעילישי, ב. פינקעלשטיין, ה. פיינבערג, ד. ה. קאנטאראוויטש, ס. רובינשטיין, ל. שערמאן, ק. קעינים, ס. באיר און ד. ב. פלאצינסקי. שוהל־פרעזידענט אין 1924 אין געווען א. פריד.

די שוהל האט נאך דאן קיין אייגענע ספר תורה ניט געהאט, האט די עלען־באמילייא אין אנדיינק פון זייער מאן און פאטער, אריינגענעבן א קאסטבארע ריינינקייט. עס איז געפראוועט געווארן א גרויסער „סיום התורה" און עס איז דערבי געשאפן געווארן א גרויסער סכום געלט פאר דעם נייעם בנין. די ערשטע צוויי

at that time have even one scroll of the law that it could call its own. To remedy this deplorable situation, the Allen family donated a costly scroll in memory of husband and father. At the subsequent celebration when the scroll was formally presented to the congregation, a sizable sum of money was realized for the purpose of building the new synagogue. It is also worthy of note that the first two sets of the Talmud were donated by Mrs. S. Zaritsky and Mrs. R. Allen.

On Rosh Hashanoh 1924, Rabbi Margolin in an impassioned appeal obtained pledges of $10,000 toward the new building. With such responses, it was no surprise that the cornerstone of the new synagogue was laid in June, 1925. The congregation, now engaged in a monumental enterprise, and changed its name to **Beth Hamedrash Hagodol** of Albany Park.

About March, 1925 the first floor of the new edifice was completed and a celebration marked its entering into use.

In that year Sam Steinberg was elected president. Two years later (1927) the presidency went to Morris Jaffe for a year. Then in 1928 Sam Steinberg was re-elected for the third time. During his second administration the building (whose seating capacity is 2000) was finally and wholly completed at a cost of a quarter of a million dollars. The dedication was celebrated in memorable style.

Shortly after Dr. A. E. Abramovitz was called to assume the rabbinate of this growing congregation. A lively activity be-

שם'ן פאר דער שוהל, האבן געגעבן מרת ס. זארעצקי און מרת ר. עלעזן. דעם זעלבן ראש השנה איז אויף דעם אפיעל פון זייער דאמאלסדיקן רב, רבי מארגאלין, אריינגעקומען ,,פלעדזשעס" אויף א סכום פון א צען טויזנט דאלאר פאר דעם שוהל־בנין, וועמענס וויכלשטיין עס איז געלייגט געווארן אין יוני 1925. דאן איז דער שוהל געגעבן געווארן דער איצטיקער נאמען ,,בית המדרש הגדול ד'אלבאני פארק".

די ערשטע ,,חנוכת הבית" איז געפֿאוועט געווארן אין חודש אדר, תרפ"ה (1925), וועז עס איז פארטיק געווארן דער ,,מדור התחתון" און צו ימים נוראים איז ער אינגאנצן אויסגעריכטעט געווארן.

אין 1925 ווערט סעם שטיינבערג פרעזידענט און ער האלט דעם אמט ביז 1927, וועז מארים יאפע ווערט פרעזידענט. אין 1928 גייט איבער די פרעזידענטשאפט ווידער אמאהל צו שטיינבערגן. דער בנין ווערט אינגאנצן פארטיק און עס ווערט געפֿאר־ווען די גרויסע ,,חנוכת הבית שמחה" פון דעם איצטיקן גראנדיעז־שיינעם מקום קדוש, ווען האט אפגעקאסט א פערטעל מיליאן דאלאר און קעז בהרחבה אריינגעמעז אן עולם פון א צוויי טויזנט פערזאנז.

אין דעם זעלבן יאר איז אויפגענומעז געווארן דר. א. א. אבראמאוויטש אלס רב פון דער געמיינדע. עס האט זיך אנגעהויבן א לעבעדיקע טעטיגקייט אנצופילן מיט א גייסטיקן אינהאלט דעם גרויסן מקום קדוש און ס'איז געלונגען אויסצושפרייטן א נוטיקע בריק צווישן בידע מחנות אין דעם אמעריקאנעם אידנטום — די אלטע מיט די יונגע — די ערשטע זייגען נאך מער פארשטארקט געווארן און די צווייטע האבן אריינגעבראכט אהערצו זייער יונגטלאכע ענערגיע, און מיט הארמאניע ארבעטן זיי אלע, יונג און אלט, פרויען און מענער, אין

gan in order to fill the holy place with a Spiritual Content, and it succeeded in bridging the gap between the two divisions of American Judaism — the old and the young. The former become more devotedly active, and the latter brought with them their youthful energy. All now began to work harmoniously for the welfare of the congregation.

In 1929 B. Schulman assumed the presidency, remaining in office until M. Jaffe's reelection in 1931. The latter was followed in 1933 by attorney Sidney Wolfe, who is in office at the present time. The remaining members of the present administration are A. Fried, Vice Pres.; H. Firestone, Treas.; M. Jaffe, B. Schulman, M. Goldberg, Trustees; Alex Fried, Secretary.

After the resignation of Rabbi Abramowitz in 1934, Rabbi Albert N. Mandelbaum was selected as the leader of the congregation.

Knowing his twelve years experience as a Rabbi, he keeps his Rabbinical position with authority. The congregation has resumed the budget of the Hebrew School and has also opened a Religious Sunday School for those children who are not of Hebrew School age and in which 150 children are already registered. In this school, Jewish religion and Jewish History is taught by teachers who are students of the Hebrew Theological College.

The synagogue proper is divided into two parts. Upstairs is an exceptionally beautiful place of prayer reserved for Saturdays, Holidays, and occasions of importance. The ground floor contains a smaller synagogue for weekday services, a large hall,

די אינטערעסן פון אט דעם גייסטיקן צענטער.

1929 ווערט ב. שולמאן פרעזידענט. 1931 ווערט דערוועהלט מאררים יאפע אלס פרעזידענט און 1933 איז דער פרעזידענט אמט אריבער צו אטוירני סידני וואולף און פאלגנדע זיינען די באאמטע: אב פריד, וויס־פרעזידענט, ה. פייערשטיין, טרעזשורער, מ. יאפע, ב. שולמאן און מ. גאלדבערג — טראסטיעס און אלעקס פריד איז סעק־רעטאר.

נאך דער רעזיגנאציע פון חרב אב־ראמאוויץ, 1934, איז אויפגענומען ג׳ע־ווארן חרב א. נפתלי מאנדעלבוים אלס זייער רב. פיהלנדיק זיין 12 יאריקע רבנות׳שע פראקטיק, האלט ער זיין אמט מיט אויטאריטעט.

אין דער ציים איז די תלמוד תורה צוריק אריבער צום שול בודזשעט, און ס׳איז געעפנט געווארן א זונטאג־שול ווא א 150 קינדער (אריבער דעם ת״ת עלטער) לערנען מצוות מעשיות און אידישע היסטאריע בייי לערער, תלמי־דים פון בית מדרש לתורה, און זייער שמש תלמיד־חכם, חיים־פייטל פוילעט ה׳יבט אן באקומען מאנאטליכע שבירות.

אויבן, אין דער אויסנאם־שיינער שוהל, ווערן די טירן געעפנט נור אין שבתים און ימים טובים אדער אין א יומא דפגרא. אין דער וואכן קאנ־צענטרירן זיך אלע טעטיגקייטן אין דעם ,,מדור התחתון,,. די מוסטער־האפטע חברה מקרא, גמילות חסדים, (אפן נאמען פרומע פייערשטיין ע״ה) חברה תהילים, ביבליאטעק, מען׳ס קלוב, באארד אף דירעקטארס און לעידים אוקזיליארי.

אונטן געפינט זיך אויך די גרויסע תלמוד תורה פון דאנען. ניטא קיין סך צו איר גלייכן. און זי געפינט זיך אויך אין ,,מדור התחתון״. עס איז אפילו דא א לייזיקער פלאץ לעבן שוהל, וואו מ׳האט געזאלט בויען א ספעציעלן בנין פאר דער תלמוד תורה,

and meeting rooms for the **Chevra Mizva, Gemilas Chasodim, Chevra Thillim,** Library, Men's Club, Board of Directors, and Ladies Auxiliary.

On the ground floor, also, is housed the Talmud Torah. There are not many educational institutions to compare with it. Before 1929 plans were under way for a separate building to house the Talmud Torah, adjoining the synagogue. But economic conditions intervened, and the plans had to be abandoned temporarily until normal times will permit them again to be taken up and finally realized.

However, these plans and their vicissitudes have not affected the spiritual progress of the Talmud Torah. 300 pupils are instructed daily and thoroughly in fundamentals by teachers trained and experienced in their specialized profession.

A staff composed of such teachers as A. Rabinovitz, principal; I. L. Barov, B. Zhitnik, A. S. Zalesky, and H. Shapiro is in itself sufficient guarantee of sincere and successful educational effort.

The Talmud Torah has a number of innovations that ought to serve as an example for other schools. Space permits the mention of only a few of these innovations. Worthy of note is the manner of handling the problem of "bar mitzvah." Whereas until recently the bar mitzvah of a boy either became the whole of a boy's education, or it had no place at all in the Talmud Torah curriculum, this school recognizes the

האָט זיך אָבער אונטערגעקאָפּט דער קריזיס, מוז מען שוין ווארטן אויף בעסערע צייטן. לערנען די 300 קינדער אונטן אין בית מדרש. אבער מען לערנט. מיידעלאך ווי אינגלאך ווערן דא נעלערנט גרונטלאך. לערער מיט קענטניש און גוטע מדות, וואס ווייסן זייער בארוף, וואס טראגן מיט ליבע דעם עול החינוך און וואס זיינען ד.רכגעדרונגען מיט אן ערנסטן געפיל פון פּראנטווארטלאכקייט — טוען זייער ארבעט באמונה.

אזעלבע לערער ווי א. ראבינאָוויץ (פּרינציפּאל), ל. בהרב, ה. ב. זשיטניק, מרת זאלעסקי און ה. שפּירא, — דאס אליין איז שוין א גוטע גראנטיע פאר ערלאכע דערציאונגס ארבעט.

די תלמוד תורה האָט דא באזונדער אינפירונגען, וועלבע דארפן דינען אלס מוסטער פאר אנדערע תלמוד תורה'ס. עס איז כדאי אנצוויזן אויף אייניקע: דא זיינען די למודים פאר „בר מצוה" - תלמידים אויסגעטיילט אין א באזונדער קלאס. וועז א אינגל וועלט אלט 12 יאר, הויבט ער אן באזוכן צווי שעה אין וואך דעם „בר מצוה"-קלאס. דארט לערנט ער ניט נאר „זיין" הפטרה, נור אלע נויטיקע דינגס וואס זיינען שייך צום דאוונען, די טעמי המקרא א. ד. ג. די למודים אין די קלאסן זיינען איינגעטיילט, אז יעדער שיעור האָט זיין לערער. באשטימטע שטונדן איז וואך לערנט מען מיט די קינדער אידישע שפּראך און ליטעראטור. די ת"ת האָט אויך א העברעאישע מיטל-שולע, וועלכע איז א צוויג פון דער צענטראלער מיטל-שולע. עס איז דא צו באמערקן א באזונדער פריינדשאפטלאכער בונד צווישן די לערער זעלבסט, צווישן זיי און דעם רב און די שולבאאמטע, און א פאמיליען-אטמאספער אין א געגנזיטיקע באציאונג מיט די תלמוד תורה קינדער, פון וועלבע 30 פּראצענט לערנען דא אן שכר לימוד.

value of the bar mitzvah in a boy's life and has made provision for it. A special class has been organized that prepares the pupil thoroughly both for the bar mitzvah day and for his duties following it. The class meets twice a week and in it are gathered all pupils who are 12 years old or over. At the same time all pupils of the bar mitzvah class attend their regular classes where they study the school's curriculum with other pupils. The bar mitzvah work does not supplant their Hebrew studies; it merely supplements them.

Noteworthy is the arrangement of the class program. The pupil during this time meets more than one teacher. Definite provision is made for Hebrew, Bible, Prophets, Yiddish, History, Customs and Ceremonies and other subjects so that the pupil who is graduated is sure of a well-rounded Jewish education.

The Central Hebrew High School maintains a branch in the synagogue to provide secondary education for graduates of the Talmud Torah who elect to continue their Hebrew studies. The number of those who choose to do so has been steadily increasing.

The Talmud Torah income is derived from tuition paid monthly. However, a good 30% of the pupils are unable to pay tuition and present a problem which the community must, sooner or later, solve.

Finally, the institution is further distinguished by the spirit of harmony which rules it. This is evident among the teachers, pupils, parents, officers and rabbi. All have one aim in view—to give the boys and girls of Albany Park the best Jewish education possible.

MIKRAH GEMORRAH

When the Beth Hamedrosh was still at Lawrence and St. Louis Avenues, declared Mr. Fried, a woman, Baile-Odel Meyer, came in one day and pledged $100 towards organization of a Chevrah Mikrah; and that very nevt Saturday evening she actually brought her savings, wrapped in a shawl, and the establishment of the Chevrah Mikrah became a fact. Rabbi B. Z. Margolin, A. B. Fried and other devoted members drew up eighteen regulations for the conduct of the Chevrah Mikrah.

During its existence, the active workers included: Moses Kessler, A. Perlman, P. Hurwitz, A. Fried and M. Sholovetz.

Gershon Goodman is the instructor of the Chevrah. The Rabbi of the Synagogue, Rabbi Mandelbaum, reads the daily portion.

Since 1930, A. Fried is Presi-

חברה מקרא גמרא

וועז דער בית מדרש איז נאך געווען אין א האל אויף לארענס און סעינט לואיס, דערציילט מר. פריד, אין אריינ־געקומען א פרוי, בייל־אדעל מייער, אין געזאגט, אז זי וויל גיבן הונדערט דאלער מ'זאל ארגאניזירן א חברה מקרא גמרא — און טאקע דעם זעלבן שבת־צונאכט האט זי געבראכט איר־געווויקלט אין א פאטשיילע איר אפגע־שפארט געלט און די חברה מקרא איז געגרינדעט געוואָרן. הרב ב. ז. מארגאלין, מר. אברהם בנימין פריד, א. איבערגעבענע מיטגלידער, האבן אויסגעארבעט 18 תקנות לויט וועלכע די חברה דארף געפירט ווערן.

פאר דער צייט זינט די חברה עק־זיסטירט זיינען געווען טעטיק: משה קעסלער, א. פערלמאן, פ. הורוויץ, א. פריד. מ. שאלאוויץ.

ר' גרשון גודמאן איז דער רבי וואס לערנט מיט חברה. דער רב פון שול, הרב מאנדעלבוים, זאגט דעם בלאט אלע טאג.

זינט 1930 איז א. פריד פרעזידענט

dent of the Chevrah Mikrah and the studies are held mornings and evenings, comprising Mishnah, Ain Jacob, Shulchan Orach and a portion of Talmud. Sabbaths a special portion of Talmud is studied. Besides tuition fees and other expenses, the Chevrah Mikrah contributes $100 a month from its treasury to the Beth Hamedrosh.

In 1933, it organized a Chevrah Kedushah. Every year the Chevrah Mikrah entertains at a special Chanukah holiday banquet, where hundreds of members enjoy themselves. This is one of the greatest festivals among the activities of the Synagogue.

The present officers are: President, A. Fried; Vice-President, M. Sholovitz; Director, J. Zoldin; Secretary, P. Hurwitz; Treasurer, D. Arkin.

FRUMA FIERSTEIN FREE LOAN

A very charitable and useful service is done in the Congregation by the Fruma Firestein Gmilas Chased, which was organized during the Passover of 1932. This institution lends money without interest even to non-members of the Synagogue. The capital which was originally $500 has now increased to $1200.00, and since its organization there was a turnover of $5000.00 on approximately one hundred loans. One hundred and fifteen members pay three dollars annually for the Gmilas Chesed, and other contributions are also received.

On Rash Hashona of 1933, Harry and Sarah Dubin donated a "Seyfer Torah" in honor of their son Louis. The "Seyfer Torah" was raffled and brought in a considerable amount of money. The officers of the Gmilas Chesed are: P. H. Goldberg, president; J. Mil-

פון חברה מקרא און מ'לערנט איך דעפרי און פארנאכט משניות, עין יעקב, שלחן ערוך און א שיעור אין גמרא. שבת וועלט נעלערנט א ספעציעלער גמרא שיעור. אויסער רבי נעלט און אנדערע הוצאות גיט די חברה פון איר קאסע הונדערט דאלער א חודש צום בית מדרש. זינט 1933 האט זי אויך ארגאניזירט א חברה קדישא. אלע יאר פראווען די חברה א כפעציעלן חנוכה יום־טוב מיט א בעודה־באנקעט, וואו הונדערטער מיט־גלידער זיינען זיך משמח. דאס איז איינע פון די גרעסטע שמחות אין דער טעטיקייט פון שול.

די איצטיקע בעאמטע זיינען: א. פריד, פרעזידענט, מיכל שאלאוויץ, ווייס־פרעזידענט, ר' יוסף זאלדין שוב, פ. האראוויץ סעקרעטאר, דוד ארקין קאכידער.

פרומע פיירשטיין

"גמילות חסדים"

זייער א גוטע פאלקסטימלאכע ארבעט טוט דא די "פרומע פיירשטיין גמילות חסדים," וועלכע איז ארגאניזירט געווארן פסח תרצ"ג. דא וועלט אויסגעבארגט נעלט אן פראצענט אפילו צו ניט קיין מיטגלידער פון שול. 500 דאלער איז נעווען דער גרונד־קאפיטאל און איצט אפערירן זיי מיט 1200 דאלער. אינם משך פון דער צייט איז דער אומזאץ נעווען א סכום פון א 5000 דאלער און ס'זיינען אויסגעטיילט נעווארן אן ערד 100 גמילות חסדים.

115 מיטגלידער, פרויען און מענער, צאלן צו 3 דאלער א יאר פאר דעם גמילות חסדים פאנד און אנדערע גיבן אויך פריוויליקע ביישטיערונגען. פאר דאש השנה, התרצ"ד, האט ר' שלום צבי בר' ישכר דוב דובין, זיין פרוי

ler, vice-president; H. Fierstein, treasurer; M. Jaffe, secretary. The Board of Directors consist of Messers D. Arkin, J. Granat, J. Zoldon, D. S. Levin, Louis Cohen, M. Shalowitz, and B. Schulman.

The committee meets eevry Sunday morning for the purpose of granting loans. The Board of Directors meet once a month, and the general membership meets once in three months.

צירל בת ר' אברהם אוז זייער זון לוי יצחק מנדב נעווען צום גמילות חסדים א ספר תורה, וועלכע האט דורך א גורל אריינגעבראכט א באדייטנדע סומע געלט.

די בעאמטע פון גמ"ח זיינען: פה. נאלדבערג, פרעז., דזשיי מילער, וויים־פרעז., ה. פייערשטיין, טרעזשורער און מ. יאפע, סעקרעטאר. באארד אף דירעקטארן: ד. ארקין, דזשיי גראנאט, ר' יוסף זאלדאן שוב, ד. ס. לעווין, לואי קאהן, מ. שאלאוויץ און ב. שולמאן.

אלע זונטאג וועלן דא די גמ"ח אויסגעטיילט, איינמאל א מאנאט איז א דירעקטארן מיטינג און איינמאל אין 3 חדשים—א מיטגלידער בארזאמלונג.

OFFICERS OF BETH HAMEDROSH HAGODOL

Sydney Wolfe, President; Morris Jaffe, Vice-President; Hyman Firestein, Treasurer; Aleck Fried, Secretary; Ben Schulman, Trustee; Milton Shalowitz, Trustee; Isadore Chaplick, Trustee.

BOARD OF DIRECTORS

D. Arkin, L. Cohen, Abe Fried, Aleck Fried, H. Firestein, A. B. Finkelstein, C. H. Goldberg, M. Goldberg, P. H. Goldberg, B. Golden, Jack Granat, Dave Galler, M. Greenberg, Fred Greenberg, J. Hertzberg, L. Hirsch, Ben Horwitz, L. T. Herzon, Morris Jaffe, J. Jankowsky, I. Kagan, J. M. Kalish, F. Knass, J. Miller, C. Kanes, Harry Leaf, Sol Leaf, Maurice Osherow, A. Rosenthal, A. Robins, M. Shalowitz, B. Schulman, H. Shallon, I. Shapiro, L. J. Shudnow, S. Steinberg, J. Taff, B. Zagoren, M. Zaslavsky.

HEBREW SCHOOL BOARD

Morris Jaffe, Chairman; D. Arkin, Abe Fried, A. B. Finkelstein, H. Firestein, D. Galler, M. Goodman, P. H. Goldberg, J. M. Kalish, A. Lifschitz, J. Miller, A. Robins, B. Schulman, M. Shalowitz, and S. Wolfe.

SISTERHOOD OF BETH HAMEDROSH HAGODOL

Mrs. I. Baum, President; Mrs. C. H. Goldberg, Past President; Mrs. I. Fond, Vice-President; Mrs. B. Schulman, Vice-President; Dr. M. Marcus, Vice-President; Mrs. M. Schneiderman, Recording Secretary; Mrs. I. Halpert, Financial Secretary; Mrs. A. Wener, Treasurer; Mrs. M. Shalowitz, Mrs. S. Levine, Mrs. H. Firestein and Mrs. I. Shapiro, Trustees; Mrs. I. Fond, Membership Chairman; Mrs. M. H. Miller, Chairman Happy Day Fund; and Dr. M. Marcus, Social Chairman.

SISTERHOOD EX-PRESIDENTS

J. Teff, Weisbuch, J. M. Kalish, and C. Goldberg.

BROTHERHOOD

Jack Granat, President; Morris Warshawsky, Vice-President; Harry Shallon, Recording Secretary and Irving Kagan, Treasurer.

EXECUTIVE COMMITTEE

B. Schulman, M. Osherow and J. Osherow.

RABBI ALBERT N. MANDELBAUM

Born 1898, Jerusalem, Palestine, son of Rabbi Simchah and Esther Mandelbaum, foremost personalities in Palestine. A grandchild of the famous Rabbi of Turov, Rabbi Boruch Mandelbaum, author of "Noda Bashorim" and of the famous Rabbi of Kobrin, known as Rabbi Nochum'ke Kobriner.

He studied in Rabbinical Academies in Jersualem, and the Yeshiva College in New York, where he was ordained in 1921. For 12 years he was Rabbi in Albany and Troy, N. Y. and Louisville, Ky., and since 1934, he is the Rabbi of Beth Hamedrosh Hagodol of Albany Park. He received his B. A. at the University of Nebraska and his M. A. at the University of Louisville. His thesis he wrote on "The Minority Rights at Versailles" and "Zionism from Haron to Loussanne", and he also has a few volumes of manuscripts, essays and sermons. In 1923, he married Leah Gordon, daughter of Rabbi Jacob Gordon, Toronto, Canada, author of books on homiletics and "Halachah."

Mrs. Mandelbaum is a learned and active worker. They have two children, Allen and Rayma Judith.

Member Assoc. of Yeshivah Rabbis, executive member Central Relief Com., union of Orth. Cong. of America. Chairman (1926) of upstate N. Y. Keren Hayesode Campaign, national executive of the Mizrachi, honorary member of Roh Pi Phi Fraternity.

הרב אלטער נפתלי מאנדעלבוים

ירי 189א ירושלים. זון פון ר' שמחה ז"ל און אסתר מאנדעלבוים, פארנעמסטע פערזענליכקייטן. אן אי־ ט. רעוועך רב, ר' ברוך מאנ־ דעלבוים ז"ל, מחבר פון „נודע בשערים", און פון אדמו"ר ר' נחום־ קע קאברינער זצ"ל.

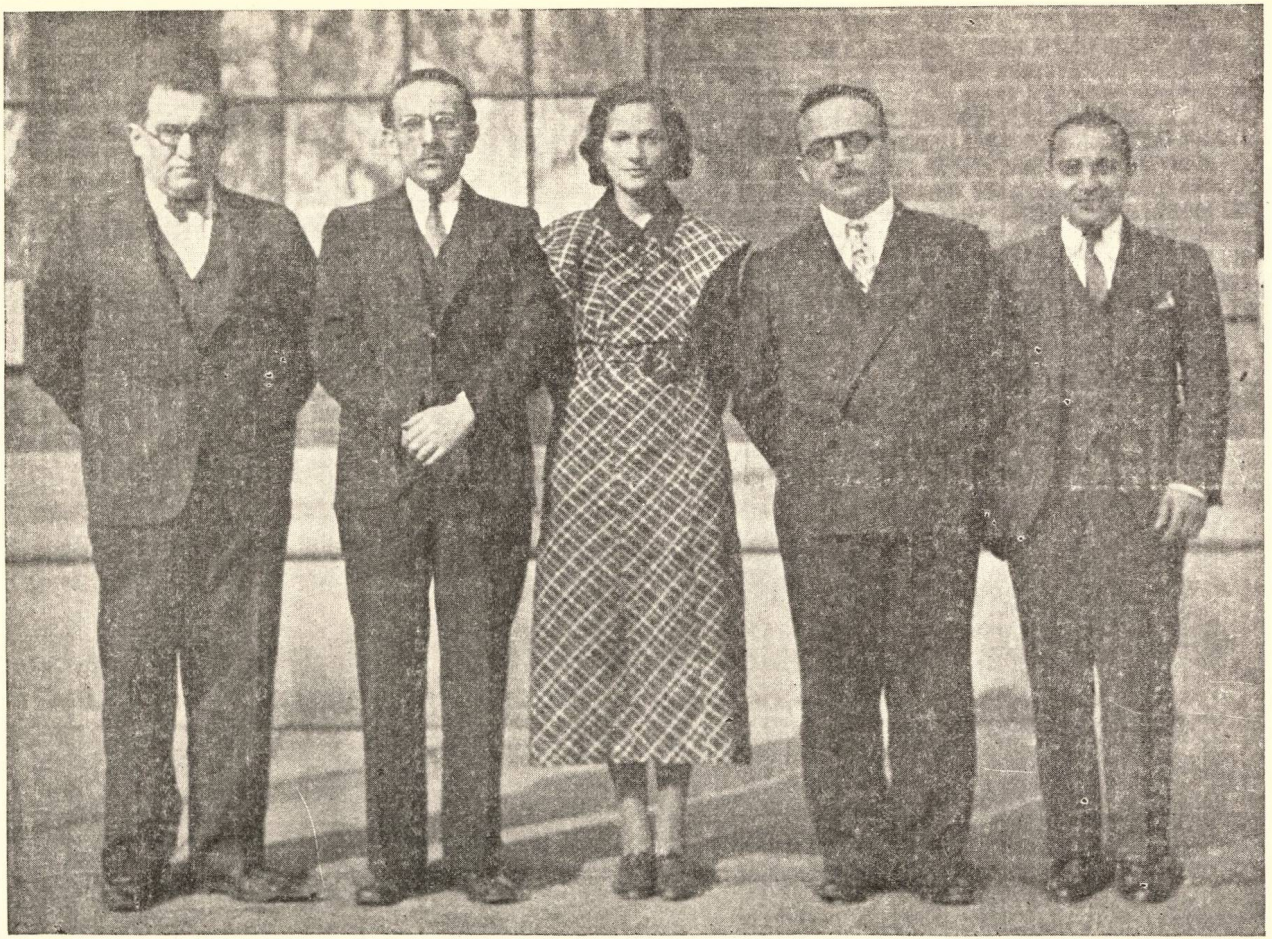
נעלערנט אין ישיבות „תורת חיים", „עץ חיים", „ישיבת ציון" (ירושלים), און אין „ישיבת ר' יצחק אלחנן", ניו־ יארק, וואו ער קריגט סמיכה (1921) פראקטיצירט רבנות. 12 יאר רב אין אלבאני, טרוי (ניו־יארק), לואיסוויל (קענטאקי) און זינט 1934 אין בית המדרש הגדול ד'אלבאני פארק (שי־ קאגא).

גראדואירט „יוניווערסיטי אף נעב־ראסקא" און „יוניווערסיטי אף לואיס־ וויל". דיסערטאציע „ציוניזם פון חרן ביז לוזאן" און „די מינאריטעטן רעכט אין ווערסאל." ער האט אויך א כתב־ יד פון עסעיען און דרשות.

אין 1923 נעהיראט לאה בת הרב ר' יעקב גארדאן ז"ל, באוואוסטער רב אין טאראנטא, קאנאדא, מחבר ספרי דרוש והלכה, א מלומדת און אקטיוו

טוערן. זיי האבן 2 קינדער — אברהם שלמה און רחל יהודית.

מיטגליד „הסתדרות רבני הישובה", עקז. מיטגליד „צענטראל רעליף" און „וניאן אף ארטאדאקס קאנגרעגע־ שאנס", טשערמאן „אפסטעיט ניי־ יארק קרן היסוד קאמיטע (אין 1926), חבר ועד הראשי פון מזרחי און ערן־ מיטגליד אוניווערזיטעט ברודערליכער ארגאניזאציע „רא פאי פאי."

Right to left — Harry Shapiro, A. M. Rabinovitz, A. S. Zalesky, Bernard Zhitnik, I. L. Barov.

ABRAHAM BENJAMIN FRIED

Born in Ponivez, where his maternal grandfather was "Maggid." Reared in a very pious atmosphere. Studied under his paternal grandfather in Veigeveh, Reb Joseph Chaim Shochet, a Saintly Jew. Later he studied under his Ponivez grandfather and in the Yeshiva there. He was also active in the "Loan Fund," which loaned money without charging interest.

In 1901, aged 20, he came to America. He worked in Baltimore for one year at a former schoolmate's, a tailor; for 15 months he worked in Chicago, in Lowenthal's food and milk store, and in 1904 he married Mrs. Lowenthal's sister, Ethel, a daughter of Reb Elijah Ber, Cantor-Shochet of Kurtevyan.

With his dowry of $150 he began a business in wrapping-paper and paper bags. A year later he entered into partnership with his brother-in-law and established the "Fried and Bell Paper Co."

He is a volunteer reader in tthe Torah: 7 years at "Anshe Antipoli," 3 years in "Shohare Sefath Ever" and "Hebrew Institute," and 7 years in the Kehilath Jacob, where he becomes an honorary member. When he settles in Albany Park, he is among the founders of "Beth Medrash Hagodol of Albany Park," which he supports liberally, and of which he was president, vice-president, treasurer. For the past 4 years president of the Bible Society and the entire time he has been the reader in the Torah.

His son, Aleck, married to Rabbi Newberger's daughter, Bernice; his daughter, Fay married to Meyer Chorpash; his daughter, Esther, married to Sam Rubin; and his sons, William and Milton, observe the Sabbath.

דענט פון „חברה מקרא" און די נאנצע צייט בעל קורא.

זיין זון אליהו־בער, נעהיראט רבי ניובערנערם טאכטער, בוירנים, זיין טאכטער פיינא, פארהיראט צו מאיר קארפאס. זיין טאכטער אסתר, פארהיראט צו סעם רובין און זיינע זין: וועלוועל און מרדכי, שומרי שבת.

אברהם בנימין ב"ר נחמיו פריד

געבוירן אין פאָנעווועז, ווואו זיין מוטערס פאטער, הרב ר' מאטעל, איז געווען מגיד. זייער פרום דערצויגן. געלערנט ביי זיין פאטערס פאטער אין ווייגעווע, ר' יוסף חיים שוחט, א איד א צדיק. דערנאך ביי זיין פאָנעווועזער זיידן און אין דארטיקער ישיבה. ער איז אויך געווען טעטיג אינם „לינת הצדק", ווואם פלענט לייען געלט אן פראצענט.

אין 1901 קומט ער קיין אמעריקא, 20 יאר אלט. איין יאר ארבעט ער ביי א חדר־חבר, א שניידער, באלטימאר, 15 מאנאטן ארבעט ער אין שיקאגא, אין לעווינטהאלס שפייז און מילך קלייט, און אין 1904 חיראט ער די שוועסטער פון מרת לעווינטהאל, עטל, א טאכטער פון ר' אליהו־בער, חזן־שוחט פון קורטעוויאן.

האבנדיק 150 דאלאר נדן, הויבט ער אן האנדלען מיט פאק פאפיר און פאפירענע זעקלאך. שפעטער מיט א יאר שליסט ער שותפות מיט זיינעם א שוואגער און גרינדעט די פירמע „פריד בעל קא." (שומרי שבת).

אין שיקאגא ווערט ער א אנגעלטענער בעל קורא: 7 יאר ביי די „אנשי אנייפאלי", 3 יאר אין „שוחרי שפת עבר" און אין חיברו אינסטיטוט, און 7 יאר אין „קהלת יעקב", ווואו ער ווערט ערן־מיטגליד. ווען ער באזעצט זיך אין אלבאני פארק, ווערט ער צווישען די גרינדער פון „בית מדרש הגדול דאלבאני פארק", ווואו ער איז א גרויסער מנדב און אקטיווער טוער. נעווען פרעזידענט, וויים־פרעזידענט, פאר די לעצטע 4 יאר איז ער פרעזי־

SAMUEL STEINBERG

Born, Kotelne, Zhitomir, Russia, son of Jacob and Ethel, merchants. Father, a saintly character, friend of famous Kotlener Rabbi, grandson of Tchernobiler Magid.

Till 17 studied in Yeshivas, then active in father's business, frequenter of Koltener Rabbi's home. Married, 1901, Libby Zhitnik, Korostishev, Kiev, of prominent family, whose home was center of Jewish community and represented it to gout. Libby was well loved by family and in social circles, educated, and gifted in business.

Because of Russo-Japanese war, Steinberg immigrated to Philadelphia (1903), with wife and child, Rose. Moved to Chicago (1908), became established in business and took active part in all national and local worthwhile causes. Till 1932 on executive and administrative committee of Z. O. Contributor and worker for Keren Hayesod on executive of Ukraine Verband and for war relief of which Mrs. Steinberg was treasurer.

Large contributor for synagogue building "Beth Hamedrash Hagodol D'Albany Park," of which he was president as long as he lived in neighborhood.

Children: Rose, married; Jack Rose, grandson of Chassidic Rabbi; Minnie, married Elrood Mitchell; Jake; Pauline, married; Melvin Hirsch; Ida, married P. Rivkin, Attorney; Sylvia and Boris.

סעם שטיינבערג

געבוירן אין קאטעלנע, זשיטאמיר, רוסלאנד, זון פון ר' יעקב און עטל ע"ה. א בכבוד'דיגע סוחרישע פאמיליע. זיין פאטער ר' יעקב דער נאמן, א גרויסער בעל מדות טובות און א שטארקער מקורב צום באוואסטן קאטעלנער רב, אייניקל פון טשערנאבילער מגיד.

ביז 17 יאר לערנט שטיינבערג אין ישיבות,דאן קומט ער אהיים, ווערט אקטיוו אין פאטערס מסחרים און א שטענדיקער אריינגייער צום קאטעלנער רב. אין 1901 הייראט ער ליבע זשיטניק, קראסטישעוו, קיעוו, א באוואוסטע פאמיליע, וועמענס הויז איז געווען דער אנפירנדיקער פאקטישער צענטר פון בוכשטעפליך אלע אידישע כלל ענינים אויך אין דער קהלה פארשטעלונג בנוגע צו דער רעגירונג. ליבע איז געווען באליבט אין געזעלשאפטלאכע קרייזן, געלערנט און מיט גרויסע געשעפטס פייאיקייטן.

1903, צוליב דער רוסיש־יאפאנישער קריג, אימיגרירט שטיינבערג קיין פילאדעלפיע וואוהין ער ברייננט זיין פרוי און קינד, ראזי. 1908 באזעצט ער זיך אין שיקאגא, וואו ער דערגרייכט זיין גרויסע מדרגה אלס פייאניער געשעפטסמאן און גרויסער ליבעראלער בישטיירער צו אלע נאציאנאלע און לאקאלע אונטערנעמונגען אויף אלע פארשידענע וויכטיקע געביטן. ביז 1932 אין עקז. אונ ארמיניסטראציע קאמיטע פון ציונסטישע ארגאניזאציע. גרויסער ביישטיירער און זאמלער פאר'ן קרן היסוד. אין עקז. פון אוקראיינער פארבאנד און פאר מלחמה רעליף. וואו מרת שטיינבערג איז געווען די טרעזשורער

גאר א סך געלט האט אים געקאסט דער בנין פון „בית מדרש הגדול דאלבאני פארק", וואו ער איז געווען פרעזידענט כל זמן ער האט גיוואוינט אין יענעם געגנט.

זייערע קינדער: ראזי, פארהייראט צו דזשעק ראוז, א גוט אידיש אייניקל מיני, פארהייראט צו עלרוד מיטשעל; דזשיק; פאולין פארהייראט צו מעלווין הוירש; איידא, פארהייראט צו אטארני פיליפ ריווקין; סילוויע און ברוך.

MORRIS JAFFE

Born 1887 to Abraham and Bessie Jaffe, Uravitch, Minsk, Russia. Father a prominent merchant and communal worker. Famed for hospitality. Afterwards from America he sent money to all Uravitch institutions. One of the builders of Beth Medrash Latorah.

Morris Jaffe was reared in a orthodox Jewish home. Studied till 18 and then entered his father's business. 1910 came to Chicago. 1911 married Annie, daughter of Louis Levinson, prominent family of Slutsk, Minsk, related to the Slobodsky family. Her mother is sister of Nathan Schultz, former sec. of Denver Sanatorium.

One of first founders and sec. of Beth Medrash Hagodol of Albany Pk. Several terms president and vice-president and chairman of Talmud Torah. Director of Beth Medrash Latorah. Member of Zionist Org., Masonic Lodge and other organizations.

Children: Harry, Irving, Harriet and Marvin.

מאָרים יאפע

געבוירן 1887, זון פון אברהם און בתי' יאפע, יוראוויטש, מינסק, רוסלאנד. זיין פאטער אן אנגעזעענער סוחר, געוועלשאפטליכער טוער. א גרויסער מכנים אורח. און נאכער ווען ער איז שוין געווען אין אמעריקע האט ער אויך געשטיצט אלע אנשטאלטען פון יוראוויטש. געווען פון די גרינדער פון בית מדרש לתורה.

מאָרים יאפע איז ערצויגן געווארן ארטאדאקסיש, געלערנט ביז 18 יאר און דאן ווערט ער אקטיוו אין פאטערס פרנסה. 1910 געקומען קיין שיקאגא און אין 1911 חיראט ער הענע, טאכטער פון לואים לעווינסאן, א באוואוסטע פאמיליע פון סלוצק, מינסקער גובערני, פארוואנדעט צו די סלאבאדסקי פאמיליע. איר מוטער איז די שוועסטער פון נייטען שולץ, געוו. סעק. פון דענווער סאניטאריום.

ער איז פון די ערשטע גרינדער און סעקרעטאר פון בית מדרש הגדול, אלבאני פארק. עטלאכע טוירמס פרעזידענט און ווים פרעזידענט און טשערמאן פון ת"ת. אין דירעקטארן באארד פון בית מדרש לתורה. א מיטגליד פון ציוניסטישע ארגאניזאציע, מאסאניק לאדזש און אנדערע וויכטיקע אנשטאלטן.

קינדער: הערי, אוירווינג, הריעט און מארווין.

קריגט ער דיפלאמא אלס לערער אין היי־סקול. זייערע 11 איניקלאד (2 געבוירן אין רוסלאנד) זיינען אידישערצוינג. מיטגליד פון בית המדרש הגדול ד'אלבאני פארק און ביישטייערער צו „בית מדרש לתורה" און אלע אידישע ענינים.

ר' נחום לוידענסאן

געקומען 1913 פון פאוואליטש, קיווער גוב., אוקראינע, צוזאמען מיט זיין פרוי, ברכה, און זייערע 5 טעכטער און 3 זין. זייער איינסטער זון, יחיאל (אלעקס) האט געענדיקט אלס לאיער, שטודירט דאקטאר פילאסאפיע אין שיקאגא יוניווערסיטי און אין יוני

HYMEN FIERSTEIN

Born 1877 to Hirsch and Fruma, Dubna, Volynia, Russia. Reared in a very religious atmosphere. Father a very pious man. Studied from age of 14 to 17 in Slonim Yeshiva. Then studied in Brisk and delivered Hebrew lectures. Came to Chicago in 1905, associated with Lebovitch Hasidim, taught children in their synagogue, read the scroll of the Law installment business. Since 1920 for the congregation. Entered the he is engaged in the curtain and drapery business, and thanks to his honesty and artistic taste, he has been successful.

1916 married Rose, daughter of Simon Levin, a Maskil and a scholar.

Mr. Fierstein is known as an ardent supporter of all worthwhile institutions. Prominent member of Beth Hamedrosh Hagodol of Albany Pk., where he founded a model loan fund in honor of his charming child, Fruma, who died at age of 10, and whose memory is sacred to Mr. & Mrs. Fierstein.

His older daughter, Sarah, is married to an ordained Rabbi of Visoke Litovsk.

חיים פיערשטיין

געבוירן 1877. זון פון צבי הערש און פרומע, דובנע, וואלין, רוסלאנד. געוואקסן אין א זייער פרומער אטמאספערע. דער פאטער איז געווען א גרויסער ירא שמים. צו 13 יאר קומט ער אן אין סלאנימער ישיבה וואו ער לערנט בין 17 יאר. דאן לערנט ער אין ברייסק און גיט אויך העברעאישע לעקציעס. 1905 קומט ער קיין שיקאגא, פארקערט מיט ליבושייער חסידים, דארט אין שוהל לערנט ער מיט קינדער און לייענט פאר'ן עולם, און גלייכצייטיק ווערט ער באשעפטיגט אין „אינסטאלמענט ביזנעס". 1916 הייראט ער גישע-רחל, טאכטער פון שמעון חיים לעווין, שיקאגא. א משכיל און ת"ח.

זינט 1920 איז ער באשעפטיגט מיט קורטענס און דרייפערים און א דאנק זיין ערלאכקייט און קונסט-געשמאק ווערט ער דערפאלגרייך אין זיין באשעפטיגונג.

ה. פיערשטיין איז אלעמאל א באוואוסטזיניגער ביישטייערער פאר אלע שיקאגער אנשטאלטן. א אנגעזעענער מיטגליד אין בית מדרש הגדול, אלבאני פארק, וואו ער גרינדעט א מוסטער „גמלות חסדים" אויף'ן נאמען פון זיין געראטן קינד, פרומע, וואס איז געשטארבן אין עלטער פון צען יאר און איר זכרון איז זייער הייליג צו מר. און מרס. פיערשטיין. זיין עלטערע טאכטער, שרה, איז פארהייראט צו א מוסמך אויף רבנות אין ווייסאקע ליטאווסק.

ATTORNEY SYDNEY WOLFE

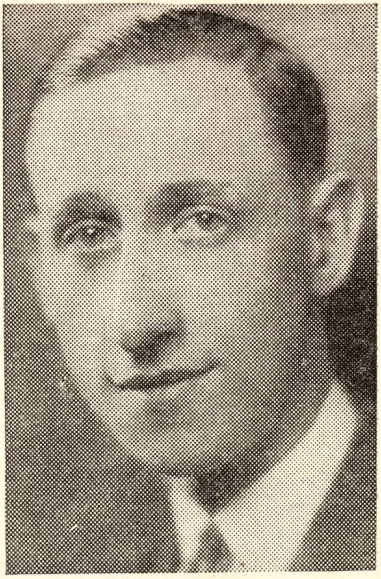
Born December 19, 1901, in Chicago. Son of Hyman and Tsyrel Wolfe, of Zoger, (Kovno), Lithuania. Reared orthodox, attended Hebrew school until 15 and also received private instruction. Was graduated from public school with honors, and obtained his law degree at Kent College of Law, Chicago, in 1926, whereupon he entered the practice of law. Due to his ability and honesty in his association with his fellow-men, he has attained a high measure of success in his profession and in social life generally.

In 1928, he married Miss Sylvia Warshauer. Children: Winifred, 6, and Arthur, 2½. Active since 1927 in the Beth Medrosh Hagodol of Albany Park, serving two terms as President since 1933. Member of many important Jewish organizations and institutions, devoting himself to all Jewish national problems.

Maintains law offices at 1 No. La Salle St., Residence, 5506 No. Sawyer Avenue.

זינט 1927 איז ער אקטיוו אין בית מדרש הגדול ד'אלבאני פארק, וואו ער איז ערוויילט געווארן פרעזידענט צוויי טערמינען זינט 1933. א גוטשטייענ־דער מיטגליד אין אלע אידישע וויכטי־קע ארגאניזאציעס און אנשטאלטן, און אידיש איבערגענעבן צו אלע אונזערע נאציאנאלע פראבלעמען. זיין לאו־אבים איז אויף 1 נארד לאסאל סט., שיקאגא, אילל.

אטארני סידני וואלף

געבוירן דעצ. 19, 1901, אין שי־קאגא. זון פון חיים און צירל וואלף, געקומענע פון זאגער, קאוונער גוב., ליטע. דערצויגן ארטאדאקסיש, גע־ענט אין תלמוד תורה ביז 15 יאר און אויך בא א פריוואטן רבי. גלייכצייטיק געענדיגט די פאבליק סקולס און אין 1926 באקומען זיין לאיער דיגרי פון „שיקאגא קענט קאלעדזש אף לאו." און גלייך אנגעהויבן פראקטיצירן. א דאנק זיינע פייאינקייטן און ערלאבע פריינטליכע האנדלונג מיט זיינע מיט־מענטשן דערגרייכט ער זיין אנערקענ־טע שטופע אין דער פראפעסיע און אין דער געזעלשאפט בכלל.

אין 1928 הייראט ער סילוויע וואר־שאוער און האבן צווייי קינדער: וויני־פרעד, 6 יאר אלט און ארטור, 2 און א האלב יאר אלט.

M. SAVITZKY

He came to America in 1888 from Minsk, Russia. A worker, and is always interested in Judaism.

A reminiscence, of which he always talks about is connected with the building of the Hebrew Theological College (Beth Medrash L'Torah). He once had listened to a speech about education; he became so enthusiastic, that he wrote a letter to Rabbi E. Epstein, in which he offered a loan of $300 (his sole fortune) to buy the ground, where the present building is, and to build a Yeshivah. His $300, shall be used as a deposit, and the rest of the money shall be raised by raffling the grounds, and the person who will win the ground shall be bought in his name.

No answer was recieved on his letter, "but who cares, since there is a Beth Medrosh L'Torah," he says.

His late wife, Rochel, gave birth to five sons and three daughters: Annie, Jack, Esther, Abe, Fred, Sylvia, Sam and Dave.

מרדכי יהודה סאוויצקי

געקומען 1888 פון נעסווזז, מינסק, רוסלאנד. אן ארבעטער און אלעמאל באראינטערעסירט מיט אידישקייט.

אן עראינערונג פון וואס ער רעדט נאך עד היום מיט באגייסטערונג איז פארבונדן מיט דעם איצטיקן בנין פון בית מדרש לתורה. — ער האט געהערט א דרשה וועגן חנוך און זי האט אים באגייסטערט, האט ער אנגעשריבן א ברוף צו הרב אפרים עפשטיין און פארגעשלאגן אן ער וויל אויסבארגן דריי הונדערט דאלער (זיין גאנצן פארמעגן) און מ'זאל קויפן דעם פלאץ וואו דער איצטיקער בית מדרש לתורה שטייט און אויסבויען דארט א שיינע ישיבה. זיין סכום זאל זיין אן אדעראף און דאס איבעריגע געלט וואס דער פלאץ דארף קאסטן זאל געשאפן ווערן דורך פארקויפן גורל - קוויטלאך, און ווער עס וועט געווינען אין גורל, זאל אויף זיין נאמען זיין דער פלאץ.

אויף זיין ברוף, זאגט ער, האט מען אים ניט געענטפערט. נאר וואס ארט עס אים, אבי דער בית מדרש איז געבויט געווארן.

מיט זיין פרוי, רחל ע"ה, האט ער געבוירן 5 זין און 3 טעכטער: ענני, יצחק שואל, אסתר, אברהם, אפרים, שרה, שמואל און דוד.

זיין פרוי איז געשטארבן 28 טאג אין שבט, 1925, וואוינט ער מיט זיין טאכטער און איידים, אטוירני גריינ-בערג, אין שיקאגא.

תלמוד תורה

וואָס טוט די תלמוד תורה ?

אינגלאך און מיידלאך פון 7 ביז 14 יאָר אַלט, לערנען דאָ אידישע למודים, העברעאיש און אידיש, און ווערן דא דערצויגן אין א פאַלקס־טימליכער אידישער אטמאָספערע, די יונגע צווייגעלאך פון דעם אור אלטן אידן־בוים ציהען דורך דאנען זייער זאַפט, און זיי קרעפטיקן זיך צו טראָגן אידישע פרוכט פאר זיך און פאר אַלעמען, ווי ס׳האָבן געטאָן די דורות פון וואנען זיי שטאמען.

און א בליץ־אָפּציהער איז די ת״ת צו באַשיצן זיי פון שטורעמס, וואָס טראָגן זיך פון אַלע זייטן אין דעם היגן קאָכעדיקן ארום.

שטארק איז די קראַפט פון די שטורעמס. זיי טראָגן זיך מיט אימפּעט צו דעם אידן־בוים, אויסרייסן אים מיט זיין שורש. צו שטארק איז אָבער דער בוים איינגעוואָרצלט. דורות און דורות האָבן אים מיט בלוט און מארך איינגעפעסטיקט. און קיינע שטורעמס קענען ניט און וועלן ניט אים אומבריינגען. אזוי איז עס געווען, אזוי איז עס און אזוי וועט עס זיין.

א סכנה איז נאָר מיט זיינע צווייגן — די יונגע קינדער — זיי דארפן שמירה האָבן. זיי דארפן באַוואָכט און באַשיצט ווערן, אז די דרויסנדיקע שטורעמס זאָלן צו זיי קיין שליטה ניט האָבן, און זיי זאָלן איינגעאַדערט און איינגעוואָקסן ווערן אין זייער שטאָם. דאם טוט די תלמוד תורה, דאם טוען די אויסגעפרופטע און ערלאכע לערער פון דאנען און אזוי איז דער ערלאכער וויכטן פון אירע אקטיוע טויער.

What Does the Talmud Torah Do?

Boys and girls ranging between the ages of seven and fourteen are taught Hebrew and Jewish, and are reared in a genuine Jewish atmosphere. These youthful twigs and offshoots of the age-old Jewish tree here imbibe their sap, and strengthen themselves to bear fruit as have the generations before them.

The Hebrew school (Talmud Torah) is the lightning-rod which protects from the storms raging on all sides, amidst tumultuous surroundings. Strong are the storms; with terrific impetus do they assail the Jewish tree to uproot it together with its foundation. Too deep, however, is the tree imbedded. Generations upon generations have indelibly drenched themselves with its blood and life, and no storm can or ever will demolish it. So has it been, so it is, and so shall it be.

Endangered, however, are these youthful twigs — the young children. They must be guarded and protected so that the outside storms work no harm until they root themslves and become firmly attached to their base. This is accomplished by the Hebrew school because of its competent and sincere teachers, coupled with the earnest desire of its active leaders.

What Does the Hebrew School Give?

The association of the children in the Hebrew school, their contact with teachers whom they love and by whom they are loved, the Jewish teachings and talks which they hear there, the trill of knowing and the excitment of others knowing, their concentration of thought and feeling to all that is Jewish, their realization of teacher's satisfaction at their progress, their seeing and feeling of this knowledge and ever increasing love for Jewishnes—all these and their daily repetition results in understanding and a genuine feeling for all that is Jewish.

No sooner does the child arrive at the Hebrew school when he senses that this is his world. The child here is in his own and not among strangers. Here begins his self-realization; the Jewish "self". Here is molded the form and character of this Jewish child — Sammie and Sarah — are imbued with Jewish knowledge within the child—not by force, but naturally and smoothly. One does not have to ask the child about Jewishness; one can note it in the very being that the spirit has been fostered and instilled within him by the Hebrew school.

Jewishness For the Jew

As long as people are classified according to their national ancestry, will those who recognize such classification not be ashamed of their Jewishness, and will not exchange it; they know the impossibility and empty falseness of such exchange. Jewishness to

וואָס גיט די תלמוד תורה?

דער גאנג פון די קינדער אין דער תלמוד תורה, זייער אינאיינעם זיין וועז זיי קומען אהינצו, זייער זיין מיט די לערער וועמען זיי ליבן און פון וועמען זיי ווערן געליבט, די אי־דישע למודים און געשפרעכן וואס זיי הערן דארט, די באמיהונג צו וויסן וואס מע לערנט מיט זיי, די פרייד וועז מע ווייסט און די רעגונג וועז אנדערע וויסן, זייער קאנצענטראציע פון געדאנק און געפיל צו אלעם וואס אידיש איז, זייער טראגן די אידישע לעקציעס פון תלמוד תורה אהיים און צוריק, זייער באגריפן די צופריד־קייט פון די לערער בשעת זיי שטייגן יא, און די אומצופרידנקייט בשעת זיי שטייגן ניט. זייער זהן און פיהלן ווי מע ציילט און מע מעסט דעם סכום פון זייער וויסן און שטייגן אין אידישקייט, — אט די אלע זאכן און זייער ווידערהאלונג יעדן טאג האבן די גרעסטע ווירקונג אויפ'ן קינד צו ווערן איינגעוועבט מיט'ן געדאנק און מיט'ן געפיהל אין דעם דאזיגן סארט לעבן, וואס טראגט אויף זיך דעם שטעמפל „איד".

שוין ביים ערשטן אנקום אין דער תלמוד תורה דערפילט דאס קינד, אז דא איז זיין וועלט, די היימישע. דאס קינד איז דא ביי זיך, ניט ביי יענעם. אט דא הויבט זיך אן זיין „איד", דער אידישער. דא דארף דאס קינד אין זיך אריננעמען אידיש וויסן, דא דארף אויסגעפורמט ווערן דאס געשטאלט און כאראקטער פון דעם אידישן קינד —שלמה'לע אדער שרה'לע. דא הויבט אן פון טאג צו טאג זיך צו באווייזן דער „איד" אין דעם קינד, און ניט ארויפגעצוואונגען, נאר נאטירלעך און גלייך.

מע דארף ניט פרעגן ביים קינד קיין פראגן וועגן אידישקייט, מ'דארף נאר פרעגן: „צי גייט ער אין תלמוד תורה?", אויב יע — וועט עס שוין ווייסן פון אידישקייט. די תלמוד תורה גיט דעם קינד א י ד י ש ק י י ט.

them is not the forced will of their parents from which they can not be rid; to them, Jewishness is a beam which shines when it is dark. As long as this mighty power (to defeat the darkness existing among mankind on earth) has not as yet been revealed, as long as THAT DAY has not yet arrived, just so long will Jewishness be the very life for the Jew, and long life, a rich content of everlasting "being".

The Traditional Jewish Home

Jewishness is composed of many rings chained together. One of these rings is the Jewish home. During hundreds and hundreds of years pure hearts and clear minds have unceasingly worked to make the home more beautiful, cleaner and healthier. They have furnished the home with family-purity and love, peacefulness, good manners, harmony between children and parents, hope and not worry, hospitality, charity, belief, joy, and so on, and so on.

The home has been an university of different faculties: The kitchen, the Jewish kitchen with its complete ritual; the dining room, the Jewish table with its characteristic manners; the love-nest of father and mother with their devoted, honorable love; the children's room with the saying of "Kris-Shme" (night prayer) and the "Moide Ani" (morning prayer); the particular preparations before each Saturday and holidays; the mother's and grandmother's "Licht bentchen" and reading from the "Teitch Chumish"; the father's and grand-

אידישקייט פאר'ן אידן

אזוי לאנג ווי מענטשן ווערן אינ־געטיילט לויט זייערע נאציאנאלע אפ־שטאמונגען, וועלן די וואס אנערקענען אזא איינטיילונג זיך ניט שעמען מיט זייער אידישקייט און זיי וועלן זי ניט אויספייטן; זיי וויסן די אומגלאב־קייט און די לעבערלאכע פאלשקייט פון אזא אויספייט. ביי זיי איז אי־דישקייט ניט א צוואנג ירושה פון על־טערן און קענען פון איר ניט פטור ווערן; פאר זיי איז אידישקייט א ליב־טיקייט, וואס לייבט ווען עס איז פינס־טער. אזוי לאנג ווי עס האט זיך נאך ניט אנטפלעקט אט די מעכטיקע ריינע קראפט צו באזייטיקן די פינסטערניש פון צווישן די מענטשן אף דער ערד. אזוי לאנג ווי דער „והיה ביום ההוא" (דער דאזיקער טאג) איז נאך ניט גע־קומען, איז די אידישקייט פאר דעם אידן — לעבן און לאנג לעבן. א ריי־כער אינהאלט פון שטענדיק „זיין".

די טראדיציאנעלע אידישע היים

א סך רינגען געקייטעלט אינאיינעם איז אידישקייט. איינע פון די רינגען איז די אידישע היים. הונדערטער און הונדערטער יארן אז ריינסטע הערצער און לויטערסטע מוחות האבן קיינמאל ניט אויפגעהערט צו מאכן זי וואס שענער, ציכטיקער און געזונטער. און אויסגעמאלט האבן זיי די היים מיט: פאמיליע־ריינקייט, ליבשאפט, שלום־בית, גוטע מדות, הארמאניע צווישן קינדער און עלטערן, האפן און ניט זארגן, נאסטפריינדלאכקייט, צדקה, גלויבן, פרייד, א. ד. גל.

א אוניוועדסיטעט מיט פארשידענע פאקולטעטן איז די היים געווען. די קיד, די אידישע קיך, מיט איר גאנצן ריטואל: דער עס־צימער, דער אידי־שער טיש, מיט די באזונדערע עטישע מאנערן; די טויבן־נעסט פון טאטע־מאמע מיט דער איבערגענעבענער צניעות'דיקער ליבשאפט: די קינדער־צימערן מיט דער „קריאת־שמע" ליי־

father's going to "Shul" and their "Gut Shabos" upon their return; their "Sholom Aleichem" and their "Kiddish"; their singing of "Zmiros" and their patriarchal sitting at the table; and all the other customs of old and young, have been studies on how to live on this earth.

Twenty-four hours per day, week days, Saturdays, and holidays the Jewish home has been full of tenacious content for hundreds of generations. The Jewish home museum: the candalabras, the "Kiddish" goblet, the spice container, the "Chanukohlempel", the "Mgileh", the Matzohs, the Passover items and the "Koselach" (goblets), the children's colored "Koselach", the Shvues flower (garland), the "Esrigpushke" and all the other things of such character have built the bridge between the present and the long, long ago. Every custom has bound the Jewish home with the generations of the past. In the rituals of the mother's "licht-bentchen" the child has seen a distant light, the light of Jewish mothers' blessings of long ago. In the tune of the father's "Kidish" and "Havdulah", the child has heard the "Kidish" and "Havdulah" of Jewish generations before him. The child has derived his pride as Jew from his father's and mother's Jewish home.

The American Jewish Home

Here in America the situation is such that the Jewish home has become emptied. Even by the great majority of American Jews, who are bound to the Jews of

ענען און „מודה אני" זאגן: די באַזונדערע צוגרייטונגען בעפאָר יעדן שבת און יום טוב. און דער ליכטיקער גייסט פון שבתים און ימים־טובים: דער מאמע'ס און באבע'ס ליכט־בענטשן און זייער טיטש־חומש לייענען: דעם טאטענ'ס און זיידענ'ס „אין שוהל־ארײן גיין" און זייער „גוט־שבת" זאגן וועז זיי זיינען פון שוהל אהיים געקומען, זייער שלום־עליכם, זייער קידוש, זייערע זמירות זייער פאטריאַרכאַלישער „בײם טיש זיצן" און אלע אנדערע פירונגען און געמיט־אויסדריקן פון די אלטע און פון די יונגע זיינען געווען פאקולטעט־שטודיומס, ווי צו לעבן אויף דער וועלט.

24 שעה אין מעת־לעת, אין דער וואכן און אין שבת און יום־טוב, איז די אידישע היים געווען פול מיט איינהאלט און אנהאלט פאר הונדערטער דורות. דער אידישער היימישער מוזייאום: די ליכטער, דער קידוש־בעכער. די בשמים־פושקעלע, דאס חנוכה־לעמפל, די מגילה, די מצה־געציג, דאס פסח'דיגע געפעס און די בוס'עלער (די קינדערשע קאליר־טע בוס'עלער) דאס שבועות'דיקע גרינס־רעדל, די אתרוג־פושקע און אלע אנדערע זאכן פון אזא כאראקטער האבן געשאפן דעם בריק פון דער געגנווארט צו א ווייט־ווייטער פארגאנגענהייט. יעדע פירונג און יעדער אנטיקווארג האט באהעפט די אידישע היים מיט די דורות פון אמאל. אין די פלעמלאר פון דער מאמע'ס ליכט־בענטשן האט דאס קינד דערזען א גאנץ ווייטע ליכט, א ליכטיקע, ווי די אידישע מאמעס פון אמאל האבן געבענשט. אין דעם ניגון פון טאטענ'ס קידוש און הבדלה האט דאס קינד דערהערט דעם קידוש און הבדלה פון אלע אידישע דורות בין אים, א. א. וו. א. וו. דאס קינד האט געצויגן זיין חיות, אלס איד, פון זיין טאטע־מאמע'ס אידישער היים.

tradition, we do not find the home of the past. Instinctively they feel that with the emptying of their Jewish home they have lost the spiritual-poetic feeling which enriches the Jewish life at all times with a separate content, and creates enthusiasm and courage for further existence.

One can see by their faces and by the atmosphere in their home the longing for a content in their Jewishness. They remember the pride, the enthusiasm, and the joy of the Jewishness of the older Jews, and they compare it with the emptiness of their own Jewishness which lacks poetic beauty, enthusiasm and joy, and their hearts become heavy, and they seek a way out of such a situation.

They no more can accuse Jewishness because it does not inspire them than can the anemic argue with the sun for not warming them. People with understanding realize, that no ideal can inspire those, who are not wholly imbued with it. However, the majority of the American Jews can not be counted as being so. They know that they have left and many have plainly deserted the beauty possessed by Jewishness; therefore no one is to blame that Jewish life has become plain and uninspiring for them. True enough, there were reasons and conditions which contributed to this state, but this does not change the situation.

Some time had to pass before the people began to realize that to go on in their present state of laxity in Jewishness was impossible, and an inner call began to be heard, urging them to return

אַמעריקאַנער אידישע הײם

דא אין אמעריקע איז די לאַגע אזא, אז די אידישע הײם האָט זיך אויסגע־לייזיקט. אפילו ביי דער גאָר גרויסער מערהייט פון אמעריקאַנער אידן, וואָס פֿארמעג זיינען זיי שייך צו די אידן מיט טראַדיציע, איז ניטאָ די אידישע הײם פון אמאָל.

זיי פֿילן אינסטינקטיוו, אז מיט דער אויסלייזיקונג פון זייער אידישער הײם, האָבן זיי פֿארלאָרן דעם גיים־טיק־פֿאָעטישן געגנום, וואָס פילט אָן דעם אידישן לעבן, אין אלע צייטן, מיט א באַזונדער אינהאַלט, און שאַפט באַגייסטערונג און מוט פאר וויטערדיקען עקזיסטענץ.

פון זייערע געזיכטער און פון דער אטמאָספערע אין זייערע דירות איז צו זען די בענקעניש נאָך אן אינהאַלט אין זייער אידישקייט. זיי דערמאָנען זיך אין דעם חיות, ענטוזיאזם, באַ־גייסטערונג און פרייד אין דער אי־דישקייט פון די עלטערע אידן, און זיי פארגלייכן עם מיט דער לייזיקייט פון „זייער" אידישקייט וויי אזוי סע פאר־מאַגט ניט קיין שום פֿאָעטישע שיינ־קייט, קיין ענטוזיאזם און פרייד, — וועלט זיי פֿשוט איינג און זיי זוכן אן אויסוועג פון אזא לאגע.

זיי קענען ניט באַשולדיקן די אי־דישקייט פארוואָס „זי" באַגייסטערט זיי ניט, אקוראט ווי דער בלוטלאָזער קען ניט האָבן קיין טענה צו דער זון וואָרום זי וואָרמט אים ניט.

מענטשן מיט פארשטאַנד באַגרייפן, אז קיין אידעאל קען ניט באַגייסטערן אזעלכע, וועלכע זיינען ניט מיט זייער גאַנצן וועזן באַהערשט פון אים. דאם זעלבע איז אויך מיט אידישקייט — זי באַזעלט די יעניגע, וועלכע זיינען אין איר מיט לייב־און־לעבן אָנגע־שלאָסן. די מערהייט פון די אידן אין אמעריקע, קענען אבער זיך ניט רעכע־נען פאר אזעלכע. זיי וויסן, אז זיי האָבן פארלאָזן, און מאַנכע פֿשוט פארוואָרפן, די שיינקייט וואָס אידיש־

to the source from which they departed.

It was difficult to make that "return" on the entire front. There were circumstances which still blocked the way. So the return began at the point which was psychologically nearer and surer to encounter less opposition. They started sending their children to the Hebrew school. The child did not need to worry about earning a living, consequently the parents say, "Let him learn Jewishness"; the child not needing to be occupied on Saturday — "Let him go to prayers", say the parents, etc., etc.

The Hebrew School Rebuilds the Jewish Home

The sending of boys and girls to the Hebrew school by their parents is truly the start of the rebuilding of the traditional Jewish home. The child that is reared and learns Jewishness in the Hebrew school, takes home with him the Jewish spirit of his learning. The child enjoys a nice story as told to him by his teacher, and he returns home to retell that story. The child is happy with the story and thus does the story spread over the entire home. The same is true with a song and with higher learnings.

Sara and Sammie return home with lessons which their teacher gave them to do at home. The home becomes full of their books and papers. When a difficulty arises in their home-work, they consult either their mother or father, and ask her or him to explain it. When the Hebrew

קייט פארמאגט: איז זיי קיינער ניט שולדיק, וואם דער אידישער לעבן איז פאר זיי געווארן פוסט און ניט באגייסטערנדיק. אמת, עס זיינען געווען אורזאכן און באדינגונגען, וועלכע האבן א סך מיטגעבראכט דערצו, אבער די לאגע וועלט דורך דעם ניט געענדערט.

עס האט געדארפט נעמען א געווי־סע צייט, אז מ'זאל זיך אריינטראכטן אין דעם אייגענעם געמיט־צושטאנד, איז מען געקומען, וועג מער וועג ווייניקער, צום באוואוסטזיין, אז וויכטער אנהאלטן אזא זינלאזן אידישן לעבן איז אייגנאד ניט צו דערטראגן, און אינוויניק, אין זיך, האט זיך אנגעהויבן הערן דער רוף פון „השיבנו" — זיך אומקערן צוריק צו דעם קוואל פון וואנען מ'איז געקומען.

שווער איז צו מאכן דעם „צוריק" אויפ'ן גאנצן פראנט. עס זיינען דא אומשטענדן, וואם שטייען נאך אין וועג. האט מען דערפאר זיך געמוזט אומקערן צו אידישקייט אויף אזא פונקט, וועלכער איז פסיכאלאגיש נאענטער און באגעגנט ווינציקער ווידערשטאנד — מ'האט אנגעהויבן שיקן די קינדער אין תלמוד תורה. דאם קינד דארף ניט אינזינען האבן קיין פרנסה — זאל ער גיין לערנען אידישקייט, דאם קינד דארף ניט זיין שבת באשעפטיקט — זאל עס גיין דאוונען, א.א.אוו., א.א.וו.

די תלמוד תורה בויט אויף די אידישע היים

מיט דעם וואם עלטערן שיקן זייער אינגלאד און מיידלאד אין תלמוד תורה, הויבט זיך פאקטיש אן דער צוריק אויפבוי פון אונזער טראדיציאנעלער אידישער היים. דאם קינד וואס וועלט אידיש דערצויגן און געלערנט אין תלמוד תורה, ברייגט אריבער דעם אידישן גייסט פון די אלע לימודים אהיים אריין. עס געפעלט דאם קינד א שיין מעשה'לע, וואם דער

school has an affair, the children bring their relatives and upon returning home, Jewish atmosphere is brought back with them. On Saturday, the child goes to the Hebrew school to pray and when he returns home he enters with a "Gut Shabos". The first few times the "Gut Shabos" of the child may be overheard and may have as little effect as a drop of water upon burning sand. However, it is not always so. No matter how hardened the parents may be, yet in their hearts there is still a spark of longing for that poetic moment of Jewish traditional life. Because of circumstances, that spark may be covered with dust, but not extinguished; therefore when the child comes from the Hebrew school on Saturday and says "Gut Shabos", it acts like an electrical shock upon that spark and in time it is bound to bring reactions.

Not so fast does the process of reawakening come into the already emptied home; psychological and economic factors do not permit it; however, that process obtains a stronghold.

The Hebrew School Revives the Respect to Grandfather and Grandmother

Because of the grandchildren who attend this school, the observances of those Jewish traditions as brought over here by the parents from the old country are revived. No longer are they ashamed of the silver candle sticks, the "Korben Minche Siddur", and the "Tzaionu-Urainau" which was brought here by the

לעהר לערנט מיט אים פון ספר אדער פון א געשפּרעך, קומט עם אהיים און דערציילט עס. דאם קינד איז פריילאך מיט'ן מעשה'לע, פארשפּרייט זיך די פרייד איבער דער גאנצער היים, אזוי איז מיט א לידעלע און אזוי איז מיט העכערע לימודים.

חנה'לע, משה'לע קומען פון תלמוד תורה אהיים און ברייגנען מיט זיך לעקציעס, וואס דער לערער האט זיי מיטגענעבן אויף אויסצולערנען און אנצושרייבן. די שטוב ווערט פול מיט זייערע ספרים און זייערע פאפירן. מאכט זיך פאר'ן קינד עפּעס א שווער־ריגקייט אין א לעקציע, בעט עס דעם טאטן צי דער מאמען, מ'זאל זיי געבן צו פארשטיין. פּראווענט די תלמוד תורה א אונטערנעמונג, קומען די קינ־דער מיט זייערע אייגענע, און אוועק־גייענדיק צוריק אהיים ברייגנט מען שוין עפּעס מיט מיט זיך פון דער אידישער אטמאספערע.

דאם קינד גייט שבת אין תלמוד תורה אריין דאוונען, נאכ'ן דאוונען קומט עם אהיים און זאגט „גוט־שבת". די שטוב איז גאנץ ווייט פון צו זיין שבת'דיק, דער טאטע איז בארהאוועט און די מאמע איז סתם וואכעדיק, אין דא קומט דאם קינד פון שוהל, שבת'דיק געשטימט, און זאגט „גוט שבת". די ערשטע עטלאכע מאל קען זיך אויסדאכטן, אז דער תמימות־דיקער „גוט שבת" פון דעם קינד ווערט דא אין דער וואכעדיקער אומ־געבונג צעשוואומען ווי א טראפן וואסער אין אנגעגליטער זאמד. עס אין אבער ניט אזוי. ווי דער טאטע זאל ניט זיין פארהאוועט און ווי די מאמע זאל ניט זיין וואכעדיק אום שבת, אבער אין הארצן ביי זיי אינ־ווייניק טליהעט א פונק פון בענקעניש נאך יענעם פאעביישן מאמענט אין דעם אידיש־פאלקסטימלאכן לעבן, דער פונק איז צוליב אומשטענדן פארדעקט מיט א סך שטויב, ער איז פארדעקט אבער ניט אויסגעלאשן: איז אז דאם קינד קומט שבת פון

old mother with her shawl; no longer are they ashamed of their father who came here with his "Talis-zak", which he brought over together with his "Jewish stubborness" to remain loyal to the bequest of his parents and ancestors. And the old ones have been rewarded for their patience. Long did they carry their "Taleisim-zek" and "Korben-Minche" siddurs until along came the grandchildren from the Hebrew school and began to reestablish that Jewish content, began to bring back that proud Jewish feeling and the real "Jewish home".

Two Jewish worlds, one young and the other old, have united and prepared to combat the weakness and forlornness of the present Jewish-American h o m e, and to brighten and reenliven Jewishness. And the longer the campaign goes on, the stronger becomes the position of the aggressors, because the Hebrew school is their fortification.

It Is Getting Livelier

There is every indication of success. Facts show that young mothers have begun to "bentchlicht". Fathers and children make "kidish" on Friday evenings and the family indulges in a real Sabbath table. When Saturday comes, the father is purposely home to dine with the family. So it is done on the holidays, and on Passover a "Seder" is prepared and the child asks the "kashes"; and all this, they say, is done for the sake of the children. Parents no longer give the excuse for sending their children to Hebrew school, that they do so only to keep the children off

שוהל און זאגט „גוט שבת", איז עם ווי אן עלעקטרישער שטראם אף יענעם טליהענדיקן פונק, מיט דער צייט מוז עם ברייגען רעזולטאטן.

ניט אזוי גיך קומט דער פראצעס פון אזא צוריק־אויפלעבונג אין דער אידישער אויסגעלידיקטער היים, ער קען ניט קומען גיך, פסיכאלאגישע און עקאנאמישע מאטיוון דערלויבן עם ניט, — אבער דער פראצעס קומט.

די תלמוד תורה קערט אום דעם כבוד צו זיידע - באבע

צוליב די איניקלאך, וואס לערנען אין תלמוד תורה, ווערט אומגעקערט די אכטונג צו די אידיש־טראדיציאנעלע פירונגען פון די אלטע תמימות־דיקע טאטע־מאמע, וואס זיינען געקומען אהערצו קיין אמעריקע מיט זייער „אידישן געפעק" פון דער אלטער היים. מע שעמט זיך שוין ניט מער מיט די מעשענע לייכטער, מיט דעם „קרבן־מנחה" סידור און מיט דעם „צאינה וראינה". וואס די אלטע מאמע מיט איר שטערן־טיכל האט אהערצו אריבערגעבראכט; מע שעמט זיך שוין ניט מער מיט'ן אלטן טאטן, וועלכער איז אהער אריבערגעקומען מיט זיין טלית־זאק, וואס ער האט מיט זיך מיטגעבראכט אינאיינעם מיט זיין „אידישער עקשנות" צו פארבלייבן געטרויי צו דער ירושה פון זיינע עלטערן און עלטער־עלטערן.

און די אלטיטשקע האבן אויסגעפירט. זייער געדולד און אויסדויער, צוויי עקרים פון די סאמע וויכטיקסטע אין דער אידישער פסיכיק, האבן זיי אין דעם ארויסגעהאלפן. זיי האבן זיך אזוי לאנג דא געטראגן מיט זייערע גרויסע טליתים־זעק און „קרבן־מנחה" סידורים בין עם זיינען אונטערגעקומען די בליהענדע איניקלאך פון דער תלמוד תורה, און בשותפות האט זיך דא אנגעהויבן דער געשמאקער „אנגריף" אויף דער היגער אויסגעלידיקטער אידישער היים, אנהויבן זי אנצופילן פון דאס נייע מיט א אידישן אינהאלט, אומצוקערן איר

the streets and away from the automobiles and from making noise at home. Now the children are sent to the Hebrew school for the very purpose of having them taught and reared in Jewishness. And when the children return home from the Hebrew school, the parents are sincerely interested in knowing what progress the children have made in their Jewish learnings.

Mothers are interested in saving the writings of the children since they have begun going to Hebrew school. Parents now realize that in order that their children should derive anything from the Hebrew school they must take an active part in its financial backing,—so they attend the Hebrew school gatherings. They become members of committees that work in behalf of the school. They take an active part in its entertainments just as they do in their private affairs.

All this changes the entire aspect of the parents to the Hebrew school. Their indifference to it disappears. Very seldom do parents bring children to the Hebrew school with the statement, that they personally are not interested in sending their children there but that they heard of such school in the neighborhood and want to give it a chance. Today one does not hear such utterings. No longer do people look upon the Hebrew school as upon the "Tzdokeh-pushke" (the charity box). Parents send contributions to the Hebrew school the same as they do for other necessities. Those who do not attend the Hebrew schools contribute in the same manner as a good citizen pays taxes for the upkeep of municipal institutions.

צוריק דעם רייגעם אידישן גלאנץ פון דער אמאליקער זאפטיקער „אידישער היים".

צוויי וועלטן אידישע, אן אלטע און א יונגע, האבן זיך דא צוזאמענגע־טראפן און זיך פארמאסטן צו באַקעמפן די שוואכקייט און פארלאָרנ־קייט פון דער היגער אידיש־אמעריקאַניזירטער היים, זי צוריק ליבטיק מאכן און זי צוריק אידיש אויפלעבן. און וואס לענגער דער קאמף האלט אן, ווערט אלץ שטארקער די פאזיציע פון די אנגריפער, ווייל די תלמוד תורה איז זייער פעסטונג.

עם ווערט לעבעדיקער

און עם זיינען פאראן אלע סמנים פאר דערפאלג. פאקטן דערציילן, אז יונגע מוטערס האבן אנגעהויבן בענט־שען ליכט, פאטערס און קינדער מאכן קידוש פרייטיק־צו־נאכט און די פא־מיליע פראווועט א שבת'דיקן טיש. שבת קומט דער פאטער ספעציעל אהיים, כדי צו עסן מיטאג אינאיינעם מיט דער פאמיליע. אזוי טוט מען אויך ימים־טובים, און פסח פראווועט מען א סדר און דאס קינד פרענט די „קשיות"; און דאס אלעס, זאגט מען, ווערט געטאן צוליב די קינדער. על־טערן זאגן שוין ניט אז זיי שיקן דעם קינד אין תלמוד תורה, כדי ער זאל זיך ניט ארומדרייען צווישן אטאמא־ביל אין גאס אדער ניט טומלען אין שטוב. היינט שיקט מען די קינדער אין תלמוד תורה טאקע צוליב דעם, אז זיי זאלן וויסן און דערצויגן ווערן אידיש. און אז די קינדער קומען פון תלמוד תורה אהיים, זיינען טאקע די עלטערן פאראינטערעסירט צו געווא־רע ווערן ווי ווייט שטייגן די קינדער אין אידישע לימודים.

מאמעס האבן אן אינטערעס צו זאמלען די שרייפטן פון זייערע קינ־דער, זינט זיי האבן אנגעהויבן לערנען אין תלמוד תורה. עלטערן הויבן שוין אן באגרייפן, אז כדי זייער קינד זאל האבן א פעולה אין תלמוד תורה, מוזן זיי נעמען אן אקטיוון אנטייל אין איר פינאנציעלער פארזיכערונג, —

A Weapon in Life for Children and Parents

Parents send their children, boys and girls, to the Hebrew school in order that they be taught and reared in the Jewish spirit, in order to arm them with the necessary Jewish knowledge and feeling. When they grow up and are ready to enter the active life of the community where people are strictly classified according to their nationality, then let them feel and know that they are Jews and why they are Jews.

Not only because they are born of Jewish parents do they call themselves Jews (and are called Jews by ohers). They are Jews because they bear all those human traits which are historically designated as Jewishness. When the child enters community life he must be prepared both as man and as Jew. Such is his fate. One part of his armor is given to him by the public school and the other by the Hebrew school.

Life goes on along definite roads and crossroads. It is not a matter of luck. People who spin in the whirlpool of life are not strong enough to influence nor to regulate its motion. However, when an intimate question arises that deals with their immediate family circle, particularly with the future of their children, then they give thought and apply suitable action. Conscientious Jewish parents give the following very serious thought: we send our children into the world. We make every effort to prepare them in every way for their economic and communal life. According to their communal

קומט מען צו ת"ת פארזאמלונגען, שליסט מען זיך אן אין די קאמיטעס צו טאָן ארבעט לטובת דער תלמוד תורה, נעמט מען אנטיל אין אלערלייי אונטערנעמונגען פון דער תלמוד תורה, ווי אין אן אייגענער פאמיליען אנגעלעגנהייט.

דערפון קומט נאכהער די גאנצע ענדערונג אין דער באציאונג פון די עלטערן צו דער תלמוד תורה. קודם ווערט פארשווינדן די גלייכגילטיקייט צו איר. זעלטן טרעפט שוין א טאטע צי א מאמע זאל ברייגען א קינד אין תלמוד תורה און מאכן דעם אנשטעל אז קיין אינטערעס האבן זיי טאקע ניט צו שיקן דאס קינד אהערצו, נאר וואס דען — אז ס'איז דא „א היברו סקול אין דעם נייבערהויד וועלן זיי איר געבן א שאו". היינט הערט מען שוין כמעט ניט אזעלבע מימרות. מע קוקט שוין אויך ניט אויף דער תלמוד תורה, ווי אויף א „צדקה פושקע". עלטערן שיקן שכר־לימוד אין ת"ת, אזוי ווי זיי צאלן פאר אנדערע נוי־טיקע הוצאות. די וואס האבן ניט קיין קינדער אין שולע־עלטער צאלן פאר דער תלמוד תורה, אזוי ווי יעדער בירגער דארף צאלן שטייער אויסצו־האלטן די וויכטיקסטע געזעלשאפטלי־בע אנשטאלטן.

א וואפן אין לעבן פאר קינ־דער און עלטערן

עלטערן שיקן זייערע קינדער, אינג־לאך און מיידלאך, אין תלמוד תורה, כדי זיי זאלן לערנען און דערצויגן ווערן אין אידישן גייסט, אום צו בא־וואפענען זיי מיט'ן נויטיקן אידישן וויסן און פילן. וועז זיי וועלן גרויס ווערן און זיי וועלן דארפן אריין אין דעם אקטיוון לעבן פון דער געזעל־שאפט, וואו מענטשן ווערן נאך שארף אינגענטיילט לויט זייערע נאציאנאלע גרעניצן, — זאלן זיי ווסן און פילן אז זיי זיינען און פארוואס זיי זיינען אידן.

ניט נאר דערפאר רופן זיי זיך

classification they must appear as Jews. Even though at some time or other because of some reason or other, they may try to deny their Judaism openly, it will be of no avail; others will come to remind them that they are Jews —therefore we also must prepare them for such moments so that no matter under what conditions, they will remember the contributions rendered (and being rendered) by the Jewish race to the world in general, and therefore they are equally entitled, and particularly as Jews, to profit and share in the world's fortune.

The Teachers

Those who are acquainted with the methods of Jewish upbringing in America, know that the teacher's mission extends far beyond the border of mere pedagogue. The teacher, besides teaching the Jewish child, is also the link between the Jewish home and the Jewish race.

If the Jewish front holds on and strenghtens itself under all domestic conditions, then we must be thankful to the untiring devotion of the teacher, who often times works with sacrifice of soul. Yet in the darkest moments remains loyal to his mission of the Jewish cause.

If under all difficulties, there grows and is being reared a Jewish generation, then it is the result of the work of the heart and soul of one who never deserts the Jewish front—that is the Jewish teacher.

The Hebrew School Worker

We must also recognize and properly evaluate the effort and

(אדער אנדערע רופן זיי) אידן, ווייל זיי זיינען געבוירן פון אידישע על־טערן. זיי זיינען אידן דערפאר, ווייל זיי טראגן אין זיך אט די אלע מענטש־לאכע באגריפן און וועלט־אנשויאונ־גען, וועלכע זיינען היסטאריש בא־צייכנט מיט'ן נאמען „אידישקייט". דאס אידישע קינד גייט אריין אין דעם געזעלשאפטלאכן לעבן, מוז עס זיין באוואפנט סיי אלם מענטש און סיי אלם איד. אזוי איז דער גורל. איין טייל פון זיין וואפן גיט אים די לאנד־שולע, און די צווייטע — די תלמוד תורה.

דער לעבן וועלט געפירט אויף בא־שטימטע וועגן און זיגזאגן. עם זיינען ניטא קיין צופעליקייטן. מענטשן וואס דרייען זיך אין קאראהאד פון דעם געפירטן לעבן, זיינען ניט שטארק גענוג צו באטראכטן זיך און מאכן געווייסע אויספירונגען וועגן דעם „דרייען זיך" אין אלגעמיין. אבער אז עס קומט צו גאר א נאענטע פראגע אין זייער פאמיליען־קרייז, פאר־טראכטן זיי זיך יע; ספעציעל ווען עס האנדלט זיך וועגן „תכלית" פון קינ־דער. און אידישע באוואוסטזיניגע עלטערן פארטראכטן זיך וועגן דעם גאנץ ערנסט:

— מיר שיקן ארויס קינדער אין דער וועלט אריין. מיר באמיהען זיך צוצוגרייטן זיי מיט אלערליי וואפן אין זייער עקזאמישן און געזעלשאפט־ליפן עקזיסטענץ. לויט דער געזעל־שאפטליכער דיפערענציאציע וועלן זיי מ ו ז ן פיגורירן אלם אידן. אפילו ווען זיי וועלן אין געוויסע מאמענטן אומגעבונגען זיך באמיען צו בא־האלטן אין דער עפנטלאכקייט אז זיי זיינען אידן, וועט עס זיי ניט העלפן; עס וועלן זיך שוין געפינען אנדערע צו דערמאנען זיי, אז זיי זיינען אידן, — מוזן מיר דאך, זיינען מיר דאך דירעקט פארפליכטעט צוצוגרייטן זיי אויך צו אזא מאמענט, אז אין אלע אופנים זאלן זיי וויסן די אוצרות, וואס אידן האבן אריינגעבראכט און בריינגען אריין אין דעם אלוועלט־

worry of those who work for the continued existence of the Hebrew school, because the Hebrew school is more than an educational institution. Here, the Hebrew school is the only spiritual foundry which molds a steel-proof spirit in the young Jewish generation and also for its parents and friends. The Hebrew school is the only racial fortress to protect all that is Jewish, according to the philosophy of those who want to continue the future of the Jewish nation in the light of Jewish tradition.

The Hebrew school workers are devoted to their work not because they have children attending the school. They are devoted to the Hebrew school because they are loyal to the interests of the race and its continued existence. And every one who has an interest in the Hebrew school knows how to evaluate this work.

לאכן פארמעגן, אוּן דערפאר זיינען זיי גלייכבאַרעכטיקט, אוּן בפירוש אלם אידן, צו געניסן פון אלעם וואס ס׳איז פאראנען אין דעם געזאַמטן פארמעגן.

די לערער

דער וואס איז באַקאַנט מיט דעם אידישן דערציאונגס וועזן אין אמעריקע וויסט, אז דעם לערער׳ס מיסיע איז דאָ וויט־וויט ארוים פון זיינע פאכמאַנישע גרעניצן אלם פּעדאַגאג. אינאיינעם מיט דעם וואס דער לערער לערנט אוּן דערציהט דאס אידישע קינד, איז ער פאקטיש אויך דער בריק־ציהער צווישן דער אידישער היים אוּן דעם אידישן פאלק.

אויב דער אידישער פראַנט האלט זיך אוּן שטאַרקט זיך ביי אלע היגע באַדינגונגען, איז עס צו פארדאנקען די אונערמידליכע הייליגע איבערגעבנקייט פון די לערער, וועלכע ארבעטן אפט מאל מיט מסירות נפש, אוּן אין די שוועריסטע מאמענטן בלייבן זיי געטריי זייער גרויסער מיסיע פאר׳ן אידישן קיום.

אויב ביי אלע היגע אומשטענדן וואקסט פארט אוּן עס ווערט דערצויגן א אידישער דור, איז עס א רעזולטאט פון האַרץ־אוּן־מח ארבעט פון דעם וואס פארלאַזט קיינמאל ניט דעם אידישן פראַנט, — דאס איז דער אידישער לערער.

די תלמוד תורה טוער

די אנערקענונג אוּן אפשאצונג וואס דארף נעגעבן וועלן צו די, וואס ארבעטן אוּן זארגן פאר׳ן עקזיסטענץ פון דער תלמוד תורה, איז אויך טאקע דערפאר וואס דא איז די תלמוד תורה פיל מאל מער ווי בלויז א דערציאונגס אַנשטאַלט. דא איז די תלמוד תורה די אינציקסטע גייסטיקע שמיד־הויז אויסצושמידן א שטאַל־פעסטן גייסט אין דעם אידישן יונגן דור אוּן אויך ביי זיינע עלטערן אוּן פריינד. די תלמוד תורה איז דאָ די אינציקע פאלקס־פעסטונג צו באשיצן אלעם וואס אידיש איז, לויט דער אַנשויאונג פון די וואס ווילן פארטזעצן דעם אידישן פאלקס־קיום דוקא אין דעם ליכט פון אידישער טראדיציע.

די תלמוד תורה טוער זיינען אי־בערגענעבן געטריי צו זייער ארבעט ניט דערפאר ווייל זייערע קינדער לערנען אין תלמוד תורה. זיי זיינען אי־בערגענעבן צו דער תלמוד תורה, ווייל זיי זיינען איבערגעגעבן צו די אינטערעסן פון פאלק אוּן צו זיין וויטער־דיקן עקזיסטענץ. אוּן יעדער איינער וואס האט א חוש פאר דעם, וויסט ווי אפצושאצן די ארבעט.

